

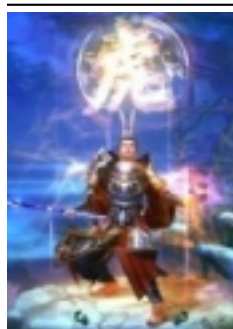
Kim Bài Sách Hồn Lệnh

Contents

Kim Bài Sách Hồn Lệnh	2
1. Chương 1: Lời Mở Đầu	2
2. Chương 2: Quái Xa Xuất Hiện	13
3. Chương 3: Truy Bám Vết Thù	21
4. Chương 4: Giấy Phút Nguy Nan	27
5. Chương 5: Âm Điện Thái Cực Đồ	33
6. Chương 6: Ước Mong Thành Đạt	39
7. Chương 7: Giẫm Bước Giang Hồ	44
8. Chương 8: Thử Thách Gian Nguy	50
9. Chương 9: Tuyệt Chiêu Kỳ Công	54
10. Chương 10: Khí Phách Hào Hùng	60
11. Chương 11: Đoạt Mệnh Kim Bài	65
12. Chương 12: Thoát Hổ Gặp Hùm	71
13. Chương 13: Bụi Ngùi Tiên Biệt	75
14. Chương 14: Liên Hoàn Chưởng Pháp	80
15. Chương 15: Thủy Trận Ly Kỳ	85
16. Chương 16: Hồng Y Thiếu Nữ	90
17. Chương 17: Liệt Hỏa Thần Quân	96
18. Chương 18: Cánh Nhạn Chơi Vơi	100
19. Chương 19: Linh Dược “hỏa Trung Liên”	106
20. Chương 20: Bái Sư Thu Đồ	109
21. Chương 21: Duyên Tình Trao Gởi	114
22. Chương 22: Chim Bằng Gãy Cánh	119
23. Chương 23: Trở Lại Trung Nguyên	126
24. Chương 24: Cổ Nhân Tương Phùng	131
25. Chương 25: Tán Đóm Loạn Hồn	137
26. Chương 26: Khó Đường Phân Sử	142
27. Chương 27: Địch Ám Ta Minh	148
28. Chương 28: Ác Chiến Song Phương	154
29. Chương 29: Uy Lực “ngũ Quỷ Chưởng”	158
30. Chương 30: Xuất Ngôn Bất Cẩn Họa Lâm Đầu	163
31. Chương 31: Điềm Báo Bất Thường	168
32. Chương 32: Đa Mưu Túc Trí	173
33. Chương 33: Trì Hoãn Kế Hoạch	178
34. Chương 34: Mỹ Nhân Tái Hiện	183
35. Chương 35: Hợp Kế Đối Địch	188
36. Chương 36: Chung Nam Quần Hội	191
37. Chương 37: Long Đàm Hồ Huyệt	195
38. Chương 38: Hành Tung Bại Lộ	201
39. Chương 39: Điệu Hồ Ly Sơn	207
40. Chương 40: Nguy Biến Đoạn Hồn Cốc	212
41. Chương 41: Kim Thiên Thoát Xác	217

42. Chương 42: Giây Phút Lâm Chung	222
43. Chương 43: Mừng Hận Giao Tranh	228
44. Chương 44: Lâm Vào Ma Chướng	233
45. Chương 45: Nổi Sầu Thiên Cổ	239
46. Chương 46: Tìm Cách Cứu Giải	245
47. Chương 47: Đòn Roi Oan Nghiệt	249
48. Chương 48: Tử Lý Đào Sinh	255
49. Chương 49: Long Hồ Giao Đấu	261
50. Chương 50: Lục Hợp Đại Pháp, Võ Công Đại Toàn	266
51. Chương 51: Song Phương Lương Bại	272
52. Chương 52: Cái Ác Hưởng Thiện	275
53. Chương 53: Báo Thù Làm Trọng	283
54. Chương 54: Hạ Sơn Phục Thù	290
55. Chương 55: Tiêu Trừ Hoạn Nạn	295

Kim Bài Sách Hồn Lệnh

Giới thiệu

Trong võ lâm vốn lắm chuyện ly kỳ, độ tháng nay lại rộ lên một tin kinh thiên động địa, nhanh chóng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-bai-sach-hon-lenh>

1. Chương 1: Lời Mở Đầu

Trong võ lâm vốn lắm chuyện ly kỳ, độ tháng nay lại rộ lên một tin kinh thiên động địa, nhanh chóng lan khắp mọi hang cùng ngõ hẻm vùng Đại Lục Thần Châu. Vốn là :

Trên tuyến đường lớn ở vùng Dương Quan, không biết từ lâu đã xuất hiện một cỗ xe kỳ quái, kiểu không ra kiểu, xe chẳng ra xe. Lưới rèm màu trắng phủ kín xung quanh, bốn chiếc bánh sắt lăn trên đất kêu ken két, nó cứ phóng nhanh trên quan lộ Trung Nguyên. Đi đến đâu, hai bánh sắt lăn in hai vết tích đến đó.

Đáng ra cỗ xe đó xuất hiện như vậy đâu có gì phải kinh ngạc?

Nhưng nếu nhắc đến những điều ly kỳ do nó tạo nên, thì quả là một quái sự kinh hoàng !

Cỗ xe này đã là không có ngựa kéo phía trước, lại chẳng thấy người đẩy đằng sau, thế mà bốn bánh cứ tự động lăn chạy như bay.

Bất cứ một loại xe hay kiểu nào hầu như chỉ lưu thông được trên bình địa nhưng cỗ xe này đâu phải như vậy, nó băng cả rừng vượt cả suối, lội nước, qua sông. Khi gặp đến vùng đường hẹp hiểm trở bánh xe không lăn qua được, lập tức hiện ra mười hai bạch y thiếu nữ vịn lấy nó rồi lướt đi như hành vân lưu thủy.

Cỗ xe phóng vùn vụt cả ngày liền đêm. Khi nó đi qua, từng làn mùi hương lan tỏa ra làm người ta phải ngậy ngất mê mẩn. Thịnh thoảng lại có những giọng cười như ngân linh vọng ra. Đúng là trên đó có mỹ nhân, vả lại không chỉ một người.

Cỗ xe đó xuất hiện đã gây xôn xao rầm rộ lâu nay chưa từng có trong võ lâm tạo nên những cuộc bàn tán, tranh luận trong bao buổi trà dư tửu hậu. Có người cho rằng đó là một chiếc quái xa, có người lại gọi nó là chiếc xe tử thần ... Và dần dần, từ “Quái xa”.

đã trở thành từ ở cửa miệng mà người ta ví cho nó.

Chiếc quái xe này từ đâu lại xuất hiện một cách kỳ lạ như vậy ?

Có người người quan sát kỹ vết bánh xe lưu lại trên đường, cho rằng nó ban đầu xuất hiện ở vùng ven Vân Quý, như vậy tức nó đến đây từ Miêu Cương.

Quái xa này được đương chúng đã là điều ly kỳ huyền bí, thêm vào đó lại lan ra một tin làm động đến lòng tham con người. Tin rằng trên quái xa đó có một vật kỳ bảo võ lâm, ai lấy được nó sẽ luyện võ công đạt đến mức xuất thần nhập hóa, trở thành bậc kỳ nhân trong thiên hạ.

Con người ai dại chẳng có lòng tham ? Ai cũng không muốn trở thành bậc cao nhân nhất đẳng ?

Ai lại không có tham vọng bá quyền ? Ai mà không muốn mình vượt hẳn thiên hạ ?

Lời đồn trên quả rất bất ngờ và giật gân. Cuối cùng đó là thật ? Hay là giả ?

Từng tốp từng tốp nhân vật trong võ lâm ráo riết bám sát theo chiếc quái xa, chẳng khác gì ruồi bắt phải mùi tanh, để mong biết rõ thực hư. Vô số cặp mắt đổ dồn nhìn soi mói theo nó.

Giữa thanh thiên bạch nhật, vì tránh những điều kinh thế hãi tục, nên không ai dám mạo hiểm tiếp cận quái xa. Nhưng đêm đến, nhân vật ở khắp mọi nơi cứ ào ạt tìm ới, thi triển đủ phép thần thông để hùng tranh đoạt bảo vật, bởi vậy luôn xảy ra những cuộc diện tàn khốc.

Nhưng cuối cùng họ thu được kết quả gì ?

Còn quái xa thần bí đó vẫn lướt nhanh trên quan lộ Trung Nguyên như thường.

Duy có một điều khác hẳn là cứ mỗi độ đêm qua, ở hai bên vết bánh xe lưu lại thi thể nằm chồng chất ngổn ngang.

Kỳ lạ thật ! Nhưng thi thể này chết một cách đáng kinh ngạc, trên thân thể họ không thấy vết thương của những đòn trí mệnh.

Nhân vật trong võ lâm đều lấy làm khó hiểu. Khổ nỗi, thấy người chết phơi thây như rạ, nhưng vẫn có từng toán quân hào lẫm lướt thí mạng ...

Để rồi những đống xác chết mỗi lúc một nối dài thêm hai vết bánh xe nghiệt ngã ...

Chiếc quái xa rảo bánh đến đâu, tức mùi chết chóc tang thương xông lên nồng nặc đến đó.

Những người này sao phải mất mạng vậy ?

Lời giải đáp cho điều này, cuối cùng được một người nói ra khi thoát khỏi lưỡi hái của tử thần.

Thứ để giết người cũng chẳng phải ám khí hay độc khí gì cả, mà chính là ngọn đèn phát sáng ba màu được gắn trên đỉnh chiếc quái xa, ánh sáng lấp lóe đó sẽ giết chết người trong nháy mắt.

Ngọn đèn ba màu, lại dễ dàng đưa người về cõi chết, đó chẳng phải là chuyện quái lạ đầy hoang đường hay sao ?

Kinh sự xảy ra đằng đẵng thảng trời, những kẻ dám vượt râu hùm đã dần dần ít đi, họ chỉ còn ngậm bầm sát và theo dõi chiếc quái xa trên mọi nẻo đường.

Đã thế, nếu nói đến hành tung và hướng đi của chiếc quái xa, người ta càng phải kinh tâm đoạn hồn.

Quái xa này sau khi băng qua cao nguyên Vân Quý, nó đến Tứ Xuyên, rồi vượt Hồ Nam, Sau đó rong ruổi trên quan lộ Trung Nguyên, nhắm thẳng đến hướng Sơn Hải Quan.

Trên lộ trình vạn dặm, mỗi khi bốn bánh sắt ken kết dừng lại, tức thì ở đó dấy lên một trận đầu rơi máu đổ.

Từ khi xuất hiện đến nay, chiếc quái xa chỉ dừng lại bốn điểm.

Điểm thứ nhất, nó dừng ở núi Nga My, chỉ trong khoảnh khắc, cơ nghiệp vững bền ngàn năm của phái Nga My tan biến thành tro bụi.

Điểm dừng thứ hai là Hoành Sơn thuộc vùng Hồ Nam, toàn phái Hoành Sơn đều tiêu thành mây khói, lá cây ngọn cỏ cũng chẳng còn.

Điểm dừng thứ ba là Thiếu Lâm tự danh chấn võ lâm, thành La Hán lấy lừng muôn thuở cũng bị thiêu rụi, những cao tăng giám tự phải tóe máu rơi đầu, phái Thiếu Lâm ngập cơn đại họa.

Điểm dừng thứ tư là Trường Bạch Sơn, người lẫn cảnh đều chìm trong họa biển.

Còn điểm dừng tiếp theo ? ... Nó sẽ dừng ở nơi nào ?

Vấn đề bây giờ không phải là chiếc quái xa đó chứa ẩn những điều thần bí hay vật kỳ bảo võ lâm, mà điều thiên hạ đáng lo sợ là không biết nó tiếp dừng lại ở điểm nào ?

Một trận tàn sát khốc liệt khác sẽ xảy ra ở đâu ?

Mục đích của nó rõ ràng là nhằm chia vào các đại môn phái trong võ lâm. Vì sao vậy ?

Hiện giờ chiếc quái xa từ vùng Quan Ngoại lại bẻ ngoặc hướng trở lui. Qua Hà Bắc, rồi đến Hà Nam, Hứa Xương, tiếp rong ruổi trên con đường thuộc địa phận Nam Dương ...

Mũi tên như đã định hướng, vậy có phải đang nhắm đích vào Vũ Dương sơn không?

Hương thơm thoang thoảng, cát bụi mịt mù.

Tiếng bánh xe lăn lộc cộc, thiên hạ đang nín thở theo dõi !

Biển Cổ Kinh Hoàng

Tương truyền rằng Long Trung Sơn từng là nơi Gia Cát Vũ Hầu ẩn cư, thuộc phía nam Hán Thủy, phía tây Tương Dương.

Ở đây núi không cao nhưng tú lệ, không hiểm trở mà lại kỳ vĩ. Có khe suối róc rách, rừng trúc xanh xanh, đúng là một nơi tiên cảnh để tịnh dưỡng tinh thần.

Vào lúc ánh bình minh chiếu rọi làm óng ánh những giọt sương mai ...

Một tiếng hú nhẹ lan truyền ra không gian. Từ phía đó, trên ngọn núi Thất Tinh cao nhất của vùng Long Trung Sơn, thoát lao vút ra ba bóng người cùng ứng thanh, biến hóa chiêu thức, lộn vòng rồi nhất tề đáp nhanh xuống ...

Dưới mặt đất lại có một hồ nước rộng chừng bốn trượng, trong hồ đầy những cánh sen hồng thắm. Trên lá sen, những giọt sương mai lóng lánh như ngọc châu trong thật huyền diệu.

Ba người cùng đáp xuống thẳng ngay hướng mặt hồ, chắc rằng họ không biết phía dưới có hồ nước ? Hoặc cố ý cho thân hình ướt sũng.

Với tốc độ phàm tốc, chỉ trong nháy mắt cả ba đều cách mặt nước trong tấc gang.

Vẫn không thấy có gì biến đổi, ắt rằng họ sẽ ngập mình dưới hồ.

Nhưng vật áo xanh bất chợt ngoảnh đầu sang bên trái, giọng cấp xúc thốt lên:

- Long nhi, con phải đặc biệt thận trọng ... !

Giọng kêu chưa dứt, ba người đều đã xà xuống mặt đất.

Cũng trong tích tắc này, cả ba đồng loạt thu tả cước lui sau, chỉ dùng hữu cước nhắm một lá sen xà xuống.

Ôi ! Thật tuyệt vời !

Rồi chỉ bằng vào chút lực trên lá sen, họ nhất tề bung người như con châu chấu, thân hình bắn vọt trở lại trên không trung, xoay chuyển mấy vòng, bèn phân hướng đáp xuống bên bờ hồ.

Qua mấy lần tung người lên xuống, tuy cả ba thi triển cùng chiêu thức, cùng thể hiện khinh công thân pháp tuyệt luân, nhưng sự cao thấp trong đó vẫn nhận thấy được.

Rất hiển nhiên, người thanh y phụ thân ở giữ đã thi triển thân pháp vô cùng mỹ diệu siêu kỳ.

Hai bóng hình trắng ở tả hữu lại là hai nam tử tuổi còn non trẻ. Chàng bên hữu động tác thân thủ lạnh lợi, niên kỷ độ mười bảy mười tám, lưng hổ eo cong, thể cách tinh anh kỳ vĩ.

Chàng phía bên trái mà vừa rồi được người phụ nhân gọi là “Long nhi” tuổi chỉ mới mười lăm mười sáu. Cũng vì chênh lệch về tuổi tác, nên công lực và hỏa hầu của họ có sự hơn kém.

Hai chàng thiếu niên tuy có lớn nhỏ hơn, nhưng hai khuôn mặt lại giống y nhau vậy. Đôi mắt phượng đen nhánh long lanh, mày kiếm vắt ngang, mũi cao thẳng, mặt ngọc môi son. Đúng là một đôi thiếu niên tuấn tú anh phong.

Chàng lớn tuổi gọi là La Như Vân, tư cách hiên ngang hào phóng, có nét đẹp rạng ngời. Còn Long nhi gọi là La Như Long, hơi ca ca của chàng một điểm là ở má phải có một nốt ruồi son, càng làm tăng thêm vẻ hoạt bát ý nhị.

Người phụ nhân trung niên kiều diễm kia cũng là một nữ hiệp lừng danh trong võ lâm, danh hiệu bà ta là “Tuyết Hoa kiếm” Mạnh Thục Trinh, một kỳ thủ trong “Long Trung Song Kiếm”. Bà việc vị trưởng phụ “Lôi Đình Kiếm” La Luân ẩn cư ở vùng núi Long Trung Sơn này đã hai mươi tiết thu qua.

Mạnh Thục Trinh vừa đứng xuống mặt đất liền quay sang lướt nhìn dưới chân hai chàng, đoạn nói với La Như Long với giọng trách nhẹ:

- Long nhi, con sao vậy ? Chiêu “Ngư Long tam diệu” này sao vẫn thi triển chưa chuẩn xác ? Con xem kia, mũi hài bàn chân phải bị ướt đấy.

La Như Long đã rõ trước điều này, đến khi mẫu thân tỏ điều nhắc nhở, nét mặt chợt ửng hồng lên, long lanh ánh mắt chăm nhìn mẫu thân, rồi ngược sang nhìn ca ca, miệng nhoẻn cười:

- Mẫu thân, con dợt tiếp thêm một lần nữa !

Không đợi mẫu thân trả lời, chàng đã nhắc bổng thân hình lao về phía núi sau.

Mới ra xa độ một tầm tên, bỗng nghe giọng của La Như Vân thẳng thốt:

- Mẫu thân, mẹ xem kia ! Dưới núi có người đi đến, hình như là Hách bá bá phải không?

La Như Long nghe vậy liền dừng lại, phóng ánh mắt nhìn theo.

Mạnh Thục Trinh cũng đã thấy rõ người mới xuất hiện, bà vừa vẫy tay gọi La Như Long, vừa thốt lên:

- A ? Là lão ta ! Lão ... sao lại trở về một mình ? Hình như bị thụ thương ? Đến nhanh ! Đến nhanh !

Chưa dứt lời, người đã phóng đi như mũi tên, lao ra tới ngoài bảy trượng.

Hai chàng thiếu niên đầu dám chậm trễ, hai bóng người tức tốc vọt nhanh xuống núi.

Lão kia đang chệnh choạng men theo bậc đá leo lên núi. Không sai, chính là “Điều Thủ Thần Y” Hách Thanh Điền nhà ở núi sau. Sắc mặt lão tái xanh, hữu khí vô lực, giống như một người đang mang trọng bệnh hoặc bị nội thương.

Lão ngược mắt tả nhìn ba mẹ con họ La chạy đến, âm đạm lắc đầu buông giọng:

- Đại tẩu, Hách Thanh Điền này may mà ... sống sót, rồi cũng lần về tới Long Trung ... sơn !

Mạnh Thục Trinh trong lòng rung động, La Như Long vội chạy đến đỡ nách Hách Thanh Điền, hốt hải hỏi:

- Thế nào ? Bá bá ... thụ thương sao ? ...

Hách Thanh Điền mặt hiện nỗi đau buồng, lắc lay đầu trả lời:

- Ta bị hồng đăng của chiếc quái xa chiếu nhằm, nếu khoảng cách không xa ... ắt đã tiêu tan vỡ mặt bỏ mạng trên đường rồi ?

La Như Long bèn tiếp:

- Hách bá bá, bá bá được xưng là “Diệu Thủ Thần Y”, lẽ nào không thể ...

Hách Thanh Điền không đợi chàng nói hết lời, ảo não than:

- Đều vô dụng ! Giờ thương thế của ta ... dù Hoa Đà tái thế ... sợ rằng cũng khoanh tay bất lực ... Lâm trọng chúng rồi, ta chết đi cũng không hề gì, chỉ có điều Châu nhi của ta ... quá non trẻ ...

Nói đến đây, nước mắt lưng tròng, lão nhìn sang Mạnh Thục Trinh, nói giọng cầu khẩn:

- Đại tẩu, đáng thương Châu nhi của ta tang mẫu còn mang, giữ lại gánh tang phụ, chẳng có thân nhân, chỉ biết phó thác ... cho đại tẩu, gắng quan tâm chăm sóc giùm ...

La Như Long và Hách Linh Châu cô nương ái nữ của Hách Thanh Điền bình nhật tình cảm rất khẩn khít, giờ nghe lão nói những lời đau thương như vậy, lòng dậy lên nỗi xót xa, nói trong nước mắt:

- Bá bá sao phải nói vậy ? ... Để Long nhi đỡ bá bá vào nghỉ ...

Trên đỉnh núi thoát hiện một bóng người dáng dấp thanh mảnh trong bộ lục y thướt tha đang chạy ào nhanh xuống.

Người đó chính là Hách Linh Châu, nàng cao giọng kêu lên, hốt hải chạy đến sà vào lòng Hách Thanh Điền.

Thấy Hách Thanh Điền lâm thảm cảnh như vậy, Mạnh Thục Trinh đứng lặng người trong giây lát, không nói được lời nào. Đâu phải bà ta không muốn nói, chính lúc này bà có nhiều điều muốn nói gấp, nhưng lời không thoát ra được khỏi miệng.

“Lôi Đình Kiếm” La Luân, vị trượng phu của bà, tối qua đã cùng đi với Hách Thanh Điền, nói là để quan sát động tĩnh của chiếc quái xa. Bây giờ Hách Thanh Điền trở về một mình, còn vị trượng phu của bà này chẳng thấy tăm hơi, có điều gì chẳng ?

Có chuyện nào lại cấp thiết bằng vợ quan tâm đến chồng không?

Mạnh Thục Trinh muốn hỏi rõ, nhưng cảm thấy rùng rợn, bà ta sợ Hách Thanh Điền nói ra tin chồng bà bị chết, như vậy sẽ hiện ra cảnh tượng kinh hoàng.

Nhưng dù sao cũng phải hỏi rõ, bởi thế mới ấp úng chưa nói được.

Không còn thời gian để suy nghĩ nữa, vì Hách Thanh Điền đã được đôi thiếu niên nam nữ dìu lên núi.

Mạnh Thục Trinh chột trán định tinh thần, liền bám sát đến sau lưng Hách Thanh Điền, gọi giạt:

- Lão Thanh, xin đợi đã ...

Hách Thanh Điền nghe vậy buồn bã quay người lại nhìn Mạnh Thục Trinh với ánh mắt tang thương. Vậy bà ta cũng không rõ được sao ?

Đương lúc lão chưa hé môi, Mạnh Thục Trinh đã vội hỏi:

- Phụ thân của Long nhi đâu ?

Bà thoạt trảm hấn nét mặt cúi đầu như không thể thốt lên lời nào nữa.

Nhìn ba mẹ con hoang mang lo lắng, Hách Thanh Điền phải do dự một hồi, Mạnh Thục Trinh đấm ngực tức tưởi hỏi:

- Lão Thanh, lão nói thực đi, trượng phu của tôi có phải chết ở vệ đường không ?

Hách Thanh Điền nét mặt xạm đi, gật nhẹ đầu.

Như vậy tin tức đã rõ, bao niềm hy vọng của bà ta bỗng chốc bị tiêu tan đi bởi cái gật đầu của đối phương.

Hai chàng thiếu niên cùng thét lên kinh hãi, lệ châu tuông trào xuống, đầu óc quay cuồng, mắt hoa đi, nghiêng rặng nói:

- Thi thể của phụ thân giờ ... ở đâu ?

Hách Thanh Điền sắc mặt vốn tái xanh giờ lại thêm bạc phếch, hổ thẹn tiếp lời:

- La huynh chết trên vệ đường ... cách ba dặm về phía Nam huyện Quang Hoa.

Đại tẩu rộng lòng tha thứ cho ta, ta ... không đủ sức để đưa La huynh về được.

- Chiếc quái xa đó bây giờ đến đâu rồi ?

- Đang ở vùng Cốc Thành !

- Như vậy ắt hẳn nó sẽ nhằm thẳng đến Vũ Dương sơn cơ ?

- Ta nghĩ ... đúng thế !

Mạnh Thục Trinh như đã hỏi xong, gượng môi cười :

- Lão tịnh dưỡng đi ! Mẹ con tôi rồi sẽ đến thăm lão ! ...

Hách Thanh Điền ngập ngừng muốn nói vài lời để an ủi ba mẹ con đang trong cơn thống khổ tột độ. Nhưng chính lão cũng là người sắp lìa khỏi trần gian, ngược mắt nhìn ái nữ Hách Linh Châu mà lòng chết lặng đi, lão không nói nữa.

Trong tiếng than nghẹn ngào, hai cha con thiếu nảo lần bước lên núi.

Nhìn theo hình bóng hai người đi khuất, Mạnh Thục Trinh cố nén cơn bi thương, cảnh như đang đứng bên bờ vực thẳm. Nước mắt chảy đến cạn dòng.

Trong cơn bi thống đứng lặng người, Mạnh Thục Trinh chợt cảm thấy phía bên phải như bị hụt hẫng. Bà vén tay áo lau dòng nước mắt để trông xem, thì ra La Như Vân đã biến đi tự lúc nào không hay ?

Mạnh Thục Trinh kinh hoàng “ơ” lên một tiếng, ngoái đầu nhìn quanh, thấy La Như Vân đã vút người đi xa ngoài ba mươi trượng về hướng chánh đông.

Cảnh tình xảy ra như vậy không thể hoãn chậm, bà thất thanh kêu lên:

- Vân nhi ... Vân nhi ... con đi đâu ... quay lại ... quay lại ...

Vân nhi đã ra xa, chỉ nghe giọng của chàng vọng lại:

- Phải đi tìm di thể của phụ thân về ... con phải quyết báo thù !

Mạnh Thục Trinh vội vã phóng người đuổi theo ...

Bất chợt từ phía sau, La Như Long đành đành gọi:

- Ca ca, đợi em với, em cùng anh ...

Thân hình bắn vọt như tên thoát khỏi dây, vùn vụt lao theo ...

Nghe La Như Long gọi, Mạnh Thục Trinh sực hiểu rằng đại sự chẳng lành. Trong cơn cuồng hoảng, bà phóng đến chặn ngay La Như Long. Cánh tay vung nhanh nắm lấy chàng, bà quát gắt:

- Long nhi, con làm gì vậy ?

La Như Long chỉ tay về phía anh mình, giậm chân hét lớn:

- Ca ca nói không sai, con phải đi tìm di thể phụ thân về, con báo thù cho bằng được !

- Quý sứ !

Tiếp ngay đó là tiếng “bốp” vang lên, má trái của La Như Long đã lãnh trọn bạt tai.

Ra tay trong lúc phẫn nộ, cú đánh đó đâu phải nhẹ, trên má La Như Long hiện rõ năm dấu ngón tay đỏ rần.

Đánh đứa con trong lòng lại đầy cơn bi thống, Mạnh Thực Trinh bàng hoàng nhìn La Như Long tay ôm lấy má, đôi mắt tròn xoe với bao nỗi ngạc nhiên, bà chạnh lòng dịu giọng :

- Đang trong hoảng loạn, mẹ lỡ tay ... đánh con ...

Không để cho La Như Long tiếp lời, bà sờ tay đến mồm đá bên phải, khóc lớn:

- Long nhi, con phải nghe lời. Nếu con không nghe, mẹ sẽ đập đầu chết ngay trên mồm đá này.

La Như Long thất sắc nhìn mồm đá, lệ tuôn như mưa:

- Mẹ, Long nhi sẽ nghe mẹ dạy bảo !

Mạnh Thực Trinh phóng ánh mắt theo hướng La Như Vân hút bóng, nói trong tiếng nấc :

- Phụ thân con chết đi, mẹ con ta hòa quyện nhau mà sống. Bao niềm hy vọng của mẹ đều gửi gắm vào hai con. Nếu như mất đi cả hai con, mẹ sống để làm gì ?

- Đi tìm thi thể phụ thân lẽ nào cùng nguy hiểm ư ?

La Như Long trợn tròn đôi mắt hỏi.

Mạnh Thực Trinh trả lời:

- Chiếc quái xe đó hiện giờ đang đi qua vùng Quang Hóa, Hà Nam, vượt băng Hán Giang, tiến vào địa phận Hồ Bắc. Vân nhi ra đi, nói quyết báo thù vậy con dám nắm chắc Vân nhi gặp đến quái xa đó lại không động thủ hử ?

La Như Long giờ mới biết chuyện quá nghiêm trọng, thảng thốt nói:

- Hẳn vậy ! Phải bám theo ngay, đứng ở đây chẳng có ích dụng gì ?

Vừa dứt lời, chàng thoát búng người lao đi ...

Mạnh Thực Trinh liền ngăn cản:

- Để ta đi, con không thể đi !

- Vì sao ?

- Cứu người như cứu hỏa, không thể hoãn, có con đi theo làm chậm mất hành trình của mẹ chưa nói, lại còn làm ẹ phân tâm. Con ở lại đây đợi mẹ đi sẽ về ngay !

Nghe chưa !

La Như Long thần thờ đứng lặng yên, Mạnh Thực Trinh lao vút người đi như chớp xẹt lưng trời, mắt hút theo hướng Tây.

La Như Long sững người như pho tượng mắt đăm nhìn theo hướng mẫu thân vừa khuất, lệ châu hai hàng lăn dài trên má.

Trong đầu dậy lên dòng suy nghĩ miên man, thần trí chàng đi vào cõi xa xăm ...

Từ cái chết của phụ thân, nghĩ đến chiếc quái xa đó, rồi nghĩ đến ngọn đèn ma giết người ghê rợn ...

Chàng lại nghĩ về những cao thủ võ lâm tử mạng bên vệ đường, rồi còn có vật kỳ bảo võ lâm gì đó ...

Sự đời như đóa phù vân loáng qua trước mắt. Mới hôm qua ở núi Long Trung sơn này, là mái ấm chan hòa tình cảm. Chỉ nội một ngày, họ lâm cơn họa biến như vậy. Để ai lường trước được đâu ?

Ca ca đi rồi, họa phước khó phân lường. Mẫu thân lại đi, có gặp nguy hiểm gì không ?

Nếu như ...

Đến đó chàng không dám nghĩ tiếp nữa.

Trời đất mệnh mang, La Như Long đứng thần thờ ngóng trông theo hướng mẫu thân vừa ra đi, mặc cho nắng rọi xuống đầu, gió núi phất phơ tà áo ...

Bất chợt có tiếng bước chân cấp xúc từ trên núi chạy xuống, làm cho chàng hoàn tỉnh cơn mộng, ngẩn ngơ quay đầu nhìn ...

Người đó không ai khác chính là Hách Linh Châu có tình cảm rất sâu đậm đối với chàng.

Hách Linh Châu hình như không ngờ một mình La Như Long đứng ở đây. Đôi nhãn châu sưng đỏ như nụ đào, nàng cảm đầu đổ núi, như đang mang nhiều nỗi hoài tư.

Thoáng thấy Hách Linh Châu, La Như Long mới nghĩ ngay đến Hách Thanh Điền, chàng lấy tay vỗ vào đầu lẩm bầm:

- Đáng chết ! Ta sao đứng sững nơi này, quên mất Hách bá bá bị trọng thương ?

Chàng xua tan những ý nghĩ lẩn quẩn trong đầu, vội bước tới đón Hách Linh Châu :

- Linh muội muội, phụ thân muội ...

- Chết rồi !

Hách Linh Châu dừng bước, nói trong nước mắt.

- Chết rồi hả ? ...

La Như Long nắm lấy tay nàng, hỏi giọng thân thiết:

- Di thể của lão ra sao ? Ta cùng giúp muội mai táng.

Hách Linh Châu lắc đầu ghen ngào nói:

- Cám ơn huynh, muội làm theo lời di ngôn của phụ thân, đào lỗ ở đầu góc nhà, chôn cất qua loa vậy !

Đáp lời xong, nàng gỡ tay ra rồi định tiếp tục xuống núi ...

La Như Long quá sức ngạc nhiên, hỏi:

- Muội đi đâu ?

- Đến Vũ Dương sơn !

- Vũ Dương sơn à ? Chàng rất đổi kinh ngạc, vội kéo nàng lại, trầm giọng :

- Có lẽ muội không biết, chiếc quái xa đó đêm nay dừng ở Vũ Dương sao ?

Hách Linh Châu gạt đầu, nhạt giọng :

- Muội biết rõ hơn cả huynh, nếu không nắm đích xác nó đêm nay dừng ở Vũ Dương, muội việc gì phải vội đến đó ?

- Như vậy muội nhằm vào chiếc quái xa đó hả ?

- Không sai ! Muốn muốn xem chiếc quái xa làm kinh chấn võ lâm đó có quỷ quái gì ?

La Như Long nghe vậy sững sốt, liền chắn ngang trước mặt nàng gào lên:

- Linh muội muội, nàng cuồng rồi ! Phụ thân nàng và phụ thân ta đều danh chấn võ lâm cuối cùng phải vong mệnh vì quái xa đó. Nàng đi lần này chẳng khác gì xông vào miệng hổ, không có ngày về !

Chàng có tính bộc trực, đĩnh đạc nói tiếp :

- Ca ca ta vì nỗi quá kích động, phải để đến mẫu thân đi truy tìm. Trước khi phụ thân muội nhắm mắt đã phó thác muội ầu thân ta. Bây giờ muội muốn đi, phải đợi mẫu thân đồng ý. Muội nghĩ xem lần này đi ắt đây nguy hiểm, thử hỏi ta dám để uội đi được sao ?

Thấy chàng như hung thần đứng chắn phía trước, Hách Linh Châu không nổi giận.

Ngược lại nàng cảm thấy lúc này có được niềm an ủi vô hạn. Nét mặt ngọc ngẩng lên, nàng chợt hỏi:

- Long ca ca quan tâm như vậy, ca ca cho rằng muội cũng liều mạng mạo hiểm hay sao ?

- Chưa chắc không phải?

Hách Linh Châu gượng cười:

- Muội đã có ý đến Vũ Đương sơn, ca ca có thể níu giữ trong nhất thời, thử hỏi có thể cản mãi được không ?

La Như Long đang bàng hoàng, nàng lại tiếp:

- Ban nãy muội quyết định tự đi về một mình, không muốn làm liên lụy đến một ai. Bây giờ tình huống có khác, Long ca ca cùng đi với muội không ?

- Đi đâu ?

Nàng thốt giọng :

- Cứu mẫu thân và ca ca của huynh chứ đi đâu ?

- Mẫu thân của ta ? ... Ca ca của ta ?

Hách Linh Châu hé đôi môi son cười gượng:

- Long ca ca chớ cho rằng muội hù dọa, cũng chớ cho rằng muội nói vậy để tìm kế thoát thân. Thực mà nói, mẫu thân và ca ca của huynh đang muôn phần nguy hiểm, chỉ cần họ tiến đến con đường nơi quái xa đi qua, sẽ lập tức chết ngay !

- Ôi ! Vì sao ?

Mặt La Như Long biến sắc.

Nàng tiếp lời:

- Rất dễ hiểu, vì lệnh đường và lệnh huynh chưa biết nhiều về chiếc quái xa đó, cho rằng họ không cần tiếp cận với nó tức không bị “Tam sắc đăng” giết chết. Nếu nghĩ vậy thôi thì quá sai lầm !

La Như Long vung cả tay chân, hỏi vội:

- Sai làm sao ?

- Vì “Tam sắc đăng” là hung khí sát như mọi người đều biết, nhưng trong và ngoài quái xa đó còn có đến một trăm tay đao phủ, điều đó ai biết đâu ?

Chàng nói về nửa tin nửa ngờ:

- Sao muội biết ?

Hách Linh Châu nhăn nhau còn ánh lệ, nói giọng buồn buồn:

- Gia phụ hy sinh cả tính mệnh mới có được kinh nghiệm quý báu đó. Nói cách khác là muội muốn đến Vũ Đương sơn lần này không giống như suy nghĩ của ca ca, mà ôm ấp một lời tin cực liệt là đi đoạt lấy vật kỳ bảo của võ lâm đó.

Nói đến đây, nàng bồi hồi nhìn chừng La Như Long, sắc mặt cũng biến đổi, giọng oán thâm:

- Muội đã nói xong, còn tin hay không tùy ca ca ! Muội quyết phải đi, tạm biệt !

Trong lúc La Như Long đứng đờ đẫn không đề phòng, nàng đã phi thân lướt ra xa ngoài ba trượng.

Thấy vậy chàng tức tốc vút người đi như tên bắn, gọi lớn:

- Linh muội muội, chúng ta cùng đi !

Kịp sánh vai với nàng, La Như Long chợt hỏi:

- Chúng ta nên đến Cốc Thành hay thẳng tới Vũ Đương ?

Hách Linh Châu có dự tính trước, tiếp lời:

- Muội cho rằng đi thẳng đến Vũ Đương tương đối an toàn hơn so với truy bám theo sau quái xa.

- Vì sao ?

- Ngốc thật ! Vừa rồi muội đã nói, bên cạnh nó còn có cả trăm tay ma vương tùy hành, chúng ta hai người làm sao lượng sức nổi với họ. Hơn nữa, đón phía trước quái xa, nếu gặp đến lệnh đường và lệnh huynh, chúng ta kịp thời ngăn cản họ tránh mọi hiểm nguy.

La Như Long bối rối không tự chủ được, nghĩ không ra chủ ý gì khác hơn, chỉ việc đi theo Hách Linh Châu, cùng tiến thẳng về hướng Vũ Đương.

Lặng lặng hành trình một hồi, sực nghĩ ra điều gì, La Như Long ngạc nhiên quay sang hỏi:

- Thế nào ? Linh muội muội nói đến Vũ Đương Sơn để đoạt lấy kỳ bảo hử ?

- Đúng vậy !

Hách Linh Châu khẳng định một tiếng nghiêm túc, cùng quay nhìn sang mỉm cười nói tiếp :

- Muội bây giờ là người cô độc bơ vơ, lệnh đường đã nhận lời thu dưỡng. Nếu một ngày muội đoạt được vật kỳ bảo đó sẽ trở về Long Trung Sơn, lúc đó không phải chúng ta cùng hưởng thụ luôn sao ?

- Tin đồn trong quái xa có bảo vật, cũng là lệnh tôn lúc lâm chung đã chứng thực được hay sao ?

Hách Linh Châu trả lời:

- Không sai !

- Theo như muội nói, hình như muội có đầy lòng tin là đã nắm chắc sẽ đoạt được bảo vật đó vậy ?

- Đương nhiên !

Nghe nàng trả lời rất tỉnh táo, chàng cứ hồ nghi lắc đầu thềm nói:

“Nói phách cũng không thể quá đến như vậy, nàng dựa vào đâu chứ ?”.

Những cử chỉ biểu hiện này không thoát ra được ánh mắt của Hách Linh Châu, nàng ngoảnh đầu cười khanh khách:

- Long ca ca không tin cho rằng muội phách lối phải không ?

Chàng chỉ nhoẻn miệng cười không trả lời.

Hách Linh Châu cố nói lớn:

- Chỉ cần chiếc quái xa đó đêm nay dừng lại ở Vũ Đương, muội nhất định sẽ đoạt được báu vật đó.

La Như Long nghe vậy càng nghi hoặc, mở lời hỏi:

- Ta có mấy điều không hiểu, có thể hỏi muội được chứ ?

- Đương nhiên được !

- Điều thứ nhất, theo muội nói vừa rồi, tùy tùng theo quái xa đó có cả trăm tên ma vương, muội muốn đoạt lấy bảo vật tất phải xông vào chiếc quái xa, vậy lẽ nào họ không giết chết muội ?

- Ngược lại muội hỏi huynh, chiếc quái xa dừng lại ở Vũ Đương nhằm mục đích gì ? Bọn họ dốc toàn lực đối phó với Vũ Đương ? Hay khăng khăng giữ lấy quái xa ?

La Như Long chợt hiểu ra bèn buông lời:

- A ! ... Thì ra muội thừa cơ hội để đánh cắp. Ta hỏi tiếp muội điều thứ hai. Trên đỉnh quái xa có ngọn Tam sắc đặng giết chết người, những cao thủ trong võ lâm e rằng cũng lánh không kịp, huống hồ muội dựa vào công lực tuyệt học nào để chống đỡ ?

Hách Linh Châu cười nhạt:

- Muội tuy không dám tự khoe là đối địch nổi với ngọn Tam sắc đặng đó, nhưng có cách để làm cho nó trở thành vô hiệu !

- Bằng cách nào ? La Như Long thốt lên.

Hách Linh Châu vẫn điềm nhiên tiếp lời:

- Nói nhiều cũng vô dụng. Muội hỏi ca ca, ca ca hiểu hai chữ “Tử giác” không?

- Tử giác gì ?

Hách Linh Châu liếc xéo sang chàng một cái:

- Thật ngốc ! Hễ góc độ nào mà ma đặng đó chiếu không thấu tức gọi là “Tử giác”.

Ca ca khỏi phải lấy làm kỳ quái, đó là kinh nghiệm xương máu của gia phụ.

Sự gì cũng phải trải qua mới biết. Nếu không nghe Hách Linh Châu giải thích, La Như Long không thể nghĩ đến được điều đó. Bây giờ chàng rõ được nàng không phải không có căn cứ bèn chuyển giọng hỏi:

- Trong quái xa tất nhiên có người bố trí ở trên, muội nếu lên quái xa để đoạt bảo, sấp mặt với họ thì làm sao ?

- Ai nói muội phải lên trên quái xa ?

La Như Long chớp mắt ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Muội không lên quái xa, lẽ nào vật kỳ bảo đó lại tự động bay đến trong tay muội ?

Hách Linh Châu vốn trong lòng đang chứa đựng nhiều chuyện đau buồn, nghe hỏi câu đó cũng bật cười thán thốt:

- Ca ca tưởng rằng vật kỳ bảo đó được đặt trong quái xa sao ? Nhảm rồi ! Nó nằm ở mặt dưới của thân xe !

- Nằm dưới thân xe ư ? La Như Long càng mê hoặc.

- Vâng ! Đây là điều không ai ngờ đến. Vật chí bảo mà mọi người trong võ lâm hằng mơ ước lại được đặt ở trên trục bánh xe phía dưới thân quái xa, ắt rằng bọn quái đản đó cũng không biết được giá trị của bảo vật !

- Quái sự ! Quái sự ! Thực là một chuyện kỳ quái !

La Như Long cao hứng hỏi tiếp:

- Ta còn một điều khó hiểu, đêm nay quái xa đó dừng ở Vũ Đương, trừ những nhân vật trong nhất phái Vũ Đương và bọn cao thủ đi theo quái xa đó ra, còn biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt võ lâm ngằm bám theo để lập mưu chiếm đoạt. Nếu có người biết muội lấy được bảo vật, chẳng lẽ họ không ra tay cướp lấy hay sao ?

Không nghe Hách Linh Châu trả lời, chỉ thấy sắc mặt nàng hơi biến đổi.

Hai người cứ lặng lẽ trên bước hành trình như hai mũi tên bay nhanh tìm đến đích.

Rất lâu sau ...

Hách Linh Châu buồn man mác thở dài:

- Long ca ca, tục ngữ có câu “Tử sanh do mệnh, phú quý tại thiên” ! Ca ca có tin “nhân quả” không? Có tin “cơ duyên” không? Muội bây giờ chỉ biết “Tận nhân lực nhi tri thiên mệnh”. Là họa hay là phúc ? Cứ để cho thiên linh quyết định vậy !

Giờ chẳng khác gì tầm tên lỗ bắn, La Như Long cúi đầu suy nghĩ trong phút giây, cơn hùng khí bất chợt trở dậy, chàng kiên nghị gật đầu nói:

- Linh muội chớ hoang mang, những mong lần này chúng ta gặp được mẫu thân và ca ca, ta cần muội đưa ra cách xác định “Tử giác” xác chuẩn sẽ đoạt được bảo vật vào tay. Còn kẻ nào xông vào thì cứ trừ khử chứ sợ gì ?

Nói đến đây chàng thoáng trầm tư hỏi:

- Muội muội, nàng có biết kỳ bảo đó là thứ như thế nào không?

Hách Linh Châu thản nhiên trả lời:

- Nói thực ra đến bây giờ muội cũng không biết kỳ bảo đó là thế nào. Gia phụ nói, chỉ cần muội bay người đến dưới gầm quái xa tất sẽ rõ được ngay !

La Như Long nói giọng hào hùng:

- Muội muội không nên đem thân phạm hiểm, muội nói rõ góc độ của “Tử giác”.

đó, ta sẽ lấy giúp uội !

Hách Linh Châu nghe điệu mát trong lòng, nàng cảnh giác đánh mắt quan sát xung quanh một lượt, rồi ghé sát bên chàng thầm thì nói nhỏ chỉ hai người nghe ...

Khói bụi mịt mù, hai bóng hình lướt nhanh về hướng Vũ Dương sơn !

2. Chương 2: Quái Xa Xuất Hiện

Trầm Gia Loan là một khu trấn nằm ở chân núi phía Bắc dãy Vũ Dương sơn, thuộc địa phận Lỗ Bắc. Đây là tuyến giao thông chính thống của Vũ Dương Sơn.

Khu trấn chỉ có khoảng bảy mươi hộ dân, người thưa thớt, thường ngày lữ khách cũng vắng lai. Nhưng hôm nay lại khác hẳn, khác một cách kỳ lạ !

Trời vào buổi sắp hoàng hôn, từng tốp từng tốp người từ Nam kéo đến từ Bắc dồn vào, dừng nghỉ trên khu trấn. Người càng lúc càng đông, giống như một cuộc trẩy hội, đông nghẹt cả trấn.

Nhà khách quán trọ tấp nập người ra vào, tiếng ồn vang động cả một vùng.

Dòng người kéo đến Trầm Gia Loan này cũng đủ hạng nhân vật. Những tay hán tử hùng hổ cũng nhiều, những lão già đến tuổi cổ lai hy cũng đông. Có cả phụ nhân hoa lệ, lại có cả nho sĩ văn sinh. Rồi nào là hòa thượng, đạo nhân, nào là ni cô, sư nữ ...

Tuy người đến mỗi lúc một đông, nhưng họ như đang đợi gì, mặt cứ ngong ngóng, chẳng có ai hé một nụ cười.

Mặt trời từ từ khuất dần sau rặng núi ...

Trong biển người, bỗng xuất hiện một thiếu nữ trong bộ y phục mượt mà, đôi nhãn châu long lanh như làn nước mùa thu, mày như nét xuân sơn, trên vai khoát chiếc nón lừng lơ. Nàng ngoái đầu nhìn quanh, thỉnh thoảng lại nhử mày lắc đầu. Nàng chính là Hách Linh Châu.

Hách Linh Châu lẫn lộn giữa rừng người, dáng bộ như đang tìm kiếm gì, gọi cho không ít những cặp mắt hiếu kỳ phải để ý đến nàng.

Trong thời gian này, địa điểm này, bỗng xuất hiện một thiếu nữ như vậy, hẳn không phải là chuyện kỳ lạ hay sao ?

Hách Linh Châu nhận ra La Như Long đang đi đến, vội bước tới hỏi:

- Thế nào ?

La Như Long lắc đầu tỏ vẻ thất vọng.

Hách Linh Châu kéo lấy tay chàng đi đến phía tử lâu bên đường, tươi cười nói:

- Chúng ta suốt ngày không ăn uống gì, ca ca đã đói chưa, cùng theo muội !

La Như Long đang chần chừ, nàng lại tiếp:

- Ăn no rồi hãy tính đi ! Muội có tiền mà.

Hai người cùng tiến vào tử lâu.

Bảy chiếc bàn ở dưới lầu đã ngồi chật ních người. Lên trên lầu, khách cũng đông nghẹt. Bọn tiểu nhị phục quỳnh cả tay chân.

Hách Linh Châu nhanh chân bước đến chiếc bàn có người vừa đứng dậy ở cạnh cửa sổ. Dặn tên tử bảo xong, nàng mỉm cười nói với La Như Long :

- Ngồi bàn này rất lý tưởng, từ trên cao nhìn xuống quán xuyên khắp lòng đường, hơn chúng ta chen chúc dưới đó để tìm người.

La Như Long thả mắt nhìn xuống, cũng không thấy hình bóng của mẫu thân và ca ca. Bên ngoài sắc trời đã xạm, từ từ phủ bóng hoàng hôn.

Giọng nàng khe khẽ cất lên phía sau lưng:

- Long ca ca, huynh xem kìa !

- Xem gì ?

La Như Long quay giật người lại ngay, nhìn theo ánh mắt nàng ngẫm nghĩ.

Thì ra trên lầu cũng có bảy chiếc bàn, nơi mà Hách Linh Châu chú ý chính là chiếc bàn ở chính giữa. Lúc này không chỉ hai người dõi mắt nhìn đến, hầu như toàn bộ thực khách đều chú mục vào đó cả.

Ngồi quanh chiếc bàn đó có cả thầy sáu người, một đạo nhân, một hòa thượng, ba lão nhân tục khách, và một phụ nhân mỹ lệ tuổi độ ba mươi.

Tầng tục nam nữ ngồi trà trộn với nhau, là khiến cho người ta phải trở mắt ngạc nhiên. Điều làm cho La Như Long càng không hiểu bọn họ năm ngồi một đứng, chắc có trò mục kích đây ?

Nhân vật đang đứng đó chính là gã đạo nhân. Vừa rồi dường như gã đã đưa ra điệu ngữ cao luận gì, làm thu hút mọi người căng tròn mắt theo dõi.

Gã đạo nhân đầu đội chiếc mũ Cửu lương, người khoác chiếc áo lông rục rờ, đầu hoẵng, mắt chuột, dưới cằm có chòm râu dê, trông mắt hạt đậu phát ra hai tia hàn quang rờn rợn. Gã đứng với dáng ngạo nghễ, tự đắc. Đáng chú ý nhất là trên áo gã có thêu một đóa hồng nhung sắc sỡ.

La Như Long tuy không nghe lời phát biểu của gã ta vừa rồi, nhưng qua trang phục và cử chỉ của gã, có khả năng nhân vật thuộc phái Vũ Đương.

Nhưng cũng lạ thật, hôm nay sắp xảy ra cơn họa biến, phái Vũ Đương gần tới phút lâm chung, khó thoát khỏi kiếp vận tàn khốc. Đáng lẽ toàn bộ nhân vật trong môn phái phải chỉnh binh điều mã, hoảng loạn chân tay mới đúng, sao gã ta lại ung dung xuất hiện ở đây ? Hay môn phái họ có lễ hội gì trọng đại ?

Gã ta có thái độ kiêu ngạo như vậy, lẽ đâu là một nhân vật đại danh môn chính phái ?

Càng nhìn càng khó hiểu, La Như Long xua đi mọi chuyện trong lòng, ngồi xuống bên cạnh Hách Linh Châu, trầm giọng:

- Muội muội, chuyện gì vậy ?

Hách Linh Châu đành mắt quay lại, huých nhẹ khuỷu tay vào chàng, nói nhỏ:

- Nghe này ! Vừa rồi gã nói mong mọi người đến xem cảnh trường náo nhiệt, phải dừng lại ở Trầm Gia Loan này, không được mạo hiểm tiến tới Vũ Đương.

- Như vậy gã có hảo tâm đấy !

- Hảo tâm à ?

Hách Linh Châu đành mắt nhìn chàng, nói tiếp:

- Ai biết được quỷ kế của hắn ! À, thức ăn đã đưa lên, chúng ta vừa ăn vừa nghe.

La Như Long mới bưng chiếc bát, quả nhiên gã đạo nhân lại khai khẩu:

- Bần đạo lấy tư cách chưởng môn Vũ Dương, có lời kiến nghị với chư vị đồng đạo, mong chư vị hãy tự lo lấy mình, không nên quàng tới chuyện người khác.

La Như Long ngó người hỏi:

- Nói vậy là sao ? Linh muội, gã chính là chưởng môn Vũ Dương hả ?

- Lão xược ! Muội từng thấy mặt vị Linh Hạc đạo trưởng, chưởng môn phái Vũ Dương, lão có cốt cách như tiên, đâu phải gã mắc dịch đó.

Đương nhiên khi nàng trả lời, trong bọn kia, ả phụ nhân mỹ miều lại đứng lên, cười lạnh nói với gã đạo nhân:

- Ngài Linh Tước đạo trưởng, nếu thật sự bày tỏ ý chính tâm thành, sao không lấy gì để biểu thị, cung chúc mọi người một chung rượu đi.

Gã đạo nhân nghe vậy liền phùng má nói giọng ồm ồm:

- Cửu Hoa Tiên Cô dạy bảo, bần đạo há không tòng mệnh sao ? Cùng nâng chén đi !

Có nhiều người ứng thanh rồi nâng chén rượu lên theo.

Thừa lúc ồn ào, lộn xộn, La Như Long khẽ hỏi nàng:

- Cửu Hoa Tiên Cô là gì ? Có phải chính là Cửu Hoa Yêu Hồ đẹp mà lẳng lơ nọ không?

- Không phải ả ma đầu đó thì còn ai nữa ? Ca ca xem kìa, náo nhiệt nữa đấy.

Gã đạo nhân xưng là Linh Tước đạo trưởng đó, tay nắm bình rượu lớn, nói với những người trong bàn hai tiếng “hiển tửu”. Rồi gã ngạo nghễ nhìn quanh đương chúng, cất giọng:

- Bần đạo mượn chung rượu này để biểu thị lòng dạ chứ không phải dụng ý thị uy.

Cũng xin nói một lời, các vị nếu xem tràng náo nhiệt, sẽ dừng ngang địa phận Trầm Gia Loan này. Chẳng kể phải trái, các vị phải tránh xa Vũ Dương mới được.

Dùng lời ngang đó, gã chợt phát tiếp một tiếng “lên”. Tay phải dùng cách không, tiếp bình rượu lớn đó bay bổng lơ lửng trên không.

Gã nhếch mép cười, tay trái đưa lên, hướng thủ chưởng đến phía bình rượu xa xa, đẩy đi ...

Rất kỳ quái. Bình rượu như có người ném đi thật sự, nó bay một vòng rồi hạ xuống chiếc bàn bên phải.

Trên chiếc bàn đó vốn có bảy tên đại hán hung dữ đang ngồi. Cả bọn đều trở mắt nhìn bình rượu đang tà tà hạ xuống.

Bình rượu như có mắt, nó thoạt nghiêng miệng lại, lướt quanh bàn một vòng, bảy bát rượu lập tức được rót đầy.

Gã đạo nhân vẫn dùng tả chưởng điều khiển, bình rượu tự động thăng lên rồi bay sang bàn khác.

Bình rượu đó không những được gã ta điều khiển lên xuống tài tình, mà khi rót đầy bát, ngưng ngay không đổ ra ngoài một giọt. Dùng lực tiếp dẫn đến siêu tuyệt như vậy, khiến người ta phải bái phục.

Đương trường bỗng rộ lên nghe rền như sấm.

Bảy tên đại hán ban nãy kinh ngạc, giữ lại đồng loạt nâng bát đứng dậy, ngựa cổ dốc sạch, cùng ứng thanh:

- Huynh đệ tại hạ kính tuân pháp dụ của quý chưởng môn.

Gã đạo nhân gạt đầu cười hể hể, thủ chưởng giơ lên, năm bát rượu ở trên bàn khác cũng được rót đầy.

Không đợi năm người kia có phản ứng, ở bàn chính giữa có tiếng cười lớn ha hả vang lên tức thì có một lão già tóc bạc đứng dậy, đầu to như cái vò, thân hình thấp nhỏ.

Lão nói với Linh Tước đạo nhân bằng giọng nhạt nhẽo:

- Hôm nay hẳn là ngày đại hỷ của Linh đạo trưởng, thủ pháp “hư không tiếp dẫn”.

đó cũng thật tuyệt diệu. Song lão hủ có một kiến nghị nhỏ này, nhưng không biết có tiện nói ra không?

Gã đạo nhân bất chợt dừng thủ chương, bình rượu nằm yên một chỗ trên không.

Gã quay đầu cười lớn:

- Lão Lạc bắt tắc khách khí, có cao kiến gì cứ chỉ bảo !

Lão Lạc chỉ tay đến bình rượu, gương cao nói:

- Thủ pháp “Hư không tiếp dẫn” của quý chương môn thật khá đấy, nhưng hơi chậm !

- Chậm hả ?

Linh Tước đạo nhân bàng hoàng, rúng động.

Lão Lạc đưa mắt nhìn quanh đám thực khách, vuốt râu cười khê khà:

- Ở đây bằng hữu khá đông, Linh đạo trưởng cứ rót từng bàn, vậy biết bao giờ mới xong ? Ất đạo trưởng đã biết, trước mắt đại sự đang cấp thiết, đâu có thời gian nữa ?

Linh Tước đạo nhân đứng trơ người ra, chưa kịp khai khẩu, Cửu Hoa Yêu Hồ đứng cạnh bên đã cười lạnh lạnh chia giọng:

- Lão Lạc có ý biểu lộ cao kiến, như vậy càng di bỏ cho chương môn nhân Vũ Dương mà thôi ?

Lão Lạc cười ha hả:

- Hai chữ “di bỏ” lão hủ không dám đương, tuy nhiên thời gian bây giờ quả thực rất quý.

Linh Tước đạo nhân liền hỏi:

- Theo ý lão sao ?

Lão Lạc tiếp lời:

- Lão hủ không dám đa nhiễu đến thành ý của quý chương môn, nhưng muốn tất cả mọi người cùng uống một lượt luôn được không?

- Cùng uống hả ?

- Đúng vậy ! Đạo trưởng xem ...

Nói đến đây lão gương thủ chỉ cách không chỉ điểm liên tục đến bình rượu ...

Bình rượu lập tức bị xuyên thủng hơn hai mươi lỗ nhỏ bằng hạt đậu. Không cần dùng vật, hơn hai mươi dòng rượu tuôn vọt ra rót xuống từng bàn ...

Điều khó nhất là cho dù rượu bắn ra tứ phía, nhưng mỗi dòng rượu đều rót đúng vào từng bát một, tuyệt đối không hề vung vãi một giọt.

Ai cũng biết thủ thuật của lão Lạc là dùng đơn chỉ cách không điểm huyệt, làm bình rượu thủng hơn hai mươi lỗ, điều đó chưa phải là thủ thông kỳ tuyệt. Nhưng điều khiến hơn hai mươi dòng rượu đó rót vào bát vừa đầy và dừng, quả là một điều không mấy ai làm được.

Trên bàn đôi thiếu niên nam nữ cũng có hai vôi rượu rót xuống, nhưng ác thay trên bàn lại không có bát rượu. Hai dòng rượu đó lại chảy ngay vào hai bát mì trước mặt họ ...

Bát rượu còn rót dễ đầy, hai bát mì này lại lớn, nên rượu cứ chảy mãi.

La Như Long ham quan sát cảnh trường sôi động, bởi thế mì ăn còn dở chừng. Sực thấy vôi rượu trút xuống trong bát, chàng vội dùng đũa đẩy hai bát đến phía trước.

Càng rất kỳ diệu, khi La Như Long đẩy bát mì, vôi rượu cũng di chuyển theo, rượu rót không ngừng.

Mọi người đều đổ dồn mắt nhìn đến, tiếng ồn ào vang dậy lên.

La Như Long bị làm trò đùa như vậy, chàng đỏ rần mặt định vụt đứng dậy, nhưng đã bị Hách Linh Châu nhíu lại.

Hách Linh Châu đánh mắt ám thị cho chàng hay, hãy nhìn sang bên trái kia !

La Như Long chớp mắt nhìn theo, trong tiếng cười và tiếng vỗ tay rầm rộ, chàng phát hiện ra một điều kỳ hoặc.

Phía chiếc bàn bên tả, chỉ có một người độc nhất ngồi uống rượu, lại là một lão nhân.

Lão này râu tóc, chân mày đều bạc trắng, đỉnh đầu có búi tóc nhỏ, vận chiếc áo màu nâu. Không biết lão ta do tử khí xung lên hay dưới ánh đèn nhìn không rõ, mặt lão lại đỏ như gấm.

Lão ta mắt hơi khép lại, mặt hiện nét lạnh nhạt, hình như chẳng cần chú ý đến cầu trường trước mặt, hoặc không lấy làm hứng thú.

Điều lạ lùng là bát rượu trước mặt lão vẫn trống không, dường như chỉ có bàn của lão chưa được vùi rượu trên không rót xuống.

La Như Long thấy vậy nhíu mày nhìn đến, lão tựa như cũng biết rõ có người gióng mắt theo dõi, miệng hiện nụ cười hời hợt.

Đột nhiên ...

Ở bàn chính giữa thoát đứng dậy một lão già lùn hết cỡ, mặt mày ồm nhom, cất giọng cộc gằn nói với lão Lạc:

- Lão đại, chớ khoe khoang với hai đứa nhỏ đó làm gì. Hãy nhìn bên kia kia, thủ thuật của lão vô hiệu rồi.

Lão Lạc nghe vậy, trợn tròn mắt ngạc nhiên, liền cho rượu ngừng chảy, thị ý cho Linh Tước đạo nhân thu hồi bình rượu, rồi thét giọng:

- Chuyện gì vậy ?

- Lão xem bát rượu người kia đã có giọt nào đâu ?

Giờ lão Lạc mới ngớ người ra :

- Có vậy nữa sao ?

Rồi phóng cặp nhãn quang nhìn sang lão nhân tóc bạc kia, nhếch môi cười nhạt, đoạn nói với Linh Tước đạo nhân:

- Đạo trưởng mời người ta, họ không lãnh tình, đạo trưởng tính sao ? Lạc Thiên này muốn thay đạo trưởng tặng lão ta một bát có được không?

Linh Tước đạo nhân thấy có cơ hội để mở màn, rạng rỡ nét mặt tiếp lời:

- Đã như vậy ... lại phiền đến Lạc huynh quá !

La Như Long thấy Lạc Thiên cầm lấy bình rượu khác nhỏ hơn.

Hách Linh Châu khê thăm:

- Long ca ca, lão Lạc đó có khả năng chính là lão đại trong “Quan Ngoại Tam Quái” đấy !

- Muốn đoán nhận đúng nha !

Hách Linh Châu bèn tiếp:

- Ngoài Lạc Thiên đó ra, hai lão tục khách còn lại đúng là Lạc Địa và Lạc Huyền.

- Không sai !

- Ba lão ma đầu này xuất hiện ở đây có ý định gì nhỉ ?

- Trước mắt chưa thể biết được. Mọii xem rượu đến rồi kia !

Lạc Thiên tung bình rượu lên giữa khoảng không, nó lắc lư bay đến trên bàn lão tóc bạc.

Bình rượu bay tụy nhanh, nhưng đến nửa chừng lại chao đảo rồi chẳng tiến chẳng lùi.

Lạc Thiên bắt đầu thở ra, tả chưởng đứng lên tống bình rượu đi.

Nhưng bình rượu như đã mọc rễ, vẫn trơ trơ bất động trên không.

Trong giang hồ nói về tài nghệ tất có người cao kẻ thấp, nhưng người đã dám đến Trầm Gia Loan này để xem cảnh biến loạn thì có ai vừa đâu ?

Lúc này xảy ra cuộc diện như vậy, làm mọi người hồi hộp đợi chờ những gì sẽ xảy ra.

Lão nhân tóc bạc vẫn ngồi bình thản, mặt hiện nụ cười lãnh đạm, đôi mắt vẫn khép kín, thần thái phiêu dật thoáng đàng.

Có điều khó nhận thấy là tay phải lão vượt chòm râu bạc, lại có hai ngón tay ngằm trở về hướng bình rượu.

Nhóm “Quan Ngoại Tam Quái” luôn tự phụ tài cao, không ngờ rằng nơi tiểu trấn nhỏ bé này lại đụng đến cao nhân bất trị.

Lão nhân tóc bạc đó là ai ? Người dám đối đầu với “Quan Ngoại Tam Quái” ít nhất phải là cao thủ lừng danh.

Trên lầu lâu này có đến cả trăm thực khách, nhưng không ai biết rõ tính danh của lão cả.

La Như Long thấy trái mắt với thái độ của bọn “Quan Ngoại Tam Quái”. Chàng tuy không hề biết lão nhân tóc bạc đó, nhưng so thế lực giữa song phương, chàng không khỏi hồi hộp lo cho lão.

Mỗi lúc chàng ngược mắt nhìn sang, lão lại tống một nụ cười, ý nói:

“Người khỏi cần lo lắng cho ta, ta tin rằng sẽ địch hơn bọn đó.”

Lão nhân tóc bạc ngồi vẻ thư thả. Ngược lại, Lạc Thiên lại vận toàn bộ chân lực để tống bình rượu đi, mặc cho lão ta lồi cả tròng mắt cũng không thể đẩy được bình rượu di chuyển trọn phân thốn.

Đám quần hào đều chú mắt nhìn làm cho lão càng lúng túng thêm.

Song phương đang cự nhau, Hách Linh Châu chỏ nhẹ tay sang La Như Long, bèn giục:

- Trời đã tối, chiếc quái xa chắc sắp tới rồi, chúng ta đi nhanh thôi.

La Như Long không muốn bỏ qua tình hình gay cấn này, vội níu lấy nàng nài nỉ:

- Chớ vội ! Chớ vội ! Mọi người nhìn “Quan Ngoại Tam Quái” sắp cùng ra tay rồi kia, không xem cũng tiếc.

Giọng nói chưa dứt, bất chợt lão già ốm nhom chỉ tay đến đối phương, nói lầm thảm với lão tục khách mặt mày bạc phơ đang ngồi cạnh bên:

- Lão tam, xem ra hấn muốn xung đột bọn ta, cần chơi thì chơi động thủ đi ...

Lão được xưng là lão tam đó đương nhiên chính là Lạc Huyền, thuộc trong nhóm “Quan Ngoại Tam Quái”.

Lạc Huyền ứng thanh rồi cùng đứng dậy, mặt hiện nụ cười già nua. Hai cặp ma nhãn đang nhìn nhau, bất thần bốn chưởng nhất tề xuất ra.

Bình rượu trên không lập tức lay động, bay ra xa chưa đầy một xích rồi đứng lại ngay.

La Như Long ngồi gần, bởi vậy quan sát rất rõ. Khi bình rượu bị bay về phía trước, trên nét mặt lão tóc bạc thoát hiện nét kinh ngạc, hình như lão không ngờ rằng “Quan Ngoại Tam Quái” lại có nội công thâm hậu như vậy.

Nhưng nét kinh ngạc đó như làn gió thoảng qua trong thoáng giây rồi mất ngay.

Chỉ có điều đáng lưu ý là khi này lão chỉ lộ ra ngoài hai ngón tay, giữ lại ba ngón.

Lão nhân tóc bạc vẫn không có gì *** ra, nụ cười lạnh nhạt vẫn hiện trên môi, mi mắt vẫn khép.

Bình rượu cứ nằm bất động ở trên không, cuộc đọ nội công ngầm tiếp diễn. Đương chúng nhón nháo kinh hoàng, đều dán mắt nhìn đến lão tóc bạc thần bí đó, tiếng bàn tán bắt đầu dậy lên.

Bọn “Quan Ngoại Tam Quái” lại đại ma đầu cử thể tri danh, lão tóc bạc chỉ dùng ba ngón tay đã chống cự lại cả buổi, chuyện này há không đủ làm kinh động võ lâm hay sao ?

Nhưng không có ai rõ được lai lịch của lão tóc bạc cả, có kỳ lạ không ?

Tình hình song phương vẫn căng thẳng, đám thực khách đang xầm xì đoán liệu, bất ngờ lại “vụt” lên một tiếng ...

Tức thì giữa khoảng cách song phương lại xuất hiện một nhân vật, người này chính là lão hòa thượng ngồi ở bàn giữa này giờ không hề mở miệng.

Lão hòa thượng này mặt to, cổ bự, mũi sư tử, đôi mắt rùng rục, dáng bộ rất hung dữ, mình khoác chiếc áo màu vàng đất, đứng sừng sững như ngôi tháp cổ.

Lão ta chỉ tay thẳng đến lão tóc bạc, hét lớn:

- Quý danh người ?

Điều đó không những lão ta muốn biết mà toàn trường đều đang phân vân muốn rõ.

Bởi vậy khi lão lên giọng hỏi, mọi người đều im phăng phắc, lắng tai theo dõi.

Lão tóc bạc nghe vậy, chợt nhíu đôi mày tuyết, mặt hơi ngẩng lên, mỉm cười hỏi lại:

- Quý tính của ta, đâu có tương can gì với đại hòa thượng? Ta đã không muốn lễ Phật thọ giới, xin Thiếu Lâm chưởng môn chớ đoái hoài đến.

Tuy lão không nói ra tính danh và lai lịch nhưng câu đáp lại đó làm ọi người cao hứng lên, cả trăm ánh mắt đều đổ dồn về phía lão hòa thượng, cùng với nỗi thắc mắc trong lòng:

“Lão ta là chưởng môn Thiếu Lâm ư ?”.

Rồi ai ai cũng lắc đầu trầm nghĩ :

“chưởng môn Thiếu Lâm chính là vị Phổ Thiện đại sư đức cao vọng trọng, Phổ Thiện đại sư sao lại biến thành hình tướng hung ác như vậy ? Chắc là nhìn nhầm người rồi !”.

Còn lão hòa thượng nghe nói, mặt chợt biến sắc, giọng ồm ồm quát lớn:

- Đây là mời rượu chứ không phải phạt rượu, người lại cố ý gây sự với bọn ta hả ?

Lão nhân tóc bạc lắc đầu tiếp lời:

- Xin hỏi lão hòa thượng, nếu ta muốn chút phạt rượu, hòa thượng tính sao ?

Lão hòa thượng nhìn quanh căn lầu, chợt hung dữ:

- Từ lâu này chật hẹp, song phương khó thi triển hết khả năng, bọn ta hẹn với người vào thời gian và địa điểm khác được không?

Lão nhân tóc bạc bỗng hỏi một câu là lạ:

- Cũng được thôi, xin hỏi đại hòa thượng có thời gian không?

- Nói gì ?

Lão hòa thượng sấn bước đến gần lên.

Lão nhân tóc bạc vẫn bình thản trầm giọng:

- Ta e rằng đại hòa thượng không tự chủ được về thời gian, dường như hòa thượng không phải là người tự do hoàn toàn ? Ha ... ha ...!

Lão hòa thượng sắc mặt đại biến, đặng đặng sát khí, đứng trợn mắt nhìn.

Lão nhân tóc bạc không để đối phương mở miệng, bèn nói tiếp:

- Nếu ta phán đoán không sai chủ nhân của đại hòa thượng đã sắp đến rồi, bình rượu đó dù thường hay phạt cũng ngưng, đại hòa thượng chịu phiền hưởng nó thay ta.

Nói đến đây, song chưởng liền dựng trước ngực, một trước một sau phát ra ...

Một trường biến động người ta không thể ngờ tới đang diễn ra trước mắt.

Phản ứng đầu tiên là Quan Ngoại Tam Quái, cả ba đều đỏ mặt tía tai. Vốn đang vận toàn chân lực cho chiêu “Hư không tiếp dẫn”, không ngờ lại có một luồng kinh phong ập đến như bão táp bức thẳng đến trước ngực. Không còn cách chống đỡ, ba người ngằm kêu “bất hảo”, rồi đảo người “bịch bịch bịch” lùi cả về phía sau.

Mấy chiếc ghế rơi nghiêng ngữa, toàn trường la ó ầm ĩ lên.

Quan Ngoại Tam Quái bị dội ngược, bình rượu tên không cũng bay lùi lại. Lão tóc bạc đột ngột thu hồi thủ chưởng, bình rượu lập tức rớt xuống ngay đỉnh đầu lão hòa thượng.

Lão hòa thượng đang trong phút bàng hoàng không kịp đề phòng, bị bình rượu rớt ngay trên đầu làm nảy đom đóm.

Những tràng cười đắc chí rộ lên không ngớt.

Tiếng cười chẳng khác gì đổ dầu vào lửa, bọn hắc đạo giận đến tím mặt. Không giằng cơn nộ hỏa, lão quái Lạc Thiên rống lên :

- Thanh toán hẳn ngay.

Lúc này Linh Tước đạo nhân, Cửu Hoa Yêu Hồ, lão hòa thượng như hoàn toàn tỉnh cơn mộng, cùng hét lớn một tiếng, sáu bóng người nhất tề phóng thẳng đến phía lão tóc bạc.

La Như Long rất lo cho lão nhân tóc bạc, không thấy lão có phản ứng gì. Bỗng lão ta rụt người xuống dưới bàn, một vệt xám rút nhanh đi.

Bọn hắc đạo vồ hụt, đang lúc ngơ ngác quay quanh tìm lão nhân tóc bạc biến đi đâu, thành linh hai ngọn đèn treo trên tường tự nhiên tắt hẳn.

Đèn tắt bất ngờ, căn lầu bỗng chốc tối đen như mực.

Đương trường vừa rồi đang đầy tiếng hô hào, giờ lại chìm ngập trong cơn hoảng loạn, tiếng kêu la và tiếng bước chân chạy loạn xạ.

La Như Long liền kéo lấy Hách Linh Châu nói giọng cấp xúc:

- Muội muội, chúng ta nhảy ra cửa sổ cầu thang chắc chắn xuống không nổi ...

- Nhảy không được !

Hách Linh Châu giữ chặt lấy chàng.

La Như Long thẳng thốt hỏi:

- Sao không được ?

Nàng đưa tay chỗ nhẹ, chỉ xuống dưới đường vắng ngắt không một bóng người, hạ giọng :

- Vừa rồi trên đường người như triển hội, sao bây giờ không có một bóng ma nào cả ?

- Ủ, kỳ lạ nhỉ !

Hách Linh Châu chỉ quanh trên đường, rồi nói:

- Ca ca nhìn lại kìa, bây giờ không những trong căn lầu này tắt đèn mà trên toàn con đường không thấy một ngọn đèn đuốc nào.

La Như Long đảo mắt nhìn, bắt chợt kêu lên:

- Quái ! Quái !

Nàng quay đầu lại, hỏi trong hơi thở:

- Có phải chiếc quái xa đó xuất hiện không ?

- Ta nghĩ ... đúng vậy. Nhưng chúng ta bị khốn đốn trong này, biết tính sao đây ?

Bỗng nghe từ dưới lầu vọng lên tiếng quát:

- Cấm ồn ! Cấm ồn ! Quái xa đã đến đầu khu trấn, các người trên lầu muốn chết hả ?

Vừa nghe tiếng “Quái xa”, tiếng la ó đang như sấm dậy, lập tức im bật.

Không dưới một trăm người bị kẹt bí trên lầu, giờ không thể xuống được, tất cả đều đổ ụa đến cửa sổ nằm phía ngoài đường, vây chặt lấy La Như Long và Hách Linh Châu làm hai người không nhích động được.

Cả khu trấn Trầm Gia Loan không có một ánh đèn, bao trùm một màu hôn ám, chết lặng giống như sắp đến ngày tận thế.

La Như Long và Hách Linh Châu chưa từng lâm vào tình trạng khủng khiếp như thế này, tim họ đập dồn đập, khí huyết chạy loạn xạ.

Phía xa xa thoáng xuất hiện một điểm sáng màu trắng, giống như ngọn lửa ma từ phương Đông lù lù tiến đến.

Tiếng bánh xe lăn lộc cộc đã phá màn đêm tịch mịch, càng lúc càng nghe rõ hơn.

Mọi người đều nín thở chăm chăm nhìn về phía đó.

Đột nhiên ...

Một tiếng huýt cộc lộc phát lên, đương chúng đều giật mình kinh tâm động phách.

Tiếng huýt đó nghe như tiếng hiệu lệnh. Âm thanh vừa dứt, nhiều bóng người vùn vụt xuất hiện, tay áo phất vào gió nghe phành phạch ...

Hơn năm mươi bóng người đáp xuống lòng đường, ai ai đều thân thủ phi phàm. Họ từ đâu đến ? La Như Long cũng không nhìn rõ xác thực.

Bọn họ dường như không có ý ngăn chặn quái xa. Chợt nghe có tiếng người quát vội, tức hơn năm mươi bóng người đó cùng phi thân lao vút về hướng Tây khu trấn rồi mất hút trong bóng đêm.

La Như Long không tài nào hiểu nổi, liền nắm lấy tay nàng, hỏi nhỏ:

- Họ là ai ? Làm gì ?

- Xi ! Đừng nói ! Ca ca xem kìa, quái xa đến rồi !

La Như Long hướng mắt nhìn về phía chiếc quái xa đang chạy đến ...

3. Chương 3: Truy Bám Vết Thù

Quả nhiên chiếc quái xa xuất hiện !

Chiếc quái xa này chung quanh đều phủ kín rèm màu trắng, nó đã từng gây bao nỗi kinh hoàng trong võ lâm. Bốn chiếc bánh sắt tự động lăn tròn, rèm trắng xao xao lay động, không nhanh cũng không chậm, nó tiến qua trước tất cả cặp mắt cả kinh của mọi người ...

Trên đỉnh xa, ngọn đèn lưu ly màu trắng lấp lóe, chiếu sáng cả một việc mười trượng.

Những điều bí ẩn trong quái xa, khiến người ta càng chìm ngập trong biển đời mê hoặc.

Chiếc quái xa lắc lư chạy ngang qua trước mặt tửu lầu, vẫn không thấy dừng bánh, hình như nó tiến thẳng đến Vũ Dương sơn.

La Như Long tròn xoe đôi mắt không hề chớp, nhìn chăm chăm chiếc quái xa đã giết phụ thân chàng, ánh mắt dán theo nó đang chuyển bánh băng qua dưới đường ...

Đang khi trong lòng chàng ruột gan cuộn trào, chợt từ sau lưng có giọng nói rất nhỏ:

- Ô ? Quái sự ! Hôm nay thật là quái sự !

La Như Long giật thót mình, hoang mang nghĩ:

“Phát sinh quái sự gì nhỉ ?”.

- Vương huynh, huynh nhận ra quái sự gì vậy ?

Gã được gọi Vương huynh trả lời giọng dị thỏa:

- Ta quan sát quái xa này đã tới ba lần rồi, hôm nay lại rất đặc biệt, người xem kìa, trên gọng xe phía sau quái xa đó một người ngồi, ai vậy nhỉ ?

- Ở đâu ? Ở đâu ? Ở đâu ?

Mọi người rộ lên hỏi dồn.

- Không thấy trên gọng xe phía sau đó hả ?

La Như Long tuy không quan tâm đến những điều đó, nhưng với lòng hiếu kỳ, chàng phóng ánh mắt nhìn theo mọi người ...

Trên gọng xe phía sau đúng là có người đang ngồi. Người đó vận y phục màu trắng, dáng cúi thấp, nếu không quan sát, màu y phục cùng với rèm xe nên rất khó nhận ra.

Chiếc quái xa chao đảo lăn bánh trên đường, người ngồi sau gọng xe cũng lắc lư theo, đầu vẫn không ngẩng lên ...

Người đó giống như hoàn toàn mất đi cảm giác, bị người ta trói chặt trên gọng xe.

La Như Long tiếp nhìn kỹ, trong đầu lóe lên nỗi nghi ngờ, liền hỏi nhỏ với nàng:

- Mọii mọii, xem người đó giống Vân ca ca chưa kìa ?

Hách Linh Châu do dự:

- Mọii cũng nghĩ vậy, không không phải đâu, nên nhìn họ kỹ kẻo nhầm người ...

Lời nàng chưa dứt, thoạt có giọng nói vồn vã cất lên từ phía sau:

- Thôi rồi ! Có người xông đến quái xa !

Thêm một giọng khác thốt lên:

- Muốn chết ! Muốn chết ! Phụ nhân đó muốn chết !

La Như Long đang phán đoán vấn đề cùng Hách Linh Châu, nghe vậy liền hốt hải quay lại nhìn.

Quả thật không sai, phía sau quái xa có một bóng người phóng nhanh đến như vệt sao băng, trong nháy mắt đã đến gần.

Không ai nhận rõ diện mạo của bà ta, chỉ loáng thấy đó là một phụ nhân áo xanh.

Bà ta như người cuồng mất đi lý tính, thân hình lao vút bay thẳng đến sau quái xa.

Miệng gào thét:

- Vân nhi ... Vân nhi ... Vân nhi ... Mẹ đến đây rồi !

Nghe tiếng thét đau thương của người phụ nhân, La Như Long thất sắc kêu lớn:

- Mẹ, mẹ không được đến !

Chàng dùng hết sức đẩy đám người sau lưng ra, nhún mình nhảy ra cửa sổ.

Lại có người càng nhanh hơn, khi chàng bung người ra, hai chân lập tức bị giữ chặt, trong tình cảnh nguy cấp mà chàng không thể nào bay xuống được.

Chàng vùng vẫy kêu gào dữ dội.

Lúc này Mạnh Thục Trinh mẩu thân của chàng đã áp sát quái xa. Thấy bà vọt người lên cao, rồi đâm bổ xuống bên người ngồi sau xe.

Tất cả mọi diễn biến chỉ xảy ra trong chớp nhoáng.

Mạnh Thục Trinh mười ngón tay giương ra, khi thân hình vừa chạm sát, ngọn bạch đăng trên đỉnh quái xa đột nhiên đổi màu, màu hồng huyết tỏa ra khiến người ta phải rùng rợn.

Khi ngọn hồng đăng phát sáng, Mạnh Thục Trinh rú lên một tiếng kinh hồn, thân hình bắn ngược lại phía sau, tay chân duỗi thẳng, rơi xuống nằm bất động.

Chiếc quái xa vẫn cứ lẩn bon bon chạy về hướng Tây.

Đi xa độ ngoài hai mươi trượng, ánh sáng màu hồng huyết vụt tắt, ngọn bạch đăng tỏa chiếu như ban đầu.

La Như Long tận mắt chứng kiến tấn bi kịch thảm khốc này, chàng muốn lên hay xuống đều không được, chỉ biết gào khóc thê lương.

Chàng nghĩ là hai chân bị Hách Linh Châu giữ chặt, quay mặt lên nhìn cũng không thấy rõ, vội quát lớn:

- Linh muội, sao không buông tay ra ?

Từ trên căn lầu truyền xuống giọng nói rất lạ:

- Tiểu tử ! Người đi đi ! Nhưng phải thận trọng !

Hai chân La Như Long lập tức được rơi lỏng ra, người chàng như điều đứt dây rơi xuống lòng đường.

Dù lúc này hết hoảng, chàng vẫn còn phần nào bình tĩnh, bèn lộn người một vòng rồi rơi xuống đất.

La Như Long chạy bổ nhào đến phía Mạnh Thục Trinh đang nằm.

Một tiếng kêu “Mẹ ...” vang dài, La Như Long ôm Mạnh Thục Trinh vào người, bà ta tay chân cứng đờ, lạnh ngắt bất động, hai mắt to tròn, nhân thần tiêu biến.

La Như Long đâu hay mẹ chết, chàng ngồi bên đường kêu bi ai:

- Mẹ, mẹ sao không nói ? Long nhi đây này, mẹ nhìn con đi !

Tiếng kêu nào nề làm sao, khiến cho tượng đá cũng phải bùi ngùi rơi lệ.

Lúc này quái xa đi khuất rồi, trên tửu lâu đèn đuốc bừng sáng trở lại. Chung quanh La Như Long, người ta xúm lại cũng nhiều.

Thấy chàng khóc lóc đau thương, có người khuyên nhủ:

- Mẩu thân người đã tuyệt khí rồi, người sao không đưa thi thể về nhà để lo phần mai táng ?

- Tuyệt khí rồi sao ?

La Như Long còn không tin, bèn đưa tay đến sát mũi mẩu thân xem thử. Trong cơn kinh hãi, chàng lại nghĩ:

“Đúng, mẩu thân tuyệt mệnh rồi, ta ngồi đây khóc than làm gì chứ ?”.

Nghĩ đến điều đó, tâm trí chàng định tĩnh trở lại, ôm thi thể mẩu thân lên rồi thất thểu trở về.

Đi được một chận đường, chàng sực nghĩ đến Hách Linh Châu, bàng hoàng dừng chân trầm nghĩ:

”Ôi ! Linh muội, muội đi đâu ? Ta lâm thăm cảnh thế này sao không thấy nàng xuất hiện?”

Trong đầu chàng lóe lên ý niệm:

“Nàng tuy không quên ý định đoạt bảo vật, nhưng lâu này nàng sống chí tình chí nghĩa, lẽ nào thấy ta gặp đến biến cố thương đau thế này, nàng vẫn làm ngơ và cứ bám theo quái xa tiến đến Vũ Dương?”.

Chàng lại lắc đầu nhận định:

“Không ! Không thể ! Nàng không phải là người tham lộc mà quên đi nhân nghĩa. Tình cảm giữa mẫu thân ta và nàng còn hơn mẫu tử, nàng đâu thể không quan tâm đến cái chết của mẫu thân được?”.

La Như Long không thể nào hiểu được cảnh tình, vừa đi vừa trông ngóng, rời khỏi Trầm Gia Loan đến cả một dặm.

Gió đêm rì rào, làm những cành cây còn đung đưa xào xạc, chàng như lạc vào trong mơ. Gió đêm xát vào trên khuôn mặt còn chưa khô lệ của chàng, khiến cho lòng càng thêm lương ảm đạm.

La Như Long cúi nhìn thi thể mẫu thân, quay đầu nhìn về khu trấn. Trầm Gia Loan mờ mịt, trong đầu dậy lên bao ý nghĩ ...

Phụ thân chết rồi ! Mẫu thân cũng chết ! Ca ca bị bắt trời trên quái xa, ta trở về Long Trung Sơn làm gì nữa chứ ?

Thi thể mẫu thân ta mai táng ở nơi nào cũng không được?

Ta trở về Long Trung Sơn hương khói phụng thờ để giữ tròn chữ hiếu, chi bằng biến nỗi đau thành hành động hiện thực, quyết báo thù món nợ huyết hải thâm cừu này ?

Giờ ta chỉ một mình, nói báo thù cũng không phải dễ. Nếu cứu ca ca được, cũng dự trù kế sách để hành động, hẳn không thuận lợi nhiều hay sao ?

Còn về quái xa đó, nó có vật kỳ bảo võ lâm, nếu đoạt lấy được bảo vật, tất chuyện báo thù sẽ có nhiều hy vọng !

Hơn nữa ta đã biết góc độ “Tử giác” của ma đặng, cho đến vị trí đích xác của bảo vật. Theo như Linh muội nói, quái xa đêm nay sẽ dừng lại ở Vũ Dương sơn, đây là dịp ngàn năm có một, ta đâu bỏ qua được ?

Đúng rồi ! Vì cứu Vân ca ca ta phải đến ngay Vũ Dương sơn.

Vì phải đoạt bảo để báo thù, vì tìm Linh muội, ta phải mau đến Vũ Dương sơn.

Sau khi quyết định xong, La Như Long tìm một chỗ đất bằng phẳng, đào lỗ chôn cất thi thể mẫu thân qua loa tạm thời.

Chàng cúi rạp người bên nấm mộ, khóc tức tưởi :

- Mẹ, con đi đây ! Nếu mẹ linh thiêng thì hãy phù hộ cho con !

Đứng dậy lau dòng nước mắt, nhìn phần mộ một lần cuối nữa, rồi chàng quay người chạy về phía Trầm Gia Loan ...

Băng qua Trầm Gia Loan, chàng chạy trên con đường ngoằn ngoèo đến hướng Vũ Dương sơn.

La Như Long quen thuộc dãy núi này, chàng thoăn thoắt trên triền dốc, nhìn vết bánh xe trên đường, trong lòng cảm thấy rùng rợn.

Đến cách Vũ Dương sơn độ năm dặm, chàng bỗng dừng lại, trầm nghĩ:

”Không được ! Bám theo sau quái xa không ổn. Linh muội đã nói, xung quanh quái xa có đến trăm tay ma vương ngầm hộ tống, nếu ta đuổi đến nó, sẽ bị họ phát giác và ngăn chặn, kế hoạch đoạt bảo thất bại ngay !

Trong lúc phân vân, chàng nghĩ tiếp:

“Ở Vũ Dương sơn có ngọn núi Thiên Trụ cao nhất, ta sao không băng rừng đến thẳng đỉnh núi đó ? Từ trên cao ta quan sát mọi động tĩnh trước rồi động thủ, tránh được những trở ngại bất ngờ!”.

Cảm thấy có lý, chàng gật gật đầu rẽ hướng băng vào trong rừng cây rậm rạp.

Trong rừng tối đen như mực, chàng chỉ biết nhắm hướng đỉnh Thiên Trụ mà tiến.

Đang băng mình trong rừng cây mù mịt, bất chợt chàng phát hiện phía trước mặt có ánh sáng mờ mờ xuyên rừng chiếu đến.

Đầy rừng này toàn cả một màu đen tối, ở trước mặt lại có ánh sáng, đương nhiên ở đó có người.

Đây thực sự là điều khó hiểu, Vũ Đương sơn hiện tại đang bị cường địch vây áp, phải lo tập trung để đối đầu, sao trong rừng này lại xuất hiện ánh đèn?

Trong rừng cây rậm rạp này, ai lại đặt chân đến làm gì ?

Nếu có đại sự cơ mật gì, sao lại đổ đèn ? Vì nếu đèn sáng như vậy không sợ người ta phát hiện sao ?

La Như Long trong lòng đầy nổi phân vân, cứ nhắm hướng ngọn đèn mà tiến.

Thấy ngọn đèn đó còn cách không xa, chàng nhún người vọt lên trên đỉnh cây đại thụ. Ngược mắt nhìn xa, chàng mới ngỡ người ra hiểu lẽ.

Vì La Như Long nghĩ thầm, trước mặt chàng đâu còn rừng cây nữa. Do chàng ham cắm đầu chạy, nên đã đến Vũ Đương sơn khi nào không hay.

Giờ chỉ cần chàng rẽ ngoặt về hướng phải không xa nữa sẽ đến đỉnh núi Thiên Trụ.

La Như Long chú mắt quan sát kỹ phía trước, bất giác sững cả người ra.

Trước rừng cây nơi chàng ẩn mình là một khoảng đất rộng độ ba mươi trượng, ở chính giữa khoảng đất đó, chiếc quái xa dừng yên một chỗ. Ngọn đèn mà chàng phát hiện khi nãy chính là ngọn ma đăng ở trên đỉnh quái xa.

Theo tin đồn, chiếc quái xa không thể dừng tùy tiện. Chỉ khi nó dừng bánh, là một trường đấm máu tàn khốc xảy ra. Giờ nó lại dừng nữa.

Xem ra, phái Vũ Đương sắp lâm cơn đại họa.

Chiếc quái xa có mục đích mới đến đây, sao nó dừng lặng yên một chỗ không nghe động tĩnh gì ?

La Như Long vô cùng nghi hoặc, chàng ngưng thân nhìn đến sau gọng xe ...

La Như Vân vẫn ngồi ở đó, đầu gục xuống trước ngực.

Thoáng thấy La Như Vân, lòng chàng sục sôi căm thù, liền nghĩ :

“Ta vốn dự định thừa lúc biến loạn tức ra tay, giờ quái xa đó không hề động tĩnh, nên thực hiện thế nào đây ?”.

Đang định quyết nước cờ, bỗng trước mặt choáng loáng một vật đen, một bóng người từ trên không trung đáp xuống trước chiếc quái xa.

Người đó chính là Linh Tước đạo nhân, từng xưng là chưởng môn Vũ Đương.

Vừa đứng xuống trước quái xa, gã ta cúi đầu cung kính hành lễ, mặt hướng đến quái xa, tay chỉ chỉ xuống núi, không biết gã đang nói những gì ?

La Như Long ẩn mình cách đó chừng năm mươi trượng, chàng muốn biết cuộc tàn sát khi nào triển khai, bởi vậy liền phóng người đến gần để nghe họ nói gì ?

Nhưng thân hình mới lao đi, đã bị một tiếng gọi gấp vội, nhưng rất nhỏ vọng đến:

- Tiểu tử, người muốn chết sao ? Dừng lại ! Không được vọng động !

La Như Long kinh ngạc dừng ngay lại, thâm kêu:

“Ta bị lộ rồi sao ?”.

Chàng quay nhìn tứ phía cũng không thấy gì. Vừa kinh vừa khiếp, thở mạnh cũng không dám, chàng nép mình bên cây cổ thụ.

Giọng nói đó lại truyền đến:

- Ma đầu đó rất hung hãn, giờ chính là lúc ma nữ muốn triển khai cuộc đại bạo loạn, người tốt nhất nên tránh xa chiếc quái xa, đừng tự chuốc lấy khổ vào thân. Người xem kia, ma đầu sắp xuất hiện rồi !

Nghe nữ ma sắp xuất hiện, La Như Long không để bỏ qua thời cơ, liền phóng tia nhãn quang nhìn thẳng về hướng trước ...

Thấy Linh Tước đạo nhân hình như đã nói xong, gã cúi người lùi lại một bước, hai bước ... bảy bước, tám bước. Đến bước thứ tám gã ta dừng lại, bỗng đứng thẳng người dậy, hai tay đưa lên ... một tiếng huýt gòn gọn vang lên.

Tiếng huýt vừa dứt, bỗng thấy mười hai vị bạch y thiếu nữ đẹp như tiên cô xuất hiện đáp xuống đường trường, họ phân thành hai hàng đứng trước chiếc quái xa.

Tiếp theo, bức rèm trắng mặt trước quái xa nhẹ vén lên.

Bất chợt, có một tràng cười rùng rợn vang lên.

Tiếng cười này hợp cả nội lực và chân lực để phát ra, rung chuyển cả núi rừng, La Như Long cũng phải giật thót mình.

Bắt đầu từ cửa quái xa có hai người lần lượt bước xuống.

Người xuống trước là một vị lục y thiếu nữ, nét mặt xinh đẹp như hoa, nhan sắc kiều diễm, ngạo nghễ đứng ngược nhìn đám người cung kính hầu trước quái xa.

Người bước xuống sau lại là một hồng y trưởng, thoạt nhìn tựa như một khối lửa hồng. Thiếu nữ này làn da đen bóng, nhưng không làm giảm đi nét đẹp trên khuôn mặt đầy đặn.

Lục y thiếu nữ hữu chưởng giương lên, tả chưởng dựng ngược, lập tức có bốn khối lửa xanh rờn bay vọt lên không trung.

Kỳ quái ! Bốn khối lửa xanh này càng lên cao càng tỏa rộng ra. Cuối cùng nó biến thành bốn ngọn đèn xanh lớn nối liền nhau, chiếu rọi đến chói mắt.

Trên mỗi ngọn đèn, có ánh lên một chữ lớn, bốn chữ liền tiếp nhau, chính là “Thuận ngã giả xứng” (Thuận ta tức xứng thịnh).

Bốn ngọn đèn xanh bay lơ lửng trên không. Vị hồng y thiếu nữ cũng giương hữu chưởng, dựng tả chưởng.

Tức thì có bốn khối lửa màu hồng bắn vọt lên không trung, biến thành bốn ngọn đèn lớn, mỗi ngọn mang một chữ, ghép lại là :

“Nghịch ngã giả vong” (Nghịch ta thì chết) Tám ngọn đèn nối nhau bay thẳng vào phía Vũ Đương sơn.

Dưới ánh đèn tỏa sáng, La Như Long nhìn rõ khung cảnh Vũ Đương sơn. Trước thành trì, mấy trăm tay thuộc hạ Vũ Đương đứng dàn trận sẵn để chuẩn bị đối phó cường địch.

Tám ngọn đèn bay đến dưới chân Vũ Đương sơn, bỗng phát lên một tiếng nổ rền.

Tám ngọn đèn bay tung tóe ra tứ phía, rục lên như một quả pháo khổng lồ.

Tiếng nổ đó cũng như một tiếng hiệu lệnh tiến công, bất chợt nghe những tiếng hô hào rộ trời, từ trong rừng cây xung quanh Vũ Đương sơn, khoảng một trăm bóng người bay ào ào như trên trút.

Những cao thủ Vũ Đương cũng quát lên kinh thiên động địa, xông ra tứ phía để tử chiến. Ánh kiếm rạng trời, tiếng la hét rung chuyển núi rừng, một cuộc tàn sát khốc liệt bắt đầu.

Đây cũng là thời cơ mà La Như Long cố ý chờ.

Đang quan sát cuộc chiến, chàng quay sang để ý chiếc quái xa. Ôi ! Chỉ mới trong khoảng khắc, không những hai thiếu nữ đó biến đâu mất mà chiếc quái xa cũng chẳng còn.

Chiếc quái xa chạy đi đâu ? La Như Long vội quay nhìn quanh.

Khi phóng ánh mắt sang phải, chàng phát hiện có một điểm trắng lao vút như bay hướng thẳng đến đỉnh núi Thiên Trụ.

La Như Long lo lắng cho sự an nguy của La Như Vân, chàng tức tốc phóng người xuyên rừng lao đi.

Bên tai lại nghe giọng nói ban nãy gọi giật:

- Tiểu tử, ngươi làm gì vậy ? Trên quái xa lại có đại ma đầu đấy, muốn chết hả ?

La Như Long cả kinh dừng lại, trầm nghĩ:

“Sao ? Trong quái xa có đại ma đầu ư ?”.

Chàng nghiêng rặng quyết liều một phen, phóng người đi như tia chớp thẳng về hướng chiếc quái xa, trong đầu trỗi lên ý niệm :

“Linh muội muội có nói, tử sinh do mệnh, phú quý tại thiên. Giờ ta không ra tay thì đợi thời cơ nào nữa ?”

4. Chương 4: Giây Phút Nguy Nan

La Như Long cho rằng hiện tại bọn ma vương ngầm hộ tống theo quái xa đã lao đầu tử chiến với những cao thủ phái Vũ Đương. Đây là thời cơ chàng hằng mong đợi, không thể bỏ qua. Nếu không thì chàng mạo hiểm để đến Vũ Đương này làm gì ?

Tuy khi chàng vừa phóng người lao đi, tuy sợ vị cao nhân ngầm gọi lại nhưng lại sợ thời cơ hiếm có này mất đi, nên chàng không kịp suy nghĩ nữa.

Hắn sâu ý niệm:

“Một mang phước, hai rước họa”, bởi thế La Như Long kiên quyết bám theo chiếc quái xa.

Vì chàng đã biết trong quái xa đó có đại ma đầu, bởi thế phải vô cùng thận trọng, nhẹ nhàng luồn lách trong rừng cây bóng tối, không hề phát ra một tiếng động.

Chiếc quái xa lao đi như đạn vút kia bất chợt dừng phát lại.

Nơi nó dừng bánh chính là đỉnh núi Thiên Trụ, điểm mà La Như Long đã dự định đặt chân đến.

Chiếc quái xa dừng ở chỗ đó, hẳn cũng có cùng mục đích như La Như Long, lên cao để quan sát rõ tình hình.

Chàng cũng đã đến nơi, vì sợ ngọn ma đăng biến đổi màu sắc bất chừn có thể giết người trong nháy mắt, bởi vậy chàng ẩn mình trên cây cổ thụ dày đặc lá, phóng tầm mắt quan sát địa thế xung quanh.

Trên đỉnh Thiên Trụ này, có vển vển ba tòa Kim điện, từ nóc điện cho đến bờ tường khung cửa, đều gắn bằng kim loại, ánh sáng phát tỏa lên trong màn đêm đen tối.

Phía trước Kim điện có một tảng đá bằng phẳng vuông vắn độ hai trượng. Lúc này chiếc quái xa dừng ngay trên đó.

Bên trái và phía sau của Kim điện có rải rác những cây tùng cổ, La Như Long ẩn mình trên một cây tùng. Nhìn về hướng Đông, dòng Hán giang vĩ sóng bạt ngàn. Trông về hướng Tây, toàn bộ khung cảnh ở Vũ Đương đều lọt vào tầm mắt.

Đỉnh Thiên Trụ này chỉ có một con đường bằng đá có từng cấp để lên xuống, còn chung quanh toàn là rừng cây bát ngát và triền dốc cheo leo hiểm trở.

Lúc này, phía dưới vọng lên tiếng la ó chém giết nhau kinh hoàng. Có những ngọn lửa vụt lên ngút trời. Vô số bóng người lao vùn vụt, xông xả vào chém giết nhau.

Tiếng gươm giáo giao nhau, tiếng la ó, tiếng rú ... tạo thành một chuỗi âm thanh thật kinh hoàng.

Phái Vũ Dương hôm nay ắt khó bảo toàn được cơ nghiệp, thoát khỏi vận kiếp tang thương.

Thấy đương trường đầy thảm khốc, La Như Long sục sôi lửa hận thù, đôi mắt đỏ rực, chàng quay sang nhìn chăm chăm đến chiếc quái xa.

Bức rèm trước cửa quái xa vẫn cuốn lên như khi nãy, hướng quay về phía Vũ Dương. Có lẽ lão đại ma đầu cũng đang quan sát đấu trường khốc liệt.

Mười hai ả bạch y thiếu nữ hộ tống theo quái xa, giờ lại tụ tập ở phía trước, hình như cuộc tử chiến đẫm máu đã làm họ tập trung chú ý.

La Như Long nhìn đến phía sau gọng xe, La Như Vân vẫn cúi đầu ngồi bất động.

Đây là một cơ hội tốt để ra tay sao ? ... Chàng không do dự nữa. Ra tay lần này nếu không đoạt được bảo vật, cũng quyết cừu bằng được La Như Vân rồi hãy tính.

Nghĩ đến đây chàng nhẹ nhàng đáp người xuống đất.

La Như Long chưa dám tiếp cận ngay quái xa.

Bước đầu tiên, chàng tiến hành theo như Hách Linh Châu nói về góc “Tử giác”.

Nhận định chính xác vị trí của quái xa, chàng nhấc gót bước sang bên tả bảy bước dài.

Dừng lại ở điểm này, nằm đúng ngay một đường thẳng chiếu từ góc đỉnh ngọn ma đăng và góc bên.

La Như Long quay nghiêng người, quan sát ánh sáng từ ngọn bạch đăng phát ra.

Không sai, quả nhiên không sai. Ánh sáng đó chiếu không đến người chàng.

Cách xác định góc “Tử giác” đã được chứng thực, La Như Long hiện một nụ cười trên môi, bèn chuẩn bị tiến đến quái xa ...

Rất bất ngờ, từ trong quái xa có giọng nói như chuông võ:

- Bất hảo, có âm thanh gì ?

Nghe tiếng quát, La Như Long hét cả hồn, liền búng người vọt lên trên cây cổ thụ.

Còn chưa hoàn hồn, thấy đám bạch y thiếu nữ quay phắt người lại, ngạc nhiên thốt lên:

- Chuyện gì vậy lão bà ?

Giọng nói trong quái xa tiếp vọng ra :

- Ta phát giác dường như có người ở phía sau ?

- Vậy hả ? ...

Cả bọn cùng sững sốt kêu lên làm cho La Như Long càng thêm hồi hộp lo sợ.

- Bọn người rảo quanh xem cho ta !

- Dạ ! ...

Mười hai bạch y thiếu nữ lập tức phân bủa ra tứ phía lung xục ...

La Như Long nín cả thở không dám động đậy.

Không biết là do chàng ẩn nấp tài tình ? Hay bọn thiếu nữ đó ham để tâm đến đấu trường khốc liệt ? Mười hai thiếu nữ sục sạo quanh chỗ chàng ẩn nấp, nhưng vẫn không hề phát hiện ra.

Đám thiếu nữ cùng trở về chỗ cũ, một giọng lạnh lạnh vang lên:

- Chắc lão bà nghe nhầm đấy ?

Nữ ma ở trong quái xa cũng mê hoặc kêu lên:

- Ta nghe nhầm à ?

Chợt nhiên bà ta như nghĩ đến điều gì, nói tiếp:

- Tên tiểu tử sau xe thế nào rồi ?

Một ả thiếu nữ chỉ đến La Như Vân, trả lời:

- Nó vẫn ngồi sau kia !

- Đem nó đến trước này !

Có ba thiếu nữ tức tốc vòng lui phía sau, lanh tay lẹ chân đưa La Như Vân trước quái xa, chàng ta trong tình trạng hôn mê.

Nữ ma đầu nhân giọng:

- Giải huyết đạo cho nó rồi cho uống “Hoàn hồn đơn” để tỉnh lại sau đó hãy tính !

Một thiếu nữ đưa tay nhận lấy viên đơn hoàn từ trong quái xa đưa ra. ả giải huyết đạo cho La Như Vân, rồi bỏ viên dược hoàn trong miệng chàng.

La Như Long thấy vậy trong lòng mừng vui, thầm nghĩ:

“Ô, tốt ! Ta sốt ruột vì muốn cứu gấp ca ca, giờ ca ca hồi tỉnh lại rồi, ta đỡ phần lo lắng.”.

Chú mắt nhìn La Như Vân ngồi trên mặt đất, tay chân co duỗi, miệng hít thở những hơi dài. La Như Long lại nghĩ:

“Bây giờ ta đỡ lo cho ca ca, chỉ việc quyết tâm đoạt được bảo vật rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này.”.

Đang lúc chưa nghĩ ra kế sách, chàng thấy La Như Vân đã tỉnh lại hoàn toàn, lưng thững đứng dậy, hai mắt tròn xoe ngơ ngác nhìn chiếc quái xa, rồi ngoái sang nhìn đám thiếu nữ, nét mặt hoang mang thờ thẩn.

Ả thiếu nữ đứng bên cạnh chợt cất giọng:

- Lão bà, nó tỉnh rồi, còn gì nữa không?

Nữ ma đầu cười hung dữ:

- Không ! Không ! Rất an toàn rồi !

La Như Long ngớ người, suy nghĩ:

“An toàn ? An toàn gì nhỉ ?”.

Có một điều nữa làm chàng ngạc nhiên, là La Như Vân sau khi tỉnh lại nét mặt cứ ngơ ngác không nói năng gì. Chàng nghi hoặc thầm nghĩ:

“Lẽ nào họ đã dùng trò gì đối với ca ca, khiến thần trí ca ca mờ dẫn thế ?”.

Dòng suy nghĩ chưa dứt, bỗng nghe một thiếu nữ nói giọng kinh ngạc:

- Lão bà, trận chiến này hao binh tổn tướng hơn so với ở Thiếu Lâm tự, tình hình song phương căng thẳng, lão ba sao không đích thân xuống để giải quyết tình thế ?

La Như Long phóng ánh mắt theo hướng thành trì Vũ Dương sơn chìm ngập trong cuộc tử sát khốc liệt. Lời nói của ả thiếu nữ quả không sai, phía Vũ Dương có nhiều cao thủ hỗ trợ, quyết tâm chiến đấu đến cùng, bọn ma vương nếu thắng được cũng phải hao tổn thực lực nghiêm trọng.

La Như Long sức nghĩ một điều :

“Ta muốn nữ ma đầu kia xuống ngay đương trường tiếp chiến, lúc đó khỏi lo sợ gì nữa.”.

Lòng chàng cũng mang nỗi hổ thẹn:

“Ta có ý nghĩ như vậy cũng thấp hèn ... Nhưng bà ta thánh lực như thần, ta biết làm sao hơn?”.

Đang lúc phân vân, từ trong quái xa lại phá lên tiếng cười ghê rợn:

- Ta đích thân trợ chiến ư ? Bất tất ! Bất tất ! Theo ta thấy, độ nửa khắc nữa thắng bại sẽ phân rõ ! Ha ... ha ... ha ...

La Như Long nghe vậy lo lắng:

“Chỉ nửa thời khắc thôi ư ? Như vậy ta không còn thời gian để do dự nữa !”.

Ả thiếu nữ có đề xuất khi này tỏ vẻ không tin:

- Lão bà, làm sao chỉ nửa thời khắc sẽ phân định thắng bại được?

Bà ta lớn tiếng:

- Người nhìn kỹ kia, không thấy “Lục Âm chưởng” của Bạch Nụ và “Huyết Quang chưởng” của Hắc Hựu đã thi triển, chưởng chiêu âm âm như bão táp đó hả, ai dám địch nổi được?

Ả thiếu nữ im bật, ngưng thần quan sát cuộc hỗn chiến.

Rất kỳ quặc là La Như Vân vẫn đứng thẩn thờ, đã không nói cũng không thừa cơ hội đó mà hành động. Chàng cũng bước đến nhìn xuống đấu trường.

La Như Long thấy vậy phân vân không hiểu. Lúc này chàng bèn quyết định:

“Đúng lúc phải hành động rồi, không thể chậm trễ !”.

Chàng biết rằng nữ ma kia một mực không lộ diện. Đồng thời công lực bà ta phi phàm, tuyệt tục, chỉ nghe đến tiếng cười của bà ta đủ chứng thực là đã đạt đến trăm năm nội lực.

Bởi vậy nếu hành động không thận trọng, lỡ bị bà ta phát giác nhất định sẽ mất mạng ngay.

Từ trên cây, La Như Long đáp xuống đất nhẹ hơn một chiếc lá rơi, xác định vị trí chính xác để đứng.

Giờ chỉ có nghiêng mình tiến đến và đề phòng ngọn ma đăng biến đổi màu bất ngờ.

Chàng nghiêng người, từng bước từng bước đi ngang, tiến lần theo phía trái.

Mới nhích được mấy bước, bỗng nghe có tiếng vọng lên từ trong quái xa :

- Lại thật ! Ta nghe có tiếng bước chân tiến đến từ phía sau !

La Như Long giật mình dừng lại, trống ngực đánh thành thịch, nghĩ thầm:

“Nhảy lên nhảy xuống phí thời gian không nói, nếu không thận trọng làm gây tiếng động thì càng nguy. Giả như đám thiếu nữ vào đây lùng sục, ta lánh mình cũng không muợn !”.

Chàng đang ngưng thần theo dõi, một thiếu nữ lại lên tiếng :

- Lão bà, cuộc tử chiến ở dưới đó căng thẳng, để bọn tiện nữ quan sát tận tường.

Lão nghĩ xem, ai dám cả gan bén mảng đến đây ? Nếu lão không an tâm, chỉ cần đưa tay phải lên là ngọn hồng đăng phát sáng, vậy lo gì nữa ?

Miệng nói nhưng đôi mắt ả thiếu nữ không rời khỏi cuộc bạo chiến.

Nữ ma đầu cười cuồng vọng:

- Nha đầu không nghe sai bảo hả ? Được rồi, ta sẽ cho hồng đăng phát sáng !

Vừa ngưng giọng, ánh sáng hồng lập tức tỏa rực lên.

La Như Long lúc này chỉ cách chiếc xe độ năm trượng, nếu chàng không đứng ngay góc “Tử giác”, ắt đã bỏ mạng tại trận rồi.

Chàng đứng nghiêng người, thấy chung quanh toàn cả màu hồng ghê rợn.

Đối phương không động tĩnh gì, chàng bắt đầu thận trọng tiến dần dần đến, trong lòng thầm nghĩ:

“Như vậy cũng tốt, bọn người bật ngọn hồng đăng lên, cứ ngỡ rằng không có ai dám bén mảng đến, đây là một cơ hội tốt để ta hành động!”.

Tuy góc “Tứ giác” hẹp, La Như Long phải nghiêng mình để tiến lên, nhưng khinh công thân pháp của chàng không phải tầm thường, chàng lướt nhẹ như làn gió đến sát chiếc xe và cúi xuống rồi chui vào dưới gầm xe.

La Như Long vô cùng hồi hộp, tim như muốn bay ra khỏi lồng ngực. Biết rằng lúc này như vào miệng hổ, nguy hiểm như ngàn cân kẽ tóc, nếu không thận trọng, trên có nữ ma đầu, phía trước có đám thiếu nữ, hậu quả xảy ra sẽ không lường được.

Chàng án tay trước ngực, hít thở mấy hơi sâu để lấy lại bình tĩnh, đôi mắt đảo quanh nhìn tứ phía.

Gầm xe rộng độ năm xích, dài chín xích, là một nơi rất an toàn vì ngọn hồng đăng ở trên đỉnh xe không thể chiếu thấu được.

Hai bên là bốn bánh sắt, chàng nhìn đến phía trước thấy toàn những đôi chân của đám thiếu nữ, còn phía sau là rừng tùng cổ.

Quan sát tình hình xong, La Như Long nảy ra ý định :

“Lỡ ra bị bại lộ chỉ có một con đường thoát là vượt người biển nhanh về phía trước.”.

Vì cách trước xe độ năm xích là con đường xuống núi, dù sao cũng an toàn hơn so với vượt khoảng trống cả năm trượng phía sau.

Dự định xong, chàng nhìn ngược lên xe, thấy không có gì khác lạ. Linh muội nói chỉ cần chui vào đây tức sẽ rõ. Vậy vật kỳ bảo đó như thế nào ?

Chàng quay đầu nhìn kỹ từng cái, thầm nghĩ:

“Thôi rồi, ta mắc lừa !”.

Dưới gầm xe không có gì khác ngoài hai trục ngang và một trục dọc.

Dù cảm thấy thất vọng nhưng chàng vẫn không nản chí, đôi mắt mở to để ý kỹ mọi cái.

Bốn chiếc bánh sắt lơ lơ ở đó không có gì đáng tìm, cần chú ý nhất là ba chiếc trục. Sợ dùng mắt tìm không ăn chắc, chàng phải dùng tay lần tìm.

Hai trục ngang được sờ tìm kỹ, vẫn không có gì khác lạ.

Giờ chỉ còn trục dọc, La Như Long vừa sờ mó vừa suy nghĩ:

“Bốn chiếc bánh sắt kia tại sao lại tự động chạy được? Sự huyền diệu của nó ở chỗ nào chứ ? Ta phải tìm cho ra mới được!”.

Bỗng có giọng gọi từ phía trước:

- Lão bà xem kìa, toán người bao vây Hắc Bạch Mẫu Đơn, có phải là mấy hòa thượng không?

Trong quá xa, giọng cười man rợ cất lên:

- Không sai ! Chính là mấy tên trọc đầu của Thiếu Lâm tự còn sót lại, bọn nó chưa lo thân nổi lại dám cả gan đến Vũ Dương trợ chiến. Ha ... ha ... ha ... chẳng sao, độc chưởng của Hắc Bạch Mẫu Đơn sẽ đánh tan thân chúng nó. Ha ... ha ... ha ...

Giọng cười đắc chí đó làm cho La Như Long phập phồng lo sợ.

Bất chợt thoáng qua một tiếng động nhỏ, ngọn hồng đăng vụt tắt, bạch đăng lại phát sáng.

Ánh sáng ngọn bạch đăng tỏa chiếu, làm thân hình chàng lộ rõ hơn.

Bây giờ chàng lấy lại bình tĩnh, dời ánh mắt quan sát đến trục dọc, thận trọng sờ tìm.

Lần đến khoảng giữa trục, chàng bỗng phát hiện khác lạ, liền ngừng tay và tập trung ánh mắt nhìn kỹ.

Đoạn giữa trục này lại có một thanh trụ thiết, xuyên thẳng lên trên gầm xe.

Nguyên nhân vì sao cỗ xe tự động chạy được có lẽ bắt nguồn từ thanh trụ thiết này.

Bây giờ La Như Long không cần tìm tiếp nữa, vì có một vật là lạ làm chàng tập trung chú ý.

Đó là chỗ tiếp giáp của thanh trụ thiết, vào đoạn giữa của trục dọc, đáng lẽ phải làm bằng vòng sắt để giữ cố định, nhưng ở đây lại không phải.

Vật này mới nhìn thoáng qua nó hoàn toàn giống như sắt, nhưng sờ tay vào thì có sự khác biệt, nó không thô thiển như sắt mà lại mịn mịn giống như da bò.

Vật này đường kính độ bảy thốn, trên lớn dưới nhỏ, hình bán nguyệt, trên đầu có vòng, chính vòng đó đã bao lấy một đầu trụ thiết.

Vậy ... đây là vật gì ?

Chẳng lẽ nó chính là vật kỳ bảo đã từng làm cho võ lâm bao phen biến loạn ?

Trên thực tế, những vật đã gọi là kỳ bảo, nó có hào quang tỏa sáng và rất hiếm thấy trên thế gian, đâu thể như vật không đáng để mắt tới này.

Nhưng cũng thật kỳ quái, dưới gầm xe chẳng có gì đáng chú ý ngoài vật đó cả.

Qua thoáng phân vân, La Như Long đưa tay cầm nó gỡ nhẹ ...

Không thể xem thường được, nó được gắn cố định trên trục xe, chàng gỡ cũng chẳng hề nhích động.

Ngước mắt thăm dò tình hình phía trước, thấy đám thiếu nữ vẫn ham quan sát đấu trường, chàng nghiêng rằng đu người sát trên gầm xe.

La Như Long nghĩ rằng như vậy khó bị đối phương phát giác hơn, muốn gỡ vật đó cũng thuận tay hơn.

Thời gian không đợi chờ, chàng biết rằng nếu cuộc hỗn chiến dưới chân núi kết thúc, khi đó chàng dù có mọc ba đầu sáu tay e rằng cũng khó rời khỏi đây an toàn. Giờ phải ra tay ngay lập tức, bất kể thành hay bại ...

Thoáng nghĩ đến đó, chàng nghiêng rằng vận lực vào tay phải, gỡ mạnh ...

“Cạch” một tiếng, vật đó nhích động.

Chỉ một tiếng nhỏ như vậy đã làm chàng hết hồn nghe tiếng sấm bên tai.

La Như Long vội rụt tay lại không dám làm tiếp. Nguyên do vì không những đã gây tiếng động, mà bốn bánh xe bắt ngờ tự động lăn về phía trước mấy xích.

- Gì quý quái thế này ?

Trong quái xa, một giọng nói the thé vang lên.

Đám thiếu nữ cũng phát giác ra chiếc xe có sự quái lạ. Nghe giọng nữ ma đầu kinh ngạc thốt lên, cả mười hai thiếu nữ lập tức quay lại.

Một thiếu nữ hốt hoảng la lên:

- Lão bà, nếu lão di động xe sẽ lừa bọn tiểu nữ xuống núi mất ?

Lúc này La Như Long hồi hộp nín cả thở, bất ngờ thân quái xa bỗng rung mạnh, lão ma đầu hình như đã đứng dậy, quát lớn:

- Lui xem người nào đến sau xe ?

Mười hai thiếu nữ cũng ứng thanh, ngóng đầu nhìn về phía sau, ngơ ngác lắc đầu trả lời:

- Sau xe ... không có người !

- Dưới gầm xe sao ?

La Như Long mắt hết hy vọng, ngậm vận lực tụ ở tay phải, nghiêng rằng thâm nghĩ:

“Ta nếu bị bại lộ, đến khi chết cũng kéo theo vài mạng. Ai thò đầu vào sẽ lãnh chưởng ngay !”

Lập tức có ba cái đầu ló vào từ phía sau, ba thiếu nữ này hình như không ngờ rằng có người ẩn nấp sát gầm xe. Trong lúc đang đảo mắt nhìn, La Như Long liền dựng hữu chưởng tổng ra. Chưởng “Thiên Vương

Thác Thập” này rất mãnh liệt, ba thiếu nữ chưa thấy rõ thực hư, bất ngờ bị chưởng lực áp đến ngay đầu, cả ba đều bay bổng ra xa ngoài mây trắng.

Đám thiếu nữ còn lại kinh ngạc hét lên, tiếp bốn cái đầu xuất hiện ở khoảng giữa bánh xe bên phải.

La Như Long tiếp tục thêm một chưởng như sóng thần khởi dậy, bốn thiếu nữ thất thanh kêu lên bay ngược người về phía sau.

Bỗng “thịch” một tiếng, tiếng cười hung dữ cất lên từ sau quái xa :

- Ha ... ha ... ha ...! Thì ra là một tên nhóc ! Chui ra, chui ra ! Lão bà sẽ tặng ột chưởng “Huyết Quang” để châu Diêm Vương.

Một luồng chưởng phòng màu hồng cuộn cuộn ập tới.

Chỉ nghe tiếng cười ghê rợn đó, La Như Long đã biết được người nào ở phía sau, chàng định xuất chưởng nghênh tiếp một chiêu, nhưng chưởng lực của đối phương áp đến rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đến sát bên người.

Trốn cũng không thoát, tránh cũng không có đường, chàng chỉ biết đu ép sát trên gằm xe. Chưởng của đối phương đánh trúng ngay nền phía dưới người chàng.

Ầm !

Một tiếng nổ cả màng tai, đá bay tung tóe, chàng rất đau cả người.

Có tiếng cười lạnh lạnh cất lên ở một bên:

- Lão bà bồi thêm cho nó một chưởng nữa là xong.

Nữ ma đầu cười cuồng vọng, một luồng kinh lực tiếp vù vù ập đến.

La Như Long gan lớn bằng trời cũng không dám đỡ lấy chiêu đó. Ban nãy chàng dự định phóng về phía trước để tẩu thoát, nhưng tình thế đã biến đổi. Chàng cho rằng dù vọt ra được trước xe để xuống núi cũng khó thoát khỏi cái chết, chi bằng quyết sinh tử cùng chiếc quái xa này ?

Chiếc quái xa này bị hủy hoại, ngọn ma đăng sát nhân sẽ tiêu tan, giảm đi được phần thảm họa cho võ lâm, như vậy không có ích lợi hay sao ?

Ý niệm biến chuyển, La Như Long liền dùng tay gỡ mạnh vật hình bán nguyệt đó.

Đúng lúc này, luồng chưởng phong của nữ ma đầu đã đánh thốc mạnh đến, chiếc quái xa bị chưởng lực tống liền phóng ào như bay về phía trước.

Cự ly chỉ mấy xích quá ngắn, trong chớp mắt chiếc xe đã đến dốc núi. Khi nữ ma đầu phát giác ra thì không thể trở tay ngăn cản kịp.

Chiếc quái xa nghiêng bánh đổ ầm xuống núi, bốn bánh quay tít giữa khoảng không. La Như Long nhắm nghiền mắt lại, trong lòng trôi lên ý niệm:

“Chết rồi ! Chết rồi ! Mục đích của ta cũng đã đạt được rồi !”.

Tiếng gió táp vù vù bên tai chàng. “Bình” một tiếng nổ lớn, La Như Long cũng mất đi trí giác từ đó người chàng như cánh điều đứt dây rơi thẳng xuống núi ...

5. Chương 5: Âm Điện Thái Cực Đồ

Rơi từ độ cao cả ngàn trượng, La Như Long nghĩ rằng sẽ chết, không mong một chút may mắn nào sống còn.

Qua tiếng nổ vang đó, thần trí chàng cũng tan biến theo. Trong giây phút này chàng không hề vướng bận, cũng không đau khổ, chàng giống như cánh chim giữa bầu trời hư vô, cứ bay đi ... bay mãi ...

Thời gian trải qua không biết bao lâu ...

Bỗng La Như Long cảm thấy mỗi mệ, cũng có phần đói, cơn đói khát làm iệng lưỡi khô buốt. Chàng quờ quạng trong cơn mê man:

Tiếng kêu giống như lời cầu khẩn thoát ra khỏi miệng, chàng cảm thấy từ trong cõi vô minh, có một vật gì mềm mềm để lên trên miệng chàng, từng giọt từng giọt nước mát dịu như cam lộ thấm nhuần cổ họng rồi lan vào trong cơ thể ...

Cũng không biết những giọt nước này từ đâu đưa đến, chàng lúc này như một đứa hài nhi đang hấp thụ dòng sữa ngọt ngào ...

Đến lúc cảm thấy đủ rồi, chàng dừng uống, thân mình trở lại bất động.

Trong lúc bất động, cái vật kia cũng nhích ra khỏi miệng chàng. Vật đó rời khỏi miệng là chàng thoáng hồi tỉnh lại, đôi mắt hé mở.

Bất chợt có ánh sáng chói đập vào mắt khiến chàng phải nhắm lại.

Tuy trong thoáng mở mắt La Như Long không thấy được vật gì, nhưng trong đầu lại hiện lên ý nghĩ kỳ lạ:

“Sao ? Ta không chết ư ?”.

Đang trong mê hoặc, bên tai lại nghe văng vẳng:

- Tiểu tử, người tỉnh rồi à ?

Chàng thoáng phân vân:

“Tiểu tử ? Người nào gọi ta tiểu tử nhỉ ? Giọng đó sao quen quen, hình như đã nghe ở đâu rồi ?”.

La Như Long ngạc nhiên choàng mở mắt ra ... ánh mắt tiếp xúc rõ người và cảnh vật chung quanh.

Nơi đây là một hang thạch động, La Như Long đang nằm ngửa trong hang động này.

Bên cạnh chàng có một lão nhân đang ngồi, râu tóc bạc trắng, mình vận chiếc áo màu nâu. Có phải lão này vừa qua ở Trầm Gia Loan đã hiển lộ chiêu thuật tuyệt thế kỳ công làm cho sáu cao thủ hắc đạo bị một phen kinh hoàng không ?

Nghe giọng nói của lão ta vừa rồi, giống như giọng nói chàng nghe ở trong rừng, vậy cùng một người hay sao ?

La Như Long thoáng cơn đại nạn, vào nằm được trong hang động này, như vậy rõ ràng đã được lão ta cứu lấy. Ân đức này quả thực lớn lao như trời biển.

Nghĩ đến những điều đó, chàng bèn chống tay định ngồi dậy.

Mới nhích người cử động, La Như Long cảm thấy toàn thân đau buốt rã rời.

Chàng nghiêng răng cố nén cơn đau, ngược ánh mắt nhìn lão nhân đang mỉm cười, từ tốn nói:

- Lão tiên bối, ân đức của lão quá lớn, vãn bối biết làm sao để báo đáp được.

Lão ta vẫn ngồi như lần ở Trầm Gia Loan, đôi mắt hơi khép, miệng hiện nụ chàng, nghe chàng nói vậy liền lắc đầu tiếp lời:

- Người không nên nói điều đó, cứ nằm nghỉ đi.

Rồi lão chuyển giọng :

- Người thoát khỏi cái chết từ “Huyết Quang chuồng” quả là đại phúc. Ba ngày nay ta đã tổng khứ nhiệt độc ở trong cơ thể người ra, cố gắng độ ba ngày nữa để người trở lại bình phục hoàn toàn rồi rời khỏi hang này.

La Như Long kinh ngạc :

- Vãn bối bất tỉnh nhân sự đã ba ngày rồi sao ? Lão tiên bối, đây là nơi nào ?

Lão nhân tóc bạc cười ha hả:

- Hảo, hảo, trước tiên ta cho ngươi xem thành tích của ngươi rồi nói sau !

Vừa nói, lão vừa đưa tay đỡ chàng dậy và dìu ra cửa động, chỉ xuống núi nói:

- Ngươi nhìn dưới đó sẽ rõ mọi chuyện.

La Như Long nhìn xuống, ở khoảng đất trống dưới núi, chiếc quái xa vỡ mục nằm ở đó.

Thoạt thấy chiếc quái xa, chàng biết rằng mình bây giờ còn nằm ở ngọn núi Thiên Trụ. Nhớ lại những chuyện đã xảy ra, chàng đưa mắt nhìn về hướng Vũ Dương ...

Toàn bộ thành trì Vũ Dương đều trùm lên một màu xám nghịt, bảy mươi hai tòa điện nguy nga giờ chỉ còn lại tám tòa, nhưng tường vách cũng sụp đổ tiêu điều.

Đường đường một đại môn phái, lại bị bọn ma đầu hủy diệt trong khoảnh khắc.

Nhưng lạ thật, ở đó vẫn có đến cả đám người lố nhố, hình như họ đang tu chỉnh lại cơ ngơi sau cơn họa biến.

Không để La Như Long xem lâu, lão nhân tóc bạc dìu chàng vào trong động, mỉm cười nói:

- Không nên luyện tiếu cho Vũ Dương làm gì, không quá một năm nữa nó sẽ rạn vỡ huy hoàng lại như xưa. Tuy nhiên ... sử sách Vũ Dương đã bị một vết nhục !

La Như Long phân vân hỏi:

- Lão tiên bối, có phải người của Vũ Dương bị giết sạch, giờ có băng đảng khác đứng ra sáng lập môn phái không ?

Lão nhân tóc bạc thoáng đổi nét mặt, đáp lời:

- Theo lão hũ thấy, những người Vũ Dương sống sót không là bao, ôi ... Tên Linh Tước đạo nhân từng tự xưng là chủ môn phái Vũ Dương đó, người cũng thấy mặt rồi chứ ?

La Như Long chợt trầm tư, lại nghĩ về chiếc quái xa vỡ tung nằm ở dưới núi, nói:

- Lão tiên bối, quái xa tiêu tan, ngọn “Tam sắc đăng” không còn nữa, những nhân vật phía bạch đạo hợp lực nhau lại, bọn ma đạo đó làm sao tồn tại được ?

Lão tóc bạc nghe vậy liền cất lên một tràng cười :

- Ha ha ! Ngươi cho rằng chiếc quái xa đó tiêu hủy, trong võ lâm sẽ không còn quái xa và ngọn “Tam sắc đăng” khác nữa ?

Tiếng cười lão ta làm cho chàng như chìm ngập trong sương mù dày đặc, chàng mở tròn đôi mắt ngạc nhiên hỏi:

- Không phải vậy sao ?

Lão nhân tóc bạc vẫn cang giọng cười :

- Tiểu tử, ngươi quá tự tin rồi. Lão hũ bảo đảm với ngươi, nội nửa tháng trở lại, trên Trung Nguyên lại xuất hiện một quái xa khác, vẫn có ngọn “Tam sắc đăng” sát nhân đó.

Ngươi tin không ?

La Như Long chưa tin hẳn, lẩm bẩm:

- Điều này ... sao có thể như vậy được ? ...

Lão nhân tóc bạc chuyển giọng nói nghiêm túc:

- Tiểu tử, cũng không trách chi, ngươi có cùng suy nghĩ như mọi người, cho rằng ngọn ma đăng sát nhân đó là một ngọn đăng thần bí phải không ?

Chàng lặng người không trả lời, lão ta nói tiếp :

- Nhầm rồi ! Ta nói cho người biết, ngọn ma đăng đó chính là một loại võ công, công phu của nó giết chết người, hiểu không ?

La Như Long nhíu mày lẩm bẩm:

- Đó là võ công ư ? Sao lại biến đổi màu, lúc màu hồng, lúc màu xanh, lúc màu trắng. Ngọn hồng đăng giết chết người trong nháy mắt, không ai chống cự nổi, đó là võ công gì ?

Lão nhân tóc bạc mỉm cười :

- Nói về võ học vô cùng sâu rộng, người đời đâu hiểu thấu đáo được ? Ngọn hồng đăng trên quái xa đó chính là “Huyết chưởng” mà người ném. Duy có một điều khác là “Huyết chưởng” phát qua ngọn đăng được tỏa ra một vùng rộng và uy lực cũng tăng gấp bội lần.

Nghe giải thích vậy, La Như Long có phần tin, chàng bèn hỏi tiếp:

- Ngọn mê hồn đăng màu lục đó cũng chính là “Lục âm chưởng” hay sao ?

- Đúng vậy ! Còn ngọn bạch đăng đó là ánh sáng vốn có của nó, bởi vậy không giết chết người !

Nói đến lục đăng, La Như Long chợt nhớ đến La Như Vân, liền hỏi:

- Lão tiên bối, lão là người chứng kiến hiện trường, vậy ca ca của vân bối bị nữ ma làm thần trí mê loạn, không biết bây giờ ở đâu ?

Lão nhân tóc bạc than nhẹ:

- Đi rồi, ta thấy nó cùng đi với bọn ma đầu. Theo ta nghĩ, có khả năng nó không nguy hiểm đến tính mạng, không khéo lại có điều tốt gì cũng nên !

- Điều tốt ? Điều tốt gì ?

Chàng ngạc nhiên thốt lên.

Lão tóc bạc hình như không tiện nói ra, lão chỉ mỉm cười ngồi vậy.

La Như Long không nỡ hỏi nữa, bèn chuyển sang vấn đề khác:

- Kiến thức của lão vô cùng uyên bác, lão có biết người bị “Lục âm chưởng” làm mê hồn, có phương pháp gì để họ khôi phục lại được không ?

Lão ta lắc đầu :

- Đối với “Lục âm chưởng”, lão hủ biết không nhiều, đây cũng là nguyên nhân làm ta không dám tiếp cận quái xa. Ta nghĩ rằng, nữ ma đầu Miêu Cương đó có thể chế ra được thuốc để giải, đúng không ?

La Như Long buồn buồn than:

- Phụ mẫu tôi chết rồi, ca ca bị bọn ma nữ làm mê hồn và bắt đi, còn lại một mình tôi bây giờ biết làm sao đây ?

Nghĩ đến cảnh trường tang thương, đôi nhãn châu chàng ngấn lệ ...

Nhìn nét mặt La Như Long âm thầm đau khổ, lão ta cũng không nén được nỗi lòng, cố gượng cười để cởi mở lòng chàng :

- Người việc gì phải tự khổ đến mình. Người dám mạo hiểm lao vào quái xa đó có phải là tìm vật kỳ bảo vô lâm không ?

Nghe nhắc đến hai chữ “kỳ bảo”, La Như Long ngỡ ngàng lắc đầu nói:

- Lão tiên bối chớ cười, vân bối tuổi trẻ khí thịnh, hành sự lỗ mãng, vân bối mắc lừa rồi !

- Mắc lừa ư ?

Lão ta ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Người mắc lừa gì ? Lẽ nào người không phát giác ra được bảo vật đó ?

La Như Long lắc đầu hận giọng :

- Tin nhảm ! Tin nhảm ! Tin đồn chiếc quái a có kỳ bảo hoàn toàn là chuyện hoang đường.
- Sao lại khẳng định vậy ?

La Như Long trả lời:

- Không đúng hay sao ? Không giấu gì lão, văn bói mang nặng mối huyết thù, liệu mình tiếp cận đến quái xa cũng là vì vật kỳ bảo đó. Rồi kết quả chẳng được gì, chính văn bói tin nghe tin đồn nhảm làm khổ lấy thân. Biết bao nhiêu người chết một cách oan uổng cũng vì tin điều này !

Lão nhân tóc bạc cười lớn:

- Nghe nói vậy, lão hủ đến Trung Nguyên lần này cũng là vì tin nhảm đó lôi cuốn cả ?

Lão tóc bạc này có ân cứu mạng đối với La Như Long, về lai lịch lão ta chàng không hề biết. Chàng nhớ khi ở tửu lầu Trầm Gia Loan, cả gần một trăm thực khách cũng không ai rõ được danh hiệu của lão ta.

Lão ta nói đến Trung Nguyên này, rõ ràng lão không phải ở Trung Nguyên, vậy ở nơi nào ?

Đối với lão nhân này, La Như Long ngưỡng mộ, công lực sở học của lão chàng đã từng chứng kiến được. Nay chàng cô độc một mình, nếu được lão chân truyền hẳn không phải là điều tốt sao ?

Đã mấy lần muốn nói ra, nhưng La Như Long cứ ngập ngừng không nói được. Nếu làm vậy cũng quá tùy tiện, vì ít nhất cũng phải biết rõ về lão.

Chàng tiếp hỏi lời khi nãy của lão:

- Sao ? Lão đến Vũ Đương sơn cũng là vì kỳ bảo đó ư ?
- Không sai !

La Như Long gượng cười:

- Văn bói vì vậy mà suýt bỏ mạng, lão nên tin đó là một lời đồn nhảm đi !
- Không ! Đó không phải là tin nhảm !
- Không phải hử ? Lão cũng tin đó là thật hử ?
- Đương nhiên là thật !
- Lão cũng tin vật kỳ bảo võ lâm ở dưới gầm quái xa ư ?
- Đúng vậy !
- Lão tiền bói, lão nên tin văn bói, thực ra dưới gầm quái xa đó không có vật gì cả !

Lão nhân tóc bạc lắc đầu tiếp lời:

- Nhảm rồi ! Theo lão hủ biết, dưới gầm quái xa thực sự có vật kỳ bảo đó. Người nghĩ xem, ta niên kỷ lớn thế này rồi, lại bị một tin nhảm làm mê hoặc ư ?

Rồi lão cười nói tiếp :

- Chỉ là vật đó không đáng để mắt tới, nếu vậy người nhìn nhảm đấy !
- Vật lão nói đó có phải hình bán nguyệt không ?
- Đúng vậy ! Đó chính là kỳ bảo mà người trong võ lâm khó cầu được !
- Ai da ...

La Như Long kêu một tiếng, liền chồm người đứng dậy, cơn đau trong người cũng biến mất.

Lão nhân tóc bạc bất ngờ thấy vậy vội đưa tay ấn lấy vai chàng mỉm cười hỏi:

- Làm gì vậy ? Người muốn làm gì vậy ?

Chàng níu lấy tay áo lão, nói vội:

- Lão tiền bối, lão giúp đưa văn bối xuống chiếc quái xa, văn bối muốn tìm vật kỳ bảo đó.
- Chậm rồi ! Đã ba ngày rồi, đến không kịp nữa.

La Như Long nghe vậy rã rời chân tay, cơn đau trong người càng tê tái, đứng cũng không vững, chéch choáng dựa vào vách đá, nói giọng đau buồn:

- Trong ba ngày này đã có người đến chiếc quái xa để tìm lục rồi ư ?
- Khi quái xa đó vỡ tung, người ta liền đến đó ngay !
- Xin lão nói rõ, đó là những người nào ?

Trong nỗi thất vọng, chàng cũng cố hỏi tận tường.

Lão nhân tóc bạc trả lời:

- Nhiều lắm ! Nhiều lắm ! Ngoài cả trăm tay ma đầu Miêu Cương ra, nhân vật trong hắc bạch đạo võ lâm nghe tin cũng tìm đến, cả thấy không dưới hai trăm người.

La Như Long buông giọng than dài:

- Như vậy La Như Long này vô phúc mất đi kỳ bảo, hết hy vọng rồi !
- A, tên người là La Như Long hả ?

Rồi lão mỉm cười nói tiếp :

- Giờ ta hỏi người, tin về vật kỳ bảo có phải là tin nhảm không ? Người cũng có hiểu biết chứ ?

Chàng cúi đầu lặng yên không nói.

Lão nhân tóc bạc cất giọng cười sang sảng, lấy từ trong người ra một vật bỏ vào tay chàng nói:

- Người xem đây là thứ gì ?

La Như Long thần thờ nhìn xuống ...

Ánh mắt vừa bắt gặp vật đó, bật chột mặt rạng rỡ lên đầy nỗi vui mừng xen lẫn kinh ngạc. Vật nằm ở trong tay chàng chính là vật hình bán nguyệt ...

La Như Long như không tin vào mắt, và tin thần chấn động, chàng nhoài người vào lòng lão, vui mừng nói:

- Ôi ... đa tạ ông trời ! Vật này cuối cùng được nằm vào tay lão. Lão nói xem đây chính là vật kỳ bảo võ lâm hay sao ?

Lão ta cười hiền hòa:

- Đúng vậy ! Lão hủ tóc bạc đến thế này rồi lại còn nói dối người nữa sao ?

La Như Long càng mừng rỡ, đôi mắt tròn xoe chăm nhìn vật trong tay, nhưng vẫn lắc đầu không hiểu:

- Lão tiền bối, đây là vật gì ? Nó có diệu dụng như thế nào ?

Lão nhân tóc bạc cười ha hả, dùng hai ngón tay kẹp vật đó lên, đưa qua đưa về trước mặt chàng, hỏi:

- Người nhìn xem nó giống cái gì ?

Chàng ngơ ngác nói:

- Giống gì à ? Nó đầu to đuôi nhỏ, không giống vàng trắng khuyết, cũng không giống lưỡi liềm ... ?

Lão nhân tóc bạc tiếp lời:

- Không giống gì cả sao ? Ta hỏi người, người đã thấy “Thái cực đồ” chưa ? Vật này có giống “âm diện” (mặt âm) của “Thái cực đồ” không ?

Lời giải thích đó như đã khởi múi, La Như Long bèn gật đầu cười lớn:

- Không sai ! Không sai ! Trên đầu của nó có lỗ tròn, chính là âm điện “Thái cực đồ”.

Chàng sực nghĩ lại:

- “Thái cực đồ” này chỉ có âm điện, không có dương điện hả ?

Lão nhân tóc bạc khẳng định:

- Có !

- Nó ở đâu ?

- Ở trên một hòn đảo lẻ loi không có ai, thuộc Nam Hải !

- Trên đảo đó không có ai cả à ?

- Có, chỉ một người !

- Chỉ có một người thôi ư ? Vậy dương điện “Thái cực đồ” nằm ở trong tay vị đó hả ?

- Đúng vậy !

- Lão tiền bối, người đó là ai ?

- Liệt Hỏa Thần Quân.

- Liệt Hỏa Thần Quân ... ?

La Như Long không lạ lùng đối với danh hiệu đó. Sau khi kinh ngạc thốt lên, chàng lắc đầu nói:

- Liệt Hỏa Thần Quân là một đại ma đầu giết người không nháy mắt, dương điện “Thái cực đồ” lọt vào trong tay lão ta, ai dám đến đó để tranh đoạt được ?

Thần sắc của lão nhân tóc bạc thoạt biến đổi. La Như Long không phát hiện ra, lão ta cũng im lặng không nói.

Bầu không khí trong hang trở nên tĩnh mịch !

6. Chương 6: Ước Mong Thành Đạt

Thần sắc trở lại bình thường, miệng vội hiện nụ cười, lão nói:

- Ác danh của Liệt Hỏa Thần Quân đó là chuyện của mấy mươi năm về trước. Lão hủ và lão ta quan hệ rất thân thiết, lão ta không giết người như người nghĩ. Liệt Hỏa Thần Quân chỉ có dương điện “Thái cực đồ”, cũng giống như người có được âm điện “Thái cực đồ” trong tay và đâu có tác dụng gì ?

La Như Long trong lòng chợt động, đưa vật trong tay lên nhìn, hỏi:

- Lão tiền bối, một nửa “Thái cực đồ” này không có tác dụng gì cả sao ?

- Phải ! Nếu hợp hai nửa lại với nhau nó mới tạo nên kỳ công tuyệt thế !

La Như Long có phần không hiểu, nhíu đôi mày kiếm hỏi:

- Biết rõ một nửa “Thái cực đồ” này không có giá trị, sao mọi người tranh nhau để đoạt lấy ?

Lão nhân tóc bạc cười lớn:

- Lâu nay mọi người dám bỏ mạng để tranh đoạt nhau, vì chỉ biết một mà không biết hai. Nếu họ biết đây là âm điện “Thái cực đồ”, còn dương điện “Thái cực đồ” ở trong tay Liệt Hỏa Thần Quân thì không dại gì đem thân mạo hiểm, cũng không có ai đặt tâm đến làm gì !

La Như Long hỏi tiếp:

- Lẽ nào bọn ma đầu Miêu Cương không biết giá trị của vật này, mà còn cố ý đặt nó dưới gầm quái xa để bày kế sách ác độc ! Độc kế gì vậy ?

- Họ không những biết rõ dương diện “Thái cực đồ” đang nằm trong tay Liệt Hỏa Thần Quân, lại còn cố ý huênh hoang xuất hiện trên Trung Nguyên, một phần muốn san bằng võ lâm, một phần muốn lôi cuốn Liệt Hỏa Thần Quân đến để thừa cơ chiếm đoạt dương diện “Thái cực đồ”. Có được một âm một dương của “Thái cực đồ”, như vậy họ không thành công mỹ mãn hay sao ?

La Như Long gật đầu tiếp lời:

T - Ô, kế sách đó thật là hoàn mỹ. Rất may mắn Liệt Hỏa Thần Quân không mắc câu, lão ta thật inh.

- Nếu vật đó không lọt vào tay ngươi, Liệt Hỏa Thần Quân sớm muộn gì cũng xuất hiện thôi.

- Liệt Hỏa Thần Quân nếu thật sự đến Trung Nguyên, lão ta cũng không cách nào chiếm đoạt được âm diện “Thái cực đồ” đúng không.

- “Huyết quang chưởng” của ma đầu Miêu Cương rất uy mãnh, thật sự là kỳ tuyệt võ lâm, không ai địch nổi. Liệt Hỏa Thần Quân dù có võ công xuất thần nhập hóa, cũng không dám trực tiếp đối đầu. Có ai hùng dũng được như ngươi, muốn cả người cùng quái xa tiêu hủy. Như vậy ngươi đoạt được vật kỳ bảo này là danh chính ngôn thuận.

La Như Long phân vân hỏi:

- Lão tiền bối, Liệt Hỏa Thần Quân đã thật sự cải tà quy chính, vậy lão ta là người tốt chứ ?

Lão nhân tóc bạc trầm giọng:

- Điều đó khó nói, nếu lão hủ cho rằng lão ta trở thành người tốt, lẽ nào ngươi tin ?

La Như Long nghiêm túc nói:

- Văn bối tin lão là người tốt, bởi vậy cũng tin lời lão nói. Lão tiền bối, văn bối gửi vật này cho lão.

Quả nhiên chàng đưa âm diện “Thái cực đồ” ra.

Lão nhân tóc bạc bối rối không dám tiếp nhận bảo vật, liền đẩy tay chàng, thốt lên:

- Sao ? Vật mà người ta trong mộng cũng khó tìm, ngươi lại dễ dàng giao nó cho ta sao ? Ta không tham của không công. Không được! Không được!

La Như Long nói chân thành:

- Nếu không có lão kịp thời cứu lấy, có lẽ nói đến sinh mệnh văn bối không còn, mà sau này cũng lạc vào tay người khác rồi. Bởi vậy lão nên nhận lấy nó đi !

Nói đến đây, chàng chậm giọng:

- Hơn nữa lão là Liệt Hỏa Thần Quân là bằng hữu lâu năm, lão đem vật này đi Nam Hải rồi sớm muộn gì cũng sẽ đạt được nhất tông tuyệt thể võ công. Còn văn bối giữ lấy vật vô giá này cũng chẳng có một chút ích dụng !

La Như Long tiếp đưa vật trong tay ra, nói:

- Lão nhận lấy đi ! Nếu lão cho phép, văn bối mạo muội đề xuất một vấn đề nhỏ.

Còn sau này văn bối giữ trong người, nhất định Liệt Hỏa Thần Quân sẽ không tha !

Lão nhân tóc bạc đẩy tay chàng trở lại, hạ giọng:

- Không được! Không được! Ta tin rằng Liệt Hỏa Thần Quân sẽ không ra tay tranh đoạt với ngươi.

La Như Long ngạc nhiên hỏi:

- Sao lão khẳng định vậy ? Dù lão ta là người đã cải tà quy chính, nhưng lẽ nào lão ta không có tham vọng trở thành đệ nhất thiên hạ?

Lão nhân tóc bạc cười lớn giải thích:

- Lão hủ rất thâm tình đối với Liệt Hỏa Thần Quân, nếu âm diện “Thái cực đồ” này lọt vào trong tay người khác, ắt hẳn lão ta sẽ ra tay để tranh đoạt. Nhưng vật này lại nằm trong tay người, mà người là một đứa trẻ cô độc, vả lại đối tượng người muốn báo thù cũng chính là bọn đối đầu với Liệt Hỏa Thần Quân. Bởi vậy người nghĩ xem, lão ta không hoan hỷ sao được?

Nhìn La Như Long gật đầu không nói, lão tiếp hỏi:

- Người nói có một yêu cầu nhỏ, yêu cầu gì vậy ?

Chàng nghe vậy nét mặt chợt hồng, ngập ngừng:

- Vãn bối muốn ... xin lão thu nhận vãn bối để vãn bối tùy hầu ... học võ nghệ để ...

báo thù !

Lời này lão ta dường như đã liệu trước được, lão ngẩng đầu cười kha kha :

- Chắc người ở Trầm Gia Loan đã thấy ta hiển lộ thân thủ, bèn có ý định như vậy phải không? Ha ha, tài nghệ của ta bảo đảm sẽ giết được mấy tên tiểu quỷ kia. Còn nếu người dự định báo thù, người tìm nhằm chủ rồi !

Không ngờ lão ta thẳng thắn cự tuyệt, La Như Long tròn xoe đôi mắt hỏi:

- Lão không chịu ... thu nhận vãn bối ư ? Cự tuyệt vãn bối hay sao ?

Lão nhân tóc bạc cười:

- Ta không cự tuyệt người, nhưng ta muốn giới thiệu người với một minh sư khác cũng như ta vậy, người thấy thế nào ?

- Người lão nói chắc là Liệt Hỏa Thần Quân chứ gì ?

- Không được sao ?

- Không được! Không được!

Chàng lắc đầu thoái thác:

- Lão ta là một danh đại ma đầu, mặc dù lão ta cải tà quy chính, nhưng ác danh nghe vẫn còn ghê rợn. Như vậy không thể được!

La Như Long một mực cự tuyệt, lão ta trên nét mặt thoáng thay đổi thần sắc, chậm rãi cất giọng:

- Người muốn báo thù, người muốn đối đầu với bọn ma đầu Miêu Cương, trừ luyện âm dương “Thái cực đồ” ra, sợ rằng không có con đường thứ hai để thành đạt. Bây giờ lão hủ đề xuất thế này, người xem thế nào ?

- Xin lão cứ dạy bảo !

- Trước tiên người đi đến đảo Liệt Hỏa ở Nam Hải, xem Liệt Hỏa Thần Quân có giống như điều người tưởng tượng không? Nếu người có thành kiến đối với lão ta, lão hủ sẽ nói với lão ta, đưa dương diện “Thái cực đồ” cho người, vậy được không?

Thấy La Như Long còn do dự, lão bèn tiếp:

- Lúc đó nếu người không muốn làm môn đồ của Liệt Hỏa Thần Quân, thì cùng ta hôm sau trau dồi võ công được không?

La Như Long nghe vậy rạng rỡ nét mặt, mỉm cười nói:

- Cũng được! Nếu lão cùng đi với vãn bối đến Nam Hải thì càng hay !

- Vì sao ?

- Vì từ đây đến Nam Hải tới cả mấy ngàn dặm trường, vãn bối mang trong người vật kỳ bảo võ lâm, người ta sẽ cướp đoạt mất. Âm diện “Thái cực đồ” mất đi, nếu đi đến Nam Hải cũng vô ích.

Lão nhân tóc bạc gật đầu cười:

- Ta vì bận việc phải ở lại Trung Nguyên, người là ái tử của “Long Trung Song Kiếm”, có lẽ kiếm thuật cũng điêu luyện. Ta cũng từng rõ thân pháp của người. Được rồi, trong ba ngày này, ta sẽ truyền cho người một chiêu võ công, trên đường đi người khỏi phải còn lo sợ !

Nghe được truyền thụ võ công, nét mặt chàng tươi hẳn như hoa. Sự nghĩ đến điều gì, chàng bèn nhíu mày hỏi:

- Chỉ truyền một chiêu thôi sao ? Một chiêu võ công có thể để cho vạn bối an toàn chẳng hành trình mấy ngàn dặm à ? Uy lực ghê như vậy sao ? Thời gian đến ba ngày, lão sao không truyền được năm ba chiêu gì ?

Lão nhân tóc bạc mỉm cười:

- Chiêu thức võ học phàm tục, người học mười chiêu cũng chẳng dụng ích gì ? Ta không phải tự khoe, người chỉ lãnh hội được một chiêu chân truyền, cỡ như bọn “Quan Ngoại Tam Quái” không dám bén mảng !

- A ! Thật vậy sao ? Chiêu đó gọi là gì ?

- Tên nó là “Lão ngư phá xa” !

- “Lão ngư phá xa” ? ... Ha ha ! Tên nghe thật mới lạ ! Lão nói vạn bối thi triển thử xem sao ?

Thấy La Như Long tính tình non trẻ, niềm vui mừng xua đi mọi nỗi đau, lão nở nụ cười đượm nồng tình cảm:

- Khoan đã ! Khoan đã ! Chiêu “Lão ngư phá xa” không phải học là thành đạt ngay. Trước tiên cần phải học vận khí xuất chỉ của ta, sau mới tiến hành được. Giờ người còn gì để nói nữa không ?

Câu hỏi này liền khơi dậy những điều chàng vốn hoài nghi, chàng bèn mỉm cười từ tốn:

- Lão tiền bối, vạn bối có hai điều muốn hiểu, trước tiên xin hỏi quý tính lão là gì ?

- Sao ? Đó cũng là điều thắc mắc của người hả ? Quan trọng vậy à ?

Thấy La Như Long cố vẻ đợi chờ, lão vuốt râu mỉm cười trả lời:

- Lão hủ tính Giả !

- Còn húy danh ?

- Tiệm danh của ta là hai chữ “Như Chân”. Như là Như Lai Cổ Phật, Chân là chân chân thực thực. Người hỏi xong chưa ?

- Lão tiền bối, lão vẻ như đùa vậy ?

- Vì sao ?

- Đại danh của lão là “Giả Như Chân” ư ? Tên này e rằng giả đấy !

- A ? ...

Lão không ngờ chàng nói lên điều đó, bèn vuốt râu cười:

- Tên cũng giả được sao ? Vậy theo người, ta nên là họ gì ? Tên gì ?

Đáng ra lão ta hỏi lời đó, La Như Long đứng khựng người, không trả lời được mới phải, nhưng chàng có bấm tính kỳ dị, phản ứng rất linh mẫn, liền cười lớn đáp lời ngay:

- Nếu vạn bối đoán không sai, lão chính là Liệt Hỏa Thần Quân ở đảo Liệt Hỏa Nam Hải !

- Ta là Liệt Hỏa Thần Quân hử ?

Ban đầu lão ngạc nhiên, sau đó lại phá giọng cười lớn:

- Sao người nhận định vậy ?

- Không phải sao ? Không những tính danh của lão rất lạ lùng, mà đôi mắt của lão cũng không hề mở ra. Đương nhiên đây không phải không có nguyên nhân. Hơn nữa lão luôn biện hộ cho Liệt Hỏa Thần Quân, bởi vậy văn bối nhận định lão là Liệt Hỏa Thần Quân.

Giả Như Chân không khẳng định cũng không phủ định, chỉ nói:

- Người biện giải tài tình. Nói cho người biết, ta không muốn mở mắt ra tất cũng có lý của nó, còn Liệt Hỏa Thần Quân nếu có được tướng đạo mạo nghiêm trang như ta, thì không ai liệt lão ta vào ma đầu có thể.

Lão nhân tóc bạc hình như có những lời nói định rót ra, thấy La Như Long còn non trẻ chất phác, lão chỉ lắc đầu nói:

- Nếu là thật hay giả, người đặt chân đến đảo Liệt Hỏa ắt sẽ rõ. Giờ người còn gì hỏi nữa không?

Thấy lão ta có những điều uẩn khúc thầm kín, chàng bèn chuyển giọng:

- Văn bối có lời hỏi đơn giản, ở tửu quán Trầm Gia Loan, khi phát hiện gia mẫu lao đến chiếc quái xa, vội bay người qua cửa sổ, có phải lão đã giữ hai chân văn bối lại không?

- Không sai, chính ta !

La Như Long như đã chứng thực được điều dự đoán của mình, bèn nói tiếp:

- Lúc đó cùng đi với văn bối còn có Hách Linh Châu cô nương, lão có biết cô ta đi đâu không?

- Ta thấy rõ cô ta bị người ta khống chế huyết đạo!

- Khống chế huyết đạo hả ? Vì sao vậy ?

La Như Long kinh ngạc thốt lên.

Giả Như Chân trầm ngâm khoanh khặc, gật đầu trả lời:

- Lúc đó ta tập trung chú ý đến người, ta phát giác hình như Hách cô nương cũng cùng nhảy ra theo người, người bị ta nắm chân, còn Hách cô nương lại ư hử một tiếng, ngã người trên tửu lâu.

La Như Long mặt chợt biến sắc, vội hỏi:

- Sau đó sao ? ... Lão rời khỏi tửu lâu lúc nào ?

- Ngay sau khi người nhảy xuống đường.

- Lão không thấy ai đã ngấm ra tay sao ?

- Không !

La Như Long giậm chân than:

- Vậy là hết ! Đáng thương Linh muội, cũng là người cô độc, phụ mẫu chẳng còn, lại lọt vào trong tay bọn tồi tàn thì thân nàng phải chịu đựng đến đâu ?

Giả Như Chân lắc đầu dụi giọng:

- Sự tình không giống như người tưởng tượng đâu, ta nghĩ người đó ra tay cũng phát xuất từ lòng hảo tâm thiện ý, nếu không thì Hách cô nương khó thoát khỏi hiểm nguy bởi ngọn hồng đăng đó !

La Như Long trong cơn bi thống, Giả Như Chân lại mỉm cười nói:

- Đừng vì Hách cô nương mà liên lụy, hãy dốc hết toàn tâm toàn lực để học chiêu “Lão ngư phá xa” tạo cho người có đủ sức bảo vệ mình trên bước hành trình đến Nam Hải cầu mong thành đạt.

La Như Long gật đầu, đôi môi hiện nụ cười, đem mọi nỗi đau buồn gởi tận chín tầng mây.

7. Chương 7: Giã Bước Giang Hồ

Trong võ lâm, mọi tin tức lan truyền rất nhanh. Nay có hai tin tức mà thiên hạ xôn xao hẳn lên.

Tin thứ nhất chính là y như lời Giả Như Chân đoán liệu, sau mười hai ngày kể từ khi Vũ Dương lâm đại nạn, trên giang hồ lại xuất hiện một chiếc quái xa khác cũng có ngọn “Tam sắc đăng” trên đỉnh.

Vẫn phủ rèm kín xung quanh, bốn bánh xe tự động lăn chạy như bay, nó vượt Bạch Hán giang rồi đến Tần Lĩnh sơn. Nó nhằm hướng đến Chung Nam sơn, phái Chung Nam chìm trong biển máu.

Tin thứ hai lan ra quả rất bất lợi cho La Như Long, thiên hạ đồn rằng trên ngọn núi Thiên Trụ có một thiếu niên đã liều lĩnh làm tan hủy chiếc quái xa, vật kỳ bảo cũng mất đi từ đó. Bọn hắc đạo ráo riết truy tìm chàng ta và vật kỳ bảo. Đương nhiên những nhân vật trong bạch đạo cũng dốc toàn lực để lùng sục không kém gì phía hắc đạo.

La Như Long chưa từng giã chân trên giang hồ, bây giờ đơn độc một mình, chàng cũng nghĩ rằng trên bước hành trình đến Nam Hải, trong người lại giữ bảo vật ắt khó tránh khỏi hiểm nguy.

La Như Long chỉ học một chiêu kỳ tuyệt, vai mang túi hành trang nhỏ do Giả Như Chân tặng, âm diện “Thái cực đồ” cất giấu trong người, bái biệt Giả Như Chân cất bước lên đường.

Chàng vừa xuất hiện trên quan lộ Kinh Tương, đã lọt vào bao cặp mắt rình rập dòm ngó.

Nhưng cũng rất kỳ quái, La Như Long đi qua Trường giang, Trường sa, rồi vượt qua Lô Duyên với thời gian cả mười ngày, chàng biết có người bám sát theo dõi, nhưng không có người nào ra tay, cũng không có người nào ngăn chặn.

Nỗi lo sợ ban đầu có phần vơi nhẹ đi, chàng thầm nghĩ:

“Có lẽ chiêu Lão ngư phá xa ta vừa thành đạt khiến ọi người không dám đương đầu chẳng?”.

Trời vào lúc rạng chiều rực đỏ, La Như Long đặt chân đến khu trấn Công Bình.

Chàng ngược mắt nhìn khu trấn lạ lẫm này, đang lưỡng lự có nên đi tiếp hay nghỉ lại, bỗng có giọng quát đột ngột phát lên từ phía sau:

- Thành nhóc, ngươi có phải là La Như Long không?

Nghe lời quát chỉ đích tính danh đó, chàng kinh ngạc quay người lại.

Nhưng chẳng có người nào sau lưng, chàng phóng ánh mắt nhìn ra xa, thấy trên thềm cỏ bên đường cách ngoài ba trượng có hai lão già đang ngồi.

Hai lão này tuổi độ lục tuần, khuôn mặt gầy ốm, dưới cằm có chòm râu sơn dương, đang chỉ trỏ tay nói gì không rõ.

La Như Long lướt nhìn bọn họ, phân vân nghĩ:

“Hai lão này niên kỷ ngang nhau, tướng mạo cũng giống nhau. Quái lạ thật ! Có phải họ gọi ta không? ... Hay ta nghe nhầm ?”.

Thấy hai lão kia vẫn không nhìn đến, chàng bèn quay người bước đi.

Bất ngờ có giọng rít lên bên tai:

- Đứng lại !

La Như Long giật mình thất kinh, phóng ánh mắt quan sát xung quanh, không biết từ đâu đã xuất hiện bốn gã đại hán hung dữ đứng chặn trước mặt.

Gã đứng trước có khuôn mặt đen như đáy nồi, đôi mắt rùng rục, tướng mạo như hung thần ngoạ quỷ. Có lẽ vừa rồi gã ta lên tiếng gọi:

La Như Long định lớn tiếng hỏi lại thấy một gã áo trắng trong bọn bước đến cạnh gã mặt đen, mắt đánh nhìn hai lão già đang ngồi trên thềm cỏ, miệng lên tiếng :

- Đại ca ! Bên đó là ai ?

Gã mặt đen phóng hai luồng ma quang nhìn theo, rồi tuôn ra một tràng cười cuồng vọng:

- Ha ha ! Thì ra là “Tuyết Phong Nhị Tẩu”, các người cũng có tham vọng nữa hả ?

Ha ha ...

Gã ta nói rõ danh hiệu của hai lão kia, La Như Long thầm lo:

“A ! Họ chính là ”Tuyết Phong Nhị Tẩu” sao ? Nghe nói “Lang Tẩu” và “Bái Tẩu” này chỉ ba chân, họ có công lực bất phàm ... Lẽ nào cũng đến đây để tranh đoạt báu vật ?”.

Hai lão già nghe gọi rõ danh hiệu của mình, bèn cười và đứng dậy. Quả không sai, La Như Long phát hiện lão đứng sau chỉ có một chân.

Lão một chân có biệt hiệu là “Bái Tẩu” liền chỉ tay vào gã mặt đen cười hắc, cất giọng nói:

- Bọn ta quá lộ dùm chân ở đây, không ngờ lại gặp “Vạn Dương Tứ Bá” của Ngụy đại gia. Việc của các người, bọn ta không liên quan gì ?

Gã mặt đen cười gằn:

- Lão nói thật lòng chứ ? Không đếm xỉa vào việc của bọn ta hả ?

Bái Tẩu cười âm hiểm:

- Ngụy đại gia không nên vì bọn ta mà phân tâm, phải hành động nhanh đi, trên đường có người đến rồi kia !

Cát bụi tung mù mịt cả một vùng, hai con tuấn mã lao nhanh đến ...

Gã mặt đen chăm mắt nhìn, như đang suy tính điều gì, gã chỉ tay vào lều đường, cười nham hiểm nói với La Như Long:

- Tiểu huynh đệ tránh vào trong này có được không?

La Như Long đầu thế không biết tâm địa của gã, chàng bình tĩnh tìm cách thoát thân, thấy đôi tuấn mã tiến đến mỗi lúc một gần, trong lòng thầm nghĩ:

“Nếu người đang đến đó là nhân vật trong bạch đạo, ta hẳn không có hy vọng thì nguy sao ?”.

Bởi vậy chàng cố đứng giữa đường, đồng dục cất giọng:

- Ta vì sao phải tránh ? Xin hỏi các người chặn đường ta có ý định gì ?

Gã mặt đen hằm hằm tức giận định ra tay, bất chợt có gã mặt vàng bước đến ngăn cản, nhếch môi cười nói với La Như Long:

- Tiểu huynh đệ, người chớ trách, bọn ta có một vấn đề rất đơn giản người có thể đáp ứng được không?

- Người nói thử xem !

Tức thì gã đại hán có bộ mặt như ma lớn tiếng hỏi:

- Ở Nam Hải có Liệt Hỏa Thần Quân, lão ta là gì của người?

- Liệt Hỏa Thần Quân hả ?

La Như Long ngạc nhiên thốt lên, chàng không ngờ đối phương hỏi câu đó.

La Như Long đến Nam Hải để gặp Liệt Hỏa Thần Quân là do Giả Như Chân khuyên nhủ, điều này cũng chỉ có lão ta biết, sao lại bị tiết lộ ra ngoài được ?

Lúc này hai con tuấn mã tung vó lướt nhanh đến, trong nháy mắt đã dừng lại gần bên chàng.

Giọng yếu điệu cất lên từ trên ngựa:

- Ôi ! Chàng ta lại ở đây. Ca ca, chúng ta xem một tí có được không ?

Chàng ta ? Chàng ta là ai ?

La Như Long nghĩ không ra, liền quay người nhìn.

Trên lưng ngựa là một đôi thiếu niên nam nữ, chàng thiếu niên tuổi độ hai mươi, thiếu nữ độ mười sáu mười bảy. Họ trang phục màu đen, ra vẻ con nhà quý tộc.

Lúc này gã mặt đen bực tức quát:

- Biết điều thì tránh xa, có gì mà xem, đi đi !

Rồi gã đưa tay khoa khoa mấy cái vẻ uy hiếp.

Chàng thiếu niên thấy vậy bèn quay sang nói:

- Muội muội xem kìa, bọn “Vạn Dương Tứ Bá” dáng bộ hung hăng, hình như sợ chúng ta xen vào một phần. Vậy chúng ta đi thôi !

Chàng ta nói ra danh hiệu và mưu đồ của bọn đại hán, cả bốn tên trợn mắt đứng chết lặng người.

Thiếu nữ liếc nhìn bọn “Vạn Dương Tứ Bá” lớn tiếng :

- Đường rộng thênh thang, ai đi đứng mà chẳng được ? Họ làm gì lại không cho chúng ta xem ? Ta nhất định đứng đây thôi !

Gã mặt đen tức giận trừng mắt quát:

- Huynh muội người biết rõ bọn ta là “Vạn Dương Tứ Bá” rồi, còn dám đứng nán ná đó hả ?

Gã mặt xanh gất giọng :

- Bọn nhóc người từ đâu chui ra vậy ? Báo tính danh ta nghe xem ?

Chàng thiếu niên nghe vậy phá lên cười lớn. Hai lão “Tuyết Phong Nhị Tẩu” cũng đã bước đến gần bọn “Vạn Dương Tứ Bá”, Bái Tẩu chỉ ngón tay vào đôi thiếu niên nam nữ, cất giọng cười thâm trầm:

- Chắc các vị không nhận ra đôi nam nữ này, đó là huynh muội họ Biện ở Biện gia bảo lừng danh vùng Ao Đông. Ha ha ... ! Gã mặt đen lườm đôi thiếu niên nam nữ một cái, cất giọng cười cuồng ngạo:

- Miễn ! Miễn ! Dù thỉnh “Cửu Liên Sơn” Biện gia bảo đến đây cũng không dám lên mặt với ta.

Thiếu nữ lạnh giọng :

- “Hắc Diện Kim Cương” Ngụy Nguyên người chó kiêu ngạo, bốn cô nương nếu giao đấu với người chỉ cần chưa đến mười chiêu. Người hồng hách với La tiểu ca làm gì, có gan thì đối đầu với bốn cô nương.

Bọn “Vạn Dương Tứ Bá” ánh mắt nảy lửa, đặng đặng sát khí. Cả bốn tên nhất tề hét lên, binh khí vung lên sáng loáng, tình thế vô cùng căng thẳng.

Cùng lúc này, “Tuyết Phong Nhị Tẩu” tung người ra đứng giữa song phương. Bái Tẩu lắc đầu buông giọng trầm trầm:

- Khoan ! Khoan ! Các vị đều hiểu lầm, “Vạn Dương Tứ Bá” chỉ muốn hỏi một điều gì đó chứ đâu có âm mưu cướp đoạt gì ? Các vị lại là bằng hữu đồng đạo, sớm muộn gì cũng sẽ gặp nhau !

La Như Long thấy Bái Tẩu ra tay ứng phó rất nhanh, trong lòng đã lạnh, thầm nghĩ:

“Điều gay cán nhất đối với ta là hai lão già này, ta muốn tìm kế thoát thân không phải dễ.”

Cuộc diện sắp xảy ra một trận ác đấu thì cuối cùng “Tuyết Phong Nhị Tẩu” đã đứng ra hòa giải, tình hình lắng dịu trở lại. Thiếu niên nghiêng mặt hỏi La Như Long:

- La tiểu ca, bọn họ chặn đường tiểu ca là có phải thật sự muốn hỏi điều gì không?

- Đúng vậy !

La Như Long trả lời.

- Họ hỏi gì ?

La Như Long hơi ngẩng đầu lên nhìn cô ta, nàng tuy mới mười lăm mười sáu tuổi, nhưng đối với nét đẹp kiều diễm của thiếu nữ, trong lòng cũng phải xao xuyến rung động.

Nhưng có một câu ban nãy Bái Tẩu nói làm chàng không thể nào quên.

Biện gia bảo và “Vạn Dương Tứ Bá” là bằng hữu đồng đạo.

Lời đó có ý gì ? Biện gia bảo cũng là người trong hắc đạo hay sao ?

Bởi vậy La Như Long chưa đánh giá được họ, chỉ cười lãnh đạm trả lời:

- Họ hỏi Liệt Hỏa Thần Quân là gì của tại hạ?

Thiếu nữ vội hỏi tiếp:

- La tiểu ca trả lời sao ?

La Như Long mỉm cười đáp:

- Tại hạ chưa trả lời thì huynh muội cô nương đến !

Bái Tẩu liền xen vào:

- Ha ha, như vậy không những chứng tỏ lời của lão hủ không giả dối, mà còn chứng minh được phía Ngụy đại gia chẳng có mưu đồ gì, có đúng không?

Rồi lão ta bước đến cạnh La Như Long hỏi:

- Chúng ta trở lại chuyện ban đầu, La đại hiệp là gì của Liệt Hỏa Thần Quân?

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào La Như Long để đợi câu trả lời.

La Như Long cũng không hiểu vì sao họ gán chàng với Liệt Hỏa Thần Quân? Vì sao tất cả đều muốn nghe lời giải đáp này ?

Mặc dù trong đầu như tơ rối, nhưng chàng vẫn bình tĩnh trả lời:

- Xin lỗi ! Ta không biết Liệt Hỏa Thần Quân.

- Người nói láo !

Cả bọn “Vạn Dương Tứ Bá” cùng thốt.

La Như Long chưa từng nói láo, nghe vậy liền bùng bùng tức giận:

- Ta láo gì ? Không biết thì ta nói không biết, liên can gì các người?

Bái Tẩu đưa tay thị ý ọi người khoan lên tiếng, lão giả giọng cười sâu hiểm:

- Được, được, ta xin hỏi tiếp “Lệnh bài” trên bước đường hành đạo của Liệt Hỏa Thần Quân, người có biết không?

- Lệnh bài hả ? Lệnh bài gì ?

La Như Long sững sốt thốt lên.

Bái Tẩu nhấn giọng hỏi gặng:

- Xin người trả lời, có biết “lệnh bài” của lão ta hay không?

La Như Long lắc đầu đáp:

- Ta không những không biết, mà cũng chưa từng thấy nó !

- Thật không?

- Nói láo lão làm gì ?

Xem ra La Như Long đã nổi cơn nộ hỏa lên rồi.

Bái Tẩu dường như hỏi đã xong, đôi mày xạm lại, trầm giọng:

- Đây là một chuyện kỳ quái, chẳng lẽ có người ngấm ngấm giữ trò ? Hay là một sự trùng hợp ? Mỗi đêm ở trước cửa phòng của người dùng chân lại xuất hiện một lệnh bài, điều này giải thích sao ?

La Như Long kinh ngạc nói:

- Sao ? Mỗi đêm có một lệnh bài của Liệt Hỏa Thần Quân xuất hiện trước cửa phòng ta ?

Chợt nghe thiếu nữ cất giọng gọi:

- La tiểu ca, biết Liệt Hỏa Thần Quân hay không cũng được. Bây giờ trả lời xong rồi chúng ta đi.

Vừa nói, cô ta cho ngựa đến sát người La Như Long, cánh tay ngọc ngà đưa ra để kéo chàng lên ngựa ...

“Xoẹt” một tiếng, bọn “Vạn Dương Tứ Bá” vung binh khí áp đến vây quanh hai người ngựa ...

“Hắc Diện Kim Cương” Ngụy Nguyên cất giọng:

- Bọn ta chẳng sợ Liệt Hỏa Thần Quân, người muốn đi hãy bỏ vật kỳ bảo võ lâm lại đây !

Thiếu nữ chưa kéo La Như Long lên được, vội kêu:

- Sao vậy ? Tiểu ca không muốn huynh đệ ta viện thủ hử ? Tự tin có thể thoát hiểm trùng trùng được sao ?

Gã đại hán mặt xanh lên tiếng:

- Cô nương, ta khuyên cô nương nên tự lo lấy mình, bọn ta không nhần nhịn đâu.

Chàng thiếu niên liền cho ngựa lướt đến sát La Như Long gọi lớn:

- La đệ đệ, người lên ngựa ta, tin rằng “Vạn Dương Tứ Bá” ngăn cản không nổi ta, chúng ta ra khỏi khu trấn này rồi hãy tính.

Vừa nói, chàng ta vừa đưa tay kéo La Như Long lên ...

Giọng của Ngụy Nguyên chợt cất lên từ phía trước:

- Không biết liệu lấy thân, ta sẽ cho người biết ta, xem đây !

Gã ta phóng người đến như mũi tên, thanh đao loáng lên chém ngang đến cánh tay trái của chàng thiếu niên.

Chàng thiếu niên cũng không phải tầm thường, tay phải vút thanh trường kiếm nhanh hơn điện xẹt quật thẳng đến.

Hắc Diện Kim Cương xuất chiêu, không ngờ đối phương lại ra tay nhanh như vậy.

Nếu hấn ta không thu thế chiêu, cho dù chàng thiếu niên bị thụ thương, thì gã ta cũng phải mất mạng. Tình thế quá nguy cấp, buột gã ta hét một tiếng lạng người né sang một bên.

Ba gã còn lại là “Bạch Diện Kim Cương” Chương Năng, “Thanh Diện Kim Cương”.

Chương Tử Bưu và “Hoàng Diện Kim Cương” Ngụy Miễn cùng gầm lên một tiếng, xông bỏ ngay đến như mãnh hổ.

Đôi nam nữ họ Biện với hai thanh trường kiếm trong tay xé gió vùn vụt, xáp đến đón tấn công đối phương.

Tiếng quát tháo rầm trời, ánh kiếm đường đao loé lên như điện chớp đêm đông.

Màn đêm dần dần đổ xuống bao phủ một màu sắc ảm đạm, cát bụi cuộn tung mù mịt, cuộc giao chiến vô cùng kịch liệt ...

Bái Tẩu lợi dụng cơ hội này, bước đến cạnh La Như Long, cười khéo:

- Tiểu huynh đệ, những lời vừa rồi người nói hoàn toàn thật hay sao ?

- Đương nhiên !

Chàng lạnh lùng trả lời.

Lão ta tiếp lời:

- Người có biết lần này về phương Nam, biết bao nhiêu cạm bẫy nguy hiểm đang chờ sẵn người không?

- Vì sao ?

- Nửa tháng nay có biết bao nhiêu nhân vật võ lâm đã bám sát theo người, nguyên nhân họ không dám ra tay là sợ uy danh của Liệt Hỏa Thần Quân. Bây giờ người nghỉ xem, họ có thể dễ dàng để cho người mang bảo vật cao bay xa chạy sao ?

La Như Long sực nghĩ:

“Đây thực là một điều khó hiểu. Lệnh bài của Liệt Hỏa Thần Quân sao lại xuất hiện ở nơi ta dừng chân nhỉ ? Có lẽ lão ta cũng đến Trung Nguyên, biết rõ ta cất giữ âm điện ”Thái cực đồ” nên bám sát theo ta ?”.

Đang lúc La Như Long chưa tìm ra kế thoát thân, Bái Tẩu với tâm địa thâm độc, cất giọng:

- Dù người có tài nghệ phi phàm, sợ rằng cũng khó thoát được cuộc săn lùng của mọi người.

Quan sát thái độ của lão ta, La Như Long thừa biết ý đồ của lão, nhưng vẫn cố hỏi:

- Lão có diệu sách gì chỉ giáo không?

Bái Tẩu cười hì hì:

- Theo ta nghĩ, người đưa vật đó cho huynh đệ ta, rồi cả ba cùng tìm đến vùng thâm sơn tuyệt cốc cộng hưởng.

Biết rõ mưu đồ của đối phương, La Như Long lạnh mặt nói:

- Nếu ta không chấp nhận thì hai lão nghĩ sao ?

- Như vậy ...

Lão ta chưa nói hết lời, đã vung nhanh tay ra điểm “Mê huyết” trên người chàng.

Lão ta vừa động thủ, La Như Long đã nhanh như chớp lách người ra khỏi giữa hai lão, thấy chỉ phong của đối phương tiếp bạt đến, chàng lớn tiếng:

- Sao ? Các người lừa không được lại ra tay cướp đoạt hả ?

Nghe tiếng kêu đó, song phương đang giao đấu nhau đều sững sốt kêu lên một tiếng rồi cùng phóng người lao đến.

Thấy bọn họ chạy đến vây quanh, bọn “Tuyệt Phong Nhị Tẩu” tái mặt, đang định giở giọng độc địa, đột nhiên từ trên không vang lên một tiếng quát:

- Không được động đây ! Tiểu tử kia đã không quan hệ với Liệt Hỏa Thần Quân, bảo vật sẽ thuộc vào tay ta ! Ha ha !

Tiếp đó liền có ba bóng người đáp xuống đương trường.

Ba nhân vật này xuất hiện, tất cũng những người ở đấu trường vốn đang hung hăng lập tức đứng yên bất động.

Màn đêm u ám, La Như Long nhận ra bọn họ, thâm thốt lên:

“Thôi rồi ! Bọn họ là ba tên ma đầu, công lực cao hơn mấy tên ở đây nhiều, một mình ta làm sao địch nổi ?”.

8. Chương 8: Thử Thách Gian Ngụy

Ba người vừa xuất hiện chính là “Quan Ngoại Tam Quái”, trước đây ở tửu lâu Trầm Gia Loan, bọn họ muốn phô trương tài nghệ nhưng đã bị Giả Như Chân cho ném một đòn đau điếng.

Thoáng thấy ba lão quái này, La Như Long đã trở dậy hai ý nghĩ:

Thứ nhất, nghe nói sau khi chiếc quái xa tái hiện trên Trung Nguyên nhắm hướng đến Chung Nam ở Tàn Lĩnh Sơn, “Quan Ngoại Tam Quái” này đã là cao thủ hộ tống quái xa, sao lại cùng xuất hiện ở nơi này ?

Có lẽ bọn ma đầu Miêu Cương đã phái một số cao thủ đến chặn bắt ta hay sao ?

Thứ đến, ‘Quan Ngoại Tam Quái’ là những đại ma đầu lừng danh, nhưng trước đây Giả Như Chân có nói, đối với bọn “Quan Ngoại Tam Quái” chẳng có gì đáng sợ họ tiếp không được chiêu “Lão Ngưu phá xa”!

Phụ mẫu mất đi, La Như Long mang một mối hận ngút trời đối với chiếc quái xa, giờ thấy “Quan Ngoại Tam Quái” xuất hiện, cơn lửa hận bùng lên trong lòng, đôi mắt chàng nảy lửa, tay phải từ từ đưa lên trước ngực, năm ngón tay giương ra ...

Đang trong cơn bi phẫn tột độ, chàng muốn thi triển chiêu “Lão Ngưu phá xa” để đánh giết bọn lão quái ngay lập tức.

Nhưng La Như Long nghĩ lại ta đang nằm trong vòng vây của bọn hắc đạo, lỡ ra họ cùng vây áp tấn công, một chiêu tuyệt học của ta đáng đủ để chống trả nổi. Tốt nhất nên đợi họ ra tay thanh toán nhau, lúc đó ta thừa cơ hội để xuất chiêu, không lợi hơn hay sao ?

Nghĩ đến những điều đó, chàng từ từ buông tay xuống, đứng an nhiên như không có chuyện gì.

Ba lão quái quét luồng ma quang nhìn quanh toàn trường, rồi ngẩng đầu cười cuồng vọng.

Tiếng cười tợ như quỷ khóc sói gầm, làm người ta phải kinh hồn bạc vía.

Tưởng rằng như vậy đã uy hiếp được mọi người, đại lão quái Lạc Thiên lờm giọng:

- Huynh đệ lão hủ muốn đem La tiểu tử này đi, chư vị có ý kiến gì không?

“Tuyết Phong Nhị Tẩu” đưa mắt nhìn nhau không lên tiếng.

“Vạn Dương Tứ Bá” cũng biến đổi sắc mặt đứng lặng yên.

Còn hai huynh muội họ Biện như trẻ con không sợ hổ, liền lên giọng hừ một tiếng.

Nghe hai tiếng hừ tuy nhỏ nhưng lạnh lùng kia, mọi người đều quay nhìn sang Lạc Thiên để xem phản ứng của lão.

Lạc Thiên liếc xéo mắt bọn huynh đệ họ Biện, cất giọng cười ngạo:

- Lão nhị, lão tam, xem ra người ta không đồng tình, chúng ta e phải động thủ trước rồi đó. Ha ... ha ... ha ...

Lão nhị Lạc Địa và lão tam Lạc Huyền cùng phá giọng cười man rợ.

Lạc Thiên đưa cánh tay ngắn cộc lốc chỉ vào La Như Long, nhếch mép nói:

- Bọn ta chỉ quyết một lời, hôm nay muốn đem tiểu tử này đi, ai không sợ chết cứ xông vào.

Vừa dứt giọng, lão sấn bước đến La Như Long, từng bước, từng bước ...

Bước chân của lão giẫm lên trong tim mọi người.

La Như Long vốn đã buông tay xuống, giờ lại chậm chậm đưa lên.

Năm ngón tay như móng vuốt chim ưng, hai luồng tinh quang dán chặt trên người Lạc Thiên để theo dõi từng cử chỉ của lão ta.

Phản ứng của La Như Long không thể lọt qua cặp mắt như ma của Lạc Thiên, lão cười mỉa mai, song chưởng vận đến mười thành công lực, chuẩn bị xuất ra ...

Bất thần có một tiếng quát trong trẻo vang lên:

- Dừng lại !

Tiếp theo là hai tiếng “thịch thịch”, hai bóng người đã xuất hiện bên cạnh La Như Long.

Đó chính là huynh muội họ Biện với thanh trường kiếm lăm lăm trong tay.

Điều này dường như Lạc Thiên đã lường được trước, lão trợn mắt quát:

- Bọn người chán sống hả ? Có biết lão phu là ai không ?

Thiếu nữ lớn tiếng :

- Bỏn cô nương lạ gì “Quan Ngoại Tam Quái” nhà người ? Người là đại lão quái Lạc Thiên.

Rồi cô ta chỉ tay vào hai lão còn lại, nói tiếp :

- Còn đó là Lạc Địa và Lạc Huyền, đều là người chẳng ra người, ngợm chẳng giống ngợm, đúng không ?

- Nha đầu, người phải chết ...

Chưa dứt lời, Lạc Địa và Lạc Huyền đã lao người đến, nhưng Lạc Thiên đã đưa tay ngăn cản, ngẩng cổ cười nói:

- Bọn tiểu quỷ đó chúng ta làm gì phải nổi cơn thịnh nộ ? Ha ... ha ... ha ...

Rồi lão hất hàm hỏi:

- Hai tiểu quỷ người mau báo tính danh ta nghe xem?

Chàng thiếu niên hừ một tiếng, thiếu nữ đành giọng :

- Người không lượng thân phận cao thấp, lại dám hỏi tính danh ta hả ?

Lời nhiếc mắng của cô ta làm bọn lão quái xạm da mặt, lửa giận cuộn cuộn bốc lên.

Chợt có giọng đàng hắng cắt ngang bầu không khí căng thẳng, một người bước đến đứng giữa song phương.

Người đó chính là Bái Tẩu, lão ta bước đến cạnh bên Lạc Thiên, vểnh râu cười nói:

- Có lẽ Lạc đại hiệp không biết hai vị này, họ cũng là những nhân vật nổi danh cả đấy ! Hi hi !

Lạc Thiên đang tức giận, bèn quát hỏi:

- Người nói lai lịch chúng ra ta xem ?

Bái Tẩu cười xiểm nịnh:

- Nhị vị đây là người của Biện gia bảo ở Cửu Liên Sơn, danh tiếng lừng lẫy trong võ lâm Trung Nguyên.

Lạc Thiên quát:

- Nói rõ tính danh của bọn nó ra ta nghe.

- Vị thiếu hiệp đây chính là Biện Khởi Giao, còn cô nương là Biện Khởi Phụng ...

La Như Long chưa từng quen với loại người sâu hiểm như Bái Tẩu, thấy lão ta quỷ quyệt chàng lạnh lùng hừ một tiếng.

Lạc Thiên nghe được hét lên:

- Người hừ gì ?

Bình thường La Như Long không thể để cho lão ta giương nanh vuốt như vậy, nhưng tình huống bây giờ lại khác, chàng lại mỉm cười chỉ đến “Tuyệt Phong Nhị Tẩu”.

nói:

- Ta hừ hai lão kia !

- Vì sao ?

- Khi này họ muốn giở trò để đoạt lấy bảo vật, nhưng giờ dường như biến mất ý định đó.

“Tuyệt Phong Nhị Tẩu” đều trợn mắt đứng ngó người ra. Lạc Thiên quay sang hỏi:

- Bái Tẩu, có thật như vậy không ?

Bái Tẩu lúng túng cười :

- Huynh đệ ... huynh đệ ...

Lạc Thiên ngắt lời:

- Lão phu hỏi các ngươi một câu, các ngươi đã bỏ đi ý định “đoạt bảo” chưa ?

Cả hai đều ầm ớ không trả lời được.

Lạc Thiên nói tiếp :

- Bây giờ ta chỉ cho các ngươi hai con đường để chọn, thứ nhất phải lập tức rời khỏi nơi này, còn thứ hai là ... ha ha !

Rồi lão quay sang trừng mắt quát bọn “Vạn Dương Tứ Bá” :

- Bọn ngươi dự định đi khỏi nơi này chứ ? Hay muốn ta động thủ ?

“Vạn Dương Tứ Bá” tuy không phải là đối thủ của “Quan Ngoại Tam Quái” nhưng họ dễ gì bỏ qua mưu đồ đoạt bảo vật. Bởi vậy “Hắc Diện Kim Cương” Ngụy Nguyên liền bước ra lên tiếng :

- Xin lỗi, bọn ta không thể để mất mặt ...

Lạc Thiên lắc đầu cười như điên dại:

- Ha ha ! Không mất mặt thì sẽ mất đầu ... ha ha ...

Lão quay sang nói với đồng bọn:

- Lão nhị, lão tam, tình thế hôm nay chúng ta không thể đem lòng từ bi để xử sự.

Phải đánh !

Chữ “đánh” vừa dứt, cả ba lão lao vọt ra ba hướng ...

Lạc Địa xáp chiến với “Tuyệt Phong Nhị Tẩu”, tiếng chưởng phong ầm ầm, đất đá bắn tung tóe. Bọn “Vạn Dương Tứ Bá” vung đao kiếm lên tiếp chiến với Lạc Huyền, bóng người lao vùn vụt, ánh đao óa lên thành rừng ...

Còn Lạc Thiên xông đến phía La Như Long và huynh muội họ Biện, thủ chưởng dựng ngang ngực, lão nhếch mép cười khinh thị:

- Các ngươi cứ hợp lực để ra tay !

Biện Khởi Phụng ngang nhiên cười nói với La Như Long :

- La tiểu ca bất tất động thủ, xem huynh muội tôi đấu với hắn ...

Biện Khởi Giao cũng gạt đầu mỉm cười, hai huynh muội múa tít thanh trường kiếm như rồng tuôn áp đảo đến Lạc Thiên.

Nhưng Lạc Thiên chẳng hề lùi bước, lão cất giọng cười man rợ, lách người vào trong làn mưa kiếm, chưởng phong phát ra ào ào, tuy thế quả thực phi phạm.

Đương trường phân thành ba trận chiến, các cao thủ như thần long mãnh hổ vờn lấy nhau, sát khí cuộn đất đá bay mù mịt cả một vùng. Đây cũng là cơ hội để La Như Long thoát nguy.

Nhưng chàng không muốn đi ngay, vì biết rằng nếu rời khỏi nơi này, cuộc giao chiến sẽ ngưng lại, lúc đó bọn họ sẽ liên thủ tấn công chàng. Còn một điều khó hiểu là huynh muội họ Biện cứ một mực bảo vệ chàng, vì sao vậy ?

Qua cuộc đối khẩu vừa rồi, rõ ràng Biện gia bảo là thuộc phía hắc đạo, hùng bá một phương. Lẽ nào hai người này là cánh sen trời lên giữa bùn lầy ?

Nghĩ đến những điều đó, La Như Long lắc đầu, ngưng thần quan sát đấu trường.

Hiển nhiên huynh muội họ Biện không phải là đối thủ của lão quái Lạc Thiên, giao đấu độ mười chiêu, thế kiếm của họ đã chùn đi, sức lực yếu dần. La Như Long đứng ngoài vô cùng lo lắng, mồ hôi toát lạnh cả người.

Bỗng nghe Lạc Thiên phát ra một câu rùng rợn:

- Bọn nhóc người chỉ có mấy chiêu như vậy mà cũng muốn xưng danh giữa giang hồ hả ? Trong ba chiêu nữa, nếu không hạ gục bọn người, Lạc Thiên này sẽ xóa danh trong võ lâm.

- Lão tặc kia ngông cuồng, hãy xem kiếm.

Biện Khởi Giao hét lớn, phát ra chín đường kiếm sáng loáng, trên ba, giữa ba, dưới ba. Kiếm khí xé gió vù vù.

Biện Khởi Phụng cũng tức tốc vút ra chín chiêu kiếm liên hoàn, công kích tới tấp.

Lạc Thiên bị mười tám thế kiếm vây áp, nếu lão không thoát lui ắt sẽ bỏ mạng.

Nhưng không phải như vậy, lão ta vẫn xông tới, miệng hét lên:

- Nạp mạng đây !

Không thấy lão ta xuất chiêu như thế nào, chỉ thấy hai luồng chưởng phong bão táp cuồng cuộn thốc đến, mười tám đường kiếm bị phá tung. Lão biến chưởng thành trảo bổ nhanh đến đối phương. Biện Khởi Phụng thất thanh kêu lên một tiếng, tung người lao về phía sau, thanh trường kiếm trong tay biến mất. Biện Khởi Giao cũng kinh hoàng biến sắc, thoát lách người né tránh.

Lạc Thiên ngừng chiêu, chỉ thẳng vào mặt Biện Khởi Giao, quát:

- Người nếu còn ngoan cố, đại gia sẽ siêu độ người.

- Không chắc như vậy !

Một giọng nói vang lên từ bên ngoài, chính La Như Long đã lên tiếng.

Lạc Thiên quay đầu trở mắt nhìn, Biện Khởi Giao cũng thu hồi kiếm chiêu, đôi mắt tròn xoe nhìn đến chàng.

La Như Long bước đến giữa song phương, gật đầu mỉm cười nói với huynh muội họ Biện:

- Xin nhị vị tạm nghỉ tay, lão quái này để tại hạ xử lý !

Biện Khởi Giao hít hã thốt lên:

- Sao ? Người có thể ứng phó nổi không?

Lạc Thiên khịt mũi hừ một tiếng.

La Như Long nghe vậy đánh mắt nhìn lão ta, rồi nói với Biện Khởi Giao:

- Biện huynh yên tâm, lão quái này, tại hạ chỉ cần một chiêu là đủ, có tin không?

Huynh muội họ Biện cả hai không ai dám tin, Biện Khởi Phụng vội bước đến bên cạnh chàng, nghiêm túc nói:

- Long tiểu ca chớ đùa, nếu đánh, chúng ta cùng hợp lực lại ...

La Như Long ngắt lời:

- Bất tất ! Bất tất ! Tại hạ nói một chiêu là một chiêu.

Rồi chàng quay sang nói với Lạc Thiên:

- Ta đưa ra một điều kiện với lão, chỉ cần lão tiếp nổi ta một chiêu, ta sẽ giao vật kỳ bảo võ lâm này cho lão !

- Sao vậy được?

Cả hai huynh muội họ Biện cùng kêu lên.

Lão Lạc Thiên cũng không ngờ có chuyện dễ dàng như vậy, bèn cất giọng cười quỷ quyệt:

- Hảo ! Hảo ! Nếu lão phu không tiếp nổi thì sao ?

La Như Long cười lật:

- Cũng rất đơn giản, nếu lão không tiếp nổi chiêu của ta thì kéo nhau ra khỏi nơi này. Và từ nay trở đi không được đem xác đến trước mặt ta !

- Như vậy thôi sao ? Được ! Được !

Lạc Thiên giương tay lên, nói tiếp:

- Bắt đầu động thủ đi. Dùng dùi quyền ? Dùng chưởng? Hay dùng binh khí?

Biện Khởi Giao liền đưa thanh trường kiếm đến, giọng cười:

- La đệ đệ sử dụng thanh kiếm này đi !

La Như Long không nhận lấy thanh kiếm, chàng nói với Lạc Thiên:

- Lão Lạc, ta kính lão tôn hiền, nhường cho lão xuất chiêu trước.

- Sao ? Người để ta động thủ trước hả ?

Lão Lạc cũng hết sức ngạc nhiên.

Huynh muội họ Biện thoát biến sắc mặt, chăm mắt nhìn đầy nỗi kinh ngạc lẫn lo lắng.

9. Chương 9: Tuyệt Chiêu Kỳ Công

La Như Long gật đầu cười:

- Có gì phải lấy làm kỳ quái ? Ta đã nhường cho lão trước thì cứ ra tay đi, xin mời !

Chàng ôm quyền chào ra về một anh hùng khí khái.

Ban đầu có vẻ không tin, thoáng sau lại hoài nghi, Lạc Thiên trợn to cặp mắt nhìn hỏi:

- Tiểu tử kia, cần ta đề tỉnh ngươi một câu không - Câu gì ?

- Chúng ta chỉ giao đấu một chiêu thôi ư ?

- Đúng vậy !

- Chỉ có một chiêu, lại để ta ra tay trước, như vậy chẳng khác gì người tìm cái chết ?

- Phế ngôn ! Phế ngôn ! Tiểu gia không nhẫn nại đợi lâu, nếu ngươi không muốn đọ chiêu thì ta đi ...

Vừa nói, chàng vừa quay người định bước đi ...

- Khoan đã !

Lạc Thiên ngăn cản lại, cười hắc hắc:

- Lão phu mấy mươi năm đăng tích trên giang hồ, chưa bao giờ có được tiện lợi như thế này. Tiểu tử kia, ngươi tự tìm con đường chết, chớ trách lão phu ác độc, tiếp chiêu !

Vừa dứt lời lão ta giở song chưởng lên trước ngực, khoa một vòng, hai luồng kinh phong tống ra hung mãnh như sóng thần ...

Đây là lần ra tay quyết định thành bại, lão đã vận đủ mười hai thành công lực, thi triển tuyệt chiêu mà lão đã tu luyện mấy mươi năm nay, đồng thời cũng là chiêu thành danh của “Quan Ngoại Tam Quái”.

Huynh muội họ Bạch đứng ở ngoài nghe đến tiếng chưởng phong ào ào cũng đã khiếp đảm kinh tâm.

Lạc Thiên xuất chưởng nhanh phàm, tốc, La Như Long cũng không thua gì, chàng đã đưa tay phải lên trước ngực, năm ngón tay giương ra nhắm thẳng đến năm vùng trọng huyệt trên người đối phương, những luồng chỉ phong xuyên đi như những luồng điện ngầm ...

Chỉ phong của chàng xuất ra đã không thấy hình thù, cũng không thấy có gì khác lạ. Biện Khởi Phụng thấy kinh phong của Lạc Thiên đã ập sát đến người chàng, hốt hoảng kêu lên:

- Sao tiểu ca không né tránh ? Muốn lãnh trọn chưởng của lão ta hả ?

Tuyệt chiêu này tuy La Như Long chưa từng thi triển, nhưng chàng tin rằng sẽ thắng, bởi vậy liền mỉm cười nói:

- Cô nương cứ tin vào tại hạ ...

Lạc Thiên đang tống xuất chưởng lực, bỗng phát giác có điều không ổn, lão cảm thấy vùng huyệt “Cự khuyết”, “Cửu vĩ”, “Trung đình” và hai vùng huyệt “U môn” như bị tên đâm vào.

Nhưng “Quan Ngoại Tam Quái” không thẹn là hàng cao thủ trong hắc đạo, là danh tiếng uy chấn giang hồ, khi vừa phát giác có sự khác thường, Lạc Thiên lập tức đề tụ chân khí để vận hành toàn thân, kinh mạch lưu thông bình thường trở lại.

Lão ta nghĩ rằng mình vận dụng toàn lực để xuất chưởng thế này, đối phương ắt sẽ chết ...

Nhưng dòng suy nghĩ chưa dứt, lão bỗng kinh hãi ngấm kêu lên:

“Ôi ! Sao thế này ? Sao thế này ?”.

Điều này quả thật nằm ngoài sức tưởng tượng của Lạc Thiên, lão thấy La Như Long vẫn đứng an nhiên trước mặt, miệng vẫn nở nụ cười hồn nhiên.

Huynh muội họ Biện nhìn bộ mặt thiếu não của Lạc Thiên họ phải bật cười. Trong lúc nguy cấp, lão kêu lên một tiếng “bất hảo”, trợn mắt há miệng, mồ hôi vã đầy trán.

Lão đứng yên không dám nhích động, vì biết rằng chỉ cần động dậy một tí, hồn lão sẽ quy thiên mất.

La Như Long hôm nay là lần đầu tiên thi triển chiêu “Lão Ngưu phá xa”, chàng không ngờ nó lại có uy lực thần kỳ như vậy. Thấy lão ác ma đứng trơ trơ như khúc gỗ, chàng phá lên cười ha hả.

Phía bên kia, cuộc chiến đang xảy ra khốc liệt cũng ngừng tay, bọn họ cùng chạy đến với nét mặt đầy vẻ ngạc nhiên.

Nhìn thấy lão quái Lạc Thiên lâm vào cảnh tượng như vậy ai ai cũng biến sắc.

Nhưng tám cao thủ này dường như vẫn không từ bỏ mưu đoạt bảo vật, họ vây quanh lấy La Như Long và huynh muội họ Biện.

Lão quái Lạc Địa và Lạc Huyền luống cuống nhìn Lạc Thiên hỏi lớn:

- Chuyện gì vậy ?

La Như Long ngang nhiên tiếp lời:

- Chuyện gì vậy à ? Ha ha ! Đó gọi là “Thị phi chỉ vì lấu mép, phiền não cũng tại cứng đầu”, nếu các vị còn chưa phục thì cứ giương nanh múa vuốt thử ta xem ?

Bọn hắc đạo đều im phăng phắc, La Như Long quay sang gọi huynh muội họ Biện:

- Chúng ta đi !

Rồi chàng hiên ngang bước đi, huynh muội họ Biện vội dắt ngựa theo sau ...

Tên “Bạch Diện Kim Cương” Chương Năng đang cầm kiếm đứng chắn trước mắt, thấy toàn trường không có ai lên tiếng, gã ta phải tránh sang một bên để nhường đường.

La Như Long hừ một tiếng quay lại nói:

- Hôm nay tiểu gia chỉ hiển lộ một chút thần công, không dự định giết sạch các người. Các người nếu không chịu cải biến tà niệm, ha ha, thì chờ trách ta hạ thủ lang độc ?

Chàng thị ý cho huynh muội họ Biện lên ngựa, rồi nhún người bay lên ngồi sau lưng Biện Khởi Giao, chỉ tay vào bọn hắc đạo nói lớn:

- Khỏi lo cho lão Lạc, tiểu gia bảo đảm độ nửa thời khắc nữa lão ta sẽ trở lại bình thường.

Hai con tuấn mã tung vó lao đi, để lại sau lưng một đám bụi mờ.

Vàng trắng tỏa chiếu trên nẻo đường vắng lặng, tiếng vó ngựa vang lên đều đều, khu trấn Công Bình khuất dần, khuất dần trong màn đêm.

La Như Long ngồi sau lưng Biện Khởi Giao, chàng im lặng không nói năng gì.

Ngược lại trong đầu chàng đã trở dậy biết bao dòng suy nghĩ.

Trước hết, La Như Long nghĩ đến cuộc đối diện hôm nay, nếu không có Giả Như Chân truyền thụ chiêu thần kỳ võ học, chàng dù có tài nghệ phi phàm cũng không dễ gì thoát khỏi vòng vây của bọn hắc đạo ?

Chàng nghĩ đến huynh đệ họ Biện, không biết họ có ý gì ? Sao lại dám ra tay giải vây cho chàng? Lẽ nào ý đồ của họ cũng nhằm vào vật kỳ bảo này ?

Bây giờ chàng đồng hành với họ, có phải là đưa dê vào miệng hổ không? Rơi vào cạm bẫy của người khác không?

Còn Liệt Hỏa Thần Quân, lão ta vì sao lại phát lệnh bài, có phải hành động của chàng đã lọt vào mắt của lão không?

Nếu lão ta bám sát theo chàng, sao khi này bọn hắc đạo muốn ra tay cướp đoạt vật kỳ bảo lão lại không lộ diện ? Lão ta đâu dễ gì để âm diện “Thái cực đồ” này lọt vào tay người khác ?

Những vấn đề trên đã làm cho La Như Long chìm ngập trong nỗi trầm tư.

- Long tiểu ca, chúng ta cùng nói chuyện đi, sao ngồi im vậy ?

La Như Long bỡ ngỡ ngẩng đầu mỉm cười:

- A ... cô nương nói gì ?

Biện Khởi Phụng hé đôi môi son cười:

- Long tiểu ca dùng một chiêu đã khống chế được lão quái Lạc Thiên, uy hiếp được bọn cao thủ còn lại, như vậy cũng giảm đi được phần nguy nan cho Long tiểu ca trên đường đi đến phương Nam. Tôi hỏi thật, chiêu đó luyện như thế nào ? Sao lại có uy lực ghê như vậy ?

- Điều đó ...

Mới mở lời, La Như Long chợt im bật vì chàng chưa rõ ý đồ của họ nên phải thận trọng mới được.

Qua biểu hiện bên ngoài của chàng, huynh muội họ Biện đã hiểu, Biện Khởi Giao quay đầu cười nói:

- Có lẽ La đệ đệ cũng có phần dè dặt đắn đo đối với huynh muội ta phải không?

La Như Long ngập ngừng không nói.

Biện Khởi Giao cười lớn:

- Thực ra không thể không có ý đề phòng, ta cũng chẳng trách cố người được.

Người nghĩ xem, ai lại không có lòng tham đối với vật kỳ bảo ? Ai cũng chẳng muốn chiếm lấy làm của riêng mình ?

La Như Long thầm nghĩ:

“Đúng vậy ! Điều suy nghĩ của ta cũng có lý, huynh muội người còn ngần ngại gì nữa cơ ?”.

Biện Khởi Giao mỉm cười, nói tiếp:

- Đúng như lời bọn khi nãy nói, Biện gia bảo cũng thật sự nổi danh trong giang hồ, nhưng có một điểm xin người chớ hiểu lầm, ở Trầm Gia Loan và Vũ Đương, huynh muội ta đã tận mắt chứng kiến sự cố xảy ra đối với người, giờ thử hỏi huynh muội ta có nở ra tay tranh đoạt với một người mang mối huyết cừu ngút trời như vậy không?

Nghe những lời Biện Khởi Giao nói ra, La Như Long mới hiểu được về họ.

Đồng thời cũng khơi dậy trong đầu chàng cảnh tượng tang tóc trước đây, phụ thân mất, mẫu thân chết, Vân ca ca bị bắt thảm thương ...

La Như Long nghiêng răng cố nén hai dòng lệ tuôn trào.

Biện Khởi Phụng sợ La Như Long không tin hẳn, bèn phụ họa:

- Tôi tuy không rõ mục đích của tiểu ca đi về phương Nam là gì, nhưng tiểu ca muốn đến đâu, huynh muội tôi sẽ hộ tống tiểu ca đến đó. Trên đường đi, nếu có người nào rắp tâm tranh đoạt bảo vật, cho dù người đó là phụ thân tôi vẫn kiên quyết chống đối, Long tiểu ca có tin không?

La Như Long không ngờ huynh muội họ Biện lại có lòng tốt như vậy.

Hơn mười ngày nay chàng độc lữ cô hành như cánh nhạn lẻ loi, giờ được nghe những lời chan chứa tình cảm đó, trái tim chàng như từ trong băng giá được sưởi ấm trở lại.

Niềm vui tự đáy lòng được toát lên trên khuôn mặt của chàng.

Biện Khởi Giao ngồi phía trước nên không thấy được biểu hiện của chàng, bèn quay lại nói:

- Muội muội quá đa tình rồi đấy. La đệ đệ xuất một chiêu đã bức thối “Quan Ngoại Tam Quái”, cần gì muội phải đi theo hộ tống? Có huynh muội ta bên cạnh càng làm cho người ta khổ lụy thêm mà thôi.

Một câu nói vô tình đó đã làm cho Biện Khởi Phụng e thẹn, đôi má ửng hồng lên, nhất giọng:

- Xấu miệng! Có gì đâu lại gọi là đa tình ?

Rồi cô ta mở lời trong như tiếng suối reo:

- Long tiểu ca, bây giờ có thể nói cho tôi nghe chiêu vừa rồi tiểu ca sử dụng gọi là gì ?

La Như Long mỉm cười:

- Chiêu đó gọi là “Lão Ngưu phá xa”, thực ra nó cũng là một chiêu thuật cách không điểm huyết.

- Cách không điểm huyết hả ?

Cô ta nói giọng ngạc nhiên:

- Long tiểu ca, huynh tuổi còn nhỏ sao lại luyện được chiêu thuật huyền diệu đó ?

Huynh học bao lâu ? Có thể truyền thụ cho tôi được không? Nhưng không phải bây giờ, mà sau này ...

La Như Long thật lòng trả lời:

- Thực ra tại hạ chỉ học có ba ngày, cô nương muốn học cũng phải mất một năm !

- Tôi ngu vậy sao ?

- Tại hạ học chiêu này là có vị Giả lão tiên bối trực tiếp truyền nội lực vào người, nếu không thì tại hạ làm sao lãnh hội được loại huyền môn thượng thừa đó ?

- Tiểu ca cũng trực tiếp làm như vậy ... sẽ ...

Chợt cô ta phát giác lời nói của mình ngây ngô nên ngừng lại.

La Như Long dường như không phát hiện ra được điều gì, chàng vẫn vô tư tiếp lời:

- Tại hạ ... sao làm được?

Thấy cô ta quay đầu sang bên khác, tưởng rằng đã sinh giận, chàng bèn nói:

- Cô nương đã muốn học, tại hạ sẽ trực tiếp truyền cho cô nương! Được không?

Biện Khởi Phụng hình như cũng thích thú, liền đáp lại một nụ cười dịu dàng.

Biện Khởi Phụng là một thiếu nữ có dung nhan kiều diễm, nụ cười như đóa hoa nở rộ, khiến người ta phải ngây ngất.

La Như Long thấy rằng Hách Linh Châu đã là một thiếu nữ mỹ lệ tuyệt thế vô song, không ngờ Biện Khởi Phụng cũng chẳng kém gì, cô ta như cánh hoa thích hợp vườn thượng uyển tỏa rộ hương sắc, làm ai liêu cũng phải ghen hờn.

La Như Long ngắm nhìn cô ta, hồn chàng như dần dần đi vào cõi mộng.

Bất chợt Biện Khởi Phụng quay sang hỏi:

- La tiểu ca, giờ huynh đi về đâu ?

La Như Long đáp lại:

- Đảo Liệt Hỏa ở Nam Hải.

- Đảo Liệt Hỏa hả ? Có phải là nơi Liệt Hỏa Thần Quân ẩn cư không?

Biện Khởi Phụng ngạc nhiên thốt lên.

Biện Khởi Phụng hỏi thêm:

- Long tiểu ca, khi nãy hình như khẳng định là không quen biết gì với Liệt Hỏa Thần Quân, vậy lần này đến đảo Liệt Hỏa để làm gì ?

La Như Long không tiện nói rõ, chàng vội chuyển vấn đề:

- Biện huynh, trên đường đi đến đây huynh có thấy lệnh bài của Liệt Hỏa Thần Quân không?

- Có.

- Có thấy hả ?

Biện Khởi Phụng xen vào:

- Lão ma đầu đó đã nhiều năm không trở lại Trung Nguyên, lệnh bài khủng bố của lão ta trước đây ai lại không biết?

- Cô nương thấy cả thấy mấy lần ?

- Chín đêm liên đều thấy, trước đây huynh muội tôi chưa quen biết tiểu ca nên không nói ra.

- Như vậy lão ta hình như ngấm bám sát theo tại hạ?

La Như Long lại lắc đầu nói tiếp:

- Điều này thật khó hiểu, khi nãy bọn kia chặn đường, cố đoạt kỳ bảo, sao lão ta không lộ diện?

Trầm ngâm một hồi, La Như Long tiếp hỏi:

- Trên đường đến đây tại hạ không nắm rõ, nhị vị thấy người ngấm bám sát theo tại hạ có nhiều không?

Biện Khởi Phụng cười thánh thót:

- Rất nhiều ! Mới chỉ lộ diện ba toán cao thủ hắc đạo mà thôi !

La Như Long nhíu đôi mày kiếm nói:

- Như vậy sinh mệnh tại hạ vẫn như ngàn cân treo sợi tóc !

Biện Khởi Giao điềm nhiên tiếp lời:

- La đệ đệ chớ quá lo lắng, số cao thủ ngằm bám theo người không ít, nhưng họ đều sợ uy lực của Liệt Hỏa Thần Quân, bởi vậy không dám xuất đầu lộ diện. Hơn nữa có một số nhân vật nghe người chỉ xuất một chiêu đã khống chế nổi “Quan Ngoại Tam Quái”, họ không tự lượng sức mình hay sao ?

Biện Khởi Phụng long lanh đôi nhãn châu nhìn La Như Long, mỉm cười nói:

- Long tiểu ca, tôi có thể đề xuất một điều được không?

- Điều gì ?

- Từ nay trở đi nếu có người hỏi tiểu ca về Liệt Hỏa Thần Quân, tiểu ca cứ thừa nhận là sư phụ đi ?

La Như Long liền lắc đầu trả lời:

- Không được! Không được! Công nhận, nói như vậy tại hạ có phần an toàn trên đường đi, nhưng tin đó rồi đây lan truyền ra thì tại hạ còn mặt mũi nào nữa ?

Biện Khởi Phụng ngưng ngừng cúi đầu không nói gì thêm.

Biện Khởi Giao biết tiểu muội mình đang lúng túng, bèn cố ý cười lớn.

- Ha ... ha ... ha ...! Nãy giờ vượt chận đường cả mấy mươi dặm, chúng ta đêm nay nghỉ lại ở huyện Lỗ Mân, nhân tiện nhường cho La đệ đệ một con ngựa để ngày mai tiếp lên đường.

Không có ai nói lên lời nào nữa, bầu không khí trở nên trầm lặng.

Hai con tuấn mã lướt bụi trần phóng đi như bay.

Từng làn gió thoảng qua, vàng trăng nghiêng bóng tỏa ánh sáng huyền diệu, ba người như đi vào trong cảnh tiên.

Đột nhiên ...

Có giọng nói sang sảng vọng đến bên tai :

- Xin dừng ngựa lại !

Tiếp theo là nghe tiếng lướt gió nhẹ, hai bóng người từ trên không đáp xuống phía trước.

Hai con tuấn mã khiếp hãi chổng vó trước lên cao, “bịch bịch bịch” lùi lại, hí một tiếng vang rền.

Cả ba người đều kinh ngạc phóng ánh mắt nhìn, thì ra đó là hai lão hòa thượng.

Họ có tướng mạo nghiêm trang, nét mặt từ hòa, mình khoát cà sa, dưới cằm lại có chòm râu trắng mượt, hai tay chấp lạy trước ngực, rõ ràng đây là hai vị cao tăng đức độ.

Biện Khởi Phụng định mở lời, đã nghe hai vị tăng mỉm cười hỏi:

- Xin hỏi vị nào là La tiểu thí chủ La Như Long?

- Ta là La Như Long.

Vừa nói, La Như Long đã đáp người xuống đất.

Chàng lướt nhìn hai lão hòa thượng, lạnh nhạt hỏi:

- Nhị vị đại sư xuất hiện đứng chắn đường, ắt là cũng có ý “đoạt bảo” chứ gì ?

- A di đà phật ! Không dám ! Không dám !

Một lão hòa thượng tiếp cất giọng:

- Bàn tăng kính xin La tiểu thí chủ dừng bước để có lời muốn nói, nhưng không biết nhị vị đồng hành kia là ...

Biện Khởi Phụng nhướn đôi mày liễu, lớn tiếng:

- Có gì nói nhanh ra đi ? Huynh muội ta đâu liên can gì ?

Hai vị hòa thượng định mở lời, bỗng nghe giọng nói như chuông vang lên từ sau lưng:

- Phổ An, Phổ Nguyên, hai sư đệ bất tất nhiều lời. La tiểu thí chủ đã dừng chân, mời chàng ta quá bộ đến đây.

Hai vị cao tăng cung kính ứng thanh một tiếng “ạ”, rồi chìa tay mời La Như Long :

- Xin mời !

La Như Long trong lòng hồi hộp, cố bạo dặn bước theo hai lão hòa thượng.

Bỗng nghe một tiếng “xoẹt”.

Lập tức ánh sáng tỏa chiếu rực lên cả một vùng mấy mươi trượng trông rõ như ban ngày.

La Như Long chú mục nhìn đến phía trước ...

Thì ra trong bóng tối ở dãy rừng cây cách trước mặt khoảng mười trượng, có hơn năm mươi người đứng theo hình cánh nhạn, có cả cao tăng, trưởng lão, cũng có cả nam nữ tục khách giang hồ. Đứng ở chính giữa là một vị lão hòa thượng râu và chân mày bạc trắng.

La Như Long phân vân không biết chuyện gì sẽ xảy ra, chàng từ từ bước đến.

10. Chương 10: Khí Phách Hào Hùng

La Như Long mới bước đi một đoạn, nghe Biện Khởi Phụng gọi giật:

- Long tiểu ca, đợi một tí !

Chàng quay đầu nhìn, thấy huynh muội họ Biện đang vội vã chạy đến.

Hai người vượt lên trước mặt chàng, cản lại:

- Long đệ đệ, người không được đi !

- Vì sao ?

Biện Khởi Giao chỉ tay về phía trước, nói:

- Người xem kìa, hơn năm mươi người đó hầu như toàn là cao thủ trong bạch đạo võ lâm, lão hòa thượng đứng ở giữa chính là Phổ Thiện đại sư, chưởng môn của Thiếu Lâm , người đi vậy như vào miệng cọp. Nguy hiểm , rất nguy hiểm.

La Như Long đồng dạ tiếp lời:

- Tại hạ muốn xem những người mệnh danh là nhân vật chánh phái này đối xử với tại hạ như thế nào , đây !

Rồi chàng mạnh dặn bước theo hai hòa thượng.

Huynh muội họ Biện cũng vội đi theo .

Đến cách còn chưa đầy hai trượng, hai lão hòa thượng dẫn đường bước ra hai bên, cùng nói:

- La tiểu thí chủ đã đến, đệ tử cáo thoái !

Cả hai cùng bước đến bên đám đông.

Đương trường trở nên lặng ngắt, chỉ nghe những tiếng nổ lách bách của hơn mười ngọn đuốc.

Bầu không khí tĩnh mịch thật đáng sợ !

La Như Long chưa bao giờ gặp đến cuộc diện như thế này, trống ngực đánh mỗi lúc một nhanh, chàng đứng lặng người nhìn họ, bao nhiêu cặp mắt đang chăm nhìn chàng, những ánh mắt hữu thần chạm vào nhau như muốn nảy lửa .

Lúc này Biện Khởi Phụng và Biện Khởi Giao cũng vừa đến, họ đứng sát bên cạnh chàng.

Biện Khởi Phụng nghiêng qua nhỏ giọng:

- Trông bọn họ mặt người nào cũng lạnh như tiền vậy, tiểu ca có sợ không?

La Như Long nghe vậy trầm nghĩ:

“Bất tất ! Bất tất ! Nàng là nữ nhi, nên lo cho nàng mới đúng ...”.

Chưa nói nên lời, Biện Khởi Giao đã tiếp giọng:

- La đệ đệ, những cao thủ bạch đạo võ lâm hầu như toàn bộ đều tập trung ở đây cả, ngươi nhận ra không?

La Như Long chợt biến sắc, hỏi nhỏ:

- Biện huynh biết được mấy người, xin ngầm nói cho tại hạ rõ được không?

Biện Khởi Giao kề sát bên tai chàng, nói khẽ:

- Lão hòa thượng đứng chính giữa là Phổ Thiện đại sư, chưởng môn phái Thiếu Lâm, hai vị dẫn đường vừa rồi là Phổ An và Phổ Nguyên, hình như họ là hai nhân vật trong “Cửu Đại Giám Tự”, người xem chín người cùng đứng với nhau kia .

La Như Long gật gật đầu chú mục nhìn bọn họ.

Biện Khởi Giao nói tiếp:

- Lão nhân đứng phía bên trái Phổ Thiện đại sư chính là Linh Hạc đạo trưởng, chưởng môn phái Vũ Đương, năm lão đạo đứng sau lưng là “Mai Hoa Ngũ Kiếm” của Vũ Đương, không ngờ rằng sáu vị này lại thoát khỏi cơn đại nạn. Còn hai vị đứng ở bên phải chính là “Trường Bạch Nhị Lão”, ắt họ là người còn sống sót lại của phái Trường Bạch , lão vận áo vàng gọi là Lãnh Tử Nhu, lão vận áo tía là Trình Phàm.

Ngừng khoảng khắc, Biện Khởi Giao nói tiếp:

- Bảy vị đạo nhân kế tiếp đó là “Thất Xảo Kiếm Trận” của phái Nga My.

Ngoài ra còn có vị Thần Trương bà bà của phái Tuyết Sơn, Thiết Phiến thư sinh của phái Côn Lôn, chỉ thiếu mặt những nhân vật của phái Chung Nam và Hoành Sơn.

La Như Long gật đầu lia lịa .

Biện Khởi Giao lại tiếp:

- Còn có những cao thủ võ lâm không thuộc thất đại môn phái kia người cũng đặc biệt chú ý . Người xem kia, nào là “Vũ Di Tứ Hành Giả”, “Thái Sơn Lương Điêu Long”, Diệu Thủ Nương Tử của La Phù Sơn, “Điểm Thương Tam Đại Tiên Ông” ... Tóm lại họ toàn là những nhân vật lừng danh, có dịp ta nói rõ hơn nữa .

La Như Long gật đầu, chàng cố nhớ kỹ những gì Biện Khởi Giao nói .

Những cao thủ ở đương trường cũng không rõ hai chàng thiếu niên đang nói gì với nhau ? Họ cũng chẳng thốt lên lời nào, bầu không khí tĩnh lặng đến nỗi chiếc lá rơi cũng nghe thấy tiếng .

Lúc này Biện Khởi Phụng có vẻ quan tâm, ghé sát nói nhỏ vào tai chàng :

- La tiểu ca, huynh không nên sợ, bọn họ tuy đông người nhưng chưa ắt nuốt sống huynh được đâu ?

Nghe đến chữ “sợ”, La Như Long bưng bưng nổi giận, liền ngẩng đầu phá lên một tràng cười lớn:

- Ha ... ha ... ha ... ! Ta sợ ! ... Ta có gì phải sợ ? La Như Long này chưa làm điều gì hổ thẹn với trời đất !
Ha ha , chỉ có người đời sợ ta chứ ta sợ ai ?

La Như Long khăng khái thốt lên lời này, không những Biện Khởi Phụng ngạc nhiên trở mắt nhìn, mà toàn trường dường như cũng không ngờ đến.

Tiếp đó, đương chúng đánh mắt nhìn nhau cùng cười rộ lên.

La Như Long càng thêm tức giận, giẫm mạnh chân, chỉ thẳng vào vị chưởng môn Thiếu Lâm, hét lớn:

- Đại sư, ta tôn trọng lão là bậc cao niên có đức độ, cũng kính trọng lão là chưởng môn của một đại môn phái, nếu lão mời ta đến đây để nghe những giọng cười của họ, xin lỗi , tiểu gia không hơi đâu tiếp kiến !

Nói xong, chàng quay phắt người vẫy tay với huynh muội họ Biện một cái rồi bước đi .

Hai người kia cũng vội theo sau ...

Bỗng nghe giọng Phổ Thiện đại sư vang lên:

- La tiểu thí chủ, xin tiểu thí chủ ngưng giận, dừng bước!

Lập tức có tiếng tay áo phất phành phạch trong gió .

Những bóng người loang loáng, cả mấy mươi người đáp nhanh xuống vây quanh lấy La Như Long và huynh muội Biện Khởi Giao.

“Xoẹt xoẹt”, huynh muội họ Biện đã tuốt kiếm ra khỏi vỏ, ánh kiếm lóe lên như ngũ sắc cầu vồng.

Lúc này La Như Long bình tĩnh trở lại, quay sang nói với hai người:

- Khoan đã !

Rồi chàng nhìn chằm chằm vào vị chưởng môn Thiếu Lâm đang bước đến, lạnh giọng:

- Đại sư lệnh bọn ta xuống ngựa đến đây để đáp lời, thì ra chính là bày xảo kế để bắt người hả ?

Phổ Thiện đại sư dừng bước, vuốt râu cười:

- La tiểu thí chủ hiểu lầm rồi, nói như vậy thật tội lỗi ! Tội lỗi !

Lão ta đưa tay trấn an quần hùng, nói tiếp:

- Chư vị đồng đạo bình tĩnh, La tiểu thí chủ tuổi trẻ nên có ngang lời, xin chư vị quay lại cho .

Đám cao thủ cùng ứng thanh rồi lùi lại .

Phổ Thiện đại sư mỉm cười nhẹ giọng:

- Nghe nói La tiểu thí chủ gan hùng đởm hổ, dám xông người vào ngọn ma đăng, lật tung chiếc quái xa, hôm nay quả nhiên là danh bất hư truyền.

Cho đến giờ La Như Long vẫn chưa rõ tâm ý của lão, chàng cười nhạt:

- Đại sư sao không nói rõ ra, lão muốn ta đáp lời, hay muốn tặng bóc ta ?

Phổ Thiện đại sư nhìn lướt sang huynh muội họ Biện, giọng cười:

- Có huynh muội của Biện gia bảo ở cạnh bên, lão nạp rất khó nói .

Biện Khởi Phụng vốn đang tức giận, lại nghe lão nói lời đó khiến sắc mặt biến đổi, liền lên tiếng:

- Ủa ? ... Kỳ quái thật ! Vì sao có huynh muội ta lại khó nói ? Đại hòa thượng, lão là chưởng môn của một đại môn phái, xin lão phải xử sự hợp lý mới được!

Phổ Thiện đại sư lúng túng cười, khó nói lời để đáp lại .

La Như Long cất giọng:

- Hai vị này là bằng hữu tri giao của ta, đại sư có gì cứ nói, bất tất ngần ngại !

Phổ Thiện đại sư chợt đổi sắc mặt, tiếp lời:

- La tiểu thí chủ là công tử của “Lôi Đình Kiếm” La Luân, La đại hiệp. La đại hiệp cả cuộc đời quang minh chính đại, là tấm gương ngời sáng trong bạch đạo võ lâm, còn tiểu thí chủ sao lại ...

Phổ Thiện đại sư không nói rõ câu cuối, ý lão ta là :

“Người lại giao tình với bọn hắc đạo.”.

La Như Long sao không biết được ý của lão, bèn lớn tiếng:

- Không sai, phụ mẫu ta sống cuộc đời lỗi lạc quang minh, hành sự chính chắn.

Nhưng ta tự hỏi mình chưa làm điều gì nhục với tổ tiên. Đại sư, lão không nói thẳng chính sự, cứ quanh co phí mất thời gian. Xin lỗi ! Ta không rãnh để phụng tiếp !

Lần này chàng không quay người bước đi ngay, chàng chỉ ngẩng đầu nhìn vàng trăng vàng vạc trên cao .

Phổ Thiện đại sư vẫn bình thản tiếp lời:

- Tiểu thí chủ, lời nói nên thận trọng một tí, tiểu thí chủ biết những người đứng trước mặt này là ai không?

La Như Long cười lớn:

- Đại sư nếu nói ta tuổi trẻ khí thịnh, ăn nói không đả đò, ta thẳng thắn phát ra thêm một câu càng chối tai hơn. Những người đứng trước mặt ta, nếu nói dễ nghe một tí, đều là chưởng môn các đại môn phái quyền quý tôn vinh, còn khó nghe hơn, hừ, đều là những con cá lọt lưới sống sót đến bây giờ.

Một tiếng hét rầm trời dậy lên, La Như Long vẫn không hề sợ hãi, chàng đứng sừng sững đầy vẻ hào hùng.

Huynh muội họ Biện pháp phòng lo lắng, nghĩ rằng cuộc ác chiến sẽ xảy ra .

Bỗng có một tiếng quát lớn phát ra từ sau lưng Phổ Thiện đại sư:

- Như vậy người có ý khinh miệt , xem bọn ta không ra gì hả ?

La Như Long lắc đầu nói:

- Nhầm rồi, người nói nhầm rồi ! Ta không những không có ý khinh miệt, ngược lại ta còn có lòng “đồng tình” . Các người gặp đến thảm họa, ta cũng mang đây nỗi bi thương vì nghịch cảnh đạo tiêu ma trướng. Ta không phải là người sung sướng trước tai họa, điều đó xin các người không nên hiểu lầm.

Giọng nói của chàng sang sảng vang lên, khung cảnh toàn trường trở lại lắng dịu .

Phổ Thiện đại sư bước đến, mỉm cười nói:

- Lão nạp mời tiểu thí chủ đến đây để đáp lời, với ý như thế nào thí chủ rõ chưa ?

La Như Long nghiêm túc tiếp lời:

- Đại sư nếu có gì chỉ giáo, vãn bối xin lắng nghe .

Phổ Thiện đại sư chậm rãi cất giọng:

- Thí chủ một mình đi về phương Nam, trong người có cất giữ vật kỳ bảo võ lâm, đúng không?

- Đúng !

- Thí chủ biết lúc này mọi người ngăm bảm sát theo thí chủ, nguy cơ đang chờ sẵn tứ phía không?

- Biết !

- Thí chủ biết người ngăm bảm sát theo có cả hắc đạo lẫn bạch đạo không?

- Vãn bối rất rõ !

Phổ Thiện đại sư mỉm cười hỏi tiếp:

- Thí chủ cho rằng dựa vào hai thanh trường kiếm của huynh muội họ Biện và chiêu “cách không điểm huyết” của thí chủ, lại vượt qua nguy hiểm được hử ?

- Đúng, vẫn bối thực sự nghĩ như vậy !

Phổ Thiện đại sư chỉ tay vào quần hùng, cười kha kha:

- Thí chủ quá tự tin, ta thành thực nói với thí chủ, những người đứng ở đây hầu như đã luyện được “Huyền môn hộ thân cang khí”, người dùng tuyệt chiêu gì để có thể đối phó nổi với họ ? Ha ha !

Điều đó La Như Long đương nhiên tin là thật. Chàng vẫn bình tĩnh nhường đôi mày kiếm hỏi:

- Đại sư, mục đích lão tìm tòi tại hạ đến đáp lời, chính là để dọa tại hạ sao ?

Phổ Thiện đại sư tụng một câu Phật hiệu nói:

- Hù dọa ? A di đà phật ! Lão tăng tự tin là người trong Phật môn lục đục đã đoạn, thất tình đã trừ, nếu trong lòng sinh ác niệm thì Phật Tổ từ bi cho ta được sao ? Quá tội !

Quá tội !

Rồi lão hơi ngẩng đầu lên, nói tiếp:

- Ta không những không hù dọa thí chủ, mấy ngày nay lại còn tìm cách tụ tập bằng hữu trong bạch đạo đến đây đợi thí chủ để cùng trao đổi, muốn cho thí chủ giảm bớt muôn phần nguy hiểm, lẽ nào thí chủ không lãnh hội ?

- Thật vậy sao ?

La Như Long bất ngờ thốt lên lời đó, chàng liền ôm quyền thi lễ, nói:

- Thịnh tình của đại sư, vẫn bối xin cảm tạ .

Phổ Thiện đại sư vội xua tay:

- Bất tất cảm tạ ta ! Ta còn một câu chưa tiện nói ra ...

La Như Long liền tiếp lời:

- Đại sư việc gì phải ngập ngừng, cứ nói thẳng ra đi .

Phổ Thiện đại sư nghiêm nghị cất giọng:

- Dường như khi nãy thí chủ nói, lệnh tôn lệnh đường là bậc hào kiệt lỗi lạc trong bạch đạo võ lâm, thí chủ cũng muốn thừa kế theo con đường của song thân, không làm gì thẹn với trời đất, đúng không?

La Như Long gật đầu đáp:

- Đúng, vẫn bối đã nói vậy !

- Thí chủ vừa rồi cũng đã nói, thí chủ tỏ ý “đồng tình” đối với các đại môn phái, mang nỗi “bi thương” khi nhìn thấy đạo tiêu ma trương, đúng không?

- Không sai !

Phổ Thiện đại sư gật đầu nói tiếp:

- Thí chủ có biết “đồng tình” và “bi thương” đều là hành động tiêu cực, không thể giải quyết được vấn đề không?

La Như Long mỉm cười hỏi:

- Đại sư cho rằng làm thế nào mới gọi là “tích cực”?

- Hành động tích cực chính là hóa đồng tình thành hiệp trợ, hóa bi thương thành lực lượng. Lực lượng của chúng ta đoàn kết lại, phục hồi và chấn hưng võ lâm sau cơn đại nạn.

Giọng của Phổ Thiện đại sư ngân lên như chuông, vang ra giữa không gian mờ ảo .

La Như Long nói giọng thành thực:

- Văn bối tuy nhỏ nhưng lòng can đảm không nhỏ, đại sư nếu có gì sai khiến văn bối sẽ sẵn sàng xả thân vì chính nghĩa !

- Tiểu thí chủ nói lời đó có thật không?

- Thật !

Phổ Thiện đại sư mỉm cười:

- Nếu thật như vậy, giờ chỉ cần tiểu thí chủ gạt đầu một cái, mọi điều sẽ được sáng tỏ !

- Nghiêm trọng vậy sao ?

La Như Long ngạc nhiên thốt lên, nhưng sực nghĩ đến điều gì , chàng hỏi:

- Đại sư , xin nói thẳng ra xem ?

Phổ Thiện đại sư cất giọng cười:

- Ha ha ! Bây giờ không phải là lúc dùng lời suông, mà là lúc phải biểu hiện hành động.

Nói đến đây lão chìa tay phải ra, bảo:

- Đưa đây !

- Đưa gì ? Đưa cái gì ?

La Như Long chợt hiểu, nhưng giả ngớ người ra .

Phổ Thiện đại sư nghiêm giọng:

- Tiểu thí chủ không phải đang cất giữ vật kỳ bảo võ lâm sao ? Tiểu thí chủ nếu cống hiến nó cho đồng đạo võ lâm, vậy không phải là hành động “tích cực” hơn “đồng tình” và “bi thương” sao ?

Sợ La Như Long sinh nghi hoặc không hiểu , lão nói thêm:

- La tiểu thí chủ mang nặng mối huyết hải thâm cừu của phụ mẫu, lão nạp cũng vì sự phục thù của tiểu thí chủ mà đã có kế hoạch trước.

11. Chương 11: Đoạt Mệnh Kim Bài

Huynh đệ họ Biện lạnh giọng hừ một tiếng. Tuy không nói nhưng ý họ là “Chồn cáo đã lộ đuôi rồi”.

Tất cả các cao thủ võ lâm đều tập trung ánh mắt nhìn vào La Như Long như đang nóng lòng chờ đợi .

Mục đích cuối cùng mà vị chưởng môn Thiếu Lâm nói ra, La Như Long cũng đã đoán liệu được trước. Chàng bình tĩnh bước lên một bước hỏi:

- Đại sư, văn bối trước tiên muốn nghe, lão có kế hoạch như thế nào về sự phục thù của văn bối?

Phổ Thiện đại sư mỉm cười trả lời:

- Trong thất đại môn phái, trừ phái Hoàn Sơn hoàn toàn bị tiêu diệt ra, chưởng môn của các môn phái còn lại cùng những cao thủ tuyệt thế trong bạch đạo đều nhận tiểu thí chủ làm đệ tử, sẵn sàng truyền thụ cho tiểu thí chủ các môn võ công kỳ tuyệt của mỗi môn phái. Như vậy tiểu thí chủ sẽ trở thành bậc kỳ tài trong võ lâm xưa nay hiếm có, việc báo thù cũng không lắm hy vọng hay sao ?

La Như Long vô cùng xúc động, hai dòng lệ hầu như muốn chảy dài ...

Chàng nghiêng răng cố ngăn hai dòng nước mắt, cung kính mở lời:

- Thịnh ý của chư vị văn bối suốt đời khắc sâu trong lòng, xin lãnh hội !

Rồi chàng đứng thẳng người nói với Phổ Thiện đại sư:

- Đại sư, văn bối có điều muốn phụng cáo, nhưng không biết có nên nói ra không?

Phổ Thiện đại sư vuốt râu cười hiền hòa:

- Xin cứ nói !

La Như Long tiếp lời:

- Theo thiên kiến của văn bối, các đại môn phái tài bồi võ công cho văn bối để trở thành bất kỳ tài thì có thể đạt được. Nhưng nói đến báo thù ắt không phải dễ .

- Vì sao ?

Phổ Thiện đại sư ngạc nhiên thốt lên.

La Như Long trả lời:

- Lão có biết bọn ma đầu Miêu Cương đó dựa vào đâu để tiến vào Trung Nguyên?

Dựa vào đâu để đối đầu với các đại môn phái? “Huyết quang chưởng” và “Lục âm chưởng” của họ, có võ công của môn phái nào địch lại nổi không?

Phổ Thiện đại sư gật đầu cười:

- Điều đó lão nạp cũng đã nghĩ đến , tiểu thí chủ không phải là đang có vật kỳ bảo đó sao ? Dựa vào nó rồi còn lo gì không thành đạt ? Lo gì không tiêu diệt nổi bọn Miêu Cương?

- Vật kỳ bảo ? Ha ... ha ... ha ...

La Như Long cất giọng cười lớn, chàng lấy âm điện “Thái cực đồ” ra đưa lên, hỏi:

- La Như Long ta liệu chết để lấy được vật này, chứ vị xem thử nó là gì ?

Âm điện “Thái cực đồ” vừa đưa ra, mọi người đều căng mắt nhìn chăm vào không biết được đó là vật gì ?

La Như Long đồng dục nói:

- Đây chính là âm điện “Thái cực đồ” , biết bao nhiêu người bỏ mạng vì nó, trong đó có cả phụ thân tôi . Bây giờ tôi đã dùng trăm phương nghìn kế để đoạt lấy nó . Nếu chứ vị cho rằng vật này cứu nguy được cho võ lâm, tôi sẽ cống hiến cho chứ vị mà không cần điều kiện nào .

Toàn trường im lặng, không nghe một tiếng động.

La Như Long bèn tiếp:

- Theo tôi biết, chứ vị dù có được vật này trong tay, nó cũng như một phế vật. Vì chứ vị không thể có được dương điện “Thái cực đồ” . Thậm chí tôi tin rằng ai giữ lấy vật này sẽ mất mạng như chơi .

Phổ Thiện đại sư không dám đưa tay nhận lấy nó, lão hỏi:

- Người biết dương điện “Thái cực đồ” ở nơi nào không ?

La Như Long trả lời:

- Dương nhiên biết, nó ở trong tay Liệt Hỏa Thần Quân. Nếu có vị lão tiền bối nào là bằng hữu thâm giao với Liệt Hỏa Thần Quân , tôi cũng xin tặng vật này .

Nghe nói đến Liệt Hỏa Thần Quân , không ai dám lên tiếng cả .

La Như Long nhìn bọn họ, cười lớn:

- Đã vậy thì văn bối xin giữ lấy nó . Nếu một ngày La Như Long này luyện thành kỳ công, ắt sẽ không phụ lòng mong ước của chứ vị . Xin cáo biệt.

Nói xong, chàng cất âm điện “Thái cực đồ” vào trong người rồi định quay người bước đi ...

- Khoan đã !

Sau tiếng gọi, liền có một vị lão bà tóc bạc bước ra, tay chống cây thần tượng.

Bà ta chính là Thần Trương bà bà Bạch Như Sương, chưởng môn của phái Tuyết Sơn.

Bà ta bước ra hai bước, nói với vị chưởng môn Thiếu Lâm :

- Tôi có đôi lời muốn nói, có thể được chứ ?

Phổ Thiện đại sư gật đầu đồng ý . Bà quay sang nhìn La Như Long , mỉm cười nói:

- Tiểu đệ đệ, người có biết Liệt Hỏa Thần Quân cũng là một đại ma đầu chẳng phân biệt thiện ác không ?

La Như Long gật đầu trả lời:

- Ất là lão tiên bối muốn đề cập chuyện cũ ba mươi năm trước đây, văn bối đã biết rất rõ .

- Chuyện cũ hả ? Ha ... ha ... ha ...

Bà ta phát ra tiếng cười làm chấn động cả núi rừng, đủ biết nội lực của bà ta thâm hậu đến mức nào .

Thần Trương bà bà rục ánh mắt nhìn La Như Long, lắc đầu nói:

- Nghe lời người nói, hình như người có cảm tình tốt đối với đại ma đầu đó, muốn biện hộ cho lão ta .

Đứng trước bà lão cao niên này, La Như Long có phần từ tốn, chàng tiếp lời:

- Lão tiên bối, văn bối và Liệt Hỏa Thần Quân không có quan hệ gì với nhau, hà tất phải biện hộ cho lão ta . Liệt Hỏa Thần Quân cũng là người ba mươi năm nay không trở lại Trung Nguyên, lão ta đã cải tà quy chánh, sao lão tiên bối không dứt đi thành kiến đó, cứ khinh miệt lão ta vậy ?

Bà ta nghe vậy liền cười mỉa mai:

- Khinh miệt hả ? Người thật là tên chẳng biết trời cao đất dày, ăn nói vô lễ lối .

La Như Long nhẫn nhịn đến cực độ, liền hừ một tiếng lạnh lùng, nói:

- Trước khi chưa rõ thị phi, tốt nhất xin lão chớ ngậm máu phun người . Cũng chính như ta không thể để cho người nào đứng trước mặt nói xấu, làm tổn hại đến danh dự của lão .

Nhìn thấy tình hình không ổn, Linh Hải đạo trưởng , chưởng môn của phái Vũ Đương liền bước ra, mỉm cười nhẹ giọng :

- Tiểu thí chủ không nên hiểu lầm, lời của Bạch lão bà bà cũng phát xuất từ thiện ý, còn người tuổi trẻ hành động chưa chín chắn, có khi ắt hối hận không kịp.

La Như Long gương cao giọng :

- Đa tạ sự quan tâm của chư vị đại hiệp , tại hạ không phải là người mù để có gì phải hối hận.

Thần Trương bà bà quát lớn:

- Lỡ khi người phát giác ra đã muộn thì sao ?

La Như Long cười :

- Lão bà, nếu văn bối thấy tình hình không ổn, chẳng tiếc gì cả thân xác lẫn “Thái cực đồ” , được không ?

Lời tuyên bố như đinh đóng cột đó, các cao thủ võ lâm đâu còn gì để nói nữa .

La Như Long không để mất thời gian , liền ôm quyền thi lễ :

- Chư vị không còn gì để nói, văn bối xin cáo từ .

Chàng thị ý cho huynh muội họ Biện cùng đi, mới bước được mấy bước, bỗng có giọng quát vang lên:

- Dừng lại !

Nghe giọng quát, La Như Long biết ngay đây là Thần Trương bà bà . Chàng không nén nổi cơn tức giận, liền quay lại lớn tiếng :

- Chư vị cố ý giữ chân tại hạ như vậy là có ý gì hả ?

Thần Trương bà bà nghiêm giọng :

- Người tự ý độc hành, muốn đến nhờ cậy lão ma đầu đó , ta cho rằng không thể được !

La Như Long phần nộ nói thẳng lời:

- Nếu đem vật này giao cho bà thì yên chuyện, đúng không ?

Rồi chàng dần từng tiếng một :

- Đáng lo cho bà nhất thân hoài tuyệt mấy mươi năm không dễ luyện thành, bà luôn nhục mạ Liệt Hỏa Thần Quân, dám chắc bà không biết Liệt Hỏa Thần Quân ngày đêm luôn ở bên cạnh tại hạ .

Mọi người nghe vậy đều biến sắc, rất lâu sau cũng không có ai dám lên tiếng.

Biện Khởi Phụng ném ánh mắt nhìn Thần Trương bà bà vẻ đầy tức giận, rồi quay sang nói nhỏ bên tai La Như Long :

- Chúng ta đi thôi, nếu có người nào dám ngăn cản, hãy thưởng cho họ một chiêu “Lão Ngưu phá xa” là xong !

La Như Long không nói gì, cả ba cùng quay người bước đi .

Chàng không ngờ lần này chẳng còn ai lên tiếng ngăn cản lại nữa . Thế nhưng đột nhiên có mười ba bóng người từ trên không vụt đáp xuống chặn ngay trước mặt .

Trong đó có “Quan Ngoại Tam Quái”, “Tuyệt Phong Nhị Tẩu” , “Vạn Dương Tứ Bá” thì La Như Long đã gặp mặt, còn bốn lão quái đứng ở giữa đúng là lần thứ nhất chàng gặp mặt.

Biện Khởi Giao biết rất rõ những người này, liền ghé sát nói nhỏ:

- Hai lão có hình tướng quái dị đó chính là Thiên Sơn Song Sát, có chiêu kỳ tuyệt “Huyền âm chưởng” phi phạm, hai lão còn lại chính là “Dao Sơn Nhị Xú”, nhất thân công lực quỷ dị ...

Trước mặt La Như Long đột ngột xuất hiện mười ba nhân vật hắc đạo . Lúc này mấy mươi cao thủ bạch đạo ở phía sau cũng đã bước đến gần.

Chưa đợi Biện Khởi Giao nói xong, một lão quái mũi tẹt, mắt tam giác, thuộc trong “Dao Sơn Nhị Tú” đã phẩy tay áo lên tiếng :

- Huynh muội họ Biện kia, tránh nhanh cho ta, phụ thân ngươi cũng sắp đến rồi, kéo trở ngại cho bọn ta ra tay .

Biện Khởi Giao nghe vậy khựng người , chưa nói được, Biện Khởi Phụng đã lắc đầu lên tiếng :

- Dương thúc thúc, xin lão không nên động thủ.

- Nói vậy, các ngươi không được lăm nhăm trước mặt ta .

Lời đó vừa dứt, “Tuyệt Phong Bái Tẩu” đã bước ra cất giọng nham hiểm:

- Không việc gì ! Huynh muội Biện công tử cũng là bằng hữu của hắc đạo, chúng ta hợp lại để ứng phó không tốt hay sao ? Ồ, tránh ra đi .

Vừa nói lão vừa đưa tay ra định kéo hai người ra .

Biện Khởi Phụng liền vung tay, quát:

- Làm gì vậy ? Cút lui !

Lão quái mắt tam giác bèn lớn tiếng :

- Bái Tẩu, quay lại đi ! Hai đứa nhóc đó để ta lo liệu .

Bái Tẩu vội bước lùi lại . Lúc này một lão mặt lam thuộc Thiên Sơn Song Sát bước ra ôm quyền nói với đám cao thủ bạch đạo:

- Vừa rồi chư vị đối đáp với tên tiểu tử này, bọn ta đã nghe rõ . Bây giờ chư vị đã bỏ đi ý đồ “đoạt bảo” , vậy thì không có gì để bàn nữa .

Một lão mặt vàng khác cũng bước ra ôm quyền nói:

- Các vị khiếp sợ uy danh của Liệt Hỏa Thần Quân , không dám động thủ đoạt bảo, ha ha ! Thiên Sơn Song Sát này là bằng hữu giao tình của lão ta . Bây giờ bọn ta sẽ động thủ, vị nào ngăn cản cứ bước ra xem !

Rồi lão ta đưa tay đến trước mặt La Như Long, gằn giọng :

- Tiểu tử kia, đưa âm diện “Thái cực đồ” ra đây !

La Như Long trợn mắt hừ một tiếng khinh miệt.

Lão ta hét lớn:

- Người quá ngông cuồng, muốn mất mạng hả ? Đưa đây !

La Như Long trừng mắt, lườm lườm nhìn lão ta .

- Tiểu tử kia, người tìm cái chết !

Chưa dứt lời, lão quái mặt vàng đã giương ngũ trảo như móc câu bổ thẳng đến trước mặt La Như Long.

“Vù”, La Như Long đã lướt người tránh khỏi ngũ trảo của đối phương.

Huynh muội họ Biện vung thanh trường kiếm ngăn cản lão ta, ánh kiếm loang lên xanh rờn.

Kim Diện Sát rống lên cười như hổ gầm, song chưởng bạt ra tả hữu, huynh muội họ Biện “bịch bịch” bị tổng lùi mấy bước rồi ngã nhào xuống đất.

Kim Diện Sát chẳng kể hai người sống hay chết, lão hét lên một tiếng, phóng người đến La Như Long.

Chỉ xuất một chiêu đã quật ngã huynh muội họ Biện, đủ thấy công lực của lão đâu phải tầm thường .

La Như Long thấy lão ta lao người tới, liền giương thủ chỉ xuất chiêu “Lão Ngưu phá xa”. Năm luồng chỉ phong xuyên không khí phóng thẳng đến vùng ngực Kim Diện Sát.

Bỗng nghe lão ta cười cuồng vọng:

- Tiểu tử kia, người thất vọng rồi, ngoan ngoãn nạp mệnh đây !

Chiêu “Lão Ngưu phá xa” không làm cho Kim Diện Sát tổn thương, kiếm thuật của La Như Long giỏi lắm cũng chỉ ngang hàng với huynh muội họ Biện , vậy làm sao chàng đối đầu nổi với lão ma đầu này ? La Như Long đứng khựng người hết đường ứng phó .

Trong lúc đó Kim Diện Sát đã xáp đến gần, thập trảo giương ra , chụp nhanh đến chàng như con đại bàng vỗ miếng mỗi ngon.

Mọi diễn biến chỉ xảy ra trong nháy mắt. Bất ngờ La Như Long thấy loáng qua một bóng người, lập tức thân hình chàng chao đảo bay ra xa khoảng tám chín bước mới đứng vững, thoát được hai chiêu của Kim Diện Sát trong gang tấc.

La Như Long kinh hãi ngẩng đầu nhìn người ra tay cứu chàng chính là Thần Trọng bà bà sao ?

Chàng chưa định thần thì Thần Trọng bà bà đã xuất hiện trước mặt.

Cùng lúc này cũng có bốn bóng người vừa đến, đó chính là “Dao Sơn Nhị Xú” và “Thiên Sơn Song Sát”.

Lam Diện Sát chỉ tay, cất giọng cười hung dữ:

- Người ngăn cản bọn ta hành động, chớ trách bọn ta hạ thủ vô tình, xem chưởng!

Nói là đánh, cả bốn lão ma đầu cùng hợp lực phóng ra bốn luồng chưởng uy mãnh kinh hồn. Chưởng phong ào ào ập đến như đại dương dậy sóng, khiến người ta hồn phách tiêu tán.

Nhưng Thần Trọng bà bà không một chút sợ hãi, bà ta vung tay đẩy La Như Long ra sau xa, cây thần trượng hoa lên nghênh tiếp chưởng chiêu của đối phương ...

“Bình” một tiếng long trời lở đất, mặt đất bị khoét sâu một hố rộng đến năm xích, đất đá bay mịt mù .

La Như Long đứng ở sau lưng Thần Trọng bà bà nên quan sát rất rõ . có phải một mình bà ta xuất chiêu đánh bức lùi bốn lão ma đầu không ? Công lực sao uy mãnh đến như vậy ?

Không phải ! Vì chính lúc này đã có ba người xuất hiện đứng cạnh bên bà ta . Đó chính là Phổ Thiện đại sư, Linh Hạc đạo trưởng và Trình Phàn trong “Trường Bạch Nhị Lão”.

Có thể đủ sức để tiếp nổi một chưởng của bốn vị chưởng môn này liên thủ phải nói công lực của bốn lão ma đầu quả phi phàm.

Tiếp xong một chưởng, Lam Diện Sát đôi mắt nảy lửa nhìn rùng rục, quát:

- Sao ? Các ngươi muốn khiêu chiến hả ?

Phổ Thiện đại sư vuốt râu mỉm cười :

- Các ngươi ra tay chặn bắt La tiểu thí chủ, lão nạp không thể khoanh tay đứng nhìn. Vì lão nạp vừa rồi đã mời người ta đến đây .

Kim Diện Sát thốt lên hai tiếng :

Hảo, hảo !

Rồi lão ta quay sang gọi “Quan Ngoại Tam Quái”, “Tuyết Phong Nhị Tẩu”, “Vạn Dương Tứ Bá”:

- Không còn thiệt âm để xử sự nữa, tất cả cùng ra tay !

Bọn hắc đạo nghe vậy cũng hét lên một tiếng dậy trời, nhất tề lao người đến .

Cuộc ác chiến sắp bắt đầu xảy ra bỗng có một giọng nói từ trên không vọng lại:

- Dừng tay ! Bốn Thần Quân ngôn xuất pháp tùy, quyết không khoan đại !

Giọng nói đó cất lên rất đột ngột và uy nghiêm, nội lực phát ra trầm mãnh, khiến mọi người phải phát run.

Tiếp theo đó là “Cạch” một tiếng, có một vật gì từ trên không rơi xuống ngay dưới chân La Như Long.

La Như Long ngơ ngác không hiểu, liền cúi xuống cầm nó trong tay .

Đó là một tấm kim bài dài ba thốn, rộng chưa đến hai thốn.

Kim bài này tuy nhỏ, nhưng cầm trong tay lại nặng. Một mặt chạm trở văn hoa, rõ ràng chính là lệnh bài của Liệt Hỏa Thần Quân.

Còn mặt kia có viết vắn vện sáu chữ, nhưng người ta mới nhìn thấy hồn đã bay tuốt ngọn cây . Sáu chữ đó là :

“Kim bài hiện, nhân đầu đoạn” (Kim bài hiện, đầu người rơi) La Như Long cầm kim bài trong tay với nét mặt đầy kinh ngạc, chợt nghe Phổ Thiện đại sư than:

- Ba mươi năm nay không thấy “Kim bài lệnh” của Liệt Hỏa Thần Quân, giờ nó lại xuất hiện , không biết đầu người nào bị rơi ? Chư vị, yên lặng để đợi nghe tiếp !

Đương trường đầy phong ba, lập tức trở lại tĩnh mịch trầm lặng.

Những cao thủ của hắc bạch đạo vừa rồi đang hùng hùng hổ hổ đầy sát khí, giờ ai ai cũng biến sắc, người phát run.

Nỗi sợ hãi và kinh hoàng đã trở lên trong lòng mỗi người , tất cả đều cúi đầu, toàn trường im phăng phắt.

Chỉ có La Như Long vẫn ngẩng cao đầu tròn xoe đôi nhãn châu nhìn quanh, trong lòng thoát hiện lên một niềm vui, cũng trôi dạt một nỗi buồn, cũng cảm thấy có phần trống rỗng mệnh mang.

12. Chương 12: Thoát Hồ Gặp Hùm

Đây quả là một quái sự hiếm thấy trên đời .

Các cao thủ ở đương trường , trong đó có những kẻ gian hùng ác bá giết người không chớp mắt, cũng có những vị chưởng môn uy chấn một phương, tất cả đều làm việc của những tay đại hào hùng có tài nghệ lẫn át cả càn khôn , uy danh bao trùm vũ trụ . Vì sao chỉ mới nhìn thấy tấm kim bài nhỏ xíu của Liệt Hỏa Thần Quân , mới nghe câu nói đầy tôn nghiêm đó, ai ai hồn phách đã tiêu tan, mặt xanh như tàu lá, lạng lẽ cúi đầu như sắp bị hành quyết vậy ?

Uy danh của Liệt Hỏa Thần Quân ghê gớm đến như vậy sao ? Vậy chí anh hùng của giang hồ còn biết đặt vào đâu ?

Bọn “Thiên Sơn Song Sát” tự nhận là bằng hữu thâm giao của Liệt Hỏa Thần Quân , giờ sao cũng đứng như cái xác không hồn ? Hay tính hung hãn tiêu mất rồi sao ?

La Như Long và Liệt Hỏa Thần Quân không thân thiết cũng chẳng quan hệ, chàng chỉ nghe theo lời lão nhân tóc bạc Giả Như Chân , một mình đi về Nam Hải . Theo lão ta nói Liệt Hỏa Thần Quân là một người đã cải tà hướng thiện. Nếu chàng cầu được hai nửa âm diện “Thái cực đồ”, thì sẽ luyện thành đạt nhất tông tuyệt thế kỳ công, như vậy việc báo thù cho phụ mẫu hãn không lảm hỵ vọng hay sao ?

Trên đường đi đến đây, mỗi đêm chàng nghỉ lại, rõ ràng có xuất hiện một lệnh bài của Liệt Hỏa Thần Quân, nhưng lão ta lại không lộ diện, điều này cũng thật kỳ quái !

Có lẽ Liệt Hỏa Thần Quân sợ người cướp lấy bảo vật kỳ bảo mới lưu lại lệnh bài để bảo hộ cho chàng sao ?

Nếu thật sự như vậy thì Liệt Hỏa Thần Quân là một người tốt, một người có lương tâm.

Hiện tại chàng đang bị cường địch vây khốn, Liệt Hỏa Thần Quân mới lên tiếng đã làm cho cuộc chiến như long tranh hổ đấu lập tức ngừng lại ngay, tình thế rất có lợi cho chàng, bởi vậy chàng trở dậy một niềm vui .

Còn về nỗi lo buồn trong lòng chàng, là khi nãy vì hai chữ “Ma đầu”, chàng đã tranh cãi với Thần Trương bà bà, bây giờ Liệt Hỏa Thần Quân đã dùng “kim bài” để lấy đầu người, như vậy đã bạo lộ bản tính tàn khốc của lão ta, bản tính đó chưa tiêu trừ hay sao ?

Cuối cùng, La Như Long đột hứng nghĩ đến một điều:

“Liệt Hỏa Thần Quân tốt hay xấu đâu có liên quan gì đến ta ? Ta việc gì phải lo nghĩ ?” Bởi vậy chàng chẳng vui cũng chẳng buồn.

Nhìn những cao thủ hắc bạch đạo đứng cúi đầu, chàng cười thầm:

”Liệt Hỏa Thần Quân muốn lấy đầu người ư ? Sao lão ta không chỉ rõ đầu người nào ? Ai lại đem thủ cấp đến cho lão ?

Trong bầu không khí tịch mịch âm đạm, chỉ có La Như Long tay cầm “Đoạt mệnh kim bài” lấp lánh, ngẩng đầu quan sát xung quanh, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên nét kiêu hãnh.

Bất chợt giọng nói từ trên không tiếp vọng lại:

- Bốn Thần Quân lần này trở lại Trung Nguyên, phát ra “Kim bài lệnh” vì chỉ cần lấy đầu một người . Lấy xong đầu người đó, bốn Thần Quân thề rằng sẽ không gây khó dễ cho chư vị, thế nào ?

Mọi người nín thở lắng nghe, chưa biết đầu người nào sắp xa lìa khỏi cổ .

Giọng nói đó tiếp truyền đến:

- Đầu người mà bốn Thần Quân muốn lấy chính là thằng nhóc đang cầm “Kim bài lệnh” đứng ở giữa đương trường , chư vị có gì đáng nói nữa không ?

Liệt Hỏa Thần Quân vừa dứt lời, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, ngưng thần nhìn chằm vào La Như Long.

Không ngờ Liệt Hỏa Thần Quân phát kim bài lệnh muốn lấy đầu người, lại đứng ngay La Như Long.

Chàng đưa tay sờ đến âm diện “Thái cực đồ” trong người, cơn phẫn nộ căm hận trào dâng tột độ . Chàng đứng yên như pho tượng đá, nói thầm:

- Lại đây ! Muốn lấy đầu ta, người cứ lại đây ! Ta không phải như con dê con đẽ người ta dễ dàng lấy đầu, xem người động thủ như thế nào chứ ? Xem ra lão ma đầu này có tính vẫn khó cãi đối, người một mực bám theo ta thì ra là vì âm diện “Thái cực đồ” .

Trong đầu đang trôi dạt bao dòng suy nghĩ, bỗng có bốn người từ từ bước đến gần bên chàng. Đó chính là Phổ Thiện đại sư , Thần Trương bà bà, và huynh muội họ Biện.

Biện Khởi Giao vô cùng lo lắng , Biện Khởi Phụng lại đầy vẻ kinh hoàng, còn hai vị chưởng môn không có biểu hiện gì khác lạ .

Phổ Thiện đại sư rung rung chòm râu gượng cười :

- Hài tử, không phải là bọn ta khoanh tay đứng nhìn không cứu người, nhưng vì công lực của Liệt Hỏa Thần Quân quá cao . Kim bài lấy đầu người của lão ta, xưa nay chưa có một ai dám kháng cự lại . Còn người nghĩ sao ?

La Như Long đưa tay sờ cổ, cười lớn:

- Ta nghĩ sao hả ? Ha ha ! Những cao thủ tuyệt thế ở tại đương trường này danh chấn giang hồ, đối với Liệt Hỏa Thần Quân chỉ có cúi đầu run sợ . Còn ta , ha ha ha ! Ta muốn xem lão ta lấy đầu bằng cách nào, muốn ta tự hiến thủ cấp thì trong mộng mới có !

Nghe những lời khảng khái của La Như Long, toàn trường cũng kinh động hấn lên, bao ánh mắt hoang mang sợ hãi đều đổ dồn vào chàng.

Giọng của Liệt Hỏa Thần Quân lại vọng đến:

- Thăng nhóc, người thật sự muốn kháng cự ta hả ? Nếu người thật sự có can đảm, thì hãy bước đến ngọn đồi ở trước mặt, bốn Thần Quân đang đợi !

Ngọn đồi trước mặt chính là nơi mà huynh muội họ Biện buột ngựa .

La Như Long nghe vậy da gà nổi khắp người, miệng gọi hai tiếng “Hảo, hảo”, rồi quay lại vái chào các vị chưởng môn :

- Tục ngữ có câu:

“Diêm vương chú định tam canh tử, bất năng lưu nhân đáo ngũ canh”. Văn bói dù có can đảm, hay không cũng vậy . Văn bói muốn xem Liệt Hỏa Thần Quân là thiên đường ác quỷ hay địa ngục oan hồn gì ! Cáo tử !

Chàng nhìn sang huynh muội họ Biện gượng cười nói:

- Đa tạ nhị vị đã quan tâm tận tình, Biện huynh, xin đũa thanh trường kiếm cho tiểu đệ mượn.

- Sao ? Đệ đệ muốn dùng kiếm à ?

Dù ngạc nhiên nhưng Biện Khởi Giao vẫn đưa thanh kiếm ra .

La Như Long biết rằng muốn đối phó với một người như Liệt Hỏa Thần Quân, chỉ dựa vào chiêu “Lão Ngưu phá xa” thực sự không bằng sử dụng kiếm pháp gia truyền .

Chàng vững tin nhận lấy thanh kiếm, rồi bước nhanh đến phía trước.

Huynh muội họ Biện cũng vội đi theo hai bên.

La Như Long chợt dừng bước, cười lãnh đạm:

- Không phiền nhị vị tiễn đi xa, nhớ ra lão ma đầu đó phát cuồng thì liên lụy đến nhị vị .

Biện Khởi Phụng nói:

- Dựa vào mười tám thế kiếm của huynh muội tôi hẳn không giúp cho tiểu ca một tay được hay sao ?

La Như Long cười :

- Không được đâu, như vậy vô cùng nguy hiểm cho nhị vị .

Chợt chàng như nghĩ ra điều gì, liền quay lại vẫy tay gọi Thần Trượng bà bà:

- Bà bà, xin lão bà đến đây !

- Chuyện gì ?

Thần Trượng bà bà bước đến bên cạnh La Như Long.

Chàng mở lời:

- Văn bối xin lão cùng đi một đoạn có được không ?

- Ta hả ?

Thần Trượng bà bà hiểu tâm ý, vội nói:

- Cuộc đời ta chưa từng nể phục ai, nhưng đối với Liệt Hỏa Thần Quân ta đã quá rõ . Liệt Hỏa Thần Quân ra tay thì ta đỡ chưa tới mười chiêu đã ...

La Như Long lắc đầu ngắt lời:

- Lão tiền bối, lão nghĩ sai rồi . Văn bối không muốn lão trợ thủ, mà vì trợ người ...

Thần Trượng bà bà sực hiểu ra, bèn nói:

- Người việc gì phải đưa nó ra ?

- Văn bối nếu giao vật kỳ bảo này a đầu, không bằng giao cho lão bà .

Thần Trượng bà bà chỉ gạt đầu không nói . Cả bốn người cùng bước nhanh đến phía dãy đồi trước mặt.

Gần cả bảy mươi cao thủ hắc bạch đạo đứng lặng người nhìn theo như tiễn đưa một xe tang.

Bầu không khí đầy thê lương ảm đạm như ở khu nghĩa địa hoang vu .

Từng bước từng bước tiến đến gần ...

Hai con ngựa cũng đã hiện rõ trước mắt.

Liệt Hỏa Thần Quân đâu ?

La Như Long dang tay ra thị ý cho người phía sau dừng lại, rồi bước tới hai bước dài , thanh trường kiếm cầm ngang ngực, tay trái đưa kim bài ra, nói lớn:

- Ta đích thân đem đầu đến đây , Thần Quân lão nên lộ diện ...

Lời nói chưa dứt, bất ngờ có một làn gió bạt nhanh qua . Theo tiếng gió, một bóng người màu hồng vụt đến như một vì sao băng.

Thần Trượng bà bà hốt hoảng kêu lên:

- Lùi nhanh , La Như Long !

La Như Long xuất đạo chưa lâu, chàng không ngờ rằng lại có người với thân pháp phàm tốc như vậy, chưa nhìn rõ người đó hình dáng ra sao, tấm kim bài trong tay đã biến mất.

Vội kêu hai tiếng “Bất hảo”, chàng tức tốc vung thanh trường kiếm “vù vù ...” thi triển một lúc năm đường kiếm . Đó cũng là tuyệt chiêu thành danh của phụng thân.

Năm chiêu liên hoàn “Lôi đình kiếm pháp” vừa xuất ra, La Như Long định cải biến kiếm thức, sử dụng ba tuyệt chiêu “Tuyệt Hoa kiếm” , bỗng nghe Thần Trượng bà bà quát:

- Ngừng tay, Liệt Hỏa Thần Quân đã đi mất rồi .

- Đi rồi hả ?

La Như Long ngạc nhiên thu hồi kiếm chiêu, quả nhiên không thấy hình bóng Liệt Hỏa Thần Quân đâu cả .
Bị một võ làm trò cười , La Như Long cao đầu, phóng ánh mắt nhìn về phía cánh rừng mù mịt trước mặt, ngạo nghễ cất giọng:

- Liệt Hỏa Thần Quân, muốn lấy đầu ta sao phải ẩn nấp làm gì ? Như vậy đâu xứng là bậc anh hùng hảo hán?

Từ trong rừng cây, giọng nói đó lại vọng ra:

- Người chó lớn mồm, bổn Thần Quân lấy đầu người dễ như lấy vật trong túi vậy .

Ha ... ha ... ha ...

Nghe vậy chàng nghĩ rằng Liệt Hỏa Thần Quân sẽ lộ diện, không ngờ giọng nói đó lại tiếp truyền vào tai bằng cách truyền âm nhập mật:

- Bổn Thần Quân chỉ nói với người hai tiếng, lập tức “lên ngựa” và rời nhanh khỏi nơi này .(thiếu trang ...)
Không ngờ vị vận áo cẩm bào này lại là phụ thân của bọn họ, lão ta chính là bảo chủ Biện Quảng Nguyên của Biện gia bảo ở Cửu Liên Sơn vùng Ao Đông.

Vừa rồi nghe bọn “Dao Sơn Nhị Xú” nói Biện Quảng Nguyên sắp kéo quân đến, như vậy chắc chắn lão ta muốn chiếm đoạt âm điện “Thái cực đồ”.

La Như Long thoáng thấy qua lão ta vốn không có cảm tình, nghĩ chắc lão muốn tranh đoạt bảo vật quyết không sai ! Chàng vẫn ngồi yên trên ngựa, nét mặt lạnh như tiền.’ Biện Quảng Nguyên nhìn La Như Long, cười cuồng bạo:

- Người này có phải là La Như Long không? Ha ha, thật là thiên đường có cửa không đi, địa ngục vô môn người lại ...

Biện Quảng Nguyên chưa nói hết câu, Biện Khởi Phụng đã giậm chân la lên:

- Phụ thân nói gì vậy ? Long tiểu ca chẳng những là bằng hữu tri giao của bọn con mà còn là người được Liệt Hỏa Thần Quân bảo hộ, phụ thân không thể đụng đến !

- Hấn ta là người được Liệt Hỏa Thần Quân bảo hộ ư ?

Biện Quảng Nguyên giọng mỉa mai nói tiếp:

- Vừa rồi bọn người hình như có nói Liệt Hỏa Thần Quân lần này xuất hiện là một người khác, là một nữ nhân kia mà ?

Biện Khởi Phụng thốt lên:

- Ai nói ? ... Phụ thân nghe nhầm đấy . Nghe nhầm rồi đấy !

Nhìn ái nữ nét mặt đầy nỗi hoang mang, lão ta dịu giọng:

- Được rồi ! Đã là bằng hữu các con, ta không những không làm khó, mà còn có trách nhiệm bảo hộ nữa .
Ha ha !

Rồi lão quay sang nói với La Như Long:

- Đường về phương Nam còn lắm vất vả, lão phu có lòng xin mời thiếu hiệp đến Biện gia bảo nghỉ lại vài ngày có được không?

La Như Long thừa biết tâm địa của lão ta, bèn ôm quyền chào chối từ:

- Đa tạ thịnh ý của Biện lão tiên bối, vãn bối trong lòng nóng như lửa đốt, phải lên đường ngay, mong lão ...

La Như Long chưa nói hết lời, lập tức có một gã trung niên bước ra . Gã ta tuổi độ bốn mươi , mũi ó mắt diều, tay phe phẩy chiếc quạt lông, giọng cười thâm trầm:

- Cho dù người thật sự nôn nóng, nhưng lời mời của Biện lão bảo chủ đáng giá ngàn vàng, chẳng lẽ người không lãnh hội ? Hơn nữa người đang còn đầy nguy hiểm trước mắt, sao không đến Biện gia bảo lưu vài ngày ?

Vừa nói gã vừa nắm lấy dây cương ngựa, miệng lại gọi:

- Chúng ta lên đường ngay, không để chậm trễ !

Thấy gã ta hành động chẳng chút khách khí, La Như Long trong lòng nổi giận, chàng nói với huynh muội họ Biện:

- Đa tạ hiền huynh muội đã quan tâm , tại hạ vì quá hấp tấp nên không tiện về quý gia bảo được, tại hạ xin cáo từ, lên đường một mình ...

Biện Khởi Giao biết rõ tính cách cương nghị của La Như Long, bèn van nài phụ thân:

- Phụ thân, để cho chàng ta đi ! ... Huynh muội con đã hứa trước, muốn tiễn chàng qua một lộ trình.

- Nói bậy ! Ta bảo ở lại là ở lại !

Nói xong lão bước đến bảo gã trung niên đang cầm dây cương:

- Thiệu sư gia, đây là ta có ý lưu khách , chúng ta cần tránh quan lộ Dương quan này, đi liền đêm vòng qua Tứ Hưng để trở về bảo .

Gã trung niên liền dẫn ngựa đi tắt theo hướng trái .

La Như Long đâu dễ gì nghe theo bọn họ, chàng tức tốc búng người khỏi yên ngựa lao vượt qua khỏi đám người bay đáp xuống đường, rồi chạy nhanh về hướng Nam.

Biện Quảng Nguyên liền quát một tiếng “Đuổi”, bọn thuộc hạ cầm đầu phóng theo La Như Long ...

13. Chương 13: Bùì Ngùi Tiễn Biệt

La Như Long tay phải cầm thanh trường kiếm, chạy đi như tên bay, trong lòng thầm quyết một điều:

“Kẻ nào dám đuổi theo ta, ta sẽ liều một trận sống còn !”.

Tiếng quát tháo và tiếng tà áo phất trong gió nghe như sát bên tai .

Bỗng có một người đáp xuống trước mặt, đó chính là Biện Quảng Nguyên.

Lão ta vươn tay chụp vào La Như Long, cất giọng cười cuồng vọng:

- Tiểu tử, người không muốn đến Biện gia bảo làm thượng khách thì hãy nạp mạng đây !

La Như Long lách mình né tránh, vung tay tấn công tiếp ba đường kiếm.

Ánh kiếm loáng lên như điện xẹt, uy thế của “Lôi đình kiếm” quả thật kinh hồn.

Biện Quảng Nguyên cũng là một nhân vật danh chấn vùng Ao Đông, đâu dễ gì để người ta hạ sát. Lão phá lên một tràng cười ghê rợn, thập thảo giương ra bổ đến vùng yếu hiểm trên người La Như Long.

Huynh muội Biện Khởi Phụng kịp thời chạy đến, cô ta lao người vào Biện Quảng Nguyên gào khóc:

- Phụ thân, để cho chàng ta đi ! Phụ thân muốn đánh thì cứ đánh con đây !

Phía bên kia, Biện Khởi Giao cũng bỏ nhào đến vây quanh lấy lão ta .

La Như Long thấy mấy mươi tên đại hán hùng hổ chạy đến, chàng vội nhún mình lao vút đi ...

Chạy không biết bao lâu, La Như Long quay đầu nhìn lại, hình như không còn người nào bám theo , chàng vừa dừng chân ở dãy cỏ bên đường, bất ngờ có giọng cười âm hiểm vang lên bên tai:

- Tiểu tử kia, “Lạc Phách thư sinh” Thiệu Quang này đợi người ở đây đã lâu, hãy ngoan ngoãn cúi đầu tuân thủ theo ta !

Mới nghe giọng, La Như Long biết ngay đó chính là gã trung niên mũi ó mắt điều râu, tay cầm quạt lông khi này .

Chàng nghĩ rằng nếu giằng co cũng vô ích, không bằng nhanh ra tay khi gã không phòng bị .

Thoáng nghĩ xong, chàng hét một tiếng, vung kiếm lao người tới ...

Nhưng không thấy bóng dáng đối phương đâu cả ?

Thiệu Quang biến hóa như quỷ mị, La Như Long linh cảm đại sự chẳng lành phát sinh, thầm kêu “Thôi rồi !”. Chàng quay đầu lại ...

Thiệu Quang đã đứng sau lưng, nhe hàng răng cười như một bóng ma .

Kiểm chiêu thi triển vừa rồi chẳng nhằm nhò gì gà ta, luận về khinh công thân pháp, chàng còn thua xa . Bây giờ chàng chỉ còn sử dụng chiêu “Lão Ngưu phá xa” may ra thắng được.

Thanh trường kiếm vẫn múa lượn như rồng, trong đầu chàng thẫm nghĩ:

“Chiêu Lão Ngưu phá xa này đánh không thắng người, xem ra ta không còn kế nào để thi triển nữa, phải theo người về Biện gia bảo thôi !”.

Tuy nghĩ vậy, nhưng miệng lại nói hào hùng:

- Thiệu sư gia, chỉ một mình người cũng dám hù dọa ta hả ? Không khéo thêm vài tên nữa để ta tiện ra tay một thể.

La Như Long đã ngấm vận toàn bộ chân lực tụ ở tay trái, chỉ cần Thiệu Quang nhúc nhích là chiêu “Lão Ngưu phá xa” sẽ xuất ra ngay .

Thiệu Quang cất giọng cười xảo quyệt:

- Muốn không chế người ta không cần động thủ, người xem chiếc quạt “Tiêu Dao thập nhị phiến” này đủ hiểu !

Chiếc quạt trong tay phát động, một chiêu đã tống xuất ra .

Mười tám luồng binh nhãn vù vù bay đến La, Như Long cũng biết rất nhiều quỷ chiêu, xảo kế trên giang hồ, nhưng dùng quạt này để biến thành binh nhãn, không những chàng chưa từng thấy mà cũng chưa bao giờ nghe .

Vì sẵn tính hiếu kỳ, La Như Long muốn quan sát kỹ thể chiêu quái lạ này, nên chiêu “Lão Ngưu phá xa” chàng đã quên thi triển mất. Cũng thật lạ lùng, thấy luồng binh nhãn bay rất nhẹ nhàng, nhưng La Như Long chỉ thấy có một luồng kinh lực ập đến trước ngực, khiến cho chàng đứng cũng không vững.

Chiêu “Lão Ngưu phá xa” không thi triển kịp, La Như Long liền ngửa người, dùng chiêu thức “Lý ngư đảo phiến ba” tung người về phía sau .

Thiệu Quang đâu chịu thua trong cơ hội này, gã ta cười gằn một tiếng, thân hình lao đến như hổ vồ mồi, chiếc quạt phát thẳng đến trước ngực chàng.

Thời gian chỉ xảy ra trong chớp nhoáng, La Như Long còn thiếu kinh nghiệm khi lâm cường địch, xem ra nguy hiểm đã đến nơi .

Vừa thi triển chiêu “Lý ngư đảo phiến ba”, chân lực còn chưa ổn định, chàng chỉ biết đứng nhìn luồng binh nhãn bức cận đến sát trước ngực. Cũng trong giây phút này, một bóng người từ trên không đáp xuống trước mặt , một tiếng quát vang lên, vung tả chưởng đánh thốc đến Thiệu Quang cùng luồng binh nhãn đang trên đà lao đến. Tay phải người đó nắm lấy áo La Như Long, cả hai cùng bay ra ngoài mấy trượng.

La Như Long kinh hồn thất phách, vừa định tỉnh tinh thần, chàng nhìn xem người đã ra tay cứu mệnh đó là ai ...

Người này cũng là một trung niên tuổi độ bốn mươi, vận trang phục nho sinh màu xanh da trời, thần thái phiêu dật, tay trái cầm chiếc quạt xếp gọng sắt.

La Như Long tròn xoe đôi mắt nhìn vị nho sĩ trung niên, ông ta cũng quay sang đáp một nụ cười.

Vị nho sĩ trung niên này La Như Long đã có gặp mặt rồi, ông ta chính là Thiết Phiến thư sinh, nhân vật nổi danh của phái Côn Lôn.

La Như Long định có lời tạ ân, Thiệu Quang đứng trước mặt đã cất giọng cười hần hắc:

- Tưởng rằng ai lại dám xía vào chuyện thị phi của Thiệu mỗ, thì ra là Côn Lôn Tàn đại hiệp. Chúng ta ít có cơ hội gặp mặt, những mong Tàn đại hiệp không nên can dự vào chuyện hôm nay !

Thiết Phiến thư sinh chưa mở lời, đã thấy Thần Trượng bà bà xuất hiện bước đến .

Bà ta kéo lấy La Như Long, nói vội:

- Người đứng chết đây làm gì, đi !

Thiệu Quang đầu để chàng an nhiên rời khỏi nơi này, thoát người lao đến chặn trước mặt, gằn giọng:

- Hừ ! Hôm nay người đến đây thí mạng thật không ít. Muốn đi hả ? Không dễ gì đâu .

Thần Trượng bà bà phẫn nộ quát:

- Người chỉ được tác oai tác quái với bọn ngu xuẩn, đứng trước mặt lão bà người không tự liệu thân phận mình hả ?

“Xẹt” một tiếng động nhỏ, Biện Quảng Nguyên cũng xuất hiện ở đầu trường. Lão ta phá lên cười:

- Lão huynh chẳng lẽ cũng không tự lượng sức mình, muốn giương uy trước mặt Thần Trượng bà bà. Tiếp chiêu !

Song chưởng vù vù thốc ra ...

Thần Trượng bà bà buông La Như Long ra, hai tay múa tít cây thiền trượng nghênh tiếp chiêu của đối phương.

Cây thiền trượng khua vùn vụt, gió bạt ra tứ phía, hai cao thủ như hai làn khói vờn lấy nhau không nhận ra đâu là thiền trượng đâu là người.

Thiệu Quang liền lách người đến La Như Long, giở giọng thâm hiểm:

- Tiểu tử, người tội lút đầu, nạp mạng đây !

Thiết Phiến thư sinh Tàn Trọng Minh ngang người qua, chĩa thiết phiến đến trước Thiệu Quang, cười nhạt:

- Thiệu huynh đã muốn vậy, Tàn mỗ tiếp vài chiêu !

Cây thiết phiến khổng chế cây mao phiến của Thiệu Quang, song phương cùng xuất chiêu. Tuy chiêu thức khác nhau, nhưng khi người ta nhìn thấy như trời đất quay cuồng.

La Như Long cũng là con nhà võ , nên nhìn bốn người giao chiến bắt phân thắng bại . Một bên là chưởng đầu với thiền trượng, đất bay mù trời . Một bên là dùng “phiến”.

đầu “phiến”, thi triển kỳ chiêu, thân pháp lý kỳ . Chàng cốt âm theo dõi các chiêu thức, quên mất cả hiểm nguy đang ở bên người .

Đột nhiên giọng của Thần Trượng bà bà cất lên:

- La Như Long, người không thừa cơ trốn thoát, còn đứng đó làm gì ? Đi theo quan lộ hướng Nam sẽ có người tiếp ứng, nhanh lên !

La Như Long mới giật mình ứng thanh một tiếng, rồi vút người lao nhanh về quan lộ hướng Nam ...

Gió lùa heo hắt, bóng cây là tà, La Như Long mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng, đâu dám lơ lỏng tinh thần ?

Thiết Phiến thư sinh và Thần Trương bà bà xuất hiện, La Như Long biết rằng các cao thủ bạch đạo đã đến vùng này rồi .

“Đường dài biết sức ngựa, lâu ngày rõ lòng người”. Cho đến bây giờ chàng mới hiểu ra bạch đạo và hắc đạo phân biệt ở chỗ nào .

La Như Long không những mang mối huyết cừu như biển, mà còn giữ lấy vật kỳ bảo võ lâm, sứ mạng thần thánh chấn hưng võ lâm trong vô hình lại gánh nặng lên vai chàng.

Dù trong đầu cuộn cuộn bao dòng suy nghĩ như sóng trào, nhưng không làm chậm bước hành trình, chợt chàng phát giác điều gì lạ, vội dừng chân lại ngay .

Một giọng nói rít lên bên tai:

- Tên tiểu tử này tuy nhỏ nhưng thính nhĩ không tồi . Ra tay nhanh !

Lập tức có tiếng hét lớn, sáu bóng người nhất tề đáp xuống .

Bọn họ chính là “Tuyệt Phong Nhị Tẩu” và “Vạn Dương Tứ Bá”.

Nhận ra sáu tên này, La Như Long chậm người đi nhiều . Chàng vung kiếm , quát:

- Ai cản đường ta sẽ chết, nếu không sợ chết cứ xông ra đi !

Giờ đã có kinh nghiệm , La Như Long không dám chần chừ, thanh trường kiếm trong tay hoa lên như chiếc cầu vòng chắn đỡ phần trước, chàng sấn bước đến đối phương.

Tay trái ngậm vận kinh lực, chỉ cần một tên bước đến, nhất định sẽ được ném mùi chiêu “Lão Ngưu phá xa”.

Cả sáu tên nhảy vọt ra hai bên né tránh, lão quái Bái Tẩu chợt cất giọng :

- Chúng ta liên thủ để hạ gục tên tiểu tử này, không thể để nó thoát.

Một tiếng hét vang lên, người lao bổ đến La Như Long đầu tiên chính là Bái Tẩu có tâm cơ ác độc đó .

Bái Tẩu chỉ có một chân, khi búng người lao đến, tay vung ống tẩu nghênh tiếp đường kiếm của La Như Long .

“Keng” một tiếng chát cả tai, La Như Long cảm thấy vùng hổ khẩu bị tê rần, thanh trường kiếm như muốn tuột khỏi tay ...

Khi La Như Long tiếp xuất kỳ chiêu ra thì lão ta đã vọt người tránh xa .

Một chiêu “Lão Ngưu phá xa” đã vô hiệu ...

Từ phía trái, Lang Tẩu và bọn “Vạn Dương Tứ Bá” tiếp xông vào . Lúc này La Như Long nhanh như chớp giương ngũ chỉ xuất một chiêu “Lão Ngưu phá xa”.

Bị đánh bất ngờ , bọn kia không tránh kịp. Người lãnh luồng chỉ phong đầu tiên chính là Hắc diện kim cương Hòe Nguyên, thanh đao tuột khỏi tay, gã đứng sững như trời trồng.

Người thứ hai chính là Hoàng diện kim cương Ngưu Miễn, gã ta ư hử một tiếng, trợn mắt há miệng đứng yên bất động.

Sáu người đã bị không chế hết hai, La Như Long đỡ phần lo lắng , chàng vung tay sang bên trái, bọn kia dạt trở lui, quay sang bên phải, mấy tên bên phải cầm đầu lùi lại .

La Như Long lòng cảm phẫn, bọn hắc đạo đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ .

Chàng liền vận lực ở tay trái xuất tiếp ra một chiêu “Lão Ngưu phá xa” áp đến bốn tên đang bao vây .

Lang Tẩu đang trên đà xông vào đã bị chỉ lực của La Như Long quét trúng, lão ta đứng khựng người lại như tượng gỗ .

Ba tên bị không chế, bọn còn lại đầu dám xông đến phạm hiểm, vội vàng tránh ra xa .

La Như Long sấn bước đến trước mặt ba tên đã bị phong bế huyệt đạo, thanh trường kiếm đưa lên, lạnh giọng nói:

- Bây giờ ta chỉ cần vung kiếm, hồn các người sẽ qui miền cực lạc. Nhưng ta không cần giết, chỉ cho các người lưu lại một cái gì làm kỷ niệm, còn tính mạng ta tha cho đấy !

Thanh trường kiếm loáng lên “xoẹt, xoẹt, xoẹt” ...

Ba tên bị khống chế huyệt đạo kinh hãi rú lên một tiếng, sáu vành tai rơi ngay xuống đất.

Lập tức có một bóng người cầm kiếm lao nhanh đến La Như Long ...

Đối đầu với bọn lang hổ này La Như Long đâu dám khinh suất, bọn người đó chưa đến nơi chàng đã lách người nhảy ra ngoài năm xích, ngũ chỉ giương lên, năm luồng chỉ phong xuyên không khí phóng đi ...

Người đang xông đến đó chính là Thanh diện kim cương Chử Tử Bưu, gã ta cũng bị phong bế huyệt đạo.

La Như Long hừ một tiếng, thanh kiếm vụt nhanh, hai vành tai gã bay mất. Chàng cất giọng lạnh như băng:

- Còn vị nào có nhã hứng dám đến vượt râu hùm nữa xem.

Thấy bọn họ nghếch mặt đứng yên, La Như Long phóng người lao đi, quay đầu lại nói:

- Lần sau tiếp lọt vào tay ta, ta không cần xẻo tai, mà lấy luôn cả tính mạng các người.

“Tuyệt Phong Nhị Tẩu” cũng là những nhân vật lừng danh, nhìn La Như Long thản nhiên ra đi, trong lòng hằm hằm tức giận nhưng không dám hé môi .

La Như Long cứ lướt người đi nhanh trên quan lộ . Vầng trăng lơ lửng trên đầu, lúc này đã gần giờ Tý, khu trấn Mã Gia phố đã hiện ra trước mặt.

Băng qua Mã Gia phố, chỉ còn cách Mân huyện chưa đầy ba mươi dặm.

Mới ra khỏi khu trấn lạng ngắt không có một ánh đèn, đột ngột có hai bóng người xuất hiện.

Phát hiện có người chẵn đường, La Như Long liền vận lực ở hai tay, chuẩn bị xuất chiêu ...

Bỗng nghe giọng của Biện Khởi Phụng hót hãi kêu lên:

- Gì vậy ? Lê nào Long tiểu ca không nhận ra người sao ?

La Như Long ngó người đứng nhìn, thì ra là huynh đệ họ Biện.

Biện Khởi Giao vào bên đường dẫn theo con tuấn mã, mỉm cười nói:

- Long đệ đệ, huynh muội ta tặng người con tuấn mã này, để giúp người trên bước hành trình. Ta tin rằng trên đường đi sẽ có người tiếp viện. Có huynh muội ta đi theo e rằng thêm bất tiện cho người.

La Như Long từ khi rời khỏi La Trung Sơn đến nay, trong lòng luôn âm thầm bao đau khổ, thiếu hụt tình thương. Lúc này thấy huynh muội họ Biện đứng đợi giữa đêm trường để tặng ngựa ình, tình cảm của họ cao quý như vậy không cảm động sao được? Mắt chàng rưng rưng hai giọt lệ châu .

Biện Khởi Phụng tinh ý, thấy La Như Long mang tâm trạng buồn khổ như vậy, cô ta bước đến gần nắm lấy tay chàng an ủi:

- Long tiểu ca bất tất thương tâm, lần này tiểu ca đi tin rằng sẽ có thiên phò nhân trợ . Chỉ là ... mong tiểu ca không nên hận phụ thân tôi . Chúng ta còn có ngày gặp nhau !

Vốn cô ta muốn tỏ đôi lời an ủi La Như Long, nhưng nói chừng nào đôi dòng lệ châu lại lăn dài trên má chừng đó, giọng tắt nghẹn đi .

La Như Long cũng không thẹn là đấng nam nhi đội trời đạp đất, chàng cố nén hai dòng nước chảy, nhảy lên lưng ngựa, chấp tay gượng cười:

- La Như Long ta lần này đến Nam Hải, nếu lấy được kỳ bảo trong tay, khổ công luyện thành, quả thật không thể quên được ơn của huyền huynh muội . Tạm biệt !

Dứt lời, chàng vung roi, con tuấn mã giương vó lướt bụi trần lao đi .

Thời gian này La Như Long như đang sống trong cảnh mộng. Trải qua trường đời, chàng đã nhận thức rõ được giữa thiện và ác.

Trong đầu chàng mang biết bao nỗi cảm xúc sầu tư, nhiều lúc muốn nghiêng lòng rớt hết, nhưng lúc này đơn độc một mình, biết cùng ai để thổ lộ, biết cùng ai để bày tỏ.

Chợt có tiếng nói:

- Người nhanh qua huyện Mân, đi liền cả đêm, không thể ở lại huyện thành này được!
- Đi suốt cả đêm sao ? ...

La Như Long quay nhìn đến phía huyện thành mờ mịt, ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Không thể dừng lại ở huyện Mân hả ?

Phổ An hòa thượng đưa tay, lập tức có một vị lão tăng bước ra, trong tay cầm ba bọc giấy nhỏ và một bình nước. Cả hai vị cùng bước đến, nói:

- Bàn tăng đã chuẩn bị thức ăn cho tiểu thí chủ, xin tiểu thí chủ đổi hướng đi ngay , không thể chậm trễ .

La Như Long nhận lấy rồi tròn xoe đôi mắt hỏi:

- Đại sư, dám chắc ở huyện Mân này có người ngầm ám hại văn bối hay sao ?

Phổ An gạt đầu tiếp lời:

- Đúng vậy ! Hắc đạo vô lâm ngoài bọn “Dao Sơn Nhị Xú” , “Thiên Sơn Song Sát”.

đã lộ diện, bây giờ còn có thêm ba mươi cao thủ hộ tống quái xa, lại có cả “Thiên Mục Tam Hung” và những tay đại ma đầu nổi tiếng khác.

- Tiểu thí chủ nếu không đổi hướng đi, tất nhiên sẽ gặp hung nhiều cát ít.

Vừa nói, lão hòa thượng vừa nắm dây cương dẫn ngựa rẽ sang một đường tắt, đưa tay chỉ về phía trước, nói tiếp:

- Tiểu thí chủ tiến theo con đường này , không quá mười dặm sẽ gặp quan lộ thẳng về hướng Nam. Huynh đệ bàn tăng sẽ hộ tống tiểu thí chủ một đoạn đường.

Không có gì để nói, La Như Long cho ngựa phóng đi ...

Chàng nhìn xung quanh, không sai, chín vị cao tăng khi ẩn khi hiện theo bên chàng, với tình thế này khả năng có đại sự vô cùng nguy hiểm chứ chẳng nghi .

La Như Long mở bao nhỏ trong tay ra , trong bao có thức ăn khô, chàng bỏ vôi vào miệng mấy miếng rồi nhấp vài ngụm nước, cảm thấy thấm đượm cổ họng.

Bất chợt có giọng nói vang lên:

- Ha ha, đúng như ta dự liệu ! Nhóc kia chớ ý vào chín lão tăng Thiếu Lâm đó làm gì, đưa bảo vật ra đây lão phu sẽ tha mạng cho .

Lập tức có hơn hai mươi bóng người lao vút ra như làn mưa tên bắn xuống đường trường ...

14. Chương 14: Liên Hoàn Chưởng Pháp

Hơn hai mươi người đó hình như từ bốn phía ập đến, thân pháp phàm tốc, chỉ trong nháy mắt đã vây áp chín vị tăng và La Như Long vào giữa .

La Như Long thất kinh như chim gặp phải tên, chàng ghìim ngựa lại ngay, đảo mắt nhìn xung quanh.

Những người vừa xuất hiện có “Thiên Sơn Song Sát”, “Dao Sơn Nhị Xú”, “Quan Ngoại Tam Quái”, lại có ba lão quái thân hình gầy ốm, đỉnh đầu có ba búi tóc, họ đúng là “Thiên Mục Tam Hung”.

Ngoài ra còn có mười mấy người hình tướng quái dị khác, mặt mày hung ác. La Như Long tuy không rõ lai lịch mấy nhân vật này, nhưng mới nhìn qua đủ đoán được họ là những cao thủ hộ tống quái xa .

Thấy bọn ma đầu hiện thân chắn đường, La Như Long thầm kêu “Chết rồi”, đánh mắt nhìn sang mấy vị hòa thượng, ý muốn hỏi “Ta nên làm thế nào ?”.

Phổ Nguyên hòa thượng cũng đáp lại bằng ánh mắt, như muốn nói:

“Người chớ nóng vội, xem ta hành sự sẽ rõ !”.

Phổ An đại sư nhanh chóng tụng một câu Phật hiệu, ngữ khí phát ra có vẻ khác thường như đang hàm ẩn ý gì người ngoài không hiểu được.

Phổ An đại sư tuyên tụng Phật hiệu xong , tám vị còn lại cùng ứng thanh rồi tức tốc dàn thành trận thức.

Đây là trận thức gì ? La Như Long chỉ biết ngồi nhìn. Chín vị cao tăng đứng vây quanh ngựa .

Cũng thật kỳ lạ, chín vị cao tăng cùng áp bàn tay phải trước ngực, còn tay trái của mỗi người đều ấn lên vùng huyệt Mệnh môn của người bên cạnh .

Đứng phía trước ngực chính là Phổ An đại sư. Trận thức bố trí xong, Phổ An đại sư chột đưa tay, tay áo cà sa phát một cái, hai cái rồi ba cái ...

Đang lúc La Như Long ngạc nhiên chăm nhìn, thì từ trên không truyền ra ba tiếng “vu vu vu”. Trên không trung liền xuất hiện ba luồng ánh sáng màu lục đến lóa cả mắt.

La Như Long tuy không hiểu phát ra ba luồng ánh sáng đó nhằm mục đích gì, nhưng cũng nghĩ ra rằng đó là tín hiệu cầu viện ước định trong bạch đạo võ lâm.

Dàn trận , cầu viện chỉ trong thời gian chớp nhoáng. Bỗng từ phía trước có giọng đờng hắng cất lên, tiếp theo đó là ba lão già tóc bạc bước ra .

Ba lão già gầy ốm như thanh trúc khô, đúng là lần đầu tiên La Như Long gặp mặt.

Một lão có dáng hình tựa như thanh củi khô nhìn ba luồng sáng trên không trung, cất giọng khàn khàn:

- Xem ra chín vị đại sư hình như phát tín hiệu cầu viện, đúng không?

Không đợi đối phương mở lời, lão ta ngửa cổ cười, nói tiếp:

- Tìm ai đến cứu viện chứ ? Tìm những tên trọc đầu hay sao ? ... Hừ , có Thiên Mục tam lão nhân gia này ở đây, cho dù họ có nghe và chạy đến cũng không làm gì được? Ha ... ha ... ha ...

Tiếng cười cao ngạo đó chưa dứt, có một lão khác tựa như thây khô bước ra, lên tiếng:

- Người muốn lên mặt được huynh đệ Thiên Mục ta chỉ có duy nhất Liệt Hỏa Thần Quân. Ha ... ha ... ha ... Nghe nói lão ta đã trở thành người thiên cổ . Các người vừa qua nhìn thấy lệnh bài đó, lời nói đó đều là giả, là có người mạo danh. Nếu không tin thì các người cứ đợi xem, tấm kim bài giả đó có xuất hiện trước mặt bọn ta hay không?

Lão có thân hình tựa thanh củi khô lại phá lên cười, cặp ma nhãn nhìn đến Phổ An đại sư, nói:

- Thế nào ? Các người vây quanh lấy thằng nhóc này, chắc là muốn lão phụ động thủ hay sao ?

Nhìn ba lão nhân có hình tướng quái dị kia, La Như Long biết rằng chuyện đã đến lúc nghiêm trọng. Nghe hai lão vừa rồi nói, chàng muốn phát run, thâm nghĩ:

”Liệt Hỏa Thần Quân xuất hiện là thật hay là giả ? Họ khẳng định Liệt Hỏa Thần Quân đã trở thành người thiên cổ, sợ rằng cũng không chắc. Vì Giả lão tiên bối tự xưng là bằng hữu thâm giao với Liệt Hỏa Thần Quân, vậy lão nỡ nào lừa dối ta sao ?

La Như Long đang suy nghĩ, Phổ An đại sư hơi ngẩng đầu lên mỉm cười nói:

- Bần tăng không phải không biết sợ chết, thực tại vị tệt tự có truyền lời, lệnh bọn bần tăng bảo hộ La thiếu chủ một đoạn đường. Ba vị Thiên Mục đại hiệp không nên làm khó dễ .

Giọng nói bình tĩnh, không cao cũng không thấp. Lão quay sang nói với tám vị tăng nhân đồng môn:

- Chư vị sư đệ, đi thôi!

Chín vị tăng cùng cất bước, tạo thành một vòng đai bên ngoài cho La Như Long từng bước, từng bước ...

La Như Long như một pho tượng được rước đi. Chàng hết nhìn bọn “Thiên Mục Tam Hung” phía trước, lại quay về bọn “Dao Sơn Nhị Xú” và “Thiên Sơn Song Sát” phía sau.

Rất kỳ quái, chín vị cao tăng và chàng cùng tiến bước, sao không thấy bọn hắc đạo ra tay? Lẽ nào họ đang tính kế gì nên chưa động thủ?

Chưa nói đến bọn Thiên Mục Tam Hung võ nghệ cao cường, mà như hai tên Thiên Sơn Song Sát đó còn xem các chưởng môn tông phái không ra gì. Họ có lý nào lại ngần ngại Cửu Đại Giám Tự này?

Điều càng lạ lùng hơn là bọn cao thủ hắc đạo không những không hành động, mà còn tập trung ánh mắt nhìn đến “Thiên Mục Tam Hung”.

“Thiên Mục Tam Hung” thì cứ phóng những luồng ma quang đến chín vị cao tăng hộ tống La Như Long đang từ từ tiến đến. Họ cũng dạt ra hai bên nhường đường rồi lùi lại phía sau.

Những cặp ma nhãn như những cặp mắt của hung thần rùng rợn nhìn chằm chằm.

Ba lão quái đã lùi về phía sau, nhưng họ đánh mắt nhìn theo như đang bàn tính điều gì.

Bất chợt, như đã quyết định xong, lão ma đầu đứng ở giữa hét lên:

- Đứng lại!

Tiếng quát như sét xé bên tai, cả chín vị cao tăng liền dừng lại.

Lão quái tựa như thanh củi khô bước đến, cười hung dữ:

- Dám chắc các người tự cho rằng dựa vào “Cửu liene hoàn bô để chưởng pháp” để phá vòng vây, đối phó với huynh đệ ta hả?

Phổ An điềm nhiên cười:

- Nếu nói đối phó với Thiên Mục Tam đại hiệp thì không dám, nhưng nói phá nổi vòng vây là sự thực.

- Nói như vậy, người tin rằng đột phá được không?

- Vâng! Bản tăng tin chắc sẽ được.

- Hảo hảo! Người tự tin như vậy cũng được!

Nói đến đó, lão đại ma đầu liền quét luồng ma quang đến đồng bọn, cười lớn:

- Lão phu cũng tin rằng sẽ phá tan thế trận của các người! Đánh!

Tiếng “đánh” vừa phát ra, các cao thủ hắc đạo cùng hét lên một tiếng dậy trời rồi lao người xông đến như những con sư tử hung hăng, song chưởng đều xuất ...

Những cao tăng đều hướng mặt ra ngoài, vẫn bình thản khi nhìn chưởng phong vô cùng hung mãnh đang ập đến. Phổ An đại sư phát ra một câu Phật hiệu, cả chín vị cao tăng cùng dựng hữu chưởng ngang ngực, phóng ra ...

“Ầm ... Ầm” những tiếng nổ long trời lở đất, bóng người chao đảo và bị văng ra rất xa ...

Những tiếng kêu la loạn xạ đầy kinh hãi.

Song phương tiếp chưởng, luận về mạnh yếu của nội lực võ công đã phân rõ.

Như “Thiên Sơn Song Sát”, “Dao Sơn Nhị Xú”, “Thiên Mục Tam Hung” đều là những đại ma đầu lừng danh, bởi vậy chỉ bị tổng lùi bảy tám bước. Còn như bọn “Quan Ngoại Tam Quái” lại bị hất bay ra ngoài ba trượng.

Kỳ thực, chương chiêu của “Cửu Đại Giám Tự” không phải là tà môn pháp thuật gì. Cửu Đại Giám Tự nói về võ nghệ cùng ngang bậc với Phổ Thiên đại sư, chiêu “Cửu liên hoàn bồ đề chương pháp” được chín vị cao tăng hợp lực lại, thử hỏi mỗi lần xuất chương thì lực đạo mạnh đến dường nào? Ai có thể kháng cự nổi được chứ ?

Nói về võ công thật vô cùng huyền diệu, không có giới hạn. La Như Long hôm nay càng nhận thức rõ hơn được điều đó . Chàng thấy bọn cao thủ hắc đạo vắng tứ phía, trong lòng đỡ sợ đi nhiều .

Tiếp xong một chương, Phổ An đại sư giương cao giọng:

- Đi !

Những vị cao tăng tiếp tục tiến về phía trước cùng con tuấn mã ở giữa .

Có kinh nghiệm giao chiêu vừa rồi, thấy những cao tăng tiến đi, một lão quái chỉ tay thì thâm với đồng bọn:

- Lại đây ! Lại đây ! Chúng ta cùng liên lực xuất chương, mục tiêu chính là nhằm vào thằng nhóc ở trên ngựa, như vậy không đắc thủ hay sao ?

La Như Long ngồi trên lưng ngựa, cũng không đợi Phổ An dặn bảo, chàng nhún mình nhảy xuống, hỏi:

- Đại sư, xuống ngựa thế này không trở ngại gì chứ ?

Phổ An đại sư quay đầu mỉm cười không nói .

Chín vị cao tăng vẫn không dừng bước.

Thấy La Như Long khi không lại nhảy xuống khỏi ngựa, “Thiên Mục Tam Hung” bị mất một cơ hội, không còn kế gì để thi triển. Nhưng họ vẫn không từ bỏ âm mưu , lúc này đã đứng chắn ở trước mặt, cả bọn không muốn tránh ra nhường đường.

Chín vị cao tăng và La Như Long vì có ngựa nên không thể thi triển kinh công thân pháp được, chỉ biết tiến lần từng bước về phía trước.

Trước mặt có “Thiên Mục Tam Hung” chắn đường, phía sau lại có “Thiên Sơn Song Sát”, “Dao Sơn Nhị Xú” và đám cao thủ hắc đạo bám theo .

Đoạn đường sắp tiến đến lại nhỏ hẹp, khúc khuỷu ngoằn ngoèo, buộc chín vị cao tăng phải tản mác trận thức, nếu không thì chỉ dừng lại ngang đây .

Nhưng chín vị tăng đâu dám phân tán trận thức, vì chỉ cần “Thiên Sơn Song Sát”.

và “Dao Sơn Nhị Xú” thôi, chín vị tăng phân ra kháng cự chưa chắc đã nổi, chưa nói đến “Thiên Mục Tam Hung”.

Vậy biết làm sao ?

“Thiên Mục Tam Hung” đang cất giọng cười cuồng vọng, chợt nhiên có một lão trong bọn ngẩng đầu nhìn , nói:

- Ha ha, chư vị đại hiệp đã nghe tin đưa đến, còn giấu đầu lộ đuôi vậy làm gì ?

Từ trên không, giọng của vị chương môn Thiếu Lâm đột ngột cất lên:

- Phổ An, người sao gốc vậy ? Bản chương môn quyết định xin La tiểu thí chủ rẽ đi đường tắt, bọn “Thiên Mục Tam Hung” chắn giữ ở huyện Mân, bây giờ họ đã xuất hiện ở đây rồi thì còn tiến theo con đường nhỏ hẹp đó nữa làm gì ?

Phổ An nghe vậy mới hiểu ra, thâm nói:

- Đúng ! Ta cố đi theo con đường nhỏ hẹp này làm gì ? Sao không quay lại để đến quan lộ Dương quan, muốn động thủ cũng dễ hơn.

“Thiên Mục Tam Hung” tự nắm được phần thắng, bèn ngược mắt nhìn về hướng chương môn Thiếu Lâm, cười hung dữ:

- Phổ Thiện lão trọc, người không lộ diện ra xem.

Phổ An đại sư liền bảo những vị đồng đạo:

- Biến đổi trận thức, tức tốc vây lấy “Thiên Mục Tam Hung”, nhanh !

Chín vị tăng ứng thanh rồi nhất tề dàn trận thành hình chữ “nhất” chắn ngang trước mặt “Thiên Mục Tam Hung”.

Như vậy La Như Long trở thành đứng sau lưng các vị tăng, đối mặt với bọn “Thiên Sơn Song Sát” của bọn cao thủ hắc đạo .

“Thiên Sơn Song Sát” và “Dao Sơn Nhị Xú” đâu muốn bỏ qua cơ hội hiếm có này, cả bọn cùng vung tay lao nhanh đến La Như Long.

Có người ra tay càng nhanh hơn, “bình bình bình bình” một loạt tiếng nổ vang, tiếng quát tháo. Hơn bốn mươi người lao xuống.

Những cao thủ bạch đạo mà La Như Long gặp mặt trước đây , giờ lại có mặt đủ ở đương trường.

Trong những cao thủ hắc đạo, bọn “Thiên Mục Tam Hung” có võ công cao nhất.

Lúc này, họ đã bị “Cửu Đại Giám Tự” phong truy, bằng cách nào cũng không thể phá nổi thế trận như bức thành đồng đó, chỉ việc đứng chờ đây thất vọng .

Phổ Thiện đại sư trở thành một người chỉ đạo mọi người hành động. Thấy bọn hắc đạo không thể ra tay được, lão bắt đầu lướt người đến cạnh La Như Long , vội nói:

- Tiểu thí chủ lên ngựa ngay !

La Như Long liền phóng người lên ngồi trên ngựa . Phổ Thiện đại sư quay sang dặn dò gì vị Linh Hạc đạo trưởng , rồi cũng nhảy lên ngồi sau lưng La Như Long, đưa tay vỗ mạnh mông ngựa, nhắm hướng con đường lớn Dương quan mà tiến.

Ngựa mới tung vó, đã thấy Biện Quảng Nguyên dẫn bọn thuộc hạ xuất hiện đứng phía trước.

Phổ Thiện đại sư định cho ngựa dừng lại, chợt nghe giọng của Thần Trương bà bà cất lên:

- Lão hòa thượng , cứ cho ngựa đi nhanh , những tên đó có ta và Thiết Phiến thư sinh xử lý !

Phổ Thiện đại sư quay đầu đáp lại:

- Làm phiền lão bà đấy !

Con tuấn mã lao như tên vút, xông thẳng về phía trước.

Biện Quảng Nguyên và Thiệu Quang dường như cũng sợ Thần Trương bà bà và Thiết Phiến thư sinh vây giữ, liền hét lớn một tiếng, cả hai cùng giương chưởng đánh thẳng vào con tuấn mã ...

Phổ Thiện đại sư liền phất tay áo, chưởng phong bạt ra tống Biện Quảng Nguyên lùi lại . Lão bảo gấp với La Như Long :

- Tiểu thí chủ, thưởng cho nó một chiêu “Lão Ngưu phá xa”, Thiệu sư gia đang xông đến phía bên phải kia !

La Như Long thấy Thiệu Quang lao đến, liền đưa tay lên trước ngực, ngưu chỉ xuất ra ...

Thiệu Quang sợ hãi thành tính, cứ một mực đề phòng Thiết Phiến thư sinh và Phổ Thiện đại sư , gã ta không thể ngờ La Như Long lại có chiêu kỳ công tuyệt thế , gã không kịp phòng bị .

Lập tức cảm thấy cơ thể biến đổi khác thường, gã ta hự một tiếng, muốn tránh cũng muộn, gã quay cuồng rồi rơi bịch xuống đất.

Thấy Thiệu Quang gục mạng như vậy, Biện Quảng Nguyên đứng khựng người kinh hãi .

Thần Trương bà bà và Thiết Phiến thư sinh cũng kịp đến đương trường, La Như Long vừa thúc ngựa, vừa quay đầu mỉm cười :

- Tàn lão anh hùng , tên Thiệu Quang đó tác ác đa đoan, lão anh hùng muốn giết thì giết, chỉ cần vung kiếm lên là xong. Còn không muốn giết thì lưu lại của hắn ta một cái gì làm kỷ niệm.

Phổ Thiện đại sư tụng một câu Phật hiệu, đợi khi ngựa ra khỏi huyện Mân, lão ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu thí chủ, đối với lệnh tôn, lệnh đường thì lão nạp cũng có nghe , nhưng chiêu “Lão Ngưu phá xa” của thiếu hiệp là chiêu kỳ công võ học chưa từng nghe đến. Thiếu hiệp có thể nói rõ cho lão nạp nghe được không ?

La Như Long mỉm cười định trả lời, nhưng nghĩ đến một điều, chàng lại hỏi:

- Lão tiền bối là chưởng môn của đại tông phái, hiểu biết sâu rộng, văn bối muốn hỏi một người này, lão có thể nói rõ cho được không ?

Phổ Thiện đại sư tiếp lời:

- Người mà thiếu hiệp muốn hỏi có phải là Liệt Hỏa Thần Quân không ?

La Như Long lắc đầu trả lời:

- Không phải, không phải ! Văn bối muốn hỏi về một vị lão tiền bối có chính danh là Giả Như Chân cơ.

- Giả Như Chân hả ?

Phổ Thiện đại sư trầm ngâm trong chốc lát, nói tiếp :

- Hễ là những cao thủ lão thành trong hàng bạch đạo, lão nạp tuy không dám nói là biết tường, nhưng tên Giả Như Chân đó nghe ra hết sức lạ ... Tiểu thí chủ có nghe nhầm không vậy ?

La Như Long từ khi bị rơi xuống dây Thiên Trụ , được Giả Như Chân cứu xuống, đưa cho âm diện “Thái cực đồ”, cho đến khi truyền thụ chiêu “Lão Ngưu phá xa”, lão ta vẫn không tiết lộ điều gì về mình.

La Như Long nhíu mày hỏi:

- Văn bối tự cảm thấy ba chữ Giả Như Chân rất khó hiểu ra, theo lão thấy, người này có phải là hóa thân của Liệt Hỏa Thần Quân không ?

Phổ Thiện đại sư lắc đầu nói:

- Không thể ! Không thể ! Liệt Hỏa Thần Quân tuy là người ba mươi năm không trở lại Trung Nguyên, nhưng dung mạo của lão ta hẳn sâu ký ức của mỗi người khó thể nào quên ! ...

- Lão tiền bối, vừa rồi lại có người nói Liệt Hỏa Thần Quân đã trở thành người thiên cổ, lão có tin không ?

- Sao tin được ? Nội lực truyền âm của lão ta chưa nói, lão ta xuất hiện với khinh công thân pháp phàm tồ như vậy cũng giả luôn sao ? Nếu là giả, thân pháp của người đó cũng quá cao siêu .

15. Chương 15: Thủy Trận Ly Kỳ

Con tuần mã rong ruổi suốt ngày đêm.

Qua Khúc Giang, vượt Hạc Sơn, vào khoảng giờ Ngọ lại đến cuối địa phận Như Khê, nơi để bắt đầu ra đảo Liệt Hỏa .

Đây là điểm tận cùng của Đại lục, con đường tiếp theo là vượt qua hơn ba mươi dặm đường biển.

Ở bên thuyền, thuê một chiếc thuyền buồm xong, Phổ Thiện đại sư thấy mọi chuyện đã ổn, liền nắm tay La Như Long nói:

- Tiểu thí chủ đêm nay có thể đến được đảo Liệt Hỏa, lão nạp vì bận việc nên cáo biệt từ đây !

Không ngờ tới điều này, La Như Long nói giọng bùi ngùi:

- Lão tiền bối, sao không cùng văn bối ra đảo Liệt Hỏa tiêu nhàn vài ngày ?

- Tiêu nhàn hả ? Ha ha ! Cho dù lão nạp có đi cũng chỉ ra đứng nhìn chứ không thể lên đảo được .

La Như Long ngạc nhiên hỏi:

- Đảo Liệt Hỏa chưa chắc có lửa thực sự, chúng ta không có đường lên đảo được hay sao ?

Phổ Thiện đại sư chỉ đến hai gã lái thuyền , nói:

- Vừa rồi hai rự đó có nói, chiếc thuyền này chỉ đậu cách đảo Liệt Hỏa một dặm, không thể tiếp cận đảo được, như vậy đủ biết Liệt Hỏa Thần Quân dẫn độ người như thế nào rồi !

- Lão ta sao biết hôm nay có vãn bối đến đảo Liệt Hỏa ?

Phổ Thiện đại sư không trả lời chỉ hỏi:

- Khả năng bơi của tiểu thí chủ như thế nào ?

- Khả năng bơi ? À, à, được độ năm dặm, đại sư hỏi vậy có ý gì ?

Phổ Thiện đại sư vuốt râu cười :

- Tiểu thí chủ không then là long phục giữa đàn gà, tài trí siêu quần. Lão nạp hỏi điều này cũng có hai điểm đáng lưu ý, thứ nhất chiếc thuyền này không thể vào bờ được, tiểu thí chủ phải dùng sức để bơi vượt vào . Thứ hai bọn cao thủ hắc đạo từ năm ngày nay không xuất hiện chặn đường, chúng có thể từ bỏ âm mưu được sao ?

La Như Long đầu thế không hiểu được, bèn hỏi:

- Đại sư bảo bọn họ có khả năng sẽ xuất hiện trên biển để chặn bắt vãn bối hay sao ?

- Đúng , lão nạp nghĩ vậy . Nhưng tiểu thí chủ không nên quá lo lắng , chúng không thể thực hiện ý đồ được đâu.

- Theo đại sư nghĩ, vì ở gần đảo Liệt Hỏa, Liệt Hỏa Thần Quân sẽ không thể chấp tay đứng nhìn chứ gì ?

Phổ Thiện đại sư gật đầu, cũng không muốn làm mất thời gian, lão nghiêm túc nói:

- Tiểu thí chủ, lão nạp có một câu cuối cùng muốn căn dặn có được không?

La Như Long nghiêm nghị đáp:

- Có gì xin đại sư cứ dạy bảo !

Phổ Thiện đại sư đánh mắt nhìn canh chừng hai gã lái thuyền, nhỏ giọng:

- Từ khi bọn ma đầu Miêu Cương xuất đạo đến nay, võ lâm gặp đến nạn kiếp tàn khốc, sống những tháng ngày ảm đạm như không thấy bóng mặt trời . Giờ chỉ có một tia hy vọng rực lên, đó chính là trông mong vào tiểu thí chủ .

La Như Long rung động trong lòng, nhìn mặt nước biển mênh mông, mím môi không nói . Phổ Thiện đại sư nở nụ cười hiền dụ:

- Tiểu thí chủ gánh trọng trách quan trọng như vậy, đừng để mọi người thất vọng, nếu không thì cục diện sẽ không tưởng tượng nổi .

La Như Long nghĩ ngợi một lát, bàng hoàng hỏi:

- Lão tiên bối, vãn bối chỉ là một đứa trẻ mười sáu tuổi, có thể làm được những gì ?

Phổ Thiện đại sư nắm chặt tay chàng, nói:

- Vừa qua, đứng trước mấy mươi cao thủ bạch đạo võ lâm, tiểu thí chủ có nói một câu đầy hào khí:

“Lúc tất yếu thí chủ cùng tồn vong với bảo vật đó”. Lời đó tiểu thí chủ còn nhớ không?

- Đó là lời trung thực của vãn bối, làm sao dám quên được?

- Được, được! Chỉ cần tiểu thí chủ hiểu được lợi hại, hành động đó cũng là sự bất đắc dĩ, cần phải vận dụng trí tuệ để xoay chuyển tình hình. Tiểu thí chủ lần này đến đảo Liệt Hỏa, mục đích chủ yếu là lấy bằng được toàn vẹn âm dương điện “Thái cực đồ”, mới có thể cứu vãn được cơn đại nạn của bạch đạo võ lâm.

- Vâng, vãn bói biết!

Phổ Thiện đại sư đưa ngón tay lên miệng, nghiêm túc nói:

- Đây chính là điều mà lão nạp muốn căn dặn:

Tiểu thí chủ đến đảo Liệt Hỏa, không nên bộc lộ tính ngang nhiên, vì Liệt Hỏa Thần Quân là một đại ma đầu chẳng coi ai ra gì .

La Như Long chấp tay vái:

- Đa tạ kim ngôn, vãn bói xin thụ giáo !

Vái xong một vái, chàng ngẩng đầu lên, Phổ Thiện đại sư đã không còn ở trước mặt nữa .

Lão đã bay người lên trên bờ, tay áo cà sao phất hai cái, lão nói:

- Tiểu thí chủ nên bảo trọng lấy thân, chúc lên đường thuận buồm xuôi gió, thành đạt trở về .

Gã lái thuyền thấy hai người vẫy tay tiễn biệt, liền nhổ neo rời bến Xích Khê .

Ra khỏi bờ, con thuyền thuận căng buồm tiến về hướng Nam.

Chia tay Phổ Thiện đại sư, La Như Long cảm thấy hụt hẫng. Nhìn hình bóng lão trên bờ mỗi lúc một nhỏ dần rồi mất hút, chàng buồn rầu thở dài rồi quay đầu lại .

Mặt trời từ trên cao chiếu rọi xuống làm mặt nước óng ánh như muôn vàn hạt minh châu, những làn sóng nhỏ vỗ bên mạn thuyền như con đò bồng bênh lướt trên mặt nước bao la vô tận.

La Như Long lớn lên ở đất liền, chưa bao giờ nhìn thấy quan cảnh kỳ vĩ này .

Chàng ngồi xếp bằng trước khoang thuyền, ngắm nhìn sắc trời màu nước toàn cả một màu xanh như một bức họa đồ mỹ diệu .

Trước khung cảnh thiên nhiên này khiến cho người ta như siêu phàm thoát tục, đi vào cảnh giới hư vô . La Như Long cũng như đang hòa quyện vào với thiên nhiên, quên đi người quên cả ta, cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu .

Cánh buồm căng gió, con thuyền lao đi như tên, băng qua những hòn đảo nhỏ lẻ loi, nơi xa xa, đảo Liệt Hỏa đã dần dần hiện ra ...

Đảo Liệt Hỏa đúng như tên mà người ta gọi cho nó, nhìn từ đằng xa, đảo Liệt Hỏa giống như một khối lửa hồng, từng làn khói cứ bốc lên như những làn mây dày đặc.

Ngồi trên thuyền, La Như Long ước đoán còn cách đảo độ mười dặm. Con thuyền càng tiến đến gần đảo, La Như Long càng hồi hộp trong lòng.

Chàng ngược mắt nhìn sang hòn đảo nhỏ đang lùi dần ...

Bất ngờ có tiếng huýt vang lên, từ các nơi cũng dậy lên những tràng huýt nghe thật ghê rợn. La Như Long quét mắt nhìn quanh, phát hiện ra từ phía hòn đảo nhỏ có mười mấy con thuyền rẽ sóng lao vút ra .

Thấy những con thuyền đó lướt nhanh đến, La Như Long biết rằng tình hình sẽ nghiêm trọng. Chàng vụt người đứng dậy bảo gã lái thuyền rời xa khỏi đảo nhỏ và tiến thẳng đến đảo Liệt Hỏa .

La Như Long sợ hai gã lái thuyền hốt hoảng , bèn rút thanh trường kiếm nhảy người đứng trên đỉnh thuyền, cười lớn:

- Các ngươi bất tất sợ hãi, cứ cho thuyền tiến nhanh đến đảo Liệt Hỏa, lỡ ra bọn đạo tặc đó ập đến, ta thà nhảy xuống nước để trốn thoát chứ không làm liên lụy đến các ngươi !

Những con thuyền rượt đuổi nhau trên biển cả .

Đoàn thuyền phía sau từ từ cập đến gần, La Như Long liền nhảy đến đuôi thuyền để chuẩn bị đối phó . Chàng nhận ra rõ những người đang đuổi theo sau .

Trên mười mấy chiếc thuyền đó, ngoài những tay đại hán lực lưỡng cầm chèo ra, phần còn lại toàn là những cao thủ hắc đạo mà La Như Long đã từng gặp mặt.

Tám chiếc thuyền bên trái là bọn “Quan Ngoại Tam Quái” và những cao thủ hộ tống quái xa . Còn tám chiếc bên phải là người của Biện gia bảo .

Trong đó không thấy bọn “Thiên Mục Tam Hung”, “Thiên Sơn Song Sát” và “Dao Sơn Nhị Xú”, cũng không thấy huynh muội họ Biện.

Nhận ra đối phương là những người này, La Như Long có phần bình tĩnh trở lại .

Chàng nhét kiếm vào vỏ, trong lòng thầm quyết:

”Những tên này vậy áp không nổi ta, kẻ nào dám xông đến gần, ta sẽ cho lãnh chiêu Lão Ngưu phá xa.

Hai toán thuyền cập đến vây thuyền La Như Long ở giữa . Có giọng quát lớn:

- Tiểu tử ! Muốn sống thì hãy nạp âm điện “Thái cực đồ” ra đây ! Bằng không, ta sẽ cho ngươi về Diêm Vương hà bá !

La Như Long ngạc nhiên nói:

- Âm điện “Thái cực đồ” ở trong người ta, kẻ nào có gan hùm thì cứ xông đến ?

Giọng của lão quái Lạc Thiên vang lên:

- Ngươi cho rằng bọn ta không dám tiếp cận hả ? Ngươi mở mắt ra xem bên đó là ai ?

La Như Long vội quay nhìn ...

Quả không sai, cách ngoài ba trượng phía bên trái có thêm hai chiếc thuyền lớn lướt sóng lao nhanh đến, chỉ trong nháy mắt là tiến lại gần.

Tên hai chiếc thuyền đó chính là bảy đại ma đầu bọn “Thiên Mục Tam Hung” , “Thiên Sơn Song Sát” và “Dao Sơn Nhị Xú”.

Lạc Thiên cười cuồng ngạo:

- Nơi này cách đảo Liệt Hỏa gần mười dặm, Liệt Hỏa Thần Quân dù có đến cứu cũng chẳng kịp. Tiểu tử kia, ngươi đừng mong người cứu viện, hãy giao âm điện “Thái cực đồ” ra đây để miễn tội chết.

La Như Long thấy hai chiếc thuyền kia đâm tới quá sát, vội hỏi hai gã lái thuyền:

- Nơi này cách đảo Liệt Hỏa mấy dặm ?

- Chín dặm !

- Ta còn muốn tiến thêm một đoạn nữa, các ngươi có cách nào cho thuyền đi nhanh hơn được không?

Hai gã kia vội lắc đầu chưa kịp nói, đã nghe giọng Kim Diện Sát quát:

- Tản ra , tản ra ! Mười sáu chiếc thuyền lập tức tản ra, vây chặt lấy nó, đặc biệt chú ý không để cho nó nhảy xuống nước trốn thoát !

Thấy hai chiếc thuyền lớn đâm bổ đến, gã lái thuyền vội quay bánh lái, gào lên:

- Tiểu gia, họ đến nhiều như vậy, tiểu gia chỉ có một mình, không bằng đem điện đồ gì đó trao cho họ đi, kéo chúng ta chết mất.

La Như Long không còn nghĩ kế gì để thi triển, liền nghĩ:

“Được, không có người cứu viện, lẽ nào ta lại dễ dàng nộp âm điện ”Thái cực đồ” cho bọn nó ? Cũng không nên làm liên lụy đến hai gã lái thuyền. Thôi được! Ta cùng tồn vong với vật kỳ bảo, quyết không để lọt vào tay bọn hắc đạo !”

Ý chí đã quyết, La Như Long đứng lên đỉnh thuyền, bỗng hét một tiếng, hai chân nhún mạnh, thân hình bay vọt lên trên không ...

Lên cao hơn ba trượng, La Như Long lộn ngược đầu nhắm vào một chiếc thuyền ở cách ngoài bốn trượng đâm xuống ...

Trên chiếc thuyền này, ngoài tám tên chèo ra , còn có ba tên cao thủ hộ tống quái xa . Thấy La Như Long lao bổ xuống, cả mười một tên cùng hét lớn, đưa chèo lên đỡ .

La Như Long vốn chẳng sợ sống chết, chưa đến nơi chàng đã vung tay phát chiêu.Những tên này đâu có gì để hộ thân, đều rống lên một tiếng, bị La Như Long khống chế hoàn toàn.

Chàng vô cùng căm hận bọn hắc đạo, vừa đáp xuống thuyền liền nghiêng rặng biển chiêu thành chưởng tung mạnh tả hữu, cả bọn lộn cả xuống biển, ngập nước đầy bụng rồi chìm hẳn dưới sâu .

La Như Long chiếm lấy được thuyền, nhưng không có ý định trốn thoát, vì chàng biết rằng không thể thoát nổi vòng vây của địch.

Hai chiếc thuyền lớn đang trên đà xông đến hung mãnh, liền bẻ hướng tiếp đâm thẳng vào thuyền La Như Long.

“Thiên Sơn Song Sát” giở giọng cười quỷ quyệt:

- Tiểu tử kia, ngươi dù có tài nghệ hơn trời cũng đừng hòng thoát khỏi tay bọn ta .

Xem chừng.

Tức thì một luồng kinh phong ập đến như bão táp ...

Không đợi luồng chưởng phong tới sát, La Như Long giậm chân thoát vút người lên trên không, hướng đâm xuống một chiếc thuyền khác cách ngoài bốn trượng ...

Vừa rồi đã chứng kiến một phen hãi hùng, hơn mười tên trên thuyền thấy La Như Long như vì sao băng xẹt xuống, đầu dám đứng ra kháng cự, cả bọn hét lên rồi đâm đầu nhảy ùm xuống nước.

Chàng đáp xuống thuyền, nhìn bọn họ trầm mình dưới nước, không có cách nào để ra tay .

Lặn mình dưới nước để ngự địch là phương thế rất diệu kỳ, những người ở trên mười bốn chiếc thuyền nhỏ còn lại đều đua nhau lao đầu xuống biển.

Tình thế như vậy, La Như Long dù căm phẫn đến đâu cũng chỉ biết nhìn những chiếc thuyền không bằng bình trên mặt nước.

Mọi diễn biến chỉ xảy ra trong chớp nhoáng, lúc này hai chiếc thuyền lớn tiếp phân hai mũi đâm thẳng đến ...

La Như Long đâu để cho nó đâm sầm vào . Chỉ một cú nhún người, chàng đã bay sang chiếc thuyền khác.

Bảy tên đại ma đầu hận đến thấu xương, giậm chân đâm ngực tức tối .

Hơn một trăm tên lặn dưới biển, thỉnh thoảng lại nhô đầu lên thở, không dám đến gần.

La Như Long như con chim bằng vẫy cánh, sử dụng chiêu thức gia truyền “Ngư Long tam diệu” để tung lộn giữa không trung, đối phương không thể vây bắt được.

Cho thuyền đâm ngược thọc xuôi một mối vẫn vô hiệu, lão quái mắt tam giác trong “Dao Sơn Nhị Xú” như nghĩ ra một kế, liền vung hai tay lên, quát lớn:

- Lật úp chiếc thuyền của hắc đạo đứng, chuẩn bị bắt hắc đạo trong nước, chẳng lẽ hắc đạo thoát lên trời ?

Cuộc diện bắt đầu cải biến.

La Như Long bỗng phát giác chiếc thuyền đang đứng bị tròn thành, chàng vội nhún người bay lên, chưa kịp hướng sang một chiếc thuyền khác để đáp xuống, lập tức những chiếc thuyền nhỏ đồng loạt bị lật úp.

Tiếp theo đó, hàng loạt luồng chưởng phong do những tên ở dưới nước cùng xuất chưởng tống lên. La Như Long đã không có nơi để đáp xuống, chưởng phong lại phóng lên tứ phía, tình huống thật quá nguy cấp.

La Như Long vung ngay song chưởng tổng xuống ba chưởng để mở đường máu phía dưới, hai chân đạp xuống giẫm mạnh lên trên chiếc thuyền đang bị lật, thân hình bắn vọt lại không trung, bay người ra ngoài ba trượng rồi đâm thẳng như một mũi tên chìm mất giữa biển cả mênh mông.

Thấy La Như Long trầm mình xuống nước, hơn một trăm tên ở phía dưới mừng rỡ hô hào cùng nhào người đến.

Bắt đầu hình thành một cuộc hỗn chiến dưới lòng biển.

“Thiên Mục Tam Hung”, “Thiên Sơn Song Sát” và “Dao Sơn Nhị Xú” vốn không quen bơi lội, biết biển cả không phải là nơi anh hùng dụng võ, cả bọn đều trợn tròn đôi mắt chăm nhìn đợi chờ kết quả.

Thoạt nhiên, bọt nước cuộn tung, hơn mấy mươi cái đầu nhô lên khỏi mặt nước.

“Thiên Mục Tam Hung” quát hỏi:

- Thế nào? Bắt được hấn không?

- Không, không có ! Tên tiểu tử đó biến đâu mất, dám chắc hấn trốn thoát rồi .

“Thiên Sơn Song Sát” giậm chân chửi mắng:

- Thoát sao được? Đồ thứ vô dụng ! Biển cả mênh mông thế này hấn trốn đi đằng nào ? Tìm ! Tìm ! Tìm ! Tìm không ra ta sẽ lột da các ngươi.

Cả bọn cùng ứng thanh rồi lặn mất dưới nước.

Bỗng có giọng nói trong trẻo vang lên từ phía bên trái:

- Đúng ! Tìm ra được La Như Long, mọi chuyện đều cho qua, nếu tìm không ra thì các ngươi đừng hòng trốn thoát khỏi nơi này !

Giọng nói cất lên đột ngột, bảy tên đại ma đầu giật mình quay lại, bất giác trợn mắt lè lưỡi ...

Vì lần hỗn loạn vừa rồi nên chẳng ai hay biết đương trường vừa xuất hiện thêm một người. Đó là một thiếu nữ trẻ trung.

Thiếu nữ này tóc dài phủ vai, mình mặc chiếc áo hồng tươi, dung nhan tuyệt thế, đang đứng trên một khúc gỗ nhỏ nổi trên mặt nước, khúc gỗ bập bênh theo sóng, gió biển làm mái tóc mượt mà và tà áo thoảng bay, trông giống như một vị tiên nữ giáng thế .

Chỉ cần thấy cô ta hiển lộ thân pháp tuyệt luân, mọi người cũng phải khiếp hãi rồi .

Hồng y thiếu nữ phát ra những lời có vẻ khinh miệt, cô ta lướt mắt nhìn bảy tên ma đầu rồi quay lại nhíu đôi mày liễu nhìn xuống làn nước biển xanh xanh ...

16. Chương 16: Hồng Y Thiếu Nữ

Sự xuất hiện bất ngờ của hồng y thiếu nữ đã là điều hết sức kinh ngạc, lại thêm khinh công thân pháp của cô ta kỳ diệu như vậy, người ta không khiếp đảm tinh thần sao được?

Bảy đại ma đầu là những tên tinh đời, nhìn thấy vậy lẽ nào họ không lờng trước được tình hình?

Hướng gì nơi này ở gần đảo Liệt Hỏa, uy danh của Liệt Hỏa Thần Quân cũng đủ để người ta khiếp sợ, bọn ma đầu há không hiểu được hay sao ?

“Thiên Mục Tam Hung” là những người khinh thế ngạo vật, cả bọn cùng ném ánh mắt nhìn đến hồng y thiếu nữ tỏ ra vô cùng giận.

Bọn “Thiên Sơn Song Sát” nghe giọng cao ngạo của hồng y thiếu nữ vốn đã căm tức lại thấy cô ta không thèm để mắt đến mình, cả bọn hậm hực như muốn nổi khùng lên.

Còn bọn “Dao Sơn Nhị Xú” có vẻ quý quý, lão quái mắt tam giác liền đằng hắng một tiếng, xua tay ngăn cản cơn thịnh nộ của bọn “Thiên Sơn Song Sát”, rồi cười gằn:

- Cô nương có phải từ đảo Liệt Hỏa đến không?

Hồng y thiếu nữ vẫn chăm chăm nhìn những đầu người lồ nhố dưới mặt nước, đôi mày liễu nhíu lại, ánh mắt lướt nhìn quanh.

Câu hỏi của Dương Thúc Ngô, cô ta nghe rõ, nhưng đôi môi son của cô ta vẫn không hé mở, chỉ đáp lại bằng một tiếng hừ lạnh lùng.

Dương Thúc Ngô không nổi giận, nhưng nhíu đôi mắt ti hí nói tiếp:

- Cô nương, Liệt Hỏa Thần Quân là gì của cô nương?

Rồi lão bồi thêm một câu mỉa mai:

- Hi hi, câu này xin cô nương trả lời . Bọn ta là “cường phong bất áp nhược xà” , đánh chó cũng phải xem chủ, đúng không?

S Hồng y thiếu nữ chợt quay đầu lại, cánh tay chỉ thẳng đến Dương Thúc Ngô, cất giọng lạnh lạnh:

- Ha ha ! Cường long bất áp nhược xà hả ? Ai là cường long ? Người là cường long ư ? Ha ... ha ... ha ... Bọn cô nương khi đi vội vã không đem kính theo, người soi mặt Trư bát giới đó xuống nước để xem diện mạo người có xứng với cường long hay không?

“Dao Sơn Nhị Xú” là hai lão quái cực kỳ xấu, bị lời nhiếc mắng đó, Dương Thúc Ngô đôi mắt vốn hình tam giác , giờ lại liền thành hai đường ngang, lỗ mũi gầy hai, lão cười chẳng ra cười, khóc chẳng ra khóc, lại thêm lúng túng nữa khiến người rất khó coi .

“Thiên Sơn Song Sát” lúc này càng thêm giận, Kim Diện Sát hét lớn:

- Cho mày tan xác !

Gã ta tức tốc vung tay tổng ra một chưởng hung mãnh.

Hồng y thiếu nữ nói xong vẫn quay đầu nhìn xuống mặt nước, có thể cô ta cố tìm La Như Long. Tai nghe chưởng phong ào ào lao đến, cô ta không ngoảnh đầu lại, chỉ nhắc bổng thân hình lên cao rồi đáp xuống, khúc gỗ dưới chân cũng lao ra xa hơn một trượng.

Chỉ một động tác nhẹ nhàng, cô ta dễ dàng tránh qua luồng chưởng phong mà đối phương đã vận hết toàn lực để tổng ra .

Với thân pháp kỳ diệu như vậy, hồng y thiếu nữ chỉ cần có bất cứ vật gì ở dưới chân, có thể lướt đi như bay trên mặt biển vô tận này .

Bảy tên đại ma đầu tái mặt nhìn nhau . Hơn năm mươi đầu người nhô lên khỏi mặt nước, thấy vậy cũng lắc đầu đầy vẻ thất vọng.

Còn La Như Long biến đi chỗ nào ?

Chợt nhiên, mặt nước xao động ở cách ngoài ba mươi trượng, một cái đầu ngoi lên.

Hồng y thiếu nữ tinh mắt nhận ra ngay đó chính là La Như Long, cô ta “à” một tiếng, khúc gỗ dưới chân rẽ sóng lướt đi như tên vút.

Những tên đạo tặc ở dưới nước cũng phát hiện ra La Như Long, cả bọn cùng phóng ào đến.

Bọt nước bắn lên tung tóe cả một vùng.

La Như Long bị vây khốn, nghĩ rằng ắt sẽ chết , nhưng chàng không chịu bó tay bị bắt. Bởi vậy khi lao người xuống nước, chàng nín thở lặn một mạch, không tiến về phía trước mà lại rẽ sang phía trái, khi ló đầu lên đã cách xa địch phương.

Như đã nói với vị chưởng môn Thiếu Lâm, La Như Long từ nhỏ đã quen bơi lội, vượt sông biển độ năm ba dặm là bình thường, bởi vậy lặn lâu dưới nước chàng vẫn không trôi đầu lên.

Biết rằng đã ra xa, La Như Long mới ngoi đầu lên nhìn, thấy địch phương ào ạt lao đến, chàng không một chút do dự, liền hít một hơi sâu rồi lặn biến mất. Đương nhiên chàng không phát hiện ra vị hồng y thiếu nữ.

Khi hồng y thiếu nữ lướt đến, La Như Long đã mất dạng.

Cô ta hậm hực nghiêng rằng, biết rằng lần này La Như Long khó trời đầu lên tiếp, cô ta phần nộ dửng lại quát bọn hắc đạo:

- Bọn ngươi trèo lên thuyền cút đi nhanh, còn dám tiến lên nữa sẽ chết bất đắc kỳ tử cả lũ !

Một lão ma đầu trong “Thiên Mục Tam Hung” cũng hét lên:

- Các ngươi không được nghe lời quỷ quyệt của nó, trước tiên hãy bắt nó cho ta, không khéo dương diện “Thái cực đồ” ở trên những nữ yêu đó cũng nên, đánh !

Cả bọn nghe vậy đều hăng hái lên, nhất tề lao người đến phía thiếu nữ , tiếng quát tháo vang lên ầm ĩ, những cột nước bắn lên không trung, tiếp theo là những cao thủ hắc đạo lao người khỏi mặt nước, chưởng phong phát ra rào rào ... Cuộc chiến vô cùng kịch liệt.

Tình thế nguy cấp như vậy, hồng y thiếu nữ nếu xuất chưởng để đánh trả lại nhất định sẽ mất thăng bằng và rơi xuống nước ngay .

Nhưng hồng y thiếu nữ không hề hốt hoảng, cô ta quát lớn:

- Các ngươi tự tìm đến cái chết !

Ngọc chưởng tung tả hữu, hai luồng chưởng phong màu đỏ phóng ra .

Thấy chưởng phong màu đỏ ập đến ghê rợn, bọn hắc đạo khiếp hãi, vội lặn sâu xuống nước.

Hồng y thiếu nữ ứng biến rất nhanh, thân pháp siêu kỳ, khúc gỗ bị nhấn chìm xuống, cô ta thoát búng người lao đi như cánh hải âu bay thẳng đến hai chiếc thuyền lớn.

Bảy tên đại ma đầu đầu để cho hồng y thiếu nữ đáp lên trên thuyền, cả bọn cùng hét lớn, vung song chưởng đánh bạt ra ...

Mười bốn ngọn chưởng cuộn cuộn như sóng thần tấp đến hồng y thiếu nữ.

Thiếu nữ cười nhạt một tiếng, nhanh như chớp thẳng người lên cao, thân hình như một vệt khói hồng vạch giữa không trung rồi sau đó đáp ngay trên đỉnh cột buồm.

Hồng y thiếu nữ đứng một chân trên cột buồm, cũng không để ý gì bọn ma đầu trên thuyền, ánh mắt nhìn xa xa để tìm La Như Long đang ở chỗ nào trên mặt biển.

Thấy cô ta thân pháp siêu phàm, hơn mấy trăm người ở dưới nước đều trở mắt nhìn, quên cả việc tìm bắt La Như Long.

Trên chiếc thuyền đó có ba lão ma đầu “Thiên Mục Tam Hung” đang đứng hàng ngang, cả ba cùng ngẩng mặt nhìn lên hồng y thiếu nữ, gầm lên:

- Ngươi không biết sống chết hả ? Không muốn nói ra quan hệ như thế nào với Liệt Hỏa Thần Quân hay sao ? Hai chưởng vừa rồi ngươi phát ra lẽ nào không phải “Xích Diệm chưởng” thành danh của lão quỷ đó ?

Hồng y thiếu nữ chẳng hề ngạc nhiên bởi lời nói đó , mặt ngọc hiện một nụ cười lạnh nhạt, đôi nhãn châu vẫn lướt nhìn trên mặt biển.

Mặc dù gió yên sóng lặng, hai chiếc thuyền vẫn chao đảo liên tục, hồng y thiếu nữ càng dao động nhiều hơn, tà áo hồng tuy bay trông thật huyền ảo .

“Thiên Sơn Song Sát” ở chiếc thuyền bên gần đến phát điên, đôi mắt nẩy lửa, Kim Diện Sát giậm chân lớn tiếng:

- Thiên Mục tam lão việc gì phải tra hỏi gốc gác nó cho hao hơi, chúng ta chẳng lẽ không rời khỏi được nơi này hay sao mà sợ ? ...

Hồng y thiếu nữ như bị lời đó làm tỉnh cơn mộng, bèn nghĩ:

”Được ! Ta nếu không hiển lộ oai phong ở đây thì La Như Long làm sao dám nhô đầu lên được? Bất giác trước tiên phải bắt tướng, sao ta không đánh cho bọn nó một trận thất điên bát đảo rồi hãy tính ? ...

Quyết định xong, cô ta nhìn thẳng xuống Kim Diện Sát, nói giọng mỉa mai:

- Thiên Sơn Kim Diện đại hiệp muốn bốn cô nương dạy cho vài chiêu hả ?

Kim Diện Sát chỉ xuống lòng thuyền, giọng hung dữ:

- Có gan cứ xuống đây tiếp thử ta vài chiêu xem !

Hồng y thiếu nữ tiếp lời:

- Cột buồm này cao không quá ba trượng, sao không dám lên đây độ sức thử ? Ha ha ! Hay là người không biết bơi, sợ rơi tồm xuống nước chết chìm ? Thôi được ! Muốn bốn cô nương xuống đó cũng không khó, nhưng trước hết cứ thử ta một chiêu ! ...

Lời nói chưa dứt, cánh tay của ngọc nữ vung ra, ba viên tròn màu hồng bay xuống.

Ba viên nhỏ màu hồng lông lánh, bay xuống trước mặt Kim Diện Sát.

Kim Diện Sát cười gằn:

- Chỉ có thứ này muốn ra oai với ta hả ?

Vừa nói , gã ta đưa tay bắt lấy .

- Không được bắt ...

Một tên trong nhóm “Dao Sơn Nhị Xú” cất giọng quát, liền tung một chưởng để đẩy bay mấy viên đó ra .

Nhưng đã chậm !

Ba viên nhỏ đó tuy bị chưởng lực đẩy làm lệch hướng, nhưng lại rơi xuống trúng ngay trên người Lam Diện Sát.

“Bùng, bùng, bùng” ba viên đó phát lửa cháy bùng lên ...

Lam Diện Sát thấy lửa bốc lên, gã ta muốn tránh cũng không thể nào kịp.

Ngọn lửa lan ra rất nhanh, chỉ trong nháy mắt, người gã ta như một ngọn đuốc khổng lồ, râu tóc đều cháy rụi .

Lam Diện Sát cuống cuống chạy loạn, ngọn lửa càng cháy nhiều hơn, gã lao đến đây, lửa lan ra đến đó, gã quay cuống trong ngọn lửa vô tình .

Cả bọn cùng loạn cả tay chân , chạy quỳnh trên thuyền.

“Thiên Mục Tam Hung ” đứng ở thuyền bên cũng kinh hồn thất sắc ới ới kêu lên.

Dương Thúc Ngô có phần bình tĩnh, lão lanh trí, bảo bọn ở dưới nước :

- Các người cứu lấy !

Vừa nói xong gã liền phát chưởng đánh Lam Diện Sát bay vù vù xuống biển.

Những tên ở dưới nước vội lao đến đón Lam Diện Sát. Liền lúc đó hồng y thiếu nữ cũng giương cao giọng :

- Dương Thúc Ngô, người cũng chú ý đón lấy ...

Vô số viên đạn nhỏ màu hồng bay xuống rào rào như trận mưa hoa phủ lên trên đầu bọn hắc đạo .

Đã kinh nghiệm lần trước, bọn ma đầu đâu đâu dám khinh suất, tức tốc xuất chưởng đánh ngược lên.

Loạt hồng đạn bị chưởng phong bạt đến làm bay loạn xạ, rơi trúng buồm, buồm bốc cháy, rơi trúng chèo , chèo cũng bốc cháy, có những viên rơi xuống mặt nước ...

Chỉ trong nháy mắt, hai chiếc thuyền lớn cháy ngùn ngụt, cả bọn chạy hoảng loạn la ó ầm lên, rồi đâm đầu nhảy ào ào xuống biển.

Những tên dưới nước vội lao đến cứu, cảnh tượng thật kinh hoàng.

Hồng y thiếu nữ không tha, cánh tay vung lên, mười sáu chiếc thuyền bị lật cũng phát lửa bốc cháy .

Cả một vùng bị ngập chìm trong biển lửa .

Lúc này La Như Long lại nhô đầu lên cách ngoài mấy mươi trượng, chàng dường như không biết chuyện gì đã xảy ra, ngược mắt nhìn lại, bất chợt phát hiện ra hồng y thiếu nữ còn đứng trên đỉnh cột buồm.

Hồng y thiếu nữ cũng nhìn thấy La Như Long, sợ chàng hốt hoảng, cô ta vội gọi lớn:

- La Như Long, bọn ma đầu này hết đường đối phó người rồi, người đợi đó, ta đến ngay .

Hồng y thiếu nữ liền tung người xuống ở một chiếc thuyền đang cháy, rút ngay mảng thuyền chưa bén lửa, nhún chân mấy cái, người đã lướt ra xa ngoài mấy trượng và đến gần bên La Như Long.

Hồng y thiếu nữ đưa La Như Long lên ngồi trước mảng thuyền, vận lực ở hai chân thật nhẹ, mảng gỗ chở đôi nam nữ lướt đi trên mặt biển, hướng thẳng đến đảo Liệt Hỏa .

La Như Long quay đầu nhìn vùng lửa đỏ rực trời, rồi nhìn sang vị hồng y thiếu nữ thân hoài tuyệt thế kỳ công, chợt cảm thấy mình đang sống ở cảnh giới cách biệt với thế gian.

Hồng y thiếu nữ cũng đáp lại bằng một nụ cười, nói:

- Người xem âm diện “Thái cực đồ” trong người còn hay không ?

Nhắc đến “Thái cực đồ” , La Như Long sực tỉnh mộng, vội thò tay vào trong người, thật may vật kỳ bảo chưa mất.

Chàng nhẹ hẫng người đi, bắt giác trong đầu trỗi dậy một ý nghĩ:

“Ái ! Thiếu nữ này sao lại biết trong người ta có âm diện ”Thái cực đồ” ? Kỳ lạ thật, cô ta là ai ? Trước đây Giả Như Chân có nói, trên đảo Liệt Hỏa chỉ có một mình Liệt Hỏa Thần Quân ở , khi không lại xuất hiện hồng y thiếu nữ này, vậy cô ta là gì của Liệt Hỏa Thần Quân ? À ...

khi ở vùng Tương Áo, người đoạt đi lệnh bài trong tay ta và cất giọng nói trong trẻo đó có phải là vị hồng y thiếu nữ này không ? Ở mỗi nơi ta dừng chân nghỉ, chính cô ta đã lưu lại lệnh bài của Liệt Hỏa Thần Quân hay sao ? Trên đường đi , cô ta luôn bám theo bên ta ư ? Nếu không thì làm sao biết ta có âm diện “Thái cực đồ” được ?”.

Những vấn đề vướng mắt trong đầu La Như Long muốn hỏi rõ, nhưng đối diện với thiếu nữ lạ mặt có dung nhan tuyệt thế này, chàng cứ ngập ngừng không biết nói thế nào .

Hồng y thiếu nữ chùng như cũng hiểu tâm ý chàng, bèn cười khanh khách , nói:

- Người đang nghĩ gì ? Điều ta hỏi sao người không trả lời ?

- Cô nương hỏi ... à, à, nó vẫn còn trong người.

Đáng lẽ chàng hỏi tiếp một câu:

“Sao cô nương biết trong người tại hạ có âm diện Thái cực đồ?”. Nhưng hỏi như vậy không quá đường đột hay sao ?

Cũng là lúc một tay đang thò trong người, sờ áo ướt đẫm, chàng nói:

- Tại hạ ướt sũng thế này làm sao gặp người ta được?

- Ô, yên tâm ! Yên tâm ! Chỉ cần người bước lên đảo một bước, ta bảo đảm quần áo sẽ khô ngay .

Hồng y thiếu nữ lấy ra một viên tròn nhỏ màu hồng đưa cho La Như Long, nói tiếp:

- Người hãy uống viên dược hoàn này vào, nếu không thì đừng mong lên được đảo Liệt Hỏa !

La Như Long nghĩ rằng hồng y thiếu nữ hỏa thiêu đoàn thuyền hình như cũng dùng loại này, bởi vậy lo sợ hỏi:

- Sao ? ... Uống được không?

- Có gì không được? ... Ồ, có lẽ người cho rằng đây là loại “Bính định châu” ta dùng để đốt thuyền ư? Người yên tâm uống đi! Đây là “Khử nhiệt hoàn”, nó sẽ giúp cho người tiêu trừ nhiệt độ.

Thấy thiếu nữ vẻ thật lòng, La Như Long yên tâm uống nó vào.

Hồng y thiếu nữ cười thánh thót:

- Dám chắc người đang nghi hoặc ta vì sao biết được người là lão nhân, biết được người có âm diện “Thái cực đồ” phải không?

Lời nói xuyên tận đáy lòng này làm chàng lúng túng, cười:

- Vâng, cô nương sao biết được?

- Giờ ta hỏi, người có quen biết một vị lão nhân râu bạc họ Giả không?

- Giả tiên bối hả? Vâng, tại hạ quen biết, giờ lão nhân gia đang ở đâu?

- Lão ta ngày trước có đến đảo Liệt Hỏa nhưng nay lại đi rồi!

- Chính lão đã bảo tại hạ đến đảo Liệt Hỏa mà?

- Không sai! Lão cũng nói nhiều điều về người, mong tổ phụ ta đưa dương diện “Thái cực đồ” cho người.

- Tổ phụ của cô nương à?

Hình như rất bất ngờ cho La Như Long, chàng vội hỏi tiếp:

- Tổ phụ cô nương hẳn chính là Liệt Hỏa Thần Quân chứ gì? Liệu lão có đáp ứng không?

- Đáp ứng ư? Một bảo vật vô giá, chỉ nghe mấy câu nói lại tùy tiện giao cho người ta sao?

Thấy hồng y thiếu nữ nói nghiêm túc, lòng chàng đượm buồn, lắc đầu than:

- Như vậy xem ra trên bước đường về phương Nam, ta chịu biết bao nguy nan hung hiểm, giờ coi như hoàn toàn uổng phí. Đã vậy ta còn đến đảo Liệt Hỏa làm gì nữa chứ?

Hồng y thiếu nữ hé môi cười:

- Người cũng chưa hẳn hoàn toàn thất vọng, tổ phụ ta có nói một câu tương đối có lợi cho người.

- Câu gì? Câu gì?

La Như Long nghe vậy, vồn vã hỏi:

- Tổ phụ nói người độ thử ba chiêu!

- Độ thử? vì sao phải độ với tại hạ ba chiêu? Liệt Hỏa Thần Quân là một đại ...

Phát hiện bị nói lỡ lời, chàng liền ngưng ngang hai chữ “ma đầu” lại.

Hồng y thiếu nữ ném một cú liếc mắt, giả hờn dỗi:

- Sao không nói ra luôn? Người muốn nói tổ phụ ta là “đại ma đầu”, không chỉ một lần hôm nay.

Nét mặt thoáng hiện nụ cười, cô ta nói tiếp:

- Tổ phụ ta có nói, trước đây người đã từng vung kiếm muốn khiêu chiến với lão, nhieác mắng lão, có đúng vậy không?

- Có!

La Như Long đáp gọn gòn một tiếng. Hồng y thiếu nữ tiếp lời:

- Bởi vậy tổ phụ ta không thể cải biến lời đã ban ra của lệnh bài, muốn cho người thử ba chiêu, chỉ cần người tiếp nổi ba chiêu đó, lão ta giao không dương diện “Thái cực đồ” cho người ... hi hi ...

- Vì sao ?

- Đó chính là muốn xem căn cốt bả sinh của người . Giờ không nên nói nhiều , đến đảo Liệt Hỏa rồi kìa .

17. Chương 17: Liệt Hỏa Thần Quân

Đến đảo Liệt Hỏa, khi hồng y thiếu nữ ảng thuyền cập vào bờ, La Như Long cảm thấy như miệng lưỡi khô rát, không khí nóng ran không chịu được.

Nhìn từ xa, đảo Liệt Hỏa giống như một khối lửa hồng, khói lên nghi ngút.

Giờ đến tận nơi nhìn thấy, tuy mới lướt quan sát qua, chàng đã hồn tiêu phách biến.

Vì đảo Liệt Hỏa này toàn là những ngọn núi lửa quanh năm hoạt động, không tìm thấy màu xanh của cây cỏ, cũng không có một mái nhà để trú ngụ . Đảo Liệt Hỏa có chu vi độ mười dặm, thỉnh thoảng lại nghe những tiếng nổ rền chấn thiên động địa, sau những tiếng nổ là từng luồng nham thạch phụt lên, kèm theo đất đá bay tứ phía .

Nham thạch lan ra đến đâu, ngọn lửa bốc lên đến đó, hòn đảo ngập đầy ánh lửa, như chẳng có sinh vật nào sinh sống được trên đảo .

Ngọn lửa lan tràn bập bùng đó chưa tắt, mặt đất lại còn chấn động liên tục, khiến cho người ta tưởng rằng như đang lạc vào cõi ngọa quỷ địa ngục.

Nhìn cảnh tượng rừng rợn như vậy, La Như Long không thể nào dám bay người lên đảo được.

Giọng của hồng y thiếu nữ cất lên từ phía sau:

- Thế nào ? Người vượt qua muôn trùng nguy hiểm để đến được đây, giờ người chỉ còn đề khí phi thân là lên đảo thôi, còn do dự gì nữa ?

La Như Long chỉ tay lên đảo, ngập ngừng nói:

- Tại hạ lúc này khắp người đã nóng không chịu nổi, nếu bay người lên đảo e rằng chết cháy mất.

Hồng y thiếu nữ lắc đầu cười:

- Ta bảo đảm không có gì nghiêm trọng, người quên rằng là đã uống “Khử nhiệt hoàn” hay sao ? Cứ mạnh dạn thử đi !

La Như Long nói vội:

- Thấy toàn cả lửa như vậy làm sao thử được?

Hồng y thiếu nữ bèn tiếp lời:

- Người không dám bay lên đảo, lẽ nào lại dự định quay trở lại ?

Đột nhiên cô ta la lớn:

- Người thận trọng, ta sẽ giúp một tay !

La Như Long bỗng cảm thấy luồng kinh phong thốc mạnh đến sau lưng ...

Chàng không ngờ có chuyện này xảy ra, chưa kịp kêu lên, thân hình đã bị kinh phong cuốn bay thẳng lên đảo .

Khi phát giác da thịt nóng rần lên, người đã ngồi chễm chệ trên đảo, chàng cả kinh chống tay đứng dậy ...

Bị người ta gỡ trò bôn cợt, cơn thịnh nộ trong lòng trở dậy, chàng quay phắt người lại .

Kỳ lạ thật, hồng y thiếu nữ đã biến đâu mất ? Không những cô ta biến đi đâu, mà mảnh thuyền cũng chẳng thấy .

La Như Long hết đường quay trở lại, lúc này muốn rời khỏi đảo chỉ có một con đường duy nhất là lao người xuống nước bơi đi . Nhưng biển cả mênh mông thế này làm sao vượt qua được? Không khéo lại làm mồi cho cá mất !

Dẫu sao chàng cũng nghĩ đến cách đó nhiều hơn, vì chàng đã từng nói với các cao thủ bạch đạo, nếu Liệt Hỏa Thần Quân có mưu đồ đoạt lấy âm điện “Thái cực đồ”, chàng cũng sẽ tồn vong với nó .

Trong lòng ngầm quyết định, La Như Long sức nghĩ lại :

”Khi này thấy trên đảo toàn lửa như vậy, nhưng giờ đặt chân lên, ngọn lửa không bén đến xung quanh người?

Có lẽ vì “Khử nhiệt hoàn” đã phát sinh diệu dụng, làm cho lửa không lan đến được?

Để chứng thực điều đó, chàng bước tới một bước, quả nhiên ngọn lửa lùi lại .

Còn một điều nữa, hòn đảo này mặt đất rung chuyển, lửa bốc nghi ngút, khói tuôn mịt mù, hơi thở ngột ngạt, vậy mà Liệt Hỏa Thần Quân đã sống mấy mươi năm, lão ta sống ở đâu ?

Vị hồng y thiếu nữ cũng sống trên đảo luôn sao ?

Hay là khói lửa này chỉ bao phủ ở trên mặt đất, phía dưới không chừng có hang động có thể cư trú cũng nên.

Nhưng hòn đảo rộng thế này , biết đi đến đâu để tìm họ ?

La Như Long đứng suy nghĩ rất lâu, đoạn cất bước tiến về phía trước ...

Mới được mấy bước, chàng chợt dừng lại, quay đầu nhìn làn nước biển xanh ngắt, thẳm nhũ:

“Đi không được! Ta quyết định cùng tồn vong với bảo vật, chỉ có cách là lao xuống nước. Đặt chân lên đảo này ta còn hy vọng gì nữa đâu ? Liệt Hỏa Thần Quân đã biết ta lên tới đảo này, chắc hẳn lão ta bám sát theo một bên , công lực của lão cao đến như vậy ta làm sao đối phó nổi ? Nguy hiểm ! Thật quá nguy hiểm !”.

Đầu óc dày vò trăm mối buồn lo, khắp người nóng ran, chàng đang quyết định một con đường ...

Đột ngột có giọng nói vang lên phía trước:

- Nhóc kia, ngươi thật là La Như Long phải không?

La Như Long thất kinh nhảy vọt ra ngoài một trượng, ngưng thần nhìn trong làn khói lửa cũng không thấy gì.

Thình lình giọng nói đó tiếp cất lên:

- Sao ngươi không trả lời ? Lão phu hỏi ngươi thật sự là La Như Long hay giả ?

La Như Long hỏi vặn:

- Ôi ! Hỏi thật buồn cười, La Như Long nào có phải là anh hùng hào kiệt kinh thiên động địa đâu mà phải giả danh.

- Vậy ngươi chính là La Như Long hả ?

Chàng thềm mắng “phế ngôn”, nhưng lại không nói ra .

Giọng nói đó tiếp vọng đến bên tai:

- Giả lão nhân ngày trước có đến đảo, nói La Như Long là người thiên hạ vô song, lão phu hôm nay mới gặp mặt, ha ha ...

Ý tiếp theo tuy không nói ra nhưng La Như Long cũng có phần rõ được, cơn lửa giận bốc lên tận đầu, chàng chợt nhớ lại lời căn dặn của vị chưởng môn Thiếu Lâm, bèn thềm nghĩ:

“Nhẫn nhịn ! Nhất định phải nhẫn nhịn !”.

Chàng cố kiềm chế cơn nộ hỏa, nghe tiếng cười của Liệt Hỏa Thần Quân, chàng vẫn dịu giọng :

- Giả tiền bối đã đến đây nói vậy, ý nguyện của văn bối chắc quý Thần Quân cũng rõ được.

Liệt Hỏa Thần Quân ẩn thân ở nơi khuất, cất giọng cười kha kha:

- Lão ta nói người cần đến dương điện “Thái cực đồ” mà lão phu trân trọng cất giữ bấy lâu nay, lời đó có thật không ?

La Như Long nói giọng thành khẩn:

- Đúng vậy ! Vì mối huyết hải thâm cừu vong phụ táng mẫu của văn bối, cũng vì vận kiếp tàn khốc của võ lâm , xin lão giúp văn bối thành toàn ...

- Thành toàn ? Ha ... ha ... ha ... ! Ở Tương Ao người đã nhục mạ lão phu, người nói lão phu là đại ma đầu ác tính nan trừ, có dám thừa nhận không ?

La Như Long đứng lặng yên không trả lời .

Liệt Hỏa Thần Quân phá lên cười , nói:

- Không phủ nhận tức là thừa nhận , cũng tốt ! Lão phu có lòng “thành toàn” đối với người, nhưng người cũng thực hiện cho ta một điều kiện nhỏ ...

- Điều kiện gì ?

La Như Long nôn nóng hỏi .

Liệt Hỏa Thần Quân trả lời:

- Ta có luật ban ra, hễ người nào đến được đảo trước tiên phải tiếp ta ba chiêu, người nếu đỡ nổi ba chiêu đó, lão phu sẽ giao ngay dương điện “Thái cực đồ” cho người .

Khi đó người muốn theo lão phu học võ nghệ, không học cũng được, người tự do lựa chọn.

- Nếu văn bối không tiếp nổi thì sao ?

- Kha kha, thế thì tính mệnh tiền đồ của người, người không tự quyết được mà do lão phu định đoạt!

Ai không biết Liệt Hỏa Thần Quân là đại ma đầu có công lực cái thế, La Như Long dù tài nghệ đến đâu cũng làm sao tiếp nổi ba chiêu của lão ta .

La Như Long chợt nghĩ một điều:

“Điều luật của Liệt Hỏa Thần Quân, ta việc gì phải cầu, toàn vô ích, tiếp ba chiêu thì cứ tiếp thôi .”

Chàng có nắm chắc tiếp nổi ba chiêu của Liệt Hỏa Thần Quân không ? Không thể !

Với khinh công thân pháp kỳ diệu thì chàng có thể tránh qua nổi ba chiêu đó không ? Không nổi !

Sự thực rất hiển nhiên, Liệt Hỏa Thần Quân nếu muốn lấy đầu chàng, chẳng khác gì đưa tay ra ngắt một cành cây . Chưa nói đến La Như Long đang đứng trong làn khói lửa bập bùng, ta ám địch minh là tình huống rất bất lợi, làm sao bảo toàn tính mệnh khi Liệt Hỏa Thần Quân ra tay được ?

Theo thực tế để phán đoán, đồng thời theo lời suy đoán của Giả Như Chân, Liệt Hỏa Thần Quân và chàng vốn không oán không thù, lão ta muốn lấy đi tính mạng của một đứa trẻ cô độc, mang mối huyết cừu như biển để làm gì ?

Bất quá Liệt Hỏa Thần Quân chỉ đoạt lấy âm điện “Thái cực đồ” mà thôi, chỉ cần thận trọng đề phòng lão ta là được.

Chàng đã định chủ ý, lúc tất yếu đành phải nhảy xuống biển để tiêu biến cùng bảo vật này vậy .

Nghĩ đến đây , La Như Long hết lo sợ, quay lại nhìn mặt biển, nắm chuẩn cự ly xong, chàng lại cười nói:

- Đã có luật lên đảo phải tiếp ba chiêu, văn bối tự lượng sức không nổi, xin quý Thần Quân cứ tặng chiêu !

Trong làn khói nồng nặc, giọng Liệt Hỏa Thần Quân vang lên:

- Ha ... ha ... ha ... ! Chỉ lời này , lão phu cũng đủ tin rằng người chính là La Như Long. Tuy nhiên, lão phu cũng đặc biệt đề tỉnh người , bằng vào chiêu “Lão Ngưu phá xa” của Giả Như Chân truyền thụ để đối phó với lão phu vô hiệu lực. Ha ... ha ... ha ...

La Như Long bình thần đáp lại:

- Khỏi nhọc công Thần Quân chỉ bảo, văn bối đã nghĩ trước điều đó .

Liệt Hỏa Thần Quân hỏi:

- Người không dùng chiêu “Lão Ngưu phá xa” , vậy dự định dùng gì để giao thủ với lão phu ?

La Như Long rút thanh tam xích trường kiếm ra, trả lời:

- Dựa vào cái này !

- Dùng kiếm hả ! Ha ... ha ... ha ... ! Người đặc biệt thận trọng, chiêu thứ nhất của lão phu là “Hoàn cầu ngật thủ”. Người lưu thần tiếp chiêu .

Vừa dứt lời, một luồng gió xoáy ào ào cuộn đến ...

La Như Long biết rằng giờ đang đối với Liệt Hỏa Thần Quân, một nhân vật có võ công tuyệt thế, tuy lão phát lời ở trước nhưng lúc xuất chưởng đánh từ sau lưng cũng nên.

Nghĩ vậy La Như Long thấy luồng gió xoáy ập tới, vung thanh trường kiếm múa tít “vù vù” phát ra bốn chiêu một lúc.

Bốn chiêu kiếm đó chính là chiêu thức tinh hoa trong “Tịch lịch kiếm pháp”, thấy hàn phong phát ra xanh rờn, kiếm khí xé gió nghe đến lạnh người.

La Như Long ra tay nhanh, Liệt Hỏa Thần Quân cũng không chậm. Chàng phát hiện trước mắt xuất hiện một bóng màu hồng bay nhanh tới, trong nháy mắt đã tới gần, chàng liền hét lên một tiếng, xuất chưởng “Lôi động cửu thiên” tấn công mạnh đến.

Ngọn kiếm của La Như Long biến hóa thần tốc như vậy, đúng ra đối phương phải thu hồi chiêu để giữ lấy mạng sống . Đằng này, lại khác, La Như Long đâu hiểu được Liệt Hỏa Thần Quân , bóng hồng đó dường như coi thanh trường kiếm chẳng ra gì, cứ lướt đến làn mưa kiếm .

Lúc này không phải Liệt Hỏa Thần Quân kinh hãi, mà chính là La Như Long , lão ta xông thẳng đến ngọn kiếm, lẽ nào không sợ chết hay sao ?

Nên thu hồi kiếm hay lách người né tránh Liệt Hỏa Thần Quân lao bổ đến ?

La Như Long chưa biết tính thế nào, bóng màu hồng đó đã ập sát ngọn kiếm như tảng đá ngàn cân rơi xuống, chàng hét đường chống đỡ, chân đứng không vững, “bịch bịch bịch ... ” thối lùi liên tiếp bảy bước.

“Thịch” một tiếng , chàng ngã nhào xuống đất.

La Như Long thu hồi thế chiêu không kịp, bị luồng lực đạo quật ngã xuống đất, bóng màu hồng đó cũng luôn đà bay đè trên người chàng . Chàng vội nghiêng người vận lực ở tay với lấy ...

Trời ! Bóng màu hồng này không phải người, vậy Liệt Hỏa Thần Quân đâu ?

La Như Long muốn đỡ khóc đỡ cười, rõ ràng đây chỉ là một chiếc áo bào màu hồng.

Chàng bị ném một chiêu “Hoàn cầu ngật thủ” của Liệt Hỏa Thần Quân, vậy còn hai chiêu nữa phải đối phó thế nào ?

La Như Long lúng túng cầm chiếc áo bào đứng dậy, không biết nên nói thế nào ?

Chàng căng nhãn lực để nhìn nhưng không thể xuyên qua được làn khói, bên tai nghe giọng của Liệt Hỏa Thần Quân :

- Nhóc kia ! Ý vị của “Hoàn cầu ngật thủ” như thế nào ? Lão phu còn hai chiêu chưa đánh, người muốn tiếp chiêu nữa không ?

La Như Long gượng cười :

- Vãn bối biết rõ là lấy trứng chọi đá, nhưng cũng không muốn trái luật của quý đảo chúa, xin Thần Quân cứ xuất chiêu !

- Hảo hảo ! Người tiếp thêm chiêu “Giá vụ phong vân” này ... Bây giờ trước hết người mặc chiếc áo đó vào đi !

La Như Long cầm chiếc áo trong tay, nói:

- Vãn bối muốn tiếp hai chiêu còn lại của tiền bối, chiếc áo này có liên quan gì ?

- Trước tiên ta hỏi người , vừa rồi người uống viên “Khử nhiệt hoàn”, tuy giảm bớt lên lửa bình thường, nhưng toàn thân vẫn thấy nóng bức phải không ?

- Không sai ! Xác thực như vậy !

- Ha ha ! Vậy người mặc áo đó vào xem thử có giảm bớt nóng không ?

Thấy La Như Long vẫn còn do dự, Liệt Hỏa Thần Quân nói tiếp:

- Người bắt tất phải nghĩ nhiều, lão phu vì không muốn chiếm thể thượng phong .

Mặc đi, mặc nhanh lên, chiêu thứ hai chuẩn bị phát ra !

La Như Long ảnh hưởng phong cách sống của phụ thân, chỉ yêu thích màu trắng, chàng cho rằng màu trắng là tinh khiết tao nhã .

Trong các màu sắc, chàng rất ghét màu hồng, vì cho rằng đó là màu lòe loẹt, mang toàn tàn bạo và huyết tanh. Bởi vậy chàng không muốn mặc chiếc áo bào đó .

Lúc này cảm thấy toàn thân nóng hổi, nghe nói chiếc áo này làm giảm được nhiệt, bất đắc dĩ chàng phải mặc vào ...

La Như Long lập tức thấy cơ thể mát rượi dễ chịu, giọng của Liệt Hỏa Thần Quân đã văng vẳng bên tai:

- Nhóc kia, chuẩn bị tiếp chiêu “Giá vụ phong vân” ...

La Như Long đang luống cuống không biết đối phó thế nào, bất ngờ trong làn khói dày đặc có một luồng kinh phong ào ào tuôn ra .

Chàng chẳng kịp kêu một tiếng, thân hình bị kinh phong cuốn bay đi xa tít.

La Như Long vừa rồi bị Liệt Hỏa Thần Quân tống lùi mấy bước, người còn cách mặt biển không xa . Giờ tiếp bị chưởng lực hất bay lên không trung, văng ra ngoài mặt biển.

Thấy bị bay khỏi đảo, ở phía dưới là mặt nước xanh thẳm, thế nào cũng bị rơi tòm xuống nước.

Nhưng có điều kỳ quái !

La Như Long không rơi xuống biển, có một luồng nhu lực nâng đỡ dưới người, lên cũng không được, xuống cũng khó, Liệt Hỏa Thần Quân đã dùng lực đạo giữ chàng lơ lửng giữa không trung.

18. Chương 18: Cánh Nhạn Chơi Vơi

La Như Long biết rằng không thể thoát khỏi bàn tay của Liệt Hỏa Thần Quân, vì người chàng bị giữ trên không trung.

Giọng của Liệt Hỏa Thần Quân sang sảng vang lên:

- Lão phu nghe phong phanh người trước khi lên đảo đã từng nói rằng thà cùng tồn vong với bảo vật chứ không thể để nó lọt vào tay ta, phải không?

La Như Long hận giọng đáp:

- Không sai ! Thực sự vẫn bối có nói bất đắc dĩ chỉ biết ...

Không đợi chàng nói xong, Liệt Hỏa Thần Quân tiếp lời:

- Bất đắc dĩ ! Ha ... ha ... ha ...! Bây giờ ngươi hết đường thoát, nếu lão phu muốn đoạt lấy bảo vật thì ngươi nghĩ sao ? Ha ... ha ... ha ...

La Như Long run bần người, nghiêng mình nhìn mặt biển phía dưới, đang lúc chưa nghĩ cách ứng phó, Liệt Hỏa Thần Quân trầm giọng quát:

- Nhóc kia, ngươi tiếp xem chiêu thứ ba, nó có tên là “Thủ đảo cầm lai”. Tiếp chiêuLời nói chưa dứt, thân hình của La Như Long lập tức bị tổng ngược lên trên. Chàng phát giác mình bị một luồng kinh lực hút bay trở lại trên đảo, người vẫn lơ lửng trên không, chàng cố sức vùng vẫy nhưng vô ích.

La Như Long nằm ngửa mặt lên trời, nhìn được ánh tịch dương chiếu rọi, giót rít liên hồi bên tai, thân hình bất động.

(*** trang bị xé) Trong lòng đầy sợ hãi , thân *** vào khốn cảnh thế này biết *** chứ ?

Chàng chợt cảm thấy vùng *** Liệt Hỏa Thần Quân cười *** La Như Long biết rằng Liệt Hỏa Thần Quân đang ở dưới dùng tay nắm *** thật lạ lùng, tiếng gió vẫn *** ngừng, hẳn là Liệt Hỏa Thần Quân *** rất nhanh .

Liệt Hỏa Thần Quân đưa chàng *** này không thể nào đoán ra .

Còn ý đồ của Liệt Hỏa Thần Quân *** cũng khó hiểu được.

Chàng cũng rất muốn biết Liệt Hỏa Thần Quân là người có hình dáng như thế nào ? Có phải lão ta chính là Giả Như Chân như chàng đã đoán không?

La Như Long cố lật người quay đầu *** đã bị giữ chặt không tài nào *** được.

*** luồng một hồi như thế, La Như Long đã biết mình đã đến nơi nào, *** được xa gần, chỉ cảm thấy *** lúc một tăng lên kịch liệt, tai *** làm mặt đất rung chuyển.

*** gì kinh hồn vậy ?

*** nhiệt độ lại tăng lên dữ vậy ? *** đã mất đi tác dụng chẳng ?

*** lúc phân vân suy nghĩ, chàng *** Liệt Hỏa Thần Quân bay bổng lên *** đường như đã đến nơi . Liệt Hỏa Thần Quân thả La Như Long xuống đất, cười kha kha:

- Nhóc kia, ngươi muốn nhìn rõ diện mạo của ta từ bấy lâu nay phải không? Giờ ta cho ngươi tận mắt nhìn thấy .

Không đợi lão nói, vừa đứng xuống La Như Long đã chăm mắt nhìn kỹ người lão .

Ánh mắt mới bắt gặp Liệt Hỏa Thần Quân, La Như Long đã lạnh xương sống, thốt lên:

”Trời ơi ! Hình tướng gì *** Liệt Hỏa Thần Quân đang *** chàng là một lão râu tóc đều đỏ, *** biết sao bị hỏng mất một con mắt *** lại con mắt phải nhìn rừng rục.

Điều đáng sợ nhất là con mắt *** tròn trắng nhích qua nhích lại *** khiến người ta nhìn thấy phải rùng *** sợ .

Ngoài râu tóc và da mặt đỏ *** áo bào và đôi hài của lão cũng màu *** này đúng là có danh hiệu Liệt Hỏa Thần Quân.

La Như Long sực nghĩ lại lời của Giả Như Chân :

“Liệt Hỏa Thần Quân là người đã biết ăn năn hối cải, mấy mươi năm không trở lại Trung Nguyên. Ta bảo đảm rằng lão không nở ra tay đoạt lấy kỳ bảo của ngươi, vì ngươi là một kẻ vong phu táng mẫu, cô độc đáng thương !”.

*** nghĩ tiếp một câu khác của *** Liệt Hỏa Thần Quân nếu có *** mạo nghiêm trang như ta thì đâu *** mình ở một góc biên thù, *** người ?”.

*** hai điều đó , trong lòng chàng *** sự đồng cảm và xót thương đối với Liệt Hỏa Thần Quân .

*** chàng cũng cảm nhận rằng Liệt Hỏa Thần Quân không còn đáng sợ nữa, *** hung dữ của lão dường như cũng hàm chứa một lòng từ ái ôn hòa .

Với những suy nghĩ như vậy, La Như Long mạnh dạn bước đến một bước, ôm quyền thi lễ:

- Vãn bối La Như Long tham kiến Thần Quân lão tiên bối .

Liệt Hỏa Thần Quân mài quan sát thần sắc La Như Long, lão không ngờ chàng thay đổi một cách đột ngột như vậy . Khi phát hiện La Như Long thi đại lễ, lão đưa tay muốn đỡ lấy nhưng chàng đã bái xuống sát đất.

Liệt Hỏa Thần Quân thoáng giây phút ngỡ ngàng , nhưng La Như Long không nhận ra .

Khi chàng đứng dậy, thấy Liệt Hỏa Thần Quân đứng thả ánh mắt nhìn về khoảng trời xa xa, nét mặt không có một biểu hiện gì.

Thấy Liệt Hỏa Thần Quân vẫn thờ ơ lạnh nhạt, chàng lại nghĩ:

“Ma đầu cuối cùng vẫn là ma đầu ...”.

Dòng suy nghĩ chưa dứt, Liệt Hỏa Thần Quân chợt quay lại hỏi:

- Nhỏ kia, khi không người lại thi đại lễ với ta như vậy, hẳn là có ý theo ta học võ nghệ ? Hay là mong ta thương hại, giao dương diện “Thái cực đồ” cho người?

Khi đặt chân lên đảo này, La Như Long vẫn nhớ lời căn dặn của vị chưởng môn Thiếu Lâm, là phải nhẫn nhịn đến cùng. Giờ nghe câu nói tai đó, dù cơn nộ khí xung lên tận đỉnh nào, chàng vẫn cố bình tĩnh đáp:

- Thần Quân lão tiên bối, lão nghĩ nhầm rồi . Không sai, vãn bối vượt ngàn dặm đến đây là để cầu lão giúp vãn bối thành toàn, nhưng lão quên đi một điều, tục ngữ có câu rằng :

“Ninh khả tử, nhi bất khả nhục”. Bởi vậy lão đã đánh giá vãn bối nhầm rồi .

La Như Long quan sát thái độ biểu hiện trên mặt lão, lắc đầu cười nhạt:

- Thần Quân lão tiên bối, vãn bối tuổi nhỏ nên không hiểu được một người cao niên hữu đức như lão . Chỉ có điều , vừa rồi sở dĩ vãn bối thi lễ là vì từ nhỏ đã được phụ mẫu răn dạy phải kính lão tôn hiền. Bây giờ vãn bối thi một lễ nữa, gọi là cáo ... từ ... lễ !

Vừa dứt lời, quả nhiên La Như Long nghiêm túc vái ba vái liền.

Liệt Hỏa Thần Quân vẫn đứng yên không nói . La Như Long cố nỡ nụ cười, nói:

- Lão tiên bối, vãn bối đã cáo từ . Sau này nếu Giả lão tiên bối đến đây, xin lão chuyển lời rằng, vãn bối không bao giờ quên ơn cứu mệnh và chỉ dẫn của Giả lão tiên bối. Vãn bối đi đây .

La Như Long nhìn Liệt Hỏa Thần Quân lần cuối rồi quay người bước đi .

Mới được hai bước, chàng bỗng kinh ngạc kêu lên một tiếng rồi dừng ngay lại .

Vì sao chàng dừng lại ? Có phải còn lưu luyến với đảo Liệt Hỏa này không ? Không phải !

Vậy chàng sợ rằng không thể thoát khỏi tay của Liệt Hỏa Thần Quân hay sao ?

Cũng không !

La Như Long lúc này không thể không dừng bước, vì nếu chàng chỉ cần bước thêm một bước nữa tức sẽ tiêu xác ngay .

Thì ra La Như Long và Liệt Hỏa Thần Quân đang đứng trên một khoảng đất rộng chỉ trăm xích, trên mặt vốn là một tảng đá xanh , còn xung quanh phía dưới toàn là nham thạch bao phủ, giống như một hòn đảo nhỏ nổi cao trên mặt biển. La Như Long liệu có bay người vượt được biển nham thạch đó không ?

La Như Long cúi nhìn tảng đá dưới chân rồi ngược nhìn lớp nham thạch vô tận, lòng ngao ngán ảm đạm.

Xung quanh là vực sâu thăm, thỉnh thoảng lại có những cột khói và lửa ngùn ngụt bốc lên, nhìn thấy phải phát khiếp.

La Như Long trầm nghĩ:

”Liệt Hỏa Thần Quân thật sự là người có công lực cái thế. Không biết vừa rồi lão ta lên đây bằng cách nào? Tiếc rằng ta không thể nhìn rõ. Bây giờ làm sao để thoát hiểm? Trừ khi Liệt Hỏa Thần Quân đem ta ra khỏi nơi này, còn không có đứng kêu đất than trời cũng đành chịu.

Dù trong lòng có ý cầu mong lão ta đưa đi chẳng nữa, chàng có nói nên lời được không?

Lúng túng không biết làm sao, La Như Long buồn bã quay người lại. Chẳng biết hữu ý hay vô tình, nét mặt chàng thoát gượng một nụ cười. Nụ cười đó dường như đã bộc lộ những điều chứa đựng ở nội tâm.

Liệt Hỏa Thần Quân chớp mắt nhìn, lạnh lùng hỏi:

- Tiểu tử, có lẽ ngươi không quen với thái độ cao ngạo nhạt nhẽo của lão phu mà phẩy tay muốn đi? Bây giờ ngươi quay lại cười, lẽ nào trong lòng đã thay đổi? Hay muốn thi lễ nữa.

La Như Long mặc nhiên đứng lặng người.

Liệt Hỏa Thần Quân thấy được sự lúng túng của chàng bèn cười lớn:

- Ngươi nhìn nhận quả không sai, lão phu tuy là kẻ cuồng ngạo nhưng cũng có cái lý để cuồng ngạo. Ha ... ha ... ha ...

La Như Long đỏ mặt cúi đầu.

Lão ta nói tiếp:

- Ngươi ngẩng đầu lên! Cuộc đời lão phu chưa bao giờ làm điều gì hổ thẹn với lương tâm, cho dù gây ra đầu rơi máu đổ, cũng không tin vào người cúi đầu.

La Như Long ngẩng mạnh đầu, ánh mắt chứa đầy sự phẫn nộ.

Thấy La Như Long có biểu hiện như vậy Liệt Hỏa Thần Quân cười ngạo:

- La Như Long, ngươi muốn ta phán những lời cuồng ngôn hay sao? Được, ta sẽ cho ngươi nghe ...

Lão chỉ tay vào mặt mình, nói tiếp:

- Ngươi nhìn đây, ta chính là Liệt Hỏa Thần Quân uy chấn càn khôn, không phải ta khoe khoang, với tài nghệ như ta dám nói rằng xưa nay hiếm có. Thậm chí bọn ma đầu Miêu Cương hoành hành ở Trung Nguyên cũng không đáng ta để mắt đến!

Thấy La Như Long tỏ vẻ không phục, lão lại tiếp:

- Ngươi cho rằng ta phách lối hay sao? Nói thực cho ngươi biết, duy chỉ có một điều làm ta đáng ngại chính là “Lục âm chưởng” của bọn ma đầu Miêu Cương. Cả nửa năm nay ta một mực tìm phương kế đối phó, ngày nào tìm ra được phương kế, tức ngày đó bọn ma đầu bị hủy diệt, ngươi tin không?

Chưa đợi La Như Long có biểu hiện gì, lão lắc đầu nói:

- Theo kế sách dự định, tối đa không quá nửa năm nữa, lão phu sẽ giao chiến với đại ma đầu Miêu Cương. Giờ ngươi đã đến đảo Liệt Hỏa, kế sách đó lão phu sẽ triển khai sau, cứ để bọn ma đầu Miêu Cương tung hoành trên Trung Nguyên một thời gian nữa!

- Không phải ngươi và Giả Như Chân nói ta giúp ngươi thành toàn sao? Ha ... ha ...

ha ..., vả lại căn cốt của ngươi ...

Vừa dứt lời, Liệt Hỏa Thần Quân bước ngang ra một bước, đưa tay phải cách không điểm lên trên nền đá, tay trái vung chưởng ...

“Bình” một tiếng, tảng đá đứt làm hai . Lão ta dùng “hấp lực” lật nửa tảng đá bên trái sang một bên, lộ ra một khe hở rộng chừng một xích.

La Như Long nhíu đôi mày kiếm chăm nhìn Liệt Hỏa Thần Quân, chợt thấy lão ta đứng thẳng dậy, thọc tay vào trong người lấy ra một vật, đưa lên hỏi:

- Người biết đây là vật gì không?

La Như Long chưa nhìn rõ, lão ta nói:

- Người xem, đây chính là dương điện “Thái cực đồ” ta đã cất giữ trong người mười bảy năm.

Không sai, vật màu trắng này có hình dạng giống như âm điện “Thái cực đồ”, đúng là dương điện “Thái cực đồ” mà lâu này chàng mong lấy được.

La Như Long tròn xoe đôi mắt nhìn, thấy Liệt Hỏa Thần Quân tiếp lấy một vật khác ra, lão ghép hai cái lại , nghe “cạch” một tiếng gọn gọn.

Liệt Hỏa Thần Quân cất giọng cười:

- Đây chính là hai vật kỳ bảo âm dương điện “Thái cực đồ” sát hợp ! Người nên nhìn kỹ đi ! ...

Liệt Hỏa Thần Quân như một tay ma quái tinh xảo, lão cầm âm dương điện “Thái cực đồ” khoa khoa mấy cái trước mặt La Như Long rồi thả xuống khe hở của tảng đá .

“Bịch” một tiếng, “Thái cực đồ” đã rơi tòm xuống dưới . Động tác của Liệt Hỏa Thần Quân rất rõ ràng không có gì giả dối .

Tay trái của lão tiếp vung lên, “ầm” nửa tảng đá bị lật trở lại theo vị trí ban đầu lấp kín kẽ hở .

La Như Long chăm mắt quan sát từ đầu đến cuối, không biết Liệt Hỏa Thần Quân làm như vậy có ý nghĩa gì, chàng rất đỗi ngạc nhiên.

Sực nghĩ lại âm điện “Thái cực đồ”, chàng liền sờ tay vào trong người.

Lạ thật, âm điện “Thái cực đồ” trong người không biết đã biến mất tự lúc nào ?

Liệt Hỏa Thần Quân xua tay cười:

- Không nên tìm ! Người không thấy lão phu đã thả âm dương điện “Thái cực đồ” xuống dưới khe hở đó sao ?

- Lão thả vật kỳ bảo xuống dưới đó để làm gì ?

Liệt Hỏa Thần Quân nghiêm túc nói:

- Người và Giả Như Chân mong ta giúp đỡ người, ta làm theo y vậy chứ đâu có lòng tà tư vị kỹ gì .

- Thế nào ? Lão làm vậy là giúp vãn bối hả ?

- Không sai !

- Lão đã có tâm địa muốn giúp vãn bối thành toàn, sao không đưa “Thái cực đồ” cho vãn bối? Lão thả xuống dưới đó vãn bối biết làm sao ?

Liệt Hỏa Thần Quân cười nhạt:

- Người làm được y như ta vừa rồi để nâng tảng đá lên, vật kỳ bảo đó sẽ thuộc về tay người.

La Như Long thốt lên:

- Vận lực để nâng tảng đá lên ư ? Không thể, vãn bối không thể làm được!

- Làm không được! Ha ... ha ... ha ...

Lão ta chuyển giọng nói tiếp:

- Tiểu tử, ngày nào người đủ sức lật nổi tảng đá đó, vật kỳ bảo sẽ thuộc về người.

Lúc này người cứ tự tiện rời khỏi đảo Liệt Hoả, ta sẽ không gây khó dễ với người. Giờ ta đi !

Dứt lời lão ta quay người định lao đi ...

La Như Long nhanh tay nắm áo lại, nói :

- Lão tiên bối, xin đừng bước, vãn bối có lời muốn nói .

- Nói gì ?

La Như Long hoang mang hỏi:

- Lão thả vãn bối ở đây một mình hay sao ?

- Đúng vậy !

Lão ta cười, nói tiếp:

- Cho người ở lại một mình vì muốn để người ta khỏi đánh giá lão phu có tà ý đối với người, đúng không?

La Như Long gượng cười:

- Lão tiên bối, chẳng lẽ lão trả thù vãn bối vừa rồi nói năng thất lễ hay sao ? ... Lão nên biết, vãn bối không thể ra khỏi nơi này được!

Liệt Hỏa Thần Quân dường như không hề động lòng, lắc đầu nói:

- Lão phu bảo đảm rằng đến một ngày nào đó người sẽ lật nổi tảng đá, vượt qua được biển lửa này. Lẽ nào người không có lòng tin ?

Lời nói đó làm La Như Long nghĩ đến một điều, liền hỏi:

- vậy lão giữ vãn bối lại để vãn bối theo lão học võ nghệ hay sao ?

Liệt Hỏa Thần Quân vẫn lắc đầu nói:

- Nhầm rồi ! Người nghĩ nhầm rồi ! Lão phu là đại ma đầu giết người không gớm tay, người báỉ lão phu làm sư phụ, e rằng sẽ làm tổn hại đến thanh danh dòng dõi người!

Nhìn nét mặt tuấn tú của La Như Long, Liệt Hỏa Thần Quân nói tiếp:

- Lão phu cả cuộc đời không cầu ai, cũng không muốn thi ân cho bất cứ người nào, người bắt tất lo nghĩ nhiều . Lão phu có một điều muốn nhắc nhở, thứ nhất, chiếc áo bào đó người không thể cởi ra, nếu không thì người sẽ chết ngay . Thứ hai, người rất dễ chết vì “thiên tai” gây nên, phải đặc biệt thận trọng.

- Thiên tai ! Thiên tai gì ?

Liệt Hỏa Thần Quân trả lời:

- Không quá mười ngày nữa người sẽ rõ, cho rằng người có cách để chống đỡ. Tiểu tử, không nên nói nhiều, người tự sinh tự diệt trên đảo Liệt Hỏa này ! ...

Chưa dứt lời, lão ta đã lao người bay đi . Lão thi triển thân pháp như thể nào La Như Long cũng không thấy rõ . Chỉ nghe giọng Liệt Hỏa Thần Quân còn vọng lại:

- Tiểu tử, người phải cứng rắn lên ! Giữ lấy “Thái cực đồ”, kéo lằn sau nếu rơi vào tay ta, người chẳng còn một cơ hội nào nữa . Ha ... ha ... ha ...

Âm thanh mỗi lúc một nhỏ dần rồi cuối cùng mất hẳn.

Còn lại một mình La Như Long đứng sững như pho tượng thiên thu .

19. Chương 19: Linh Dược “hỏa Trung Liên”

Ánh tịch dương dần dần khuất lặn, bóng hoàng hôn buông xuống.

Trời không trăng không sao, đáng lẽ màn đêm đen kịt giữa bàn tay chẳng thấy .

Nhưng không!

Những ngọn lửa từ phía dưới phụt lên tỏa sáng rực.

Thỉnh thoảng lại nghe những tiếng nổ rền , vang tứ phía, khiến người ta phải tán đờm kinh hồn.

La Như Long đứng sững người không nhích động, nhưng trong đầu trở dậy biết bao dòng suy nghĩ ...

Liệt Hỏa Thần Quân là người tốt hay xấu ?

Nếu lão ta là một đại ma đầu tính gian ác khó cải đổi, sau khi lấy được âm điện “Thái cực đồ”, lão ta sẽ đi ngay . La Như Long dù có tài đến mấy cũng không thể đoạt lại được.

Nhưng lão ta không có ý đoạt bảo vật, chỉ đem âm dương điện “Thái cực đồ” hợp lại rồi bỏ ở nơi này .

Hành động đó dường như đã thể hiện được lòng tốt. Nhưng lão đã biết ta không nhắc nổi tảng đá, sao lão cố ý bỏ “Thái cực đồ” xuống dưới đó , chẳng lẽ muốn gây khó dễ với ta hay sao ? Ta vốn cho rằng Liệt Hỏa Thần Quân muốn làm khó dễ ta theo lão làm đạo trưởng, nhưng không phải, chính lão ta đã thẳng thắn từ chối .

Vậy Liệt Hỏa Thần Quân có dụng ý gì ?

La Như Long càng nghĩ càng đau đầu, chàng nhìn xuống tảng đá dưới chân, lắc đầu nói:

- Tảng đá nặng cả ngàn cân, dù trong mộng ta cũng không nhắc nổi nó .

Ban này Liệt Hỏa Thần Quân nói rồi , có ngày ta sẽ lật nổi tảng đá, biết lúc nào mới là ngày đó ? Độ một năm, nửa năm ? Hay là phải đến chín mươi năm ?

Liệt Hỏa Thần Quân không muốn truyền võ công cho ta, ta làm sao tiến bộ được ?

Chẳng lẽ từ trên trời ban xuống ?

Hoang đường ! Chuyện hết sức hoang đường !

Chiếc áo bào này sao không cởi ra được ? “Thiên tai” là gì ? ...

La Như Long miên man suy nghĩ suốt cả đêm trường cô quạnh.

Khoảng trời phương Đông hừng sáng.

La Như Long cảm thấy đã thấm mệt, có phần đói khát, thần thờ ngồi “phịch”.

xuống đất.

Bất chợt chàng phát giác có tiếng gió xuyên không trung bay đến ...

La Như Long mở to mắt nhìn, trước mặt đã xuất hiện một người.

Vị này chính là hồng y thiếu nữ đã đưa chàng đến đảo Liệt Hỏa .

Hồng y thiếu nữ bước tới, tay xách chiếc giỏ trúc, trên giỏ được đầy bằng một mảnh vải trắng, không biết thứ gì đang đựng bên trong . Ánh mắt cô ta long lanh mãi nhìn La Như Long.

Thấy hồng y thiếu nữ xuất hiện, La Như Long mừng rỡ như gặp người thân, đôi nhãn châu rung rung hai giọt lệ, chàng đứng dậy .

Hồng y thiếu nữ đặt giỏ trúc xuống, mỉm cười nói:

- Người buồn thảm muốn khóc à ? Hi hi, người từng đọc thi thư, lẽ nào lại không hiểu câu “Nam nhi hữu lệ bất khinh lưu” sao ?

La Như Long vốn muốn hỏi đôi điều, nghe vậy liền lặng thinh không nói nữa .

Hồng y thiếu nữ tươi cười nói tiếp:

- Ta muốn nhắc người một điều, người là con nhà võ nghệ , hẳn sẽ có phương pháp để không nhọc lụy . Hi hi hi ...

Tiếng cười còn vang, thân hình cô ta như cánh bướm hồng bay đi mất hút.

La Như Long cảm hận lắm lắm:

- Ở đây toàn là những quái nhân bất cận nhân tình. Được ! Rồi ta sẽ cho các người biết.

Chàng đưa tay lật mảnh vải lên, trong giỏ chứa đầy thức ăn và nước uống. Bụng đang đói cồn cào, chàng bèn lấy ra ăn.

Một ngày nữa trôi qua ...

Về đêm, theo như lời hồng y thiếu nữ, La Như Long ngồi vận khí hành công để qua đi đêm dài tịch mịch.

Sang ngày thứ ba, hồng y thiếu nữ lại đến, xách giỏ thức ăn, chỉ mỉm môi cười không nói .

La Như Long cũng lặng thinh, bốn mắt nhìn nhau, không ai hé một lời . Rồi hồng y thiếu nữ cầm lấy chiếc giỏ hôm qua , ra đi !

Từng ngày lặng lẽ trôi qua, La Như Long đầu óc vô cùng căng thẳng, trầm nghĩ:

“Ta đến đảo Liệt Hỏa này để sống những tháng ngày như thế này hay sao ?”.

Đói thì ăn, mệt thì vận khí hành công, thỉnh thoảng lại dõi mắt nhìn xuống biển lửa, bao trùm vô tận.

Đến ngày thứ chín !

Giữa đêm khuya, La Như Long đang ngồi vận khí điều tức, bỗng có một tiếng nổ lớn làm chàng giật mình choàng mở mắt ra . Vừa thoáng thấy hiện tượng trước mắt , chàng thất thần kêu lên một tiếng đầy kinh hãi.

Ở cách ngoài ba mươi trượng có cột lửa nham thạch phụt lên cao ...

Cột lửa đó bay đến gần còn hai mươi trượng ... mười trượng ... năm trượng ... Trong ánh mắt, nó chỉ còn cách La Như Long chưa đầy một trượng.

Nhìn thế lửa đang bay tới, La Như Long sợ hoảng, loạn cả tay chân không biết làm thế nào .

Muốn chạy cũng không được, muốn tránh không có đường tránh.

Bỗng nghĩ đến một cách duy nhất là kêu la, chàng thất thanh kêu lên:

- Cứu mạng ! Cứu mạng !

La Như Long chợt im bật, trầm nghĩ làm như vậy họ cho ta là không anh hùng khí phách mặc cho tới đâu thì tới !

Nhưng cũng lạ thật, cột lửa đó đã dừng lại . Thấy vậy, La Như Long trầm niệm :

“A di đà phật ! Mong sao nó dừng ngang đó đứng tiền đến nữa !”.

Cột lửa và nham thạch đó có phải chính là “thiên tai” không?

Chàng sờ tay lên trán, bèn trách thầm:

- Ta ngốc thật ! Liệt Hỏa Thần Quân trường trải kinh nghiệm mới chọn chỗ này cho ta đứng, tất nhiên rất an toàn, ta việc gì phải lo sợ .

Giờ chàng cảm thấy buồn cười cho những tiếng kêu cứu vừa rồi .

Trấn tĩnh trở lại, La Như Long ngưng thần quan sát cảnh thiên nhiên kỳ lạ này .

Thỉnh thoảng có những tiếng nổ lạ tai, tiếp theo là những viên đá từ luồng nham thạch bay vù vù ra tứ phía . Có nhiều viên bay thẳng đến La Như Long, chàng phải lách người né tránh.

“Bịch”, cổ chân chàng bị một viên đá bay trúng, lưng chàng cũng bị lảnh tiếp một viên, có viên bay trúng mặt làm sưng vù .

Mãi lo tránh những viên đá vô tình, trời ửng sáng lúc nào không hay .

Cột nham thạch cũng dần dần hạ xuống. La Như Long mồ hôi nhễ nhại, rã rời chân tay .

Đến buổi ăn cơm, hồng y thiếu nữ xuất hiện, tay cầm giỏ thức ăn. Thấy La Như Long sưng đỏ mặt, cô ta cười nói :

- Sao phải đến nỗi vậy ?

La Như Long trong lòng đang còn hận, lặng yên không nói .

Hồng y thiếu nữ nặng lời :

- Người nếu không cầu tiến, không bỏ đi tính ương ngạnh, người phải sống uổng phí cả đời ở đây !

La Như Long hừ một tiếng, nói:

- Cả cuộc đời cũng được, miễn có cô nương mỗi ngày đưa thức ăn đến, ta ung dung lắm rồi !

Hồng y thiếu nữ phẫn nộ quát:

- Tổ phụ của Trình bổn cô nương ta đã nhìn nhầm người, lão nói người tối đa chỉ trong vòng ba năm nữa sẽ đạt kỳ công. Không ngờ, mỗi ngày người chỉ trông ta đưa thức ăn đến.

Nói xong cô ta cầm giỏ không, quay phắt như định đi ...

La Như Long vội nín áo lại, nói giọng thành thật:

- Trình cô nương, tại hạ muốn hỏi một điều có được không?

Hồng y thiếu nữ thấy vậy không nở cự tuyệt, bèn gạt mạnh tay, lạnh giọng:

- Nói gì thì nói, kéo vào vậy còn ra thể thống gì ?

La Như Long sợ không còn cơ hội, liền ôm quyền mỉm cười hỏi:

- Vừa rồi cô nương nói tại hạ chỉ nội trong ba năm sẽ đạt kỳ công, lời đó có thật không?

- Ai cần dối người?

La Như Long ngạc nhiên hỏi:

- Tổ phụ cô nương không hề dạy cho tại hạ một chiêu, tại hạ làm sao đạt được kỳ công ?

Hồng y thiếu nữ chột cười:

- Tuyệt thế kỳ công trên đảo Liệt Hỏa không phải truyền thụ chiêu thức mới thành đạt, điều đó từ từ người sẽ lĩnh hội được.

- Một mình tại hạ cũng tự học được kỳ công hả ?

La Như Long chưa tin hẳn.

Hồng y thiếu nữ trả lời:

- Đương nhiên !

Cô ta định đi, La Như Long cản lại hỏi tiếp:

- Theo cô nương, cách tránh đá của tại hạ đêm qua là sai ư ?

- Rất sai !

- Làm thế nào mới đúng ?

- Người vì sao không xuất chưởng để tổng đá đi ? Đêm qua nếu người dùng chưởng thì đầu phải sưng mặt như vậy .

Cô ta sợ La Như Long giữ chân, chưa dứt lời thân hình đã lao vút đi ...

La Như Long chẳng hiểu lời của hồng y thiếu nữ nói, cũng phân vân không biết có học được kỳ công hay không ? Thực ra chàng không có cách nào để rời khỏi nơi này, bắt buộc phải ở lại .

La Như Long hầu như tập trung toàn bộ thời gian để vận công điều tức, những cột lửa và nham thạch bay lên, chàng dùng chưởng để tổng ra .

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, chàng cũng không biết mình đã học được những gì .

Kỳ công đạt đến mức độ nào ? Chàng chẳng rõ .

Từ ngày đó đến giờ La Như Long không thấy Liệt Hỏa Thần Quân xuất hiện, hồng y thiếu nữ đưa thức ăn đến mỗi ngày . Cô ta dường như muốn tránh nói chuyện với chàng, đến rồi đi vội vàng vàng ...

Thời gian thấm thoát một năm trôi qua ...

Năm thứ hai cũng tiếp qua nhanh.

Trời vào lúc nửa đêm cuối giờ Hợi, đầu giờ Tý, La Như Long nghe có tiếng nổ khác lạ phía dưới, biết rằng luồng nham thạch đang bay vọt lên.

Theo thói quen, không đợi cho nó lên gần, La Như Long đã vận tức chân khí xuất tiếp mười mấy chưởng tổng nó bay tản mát tứ phía .

Khi thu hồi chưởng, những viên đá bay ở không trung bị chưởng lực hút trở lại, chàng mãi tiếp dùng chưởng để bặt nó ra .

La Như Long vô cùng mừng rỡ khi thấy công lực tăng tiến một cách không ngờ đến.

Bỗng nhiên phía trước xuất hiện một vật rất lạ, La Như Long buông tay đứng quan sát .

Đó là một đóa hoa sen kỳ lạ hiện lên trong dòng nham thạch cách chàng không xa, nó màu hồng, trong rất xinh xắn.

La Như Long chưa từng thấy vật này, phía dưới nó có ba chiếc lá xòe lớn.

Chú mục quan sát một hồi, chàng sực nghĩ nghe nói ở Nam Hải có một vật kỳ bảo rất hiếm xuất hiện, tên gọi là “Hỏa trung liên” (sen trong lửa) có phải chính vật này không ? “Hỏa trung liên” là một linh dược rất hiếm quý, bây giờ ta có duyên phát hiện, lẽ nào để nó biến mất đi ?

Nhưng đối với luồng nham thạch rực đỏ này, ta lỡ sảy chân sẽ tiêu mạng ngay !

Vậy biết làm sao ?

Cuối cùng chàng trầm quyết :

“Nếu lá sen đó đủ để cho ta tụ lực, sao ta không thi triển chiêu Ngự long tam diệu gia truyền ?”.

Quyết định xong, chàng đề khí bung người bay lên không trung, lộn một vòng nhắm người sà xuống trên lá sen ...

20. Chương 20: Bái Sư Thu Đồ

La Như Long một phần do tính hiếu kỳ, một phần do hai năm sống trên đảo rất đơn giản, chàng muốn mạo hiểm để thỏa chí bình sinh. Hơn nữa từ nhỏ chàng nghe nói vật kỳ bảo này như hoa Đàm thoát hiện rồi mất đi, nếu không kịp lấy nó sẽ nuối tiếc suốt đời.

Bởi vậy chàng quyết định lấy cho bằng được.

Thân hình lơ lửng trên không, chàng nhắm một lá sen đáp xuống.

Đây chính là chiêu gia truyền “Ngư long tam diệu”. La Như Long bỏ không ít công phu để luyện thành, từng được mẫu thân chỉ vẽ. Khi đáp xuống, chàng trở dậy ý nghĩ:

”Mẫu thân thường quở trách ta thi triển chiêu này chưa thấu đạt vẹn toàn, bây giờ phía dưới có lửa và nham thạch, ta lỡ chân một tí sẽ biến thành con thiêu thân ngay. Bởi vậy ta phải đặc biệt thận trọng.

Thấy khoảng cách chỉ còn độ năm xích, La Như Long liền co chân trái, dùng chân phải đáp nhẹ xuống lá sen ...

Trong tích tắc này, tay chàng khoa nhanh, thân hình dựa vào lực điểm chân trên lá sen, búng người bay ngược lên không trung, cánh sen đã nằm gọn trong tay, chàng bay trở lại trên tảng đá, lòng vui mừng khôn xiết.

Ánh bình minh hé rạng, La Như Long ngắm nhìn vật mà chàng đã dám đánh đổi cả tính mạng để lấy.

Cánh hoa sen này cũng giống như hoa sen bình thường, duy có một điều khác là toàn bộ đều màu hồng, nhất là những hạt sen nhô lên có màu hồng tươi trông rất đẹp mắt.

Cánh sen có màu sắc rực rỡ như vậy, La Như Long tuy chưa bao giờ nhìn thấy nhưng nghĩ rằng nó nhất định chính là “Hỏa trung liên”.

Chàng ngồi bàn tọa, nhẹ nhàng đưa tay gỡ ấy từng hạt sen, cả thấy mười hai hạt.

La Như Long chọn lấy ba hạt, số còn lại cất vào trong người. Cầm ba hạt sen trong tay, chàng trầm nghĩ:

“Trước hết ta uống thử ba hạt này xem, nếu nó thật sự chính là ”Hỏa trung liên“, ta tin rằng sẽ có diệu dụng ngay!”.

La Như Long liền bỏ một hạt vào miệng nuốt xuống, thấy không có phản ứng gì, chàng nuốt tiếp hai hạt còn lại, ngồi yên để xem chuyển biến như thế nào.

Quả không sai, La Như Long bắt đầu cảm thấy có luồng nhiệt khí chạy ở vùng bụng làm nóng ran. Chàng nghiêng răng cố trấn định tinh thần.

Luồng nhiệt khí mỗi lúc một tăng kịch liệt, xung lên đến tận cổ họng, lực phủ ngũ tạng như muốn vỡ tung, co thắt từng hồi.

La Như Long cố nén cơn đau, mồ hôi trên trán chảy xuống ròng ròng.

chịu đựng độ một tuần trăng, cơn đau trong nội thể vẫn không hề giảm, chàng chợt nghĩ:

”Ta thử vận chân khí xem, nếu không tiêu trừ được cơn nhiệt khí trong người, e rằng chết mất.

Chàng liền đề tụ chân khí vận hành toàn thân, luồng nhiệt khí bị nội lực tổng khứ phát tán ra tứ chi làm cốt tiết kêu răng rắc.

La Như Long cảm thấy nhiệt khí trong cơ thể giảm đi nhiều, tiếp tục vận hành chân khí để tiêu trừ hoàn toàn.

Lúc này không những toàn thân thư giãn mà chân lực cũng tăng tiến rất nhiều.

Tăng tiến đến mức nào? Chàng chưa rõ.

Vì ở trên khoảng đất chỉ rộng năm xích này lấy gì để thi triển.

La Như Long đứng dậy nhìn chung quanh, chàng không dám thử thi triển kinh công thân pháp, vì lỡ sẩy chân sẽ rơi xuống vực thẳm ngay.

Cúi nhìn xuống tảng đá dưới chân, chàng trầm nghĩ:

“Liệt Hỏa Thần Quân nói rồi có một ngày ta sẽ lật nổi nửa tảng đá lên, ngày đó là ngày nào ? Lão nói chỉ cần ta lật được tảng đá, ”Thái cực đồ” thuộc về tay ta. Giờ ta thử xem sao ?

Cơn hào khí trong lòng trời dậy, La Như Long đứng chân hình chữ “bát”, vận lực ở hai tay đưa lên, tay trái cách không ấn lấy tảng đá, dùng “hấp lực” để nâng lên ...

Một điều hết sức bất ngờ, nửa tảng đá nặng cả ngàn cân bị “hấp lực” từ bàn tay La Như Long hút lên đến cả xích ...

Đạt được kỳ công, La Như Long mừng rỡ nhìn xuống khe hở ...

“Thái cực đồ” hai mặt âm dương ráp hợp nằm nguyên vẹn ở dưới.

Chàng reo lên hớn hở, liền cúi xuống lấy nó, chưa kịp nhìn kỹ, chàng vội cất vào trong người, thầm nghĩ:

“ta nhanh lật tảng đá này trở lại vị trí cũ, xem như không có chuyện gì xảy ra. Vì trên đảo này toàn là quái nhân cả.”.

Tả chưởng vung lên, nửa tảng đá nằm lại như vị trí ban đầu.

La Như Long mặt rạng nét cười, quay người lại, bất chợt nụ cười biến mất, chàng ngạc nhiên đứng lặng người ...

Vì không biết từ lúc nào có hai người đứng sau lưng chàng. Đó là hồng y thiếu nữ và Liệt Hỏa Thần Quân.

Liệt Hỏa Thần Quân biệt dạng hai năm nay, giờ lại thành linh xuất hiện, dám chắc lão đã biết ta lấy được “Thái cực đồ” ?

Liệt Hỏa Thần Quân có phải đến đưa ta đi như lời hứa không ? Hay lão không muốn để mất “Thái cực đồ” ?

Liệt Hỏa Thần Quân là người khó hiểu, La Như Long không thể đoán được tâm ý của lão. Giờ thấy lão xuất hiện, chàng vô cùng hồi hộp.

La Như Long lấy “Thái cực đồ” ra, thi lễ nói:

- Theo lời dạy bảo của lão tiên bối, văn bối đã lấy được nó, kính xin lão xem xét !

Liệt Hỏa Thần Quân liếc nhìn thần sắc La Như Long, nghe vậy bèn cười hỏi:

- Tiểu tử, có lẽ ngươi dự định muốn rời khỏi đảo ngay, đúng không ?

Câu hỏi đó xuyên tận đáy lòng, đáng ra La Như Long chỉ cần “ạ” hoặc gật đầu một cái là được.

Nhưng chàng vẫn im lặng không có biểu hiện gì.

La Như Long mang nặng mối huyết hải thâm cừu, muốn trở về sớm để trả thù, cứu Vân ca ca. Nhưng hai năm qua được người ta chiếu cố tài bồi, chàng không cảm động sao được ?

Tuy Liệt Hỏa Thần Quân hỏi thật lòng, nhưng chàng rất khó mở miệng trả lời.

Nhìn hồng y thiếu nữ tay vẫn cầm giỏ thức ăn đứng cạnh bên, chàng cũng không biết nên nói gì đây.

Thấy La Như Long đứng lặng một hồi lâu không trả lời, Liệt Hỏa Thần Quân ngẩng đầu cười mấy tiếng, đẩy tay chàng ra, nói; - “Thái cực đồ” đã thuộc về ngươi, bây giờ nhanh trả lời điều ta hỏi, ngươi dự định rời khỏi đảo ngay, hay là ...

La Như Long nghe vậy thầm nghĩ:

“Ý lão nói ta có thể tự do lựa chọn hay sao ?”.

Chàng bèn bước lên cúi mình thi lễ trình trọng mở lời:

- Đa tạ lão tiên bối ban tặng “Thái cực đồ” và giúp văn bối thành toàn, còn văn bối đến hay ở lại là do lão quyết định.

- Ngươi có thật lòng không ?

- Thật !

- Thật sự muốn lão phụ đề xuất chủ ý hả ?

- Vâng !

Liệt Hỏa Thần Quân cất giọng cười lớn, nói:

- La Như Long, lão phu tuy không đi trong ruột ngươi, nhưng cũng có thể hiểu được ngươi. Bây giờ ngươi chấp nhận để ta quyết định, sau này hối hận chẳng kịp !

- Vì sao ?

Liệt Hỏa Thần Quân để mặc cho La Như Long ngạc nhiên, cười hỏi:

- Trước hết, ta muốn hỏi ngươi, ngươi đến đảo Liệt Hỏa thời gian bao lâu rồi ?

- Khoảng hơn hai năm !

Liệt Hỏa Thần Quân gật đầu hỏi tiếp:

- Ngươi có biết nay đã đến mùa gì không ?

La Như Long ngạc nhiên trầm nghĩ:

“Kỳ quái thật, ta rời khỏi đảo hay không có liên quan gì đến thời tiết?”.

Nhưng miệng vẫn trả lời:

- Nếu văn bói đoán không sai, nay đang ở giữa tiết thu đông !

- Nhầm rồi ! Nay đã cuối năm rồi !

Liệt Hỏa Thần Quân mỉm cười, nói tiếp:

- Nếu lão phu đề xuất chủ ý, ngươi ở lại cho ta chín mươi ngày nữa !

- Tức là ba tháng hả ? Nguyên nhân vì sao hử lão tiên bói?

- Vì sao ? Ha ... ha ... ha ... nguyên nhân rất nhiều nhưng chưa nói bây giờ được, điều tối trọng yếu là “đợi người”!

- Đợi người hả ? Người nào vậy ?

- Giả Như Chân!

- Giả lão tiên bói à ?

La Như Long vui mừng thốt lên.

Liệt Hỏa Thần Quân gật đầu nói:

- Giả Như Chân cần trọng phó thác ngươi cho ta, bây giờ ngươi đã đạt kỳ công, lão phu nên giao ngươi cho lão ta mới phải !

Lão chuyển giọng:

- Ta vốn dự liệu ngươi muốn luyện được Liệt Hỏa Thần công của ta phải mất từ ba đến năm năm, không ngờ ngươi có kỳ duyên, mới hơn hai năm đã thành đạt.

Cho đến nay La Như Long vẫn không biết mình đạt được kỳ công như thế nào, nghe Liệt Hỏa Thần Quân nói vậy, niềm vui trỗi dậy trong lòng không thể nào tả được.

Liệt Hỏa Thần Quân chợt hỏi:

- La Như Long, ta hỏi tiếp ngươi một điều, bây giờ giữa ngươi và lão phu có danh phận như thế nào ?

La Như Long thoáng ngập ngừng giây lát, rồi hớn hử trả lời:

- Văn bói học được Liệt Hỏa Thần công của lão, lão chính là ân sư của văn bói !

Vừa nói chàng chấp tay cúi rạp người thi lễ “bái sư”.

Điều này Liệt Hỏa Thần Quân đã đoán được trước, lão đưa tay đỡ chàng dậy, cười ha ha nói:

- Khoan đã ! Khoan đã ! Để ta nói xong, người bái sư cũng không muộn. Ta hỏi người, người có thật lòng tôn ta làm sư phụ không ?

La Như Long nghiêm túc trả lời:

- Đương nhiên thật !

- Lẽ nào người quên rằng Liệt Hỏa Thần Quân là đại ma đầu giết người không gớm tay, người bái ta làm ân sư như vậy không sợ ảnh hưởng đến thanh danh của người hả ?

- Lão tiên bối, lão bất tất nghĩ vậy. Văn bối bây giờ đã lớn rồi, chính văn bối xin bái lão làm ân sư !

Liệt Hỏa Thần Quân phát ánh mắt hữu thần nhìn La Như Long, chợt lắc đầu nói:

- Bái sư và nhận đệ tử là thỏa ý giữa song phương mới được, nếu tự nguyện như vậy e rằng có phần khiên cưỡng, đúng không ?

La Như Long vội hỏi:

- Lão không muốn nhận văn bối làm đệ tử hay sao ?

Liệt Hỏa Thần Quân chậm rãi tiếp lời:

- Có được đệ tử cốt cách tinh anh như người, lão phu vui lòng là có người kể truyền, không gì mãn nguyện bằng. Nhưng có một người sẽ phản đối điều đó ...

- Ai phản đối ?

La Như Long bắt chợt thốt lên, chàng không ngờ có chuyện đó.

- Chính là cô ta !

Ở đây chỉ có ba người, có phải Liệt Hỏa Thần Quân ám chỉ hồng y thiếu nữ không ?

La Như Long bàng hoàng quay nhìn hồng y thiếu nữ. Cô ta dường như cũng hiểu được nỗi nghi hoặc của chàng qua ánh mắt, bèn mỉm cười gật đầu nói:

- Không sai, chính là ta phản đối, lý do cũng rất đơn giản. Xin người nghĩ xem quan hệ và lối xưng hô giữa ta và Thần Quân như thế nào ?

Họ có quan hệ như thế nào ? Người ta nói Liệt Hỏa Thần Quân họ Hồng, còn hồng y thiếu nữ lại họ Trình. Vậy là sao ?

Giả lão tiên bối cũng từng nói, Liệt Hỏa Thần Quân cô độc một mình, như vậy rõ ràng hồng y thiếu nữ không có quan hệ huyết thống với lão ta.

Về xưng hô, họ cứ gọi nhau là “tổ phụ” và “tôn nhi”.

Nghĩ đến điều đó, La Như Long chợt hiểu ra, bèn vỗ đầu nói:

- Trình cô nương thật tinh tế, cô nương sợ tại hạ bái làm đệ tử Thần Quân, cô nương phải xưng tại hạ bằng “Thúc phụ” phải không ? Kỳ thực chúng ta đâu theo đó, cô nương không đến nỗi phải chịu thiệt !

hồng y thiếu nữ chưa kịp mở lời, Liệt Hỏa Thần Quân mỉm cười nói:

- Nguyên nhân đó chỉ là biểu hiện bên ngoài của Trình nhi, thực ra còn có nguyên nhân khác, Trình nhi rất khó nói ra. Ha ha !

Còn nguyên nhân nào nữa ? La Như Long như đắm trong sương mù.

Thấy chàng đứng sững người, hồng y thiếu nữ ửng hồng đôi má về e then.

Nét biểu lộ trên mặt cô ta làm La Như Long có phần hiểu được, bắt chợt chàng cũng đỏ mặt ngượng ngùng cúi đầu.

Liệt Hỏa Thần Quân bèn cười :

- Ha ha, như vậy cũng tốt ! Cuộc đời lão phu không cầu ai, cũng không muốn thi ân cho ai. Sau này người đấng tích giang hồ, đừng vì lão phu mà tranh cãi với mọi người. Từ ngày mai trở đi, Trình nhi sẽ đem quyền chưởng tuyệt pháp của lão phu truyền đạt cho người. Đợi khi nào Giả lão nhân đến, người theo lão ta trở lại Trung Nguyên.

Như không còn gì để nói gì nữa, lão bèn quay người định đi ...

La Như Long vội cầm tay giữ lại, nghiêm túc mở lời :

- Lão tiên bối, xin đừng bước, vãn bối có lời muốn nói.

- Lời gì ?

- Như lão vừa nói, hình như lão không đến gặp vãn bối nữa hay sao ?

Liệt Hỏa Thần Quân vuốt râu cười :

- Tục ngữ có câu:

“Nhân sinh hà xứ bất tương phùng”. Người sợ chúng ta hành đạo trên giang hồ, có lẽ lão phu phải luôn ở cạnh bên người.

Cố kiềm chế nỗi cảm xúc trong lòng, lão lắc đầu than:

- Đời lão phu gây quá nhiều điều ác, dù có khổ tu sám hối bao nhiêu cũng không chuộc hết tội lỗi, chính ngay người cũng cho ta là đại ma đầu ác tính khó cải đổi, huống hồ ...

La Như Long sụp lạy dưới chân, nói giọng thành khẩn:

- Chuyện quá khứ lão bất tất suy nghĩ nhiều, từ nay trở đi vãn bối luôn ghi sâu ân tài bồi của lão. Dù lão nghĩ thế nào, vãn bối vẫn là người truyền nhân của lão. Vãn bối cần phải làm nên đại sự rung chuyển cả càn khôn để mọi người cảm phục thanh danh của lão, để lão thanh thản trở về Trung Nguyên hưởng thọ tuổi già.

La Như Long lấy ra một vật bỏ vào tay lão ta, thành thực nói:

- Vãn bối xin lưu lại lão vật này để báo đáp ân của lão, đây là thể hiện lòng thành của vãn bối.

21. Chương 21: Duyên Tình Trao Gởi

Vật ở trong tay Liệt Hỏa Thần Quân chính là ba hạt “Hỏa trung liên”. Cầm ba hạt đó trong tay, lão không khỏi lúng túng vì cả đời có bao giờ mang ơn ai.

Nghe những lời trung thực của La Như Long, Liệt Hỏa Thần Quân vô cùng cảm động, ánh mắt nhòe lệ nhìn chàng ...

Không thẹn là lão đại hiệp lừng danh, Liệt Hỏa Thần Quân ngăn dòng lệ trào ra, nói:

- La Như Long, người làm như vậy ắt không đáng là người truyền nhân của ta, đứng dậy ! Đứng dậy !

Thấy La Như Long ngơ ngàng đứng dậy, lão ta mỉm cười hỏi:

- Người được cả thấy bao nhiêu hạt “Hỏa trung liên”? Đã uống mấy hạt ?

La Như Long kể rõ đầu đuôi cho lão nghe, đoạn lấy ra thêm ba viên nữa, đưa cho Trình Phương, nói giọng trìu mến:

- Hai năm nay làm khổ công cô nương, ba viên này tại hạ xin tặng cô nương!

Trình Phương vui mừng nhưng cũng lấm ngạc nhiên, bước đến đứng cạnh bên Liệt Hỏa Thần Quân không nói lời nào.

Liệt Hỏa Thần Quân nhíu mày hỏi:

- Còn lại ba viên trong người người xử lý thế nào ?

La Như Long từ tốn trả lời:

- Ba viên còn lại vẫn bố trí định dâng cho Giả lão tiên bối.
- Trao cho Giả Như Chân hả ?

Qua thoáng ngạc nhiên, Liệt Hỏa Thần Quân bảo với Trình Phương:

- Ta thấy La Như Long thành tâm thành ý, Phương nhi, hãy uống ba viên đó rồi vận khí hành công đi !

Lão quay lại hỏi La Như Long:

- Người có lòng khảng khái tùy tiện trao tặng như người, người có biết giá trị của “Hỏa trung liên” không?
- Vẫn bối không biết!

- “Hỏa trung liên” là trân vật trăm năm khó kiếm được. Chớ thấy nó nhỏ nhắn vậy mà xem thường. Nó được kết tinh từ địa khí và tinh hoa trong “Thiên hỏa”, uống nó vào được tăng tiến mười năm nội lực, còn phục hồi các chứng trọng thương.

Không ngờ “Hỏa trung liên” có diệu dụng đến như vậy, La Như Long tràn trề niềm vui. Liệt Hỏa Thần Quân nói tiếp:

- Cách đây ba mươi năm, lão phu có cơ duyên lấy được “Hỏa trung liên”, cả thầy chỉ chín hạt, lão phu uống hết sáu hạt, cộng thêm mấy mươi năm nội lực vốn có, lão phu đã trở thành Liệt Hỏa Thần Quân vô địch thiên hạ. Nếu người uống hết mười hai hạt này, công lực của người sẽ tăng tiến biết dường nào ?

Nhìn Trình Phương đang ngồi vận hành khí công, lão bèn tiếp:

- Phương nhi cũng là kẻ cô quạnh vong phụ táng mẫu. Ba hạt “Hỏa trung liên” còn lại trước đây, Phương nhi đã uống hai hạt, giờ uống thêm ba hạt của người tặng nữa, như hỏ mọc thêm cánh, công lực thiên hạ vô song.

Liệt Hỏa Thần Quân lấy hạt “Hỏa trung liên” cất giữ trong người bấy lâu nay, đưa lên nói:

- Hạt này lão phu muốn vốn để dành cho người, không ngờ được người thiên trợ kỳ duyên. Thôi được, ta tạm thời giữ để sau này có duyên lưu tặng.

Lão cất hạt đó vào người, còn ba hạt “Hỏa trung liên” La Như Long đưa lão vẫn cầm ở tay trái.

La Như Long vội nói:

- Lão uống cả bốn hạt đi, chẳng những công lực tăng tiến, mà sức khỏe cũng cường tráng, tăng thêm mấy mươi năm tuổi thọ.

Liệt Hỏa Thần Quân ngậm ngùi than:

- Lão phu nay đã tám mươi ba tuổi, dù sống thêm hai ba mươi năm nữa cũng chẳng có ích gì. Đối với “Lục âm chuông” của nữ ma đầu Miêu Cương, lão phu chỉ cần thấy đến cũng phải vong mạng.

La Như Long thẳng thốt nói:

- Nghe nói người bị trúng “Lục âm chuông” chỉ hôn mê thần trí chứ không táng mệnh.
- Bản thân ta nếu lọt vào tay ma đầu Miêu Cương, họ có dễ gì tha mạng sống không?

Chợt lão chuyển giọng:

- Nhắc đến ma đầu Miêu Cương, ta trịnh trọng đề tỉnh người, “Thái cực đồ” có diệu dụng về võ công như thế nào nay ta chưa được biết, đợi Giả Như Chân đến đảo, hẳn sẽ rõ về nó. Hiện tại người đã đạt được Liệt Hỏa Thần công, “Huyết quang chuông” của bọn ma đầu Miêu Cương không làm thương hại đến người. Đối với “Lục âm chuông”, người phải lưu ý tránh xa.

Mọi điều dường như đã nói xong, Liệt Hỏa Thần Quân chợt hỏi:

- La Như Long, người ở đây có hai năm có từng thấy hiện tượng thiên nhiên kỳ vĩ không?

- Hiện tượng gì ?

- Người xem kia.

Lão ta chỉ tay về phía khoảng trời xa xa. La Như Long vội quay đầu nhìn theo, hỏi với giọng hiếu kỳ:

- Ở đâu ? Ở đâu ?

Chưa dứt lời, chàng bỗng phát giác vùng huyết “Chí đài” bị tê rần, trợn mắt há miệng đứng yên bất động.

Liệt Hỏa Thần Quân xuất chỉ phong bế huyết đạo, thấy La Như Long trong trạng thái kinh hãi, lão cất giọng cười, nói:

- Ta đã từng nói là không muốn thi ân cũng không muốn chịu ân, ba hạt “Hỏa trung liên” vào thẳng trong miệng La Như Long, tiếp lấy bình nước đổ vào miệng một ít để ba hạt ấy chạy thẳng vào bụng, rồi lão mới yên lòng giải huyết đạo cho chàng, cười kha khả bảo:

- Người nhanh vận khí hành công, nếu chậm sẽ bị khổ hình của hỏa khí đẩy !

Dứt lời, lão bay vút đi mất.

La Như Long thả mắt nhìn hình bóng Liệt Hỏa Thần Quân khuất hẳn, nghĩ không ra duyên cớ thế nào.

Chàng bịn rịn lắc đầu than, không biết làm sao đành phải ngồi xuống vận khí hành công.

Điều vận chân khí một hồi, lạnh lùng choàng mở mắt thấy Trình Phương vẫn còn ở lại, ánh mắt long lanh đăm nhìn chàng.

Hai ánh mắt bắt gặp nhau, hai con tim cùng xao xuyến rung động. Nét mặt như hoa của Trình Phương thoạt hiện hai đóa hồng vân, cô ta e lệ mở lời:

- Không ngờ huynh có lòng tốt như vậy, muội xin cảm ơn !

Hai năm nay La Như Long thấy Trình Phương lúc nào nét mặt cũng lạnh lùng xen lẫn tự phụ, nhưng không hẳn thế, cô ta mặt lạnh giá nhưng tâm nồng ấm. Nay cô ta biểu lộ đầy vẻ thân thiết và quan tâm đến chàng.

Qua Liệt Hỏa Thần Quân, La Như Long rõ được gia cảnh của Trình Phương, có phần thấu hiểu nội tâm cô ta, vì cả hai đều cùng chung cảnh ngộ, từ đó trong đáy lòng chàng trào dâng sự đồng cảm và mến thương.

Sự mến thương đó đâu chỉ là tình cảm đơn thuần bởi cùng chung cảnh ngộ ?

Trước đây hai năm, La Như Long là bạn giao tình thanh mai trúc mã với Hách Linh Châu. Trên bước đường hành trình về phương Nam, tình cờ chàng giải cứu tương phùng Biện Khởi Phụng. Giờ đối mặt với Trình Phương, gợi cho chàng nhớ lại tình cảm cao đẹp của thời non trẻ.

La Như Long cho rằng chỉ có Hách Linh Châu và chàng mới chính là đôi uyên ương được trời kết định.

Đối diện với Biện Khởi Phụng, La Như Long tuy mặc cảm với Biện gia bảo, căm ghét phụ thân cô ta, nhưng tình cảm tốt đẹp mà huynh muội Biện Khởi Phụng dành cho chàng, chàng luôn khắc mãi trong lòng. La Như Long cũng biết Biện Khởi Phụng rất yêu thương mình.

Còn đối với Trình Phương, không những cô ta có dung nhan tuyệt thế, mà hai năm nay cô ta bắt quản sớm trưa đưa cơm nước đến, thử hỏi người ta không rung động con tim sao được?

Hướng gì, Liệt Hỏa Thần Quân đã có ý gợi lên muốn cho hai người nên duyên.

Ngồi đối diện với vị giai nhân tuyệt thế có ân tình này, La Như Long bất chợt xao động trong lòng, mặt ửng đỏ, trái tim đập vội, biển sóng tình yêu trào dâng. Không tự chủ được mình, chàng đưa tay ra nắm lấy cánh tay ngọc ngà của cô ta, ánh mắt đăm nhìn đầy vẻ khao khát tình yêu.

Trình Phương lớn hơn La Như Long một tuổi, đương nhiên tâm lý cũng trưởng thành hơn, cô ta không ngờ chàng lại có cử chỉ bạo dạn như vậy, chỉ cần nhìn qua ánh mắt chàng, cô ta đủ hiểu được trái tim chàng đang cuồng nhiệt trong ngọn lửa tình yêu.

Trình Phương cô độc từ nhỏ không nơi nương tựa, theo Liệt Hỏa Thần Quân đến ở trên đảo đã bảy năm tròn. Mấy năm nay cô ta rất ít ngao du trên giang hồ, đã từng tiếp xúc với nam nhân đâu. Nhất là với một người có gương mặt tuấn mỹ như La Như Long.

Trình Phương rất muốn gần gũi với La Như Long. Hai năm nay phụng theo lời Liệt Hỏa Thần Quân, cô ta cố ngăn cách và lạnh nhạt đối với chàng, nhưng đó cũng là bản tính nên có đối với một người thiếu nữ.

Nhìn La Như Long đang ngây ngất trong cơn sóng tình, vì phải quan tâm lo lắng cho chàng, Trình Phương gỡ tay chàng ra, trách nhẹ:

- Làm gì kỳ vậy, người ta thấy được thì sao ?

La Như Long cười gượng:

- Trình cô nương không phải đã yêu thích ta rồi sao ? Cầm tay đâu nhằm nhò gì ? Ở đây chỉ có cô nương và ta, có ai đâu mà ngại ngùng.

Trình Phương liếc chàng một cái, nói:

- Nói bậy, huynh cho rằng nơi này không có người thứ ba hay sao ? Huynh nên biết, tổ phụ luôn ở bên cạnh huynh !

- Thật à ?

La Như Long như choàng tỉnh cơn mộng, nét mặt đầy vẻ lúng túng ngượng ngùng.

Trình Phương cảm thấy có phần bất nhẫn, bèn nở nụ cười hiền dịu:

- Huynh còn ở lại ba tháng nữa, mong huynh nên chuyên chú tâm vào học võ công.

Chỉ cần sau này huynh đăng tích trên giang hồ, gặp đến Biện cô nương, huynh không bỏ quên muội là được !

Nhắc đến Biện Khởi Phụng, La Như Long sực nhớ lại, bèn chỉ tay mỉm cười, nói:

- À, ta rõ rồi ! Ta trên đường đi về phương Nam, cô nương đã lưu lại lệnh bài của Thần Quân mỗi nơi ta dừng chân. Trên ngọn đồi Thê Phụng, cô nương đã xuất hiện lấy đi lệnh bài trên tay ta, phải không ?

Trình Phương mỉm cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

La Như Long hỏi giọng ngạc nhiên :

- Ta cảm thấy kỳ lạ, Phương cô nương sao không lộ diện để bảo hộ ta ? Thậm chí khi ta bị bọn hắc đạo vây khốn trên miền, cô nương cũng không ra tay cứu viện ? Vì sao ?

Trình Phương cười yếu điệu:

- Muội biết rõ huynh có chiêu “Lão Ngưu phá xa” phòng thân, vả lại có mỹ nhân hộ giá theo cạnh bên, muội việc gì phải lộ diện đi thêm khó xử.

Lời đó nghe ra chua cay làm sao ?

Cô ta nói tiếp :

- Lúc đó có tổ phụ bên cạnh, dù muội muốn lộ diện cũng không được !

- Sao ? Lúc đó có cả Thần Quân nữa hả ?

- Đương nhiên, huynh nghĩ xem, trước quần hùng bạch đạo võ lâm, nếu không có lão truyền âm thì họ dễ gì tuân thủ theo ?

La Như Long phân vân hỏi:

- Phương cô nương, ta còn có điều không rõ, cô nương và Thần Quân bám sát theo ta lúc nào ?

- Sau khi huynh rời Vũ Đương sơn.

- Thế mà ta không hề phát giác ra !

Thoáng suy nghĩ trong giây lát, La Như Long chuyển giọng hỏi:

- Phương cô nương, Thần Quân nói võ công của ta đã đạt, có thật không ?
- Ai dối huynh làm gì ?
- Thật khó tin, sao ta không cảm nhận được.

Trình Phương tươi cười :

- Huynh nghĩ xem, huynh quanh năm ngồi vận khí hành công, nhiệt độ nơi này rất cao, huynh hít nó vào trong cơ thể, vận hành toàn thân, sự tiến triển đâu phải tự huynh muốn mà thành.

Như có phần tin, La Như Long hỏi tiếp:

- Hiện tại ta thành đạt kỳ công đến mức nào ? So với cô nương ra sao ?

Trình Phương trầm ngâm khoanh khắc, nói:

- Có sáu hạt “Hỏa trugn liên” trợ lực, giờ công lực của huynh hơn xa so với muội trước đây hai năm hỏa thiêu đoàn thuyền. So với công lực của muội bây giờ, huynh còn kém một bậc.
- Đạt đến cao vậy hả ?

La Như Long mừng đến phát cuồng, liền vụt đứng dậy, chỉ tay về phía mỏm đá cách ngoài mười trượng, nói:

- Như vậy với cự ly mười trượng ta đã dễ dàng vượt qua.
- Đương nhiên !

La Như Long hăm hở kéo Trình Phương dậy, vội giục:

- Phương cô nương, chúng ta cùng bay qua bên đó xem, thật mà nói, ở đây mãi buồn quá !

Chàng vươn người định lao đi.

Trình Phương chợt biến sắc, vội kéo lại lớn tiếng:

- Huynh muốn chết hả ? Nhìn kia !

Cô ta chỉ xuống địa hình sâu thẳm xung quanh, nói:

- Huynh lỡ sẩy chân, tài nghệ xuất thần nhập hóa như tổ phụ sợ rằng cũng không cứu huynh hồi sinh được.

La Như Long ngạc nhiên hỏi:

- Ủa ! ... Vừa rồi cô nương nói ta kỳ công thành đạt, phi thân qua được, sao giờ lại nói muốn ... chết ...

Trình Phương dậm chân gắt giọng :

- Trông huynh dáng bộ lạnh lợi, sao trong đầu lú lẫn vậy ? Tuy kỳ công đã thành đạt, nhưng huynh không hiểu quyết phát vận dụng thần công. Kỳ thực chỉ còn chín mươi ngày ngắn ngủi, huynh nôn nóng làm gì ?

La Như Long nghe nói vậy mới rờ mọi lẽ. Chàng lắc đầu nói giọng u buồn:

- Phương cô nương có biết không, ở chết một chỗ chốn tịch tịch cô liêu này buồn biết đường nào ?
- Sao không biết ?

Cô ta đánh mắt nhìn, nói tiếp :

- Trước đây muội ở nơi này đằng đằng bốn năm trời thì sao ? Ngay cả tổ phụ cũng mất ba năm chín tháng. Huynh được tạo hóa ban phước, chỉ có hai năm ba tháng đã thành đạt, có gì phải trách khổ ?

La Như Long mỉm cười tiếp lời:

- Vậy ta có phần may mắn hơn. Kỳ thực ta không tham vọng gì nhiều, đạt được công lực cao như cô nương ta đã mãn nguyện lắm rồi !

Trình Phương vuốt mái tóc mây, nói:

- Huynh mãi nguyện nhưng tổ phụ chưa mãi nguyện ... Huynh khỏi phải ước mong, đến sang năm công lực huynh hẳn không hơn muội sao ?

- Sang năm ? ...

- Không phải à ? Dám chắc huynh quên là trong người có vật kỳ bảo võ lâm ?

Mãi chuyện trò, La Như Long thật sự quên đi chuyện “Thái cực đồ”. Sực nhớ lại chàng lấy nó ra lật qua lật lại, ngạc nhiên hỏi:

- Phương cô nương, người ta nói “Thái cực đồ” ẩn tàng kỳ công tuyệt thế, kỳ công ở chỗ nào ?

Trình Phương chẳng nhìn đến nó, nói giọng đầy kỳ bí:

- Huynh không biết kỳ công ở đâu à ? Cần muội nói ra không ?

- Cô nương biết hả ?

- Đương nhiên !

Cô ta chỉ tay đến hai lỗ nhỏ trên “Thái cực đồ”, nói tiếp:

- Huynh nhìn kỹ xem, vấn đề chính là ở chỗ này !

La Như Long chú mục nhìn để mong tìm ra điều bí ẩn, phát hiện thấy có hai lỗ nhỏ.

La Như Long cất giữ âm diện “Thái cực đồ”, chỉ biết nó là một vật màu đen hình bán nguyệt. Nay âm dương “Thái cực đồ” sát hợp, không ngờ lại xuất hiện hai lỗ nhỏ này.

Trên “Thái cực đồ”, lỗ nhỏ màu đen nằm bên phía âm diện có một lớp đen như mực và mỏng như cánh ve. Lỗ nhỏ màu trắng nằm bên nửa dương diện, cũng có một lớp mỏng màu trắng. Vì cùng màu sắc nên không tinh mắt để ý tức khó phát hiện.

Quan sát kỹ một hồi, chàng phát hiện trên đó còn có chữ.

Nhưng ác một điều, trên lỗ màu trắng lại hiện chữ trắng, lỗ màu đen hiện chữ đen nên không tài nào đọc được.

Mãi ham quan sát, chợt nghe Trình Phương cất giọng:

- Không cần phí công, để muội nói cho nghe !

La Như Long trở mắt hỏi:

- Cô nương biết rồi hả ?

- Đương nhiên !

- Sao cô nương biết ? ... Kỳ lạ nhỉ !

La Như Long rất đỗi ngạc nhiên, thấp thỏm chờ đợi những điều Trình Phương sắp nói ra.

22. Chương 22: Chim Bằng Gãy Cánh

Trình Phương giống như một người tinh thông pháp thuật, cô ta chẳng để ý đến câu hỏi của chàng, cũng không nhìn nét kinh ngạc biểu hiện trên mặt chàng. Cô ta đưa ngón tay chỉ trên lỗ nhỏ màu trắng, mỉm cười nói:

- Xin huynh xem kỹ, đây có phải là bốn chữ “Tứ hải quy tâm” không?

- “Tứ hải quy tâm” hả ?

La Như Long hốt nhiên thốt lên, đưa sát mắt nhìn kỳ lỗ màu trắng, chợt cất giọng cười thỏa chí:

- Không sai ! Không sai ! Chính là bốn chữ “Tứ hải quy tâm”!

Trình Phương chẳng động nét ngọc, chỉ đến lỗ màu đen, hỏi:

- Xin huynh tiếp nhìn kỹ, đây giống như một bức sơn thủy họa đồ, núi bao bọc lấy biển hồ, chính giữa biển hồ có một hòn đảo lẻ loi nhô lên, đúng không?

La Như Long chớp chớp mắt nhìn, cười lớn:

- Ha ha ! Cô nương nói như thần, sao cô nương nhìn chuẩn xác vậy ?

Chàng lau lấu mắt nhìn, hỏi tiếp:

- Xin hỏi, tuyệt thế kỳ công nằm ở đâu ?

- Muội đã nói với huynh là nằm ở bức sơn thủy họa đồ đó rồi mà ?

- Sơn thủy họa đồ ? Có lẽ bức sơn thủy họa đồ là nhằm chỉ một vùng nào đó phải không?

- Không sai !

- Đó là vùng nào ?

Trình Phương chỉ sang lỗ nhỏ màu trắng nói:

- Huynh muốn hỏi vùng nào, trước hết hãy giải bày được bốn chữ này.

- Chính là “Tứ hải quy tâm” mà ?

- Đúng là “Tứ hải quy tâm” !

La Như Long động não tiết suy nghĩ:

“Tứ hải quy tâm ? Tứ hải quy tâm gì ?”.

Suy tưởng một hồi lâu, La Như Long bỗng vỗ tay reo lên:

- Đúng rồi ! Đúng rồi ! Chính là nơi này !

Chàng đột ngột la lên làm Trình Phương phải thất kinh giật mình. Cô ta tròn xoe đôi nhãn châu hỏi:

- Sao ? Huynh nghĩ ra rồi à ?

- Ha ha ! Cô nương khỏi giải thích, nó biểu hiện rất rõ, ta biết rồi !

- Hiện hiện rõ à ? ... Tổ phụ vượt cả vạn dặm đường, phí công hơn một năm với thấu hiểu được nó. Huynh chỉ nhìn qua đã đoán được ngay ư ? Cứ nói ra đi !

La Như Long nghe vậy trầm hấn nét mặt, nhíu mày hỏi:

- Thần Quân tiền bối giải ra cái này phải mất cả năm trời với vạn dặm đường luôn sao ?

Thấy Trình Phương gật đầu, chàng lại lắc đầu nói:

- Khó đến như vậy, lẽ nào ta đoán nhầm ?

Trình Phương liếc mắt hỏi:

- Huynh đã đoán ra nó chỗ nào, sao không nói ra ?

La Như Long gượng cười chỉ xuống chân trả lời:

- Ta đoán chính là nơi này !

- Chính là nơi này à ? Hi hi, hi hi hi !

Trình Phương cười rộ lên, cũng đưa tay chỉ xuống, hỏi:

- Nơi huynh đoán chính là “Liệt tâm đảo” này hả ?

- Có lẽ vậy !

Trình Phương cười ngặt nghẽo nói:

- Tuyệt ! Tuyệt ! Hi hi ! Xin được biết lý do ... Hi hi !

La Như Long dở khóc dở cười, muốn nói cũng không nói được.

Chàng đằng hắng một tiếng, đứng thẳng người làm bộ nghiêm nghị, nói:

- Ta nghĩ chẳng có gì đáng cười ? Ta đoán đảo Liệt Hỏa này cũng có lý do. Cô nương thấy đảo Liệt Hỏa xung quanh là biển, khớp với hàm nghĩa hai chữ “Tứ hải”. Còn hai chữ “Quy tâm”, trên đảo Liệt Hỏa có “Liệt tâm đảo” chúng ta đang đứng, không sát đề hay sao ? Lẽ nào ta đoán nhầm?

Chàng nói có vẻ rất tự tin.

- Sát đề ? Hi hi hi !

Trình Phương không ngớt cười, nói:

- Đơn giản như huynh nghĩ, e rằng mỗi hòn đảo đều sát đề cả ?

La Như Long hỏi:

- Phương cô nương không được cười ta, Thần Quân lão tiên bối mất cả năm trời, vượt qua vạn dặm, cuối cùng có tìm nơi địa cầu sơn thủy không?

Trình Phương nhéo mắt trả lời:

- Đương nhiên tìm ra ! Nếu không thì muôi làm sao dám khẳng định huynh đoán sai ?

- Ở nơi nào ?

- Tổ phụ từng căn dặn, đối với vị trí tàng bảo vật không thể nói trước với huynh. Vì chỉ còn lại chín mươi ngày, không muốn để cho huynh phân tâm. Xin lỗi, muôi không thể nói ra !

Trình Phương sợ chàng hỏi cặn kẽ, bèn nói:

- Đợi Giả lão tiên bối đến, mọi điều sẽ rõ tận tường.

La Như Long tiếp lời:

- Giả lão tiên bối thật là người chân thật, nhiệt tình, khổ công lão không quản vạn dặm để giúp đỡ ta.

- Huynh bây giờ bắt tất nói nhiều, đợi lão đưa huynh đến vùng địa đầu, luyện thành đạt kỳ công, lúc đó tạ ân không được sao ?

- Cô nương, Giả lão tiên bối muốn đích thân đưa ta đi ư ?

- Muôi nghĩ vậy !

La Như Long vui mừng, vì có Giả Như Chân ở cạnh bên, chàng đỡ lo lắng nhiều.

Chàng bắt chợt hỏi:

- Thần Quân lão tiên bối có đi không?

Trình Phương lắc đầu trả lời:

- Tổ phụ không muốn vào Trung Nguyên, bởi vậy không đi !

- Còn cô nương?

Trình Phương ánh mắt thoáng buồn, nói:

- Muôi là kẻ cô độc đáng thương, khi được tổ phụ đưa đến đảo Liệt Hỏa, muôi có thể rằng khi nào tổ phụ chưa quy tiên, muôi quyết không giẫm bước chân trên giang hồ tầm cứu báo thù, bởi vậy muôi không đi được.

La Như Long cảm động, tiếp lời:

- Thần Quân lão tiên bối tuy niên kỷ cao nhưng sức khỏe vẫn tráng kiện, ít lắm phải sống thêm hai ba mươi năm nữa.

Không ngờ Trình Phương lại lắc đầu nói:

- Không đúng ! Sợ rằng tổ phụ chỉ sống được thêm vài năm nữa thôi !

- Cô nương sao biết ?

La Như Long hết sức ngạc nhiên.

Trình Phương giọng nói đượm buồn:

- Chính tổ phụ nói vậy.

- Lão biết trước được sự sinh tử à ?

- Theo tổ phụ nói, đó là phép “Tâm linh cảm ứng”.

Cô ta chợt ngẩng mặt lên nghiêm túc hỏi:

- Long huynh, muội muốn hỏi một điều, trong ý niệm của huynh dường như rất có thiện cảm đối với Giả lão gia, phải không ?

La Như Long gật đầu đáp:

- Vâng ! Giả lão tiên bối có ân cứu mệnh, ban tặng bảo vật, ân đó lớn lao như núi, ta không bao giờ quên.

- Còn đối với tổ phụ thì sao ?

Trình Phương chăm ánh mắt nhìn chàng.

La Như Long trả lời:

- Thần Quân lão tiên bối cũng hết lòng lo cho ta, tuy nhiên ...

- Tuy nhiên sao ?

- Tuy nhiên, Thần Quân lão tiên bối khiến người ta sợ hãi, không như Giả lão tiên bối, bình tĩnh, dễ gần gũi thân cận.

Trình Phương tiếp lời:

- Không sai, cách suy nghĩ của huynh giống như lời tổ phụ đã đoán định. Nhưng muội khác, muội không phân biệt thiện ác qua hình tướng, cũng không thích người ta cố làm ra mặt từ thiện bên ngoài, muội không nhận định một cách thiên kiến.

La Như Long suy nghĩ giây lát, nghi hoặc :

- Phương cô nương nói thái độ thân thiết và hòa thiện của Giả lão tiên bối là giả hay sao ?

Trình Phương vội xua tay, nói:

- Chớ nói bậy ! Giả lão tiên bối là bằng hữu thâm giao với tổ phụ, muội sao dám loạn ngôn vọng ngữ. Muội nói ở đời là vậy, chỉ trọng áo mũ chứ không trọng người, dựa vào hình thức để phân tốt xấu thì quá mất công bằng. Đó cũng là nguyên nhân chính tổ phụ gửi thân ở chốn đảo hoang vu này !

Cầm chiếc giỏ không lên, cô ta nói giọng buồn buồn:

- Tổ phụ thường nói câu:

“Ta không muốn cầu ai, cũng không muốn thi ân cho ai”.

Gần gũi bấy năm trời, muội nhận thấy nửa câu đầu, tổ phụ thực hiện đúng, còn nửa câu sau thì không đúng, nhất là đối với huynh, tổ phụ có tâm tài bồi cho huynh, cũng muốn huynh trở thành người truyền nhân của tổ phụ.

La Như Long gật đầu tiếp lời:

- Điều đó ta đã hiểu rõ.

Trình Phương nhấn mạnh:

- Tổ phụ hình tướng có dị dạng, không thích người khác phụng thờ trước mặt, bởi vậy mong huynh không nên hành sự trái ý lão, thiện hay ác cứ để trong lòng.

Cô ta e lệ bước lên nắm lấy tay chàng, nói giọng ngọt ngào:

- Sáng này chúng ta nói chuyện quá nhiều, từ ngày mai trở đi huynh nên chú tâm luyện võ công. Cuối cùng muội có mấy lời muốn nói ...

- Lời gì ?

- Thứ nhất, huynh sau này luyện được kỳ công “Thái cực đồ”, đừng quên ân tổ phụ.

Nếu một ngày muội ra đi báo thù, huynh gắng giúp muội nhiều.

- Cô nương khỏi phải dặn bảo, điều đó là tất nhiên.

- Còn một điều nữa, những tháng ngày huynh cùng Giả lão gia hành đạo ở Trung Nguyên, huynh nên quan tâm lo lắng cho lão, vì hoàn cảnh của lão cũng giống như tổ phụ, không có người thân thuộc. Hơn nữa tính khí lão không được tốt, tính hay cố chấp ...

La Như Long ngắt lời:

- Vâng, ta hiểu. Ta xem Giả lão tiên bối không có gì cố chấp, tính khí cũng tốt.

- Đó là căn bệnh của lão, sau này huynh nên chú ý nhiều hơn. Xin huynh đặc biệt lưu ý một điều, công lực của huynh hiện tại “Huyết quang chưởng” của ma đầu Miêu Cương chẳng tổn hại đến huynh, nhưng cần phải tránh xa “Lục âm chưởng” của họ.

Nói xong, Trình Phương vẫy tay rồi nhún người lao đi.

Hai năm nay, bao nhiêu điều phiền muộn chứa chấp trong lòng, giờ được cởi mở tâm sự với Trình Phương, lòng chàng với nhẹ đi nhiều. Tuy nhiên còn những điều chàng dường như chưa hiểu hết, vẫn cứ liêu liêu trong đầu.

Thả hồn nhìn theo hình bóng Trình Phương, La Như Long như đang nuối tiếc, thở một tiếng dài.

Cất “Thái cực đồ” vào trong người, chàng quay lại, thấy giỏ thức ăn để cạnh bên, chàng buồn cười thầm nói:

“Mãi chuyện trò quên mất cả ăn uống !”.

oo Thời gian chín mươi ngày ngắn ngủi thoát trôi nhanh ...

Trong khoảng thời gian này, La Như Long tràn trề niềm vui. Từ sáng đến tối, Trình Phương luôn ở bên cạnh chàng, cô ta truyền đạt cho chàng quyết pháp về quyền chưởng, binh nhãn, khinh công thân pháp của Liệt Hỏa Thần Quân. Lâu nay học được bao nhiêu, cô ta dốc lòng truyền ra hết.

La Như Long từ nhỏ đã khổ luyện võ công, hai năm nay có cơ duyên uống được sáu hạt “Hỏa trung liên” thành đạt Liệt Hỏa Thần công, cộng thêm thiên bẩm siêu quần, thiên chất mẫn tuệ, quán thông được tinh hoa võ học tuyệt thế của Liệt Hỏa Thần Quân.

Nhưng có điều làm chàng hết sức ngạc nhiên là trong thời gian này không thấy Liệt Hỏa Thần Quân xuất hiện.

Qua tiếp xúc gần gũi, La Như Long hiểu rằng Liệt Hỏa Thần Quân không đáng sợ như chàng tưởng tượng, ngược lại chàng rất muốn được gặp lão.

Mấy lần La Như Long muốn hỏi, nhưng Trình Phương dường như cố tránh đề cập đến Liệt Hỏa Thần Quân, vì sao ?

La Như Long ngẫm tính, kỳ hạn ba tháng chỉ còn lại hai ba ngày. Chàng rất nôn nóng sớm được rời khỏi nơi này.

Vào độ giờ Tí nửa đêm ...

Do tinh thần không ổn định, La Như Long không thể tiếp tục vận khí hành công, nổi hoang mang nghi hoặc đè nặng trong đầu, chàng ngồi xếp bàn trên đất mở to đôi mắt nhìn khoảng trời bao la, thả dòng suy nghĩ :

”Liệt Hỏa Thần Quân dường như cố ý lánh ta, vì sao ? Vì ta từng nhục mạ lão nên lão ta hận ta hay sao ?

Không đúng, lão sống đến niên kỷ như vậy, đâu đến nỗi có sự nhỏ mọn đó ?

Lão muốn lánh quan hệ với ta vì danh tiếng lão trước đây không tốt, sợ ảnh hưởng đến ta, để ta đến rồi đi một cách thanh thản chăng ?

Thần Quân lão tiền bối, mong lão không nên nghĩ như vậy, ba mươi năm lão khổ tu sám hối, có gì còn phải hổ thẹn với đời ?

La Như Long này vẫn là một con người, vẫn có dòng máu chảy trong tim. Cho dù lão biểu hiện bên ngoài lạnh nhạt đối với ta, ta vẫn tôn kính lão, không bao giờ quên ân đức của lão.

Ta là một kẻ qua sông chặt cầu chẳng, ta có thể làm được như vậy không?”.

Nghĩ đến đây, chàng lắc đầu thở dài. Ngược mắt lửa bập bùng phía dưới, chàng thầm nghĩ:

”Đã đến lúc ta phải rời nơi đây, Liệt Hỏa Thần Quân đã không muốn gặp ta, lẽ nào ta không thể đi gặp lão ? Nhưng lão ở đâu, ta hoàn toàn không biết. Bây giờ ta vượt qua mười trượng là chuyện dễ, sao lại không đi tứ xứ để tìm xem ?

Trong lòng đã định, La Như Long bèn chống tay đứng dậy, vọt người lao đi.

Lên giữa không trung, chàng bẻ hướng đáp xuống trên mỏm đá cách người mười trượng. Đây là lần thứ nhất chàng biểu lộ thần công, đạt được ngoài sức tưởng tượng, mặt chàng rạng rỡ niềm vui.

Đứng trên mỏm núi đá, La Như Long cảm thấy nhiệt độ giảm đi nhiều, gió đêm lùa từng cơn khiến chàng lạnh lạnh khắp người.

Như một tù nhân bị cấm cô lâu ngày được thú tự do, chàng vươn người hít thở những luồng không khí mới.

Liệt Hỏa Thần Quân ở đâu ? ... chàng không biết.

La Như Long liền thi triển khinh công thân pháp thoát vút đi như chim sẻ cánh, lướt khắp trên đảo với chu vi rộng độ ba mươi dặm.

Liệt Hỏa Thần Quân ở đâu ? ... Chàng vẫn không biết.

Đáp xuống đất, chàng thả nhẹ bước, mắt đăm đăm nhìn, tai lắng nghe, ngưng thần quan sát.

Bỗng nhiên ...

Giọng nói thất thần của một nữ nhân lọt vào tai ...

- Gì ? Lão nói chính là ngày mai hả ? ...

La Như Long nghe ra rất quen, chính giọng của Trình Phương.

Biết rằng đã đến đúng nơi, La Như Long chợt dừng chân đôi mắt quan sát.

Ở nơi này không có nhà, cũng không có hang động cách trước mặt chàng độ năm mươi trượng dường như có một hàng huyệt, lẽ nào họ ở trong đó ?

Bên tai lại nghe văng vẳng một giọng nói khác:

- Ngày mai có gì không được, Phương nhi ?

La Như Long sửng người ngạc nhiên thầm nghĩ:

“Giọng của Liệt Hỏa Thần Quân ư ?”.

Giọng của Trình Phương cất tiếp lên:

- Không được ! Không được ! Chưa đến kỳ hạn chín mươi ngày.

Giọng của một người khác nữa vang lên :

- Ha ha ! Phương nhi, lòng ngươi rung động rồi đấy ! Ha ... ha ... ha ...

La Như Long chợt nghĩ:

“Ngày mai ? Dám chắc ngày mai ta rời khỏi đảo Liệt Hỏa?”.

Kỳ lạ thật ! Giọng cười của người này rõ ràng không phải là Liệt Hỏa Thần Quân.

Ta nghe sao rất quen ?

Chàng sức nhớ lại, thầm nói :

”À, chính là giọng của Giả lão tiên bối, đúng là lão ta. Thì ra lão đã đến rồi.

La Như Long rạo rức trong lòng, liền bước nhanh đến ...

- Người nào ? Đứng lại !

Theo tiếng quát, hai bóng người từ trong động vút bay ra.

Đó chính là Trình Phương và Liệt Hỏa Thần Quân.

Phát hiện ra La Như Long, Trình Phương “a” lên một tiếng, nhất thời không nói ra lời.

Thấy Liệt Hỏa Thần Quân vẫn biểu lộ vẻ thờ ơ lạnh nhạt, La Như Long vội bước lên thì lễ :

- Vãn bối liệu mình rời khỏi “Liệt tâm đảo”, xin tham kiến Thần Quân.

- Tìm ta có chuyện gì ?

La Như Long đứng thẳng người dậy, nói giọng rất trang trọng:

- Vãn bối mang ân lão tiên bối giúp cho thành toàn, giờ sắp đến ngày ra đi, đến để bái tạ lão.

Liệt Hỏa Thần Quân cười hắc hắc mấy tiếng, nói:

- Chính là chuyện đó hả ? Ha ... ha ... ha ... ! Lão phu không muốn thi ân, cũng không muốn người khác báo đáp. Lão phu muốn người một điều, người thành đạt kỳ công là do người tự nỗ lực luyện công, lão phu không liên quan gì, hiểu chưa ?

La Như Long rõ được tính cách của Liệt Hỏa Thần Quân, bèn đáp:

- Bất quản lão tiên bối nghĩ như thế nào, vãn bối suốt đời không thể nào quên hồng ân của lão.

Liệt Hỏa Thần Quân buông giọng quát:

- Ngươi chớ lải nhải nhiều, trở về “Liệt tâm đảo” ngay, cút !

La Như Long vẫn chần chừ bước lên nói:

- Xin hỏi Thần Quân, hình như Giả lão tiên bối đã đến rồi phải không ?

- Không !

Trình Phương bất ngờ thốt lên, làm bộ rất ngạc nhiên.

Liệt Hỏa Thần Quân nghe vậy cũng sững đi mấy giây, rồi phá lên cười, nói:

- Tiểu tử, ngươi tiến bộ rồi. Dám chắc ngươi vừa rồi nghe giọng của Giả lão gia chứ gì. Không sai, lão ta đã đến rồi !

Nói xong, lão quay phắt qua bảo với Trình Phương :

- Phương nhi, mời Giả lão ra để sớm lên đường.

- Sao ? Đi bây giờ à ?

Trình Phương chùng như chưa tin, biểu lộ nét mặt vẻ bàng hoàng ngạc nhiên.

Liệt Hỏa Thần Quân như đã quyết trong lòng, phất tay áo quát:

- Phương nhi hà tất nhiều lời, đi mời Giả lão ra.

Không dám nói gì thêm, Trình Phương buồn buồn quay người cuối đầu bước đi. Cô ta vòng lui sau lưng La Như Long và trèo lên trên một vùng đất cao.

La Như Long lấy làm kỳ lạ, thầm nghĩ:

“Ừa ? Vừa rồi nghe giọng của Giả lão tiên bối phất lên phía hang động, Phương cô nương lại đi đằng này, vậy là sao ? ...”

23. Chương 23: Trở Lại Trung Nguyên

La Như Long mang đầy nỗi hoài nghi, Trình Phương lại thấm đượm nỗi buồn.

La Như Long ánh mắt dán theo bóng dáng cô ta, đầu óc miên man suy nghĩ.

Trình Phương bước lên cao, quay lại nói giọng buồn rười rượi:

- Tổ phụ, Giả lão đang ở ven biển chuẩn bị đi, nên gọi lão ta không ?

Chưa đợi Liệt Hỏa Thần Quân trả lời, La Như Long vội chạy đến phía Trình Phương.

- Người đứng lại !

Liệt Hỏa Thần Quân quát lớn.

La Như Long liền quay người lại, Liệt Hỏa Thần Quân đã lướt đến gần, hỏi:

- Người vội muốn đi hay sao ?

La Như Long biết rằng lão ta hiểu lầm, bèn đáp:

- Không ! Không ! Vãn bối nhìn xem Giả tiên bối đang làm gì ?

Liệt Hỏa Thần Quân cười lớn:

- Tiểu tử, ta hỏi người, người còn gì muốn nói khi chia tay không ?

- Lão nói vãn bối bây giờ luôn sao ?

Thấy Liệt Hỏa Thần Quân gật đầu, La Như Long bái người xuống đất, nói giọng xúc động:

- Lão tiên bối, mong lão bảo trọng lấy thân ...

Chưa dứt lời, La Như Long đứng dậy nhìn lão một lần nữa rồi quay người bước đi.

- Đứng lại !

La Như Long dừng lại với tâm trạng hoang mang, Liệt Hỏa Thần Quân trầm giọng hỏi:

- Tiểu tử, khi người đặt chân lên đảo Liệt Hỏa, lão phu thử người ba chiêu, người còn nhớ chứ ?

- Vãn bối nhớ rõ !

- Đảo Liệt Hỏa ta cũng có luật tiến khách, người biết không ?

- Vãn bối không được biết.

Liệt Hỏa Thần Quân cười kha kha:

- Người nào lên đảo phải tiếp ta ba chiêu, muốn rời khỏi đảo phải tiếp ta ba chiêu mới được.

La Như Long gượng cười :

- Đảo Liệt Hỏa đã có luật tiễn khách, vãn bối xin tuân mệnh !

Liệt Hỏa Thần Quân nói từng tiếng một :

- Chiêu của ta có tên là “Tổng quân hạ hải”, người nên thận trọng !

Lập tức một luồng kinh phong mãnh liệt như muốn lật trời đổ nước cuộn cuộn ập tới ...

La Như Long có kinh nghiệm khi mới lên đảo, đồng thời lãnh hội được qua hai năm nay, biết rằng Liệt Hỏa Thần Quân diện ác tâm thiện, không nở ra tay tuyệt tình khi ly biệt. Bởi vậy thấy trận cuồng phong ập đến hùng mãnh, chàng vẫn đứng sừng sững nguyên vị trí cũ.

Khi luồng cuồng phong bức đến sát bên người, La Như Long bỗng phát giác ra một luồng hấp lực.

Vì chàng không hề kháng cự, nên bị luồng kinh lực đó vừa bạt đến chàng lập tức chao đảo và bị hút mấy bước.

La Như Long đứng lại chưa vững, đã có một luồng dư lực khác từ dưới chân thốc lên làm chàng hổng chân tay thẳng lên trên không.

La Như Long bây giờ đâu phải như hai năm trước đây ? Lúc này nếu chàng có ý kháng cự, chỉ cần tung song chưởng đánh bức ngang luồng lực của Liệt Hỏa Thần Quân, tuy yếu nhưng chàng thoát khỏi chưởng phong của đối phương là chuyện đơn giản.

Nhưng La Như Long không làm vậy, vì đã nói là tuân mệnh quyết không hoàn thủ.

Thân hình bị lơ lửng trên không lên xuống chẳng được, nhưng La Như Long không tức giận, quay đầu nhìn xuống cảnh trường phía dưới.

Rất lâu không nghe thấy Trình Phương lên tiếng, cô ta đang làm gì ?

Bởi vậy, ánh mắt đầu tiên của chàng là nhằm đến hướng Trình Phương.

Kỳ lạ thật, cô ta đi đâu mất ?

Trình Phương đi đâu ? La Như Long bao nỗi nghi hoặc sâu tư !

Giọng Liệt Hỏa Thần Quân oang oang thốt lên:

- Tiểu tử, người muốn tìm Phương nhi hả ? Nó vẫn có lòng tốt, đã chạy đến Già lão gia để muốn cứu viện người đấy.

Lão cất giọng cười bạo mấy tiếng, nói tiếp :

- Lão phu nhất nhất một lời, nói tổng người xuống biển là tổng người xuống biển. Ta xem Già lão gia sẽ nghĩ gì về ta ? Tiểu tử, chuẩn bị bay xuống biển.

Tiếp đó, một luồng lực đạo uy mãnh vô song thốc đến La Như Long, chàng giống như cánh chim bị cuốn đi trong cơn giông bão, bay thẳng ra biển.

Tiếng gió xé bên tai, đảo Liệt Hỏa lùi nhanh về phía sau.

“Bôm” một tiếng, La Như Long rơi ngay xuống biển.

Rơi xuống nước, La Như Long cứ cho rằng như vậy là thôi, nào ngờ chuyện xảy ra hoàn toàn khác. Luồng lực đạo tổng chàng xuống biển đó vẫn không thu hồi, cứ tiếp đẩy chàng xuống ... chìm xuống ... rất sâu.

La Như Long mới bắt đầu thực sự khiếp hãi.

Vùng vẫy dưới nước không ít công phu, La Như Long mới thoát khỏi luồng lực đó, tuy nhiên cũng bị hộp mấy hộp nước biển vào bụng, thiếu điều ngộp thở.

Khi trời lên mặt nước nhìn về phía đảo, chàng nghe tiếng kêu thất thanh, tiếp theo là tiếng cười từ đảo vọng đến.

Hai bóng người xuất hiện, lướt nhanh trên mặt nước tiến thẳng đến La Như Long.

Đó chính là Trình Phương và Giả Như Chân.

Vừa thoáng thấy Giả Như Chân, La Như Long mừng rỡ gọi lớn:

- Lão tiên bối, vẫn bối ở đây này.

Tiếng cười của Giả Như Chân vang vọng trên mặt biển, hai người cùng lướt đến cạnh La Như Long.

Trình Phương thả một khúc gỗ xuống nước, cất giọng :

- Lên đi !

Giả Như Chân cúi xuống kéo La Như Long đứng lên trên khúc gỗ, cười giọng chan hòa:

- Chỉ hai năm không gặp, người không những đã lớn nhiều, mà cũng thành đạt nhất chân tuyệt nghệ !

Trình Phương biểu lộ ánh mắt u buồn lưu luyến nói:

- Giả lão gia, vẫn bối không tiễn đi xa, mong lão sớm về cho vẫn bối đỡ phần lo lắng.

Cô ta quay sang chào La Như Long với giọng bùi ngùi:

- Tạm biệt !

La Như Long cảm thấy trong mũi cay cay, nước mắt chùng như muốn rơi, chàng tiến đến gần, nắm chặt lấy tay Trình Phương, giọng xúc động nói:

- Phương cô nương, cảm ơn sự quan tâm giúp đỡ của cô nương hai năm nay, biết bao giờ mới gặp lại nhau ...

Trình Phương lệ châu cũng ngấn dài, nói tiếng nghẹn ngào:

- Muội đã có thể rằng suốt đời ở bên tổ phụ, ngày nào tổ phụ còn tạ thế, muội quyết không đi đâu ...

Nói lên được dường ấy, giọng tắt nghẽn đi.

La Như Long nắm chặt tay hơn, cảm kích mở lời:

- Đã nói như vậy, La Như Long ta sẽ trở lại đảo để gặp lại cô nương.

Kiểm chế cơn xúc động, Trình Phương gắng nói thành lời:

- Tổ phụ không thích người đến đây gây phiền, sự tịnh tu của tổ phụ, nhất là đối với huynh, mong huynh lấy sự báo thù làm trọng, chớ vì tình cảm mà phân tâm, huynh có hiểu cho chăng ?

Bấy nhiêu lời khuyên nhủ của Trình Phương đã hàm chứa biết bao nhiêu điều trong đó.

Giả Như Chân cười để dứt áo ra đi, nói:

- Được rồi ! Được rồi ! Chúng ta kịp lên đường để kịp đến Xích Khê trước lúc trời sáng mới được.

Trình Phương gượng cười trong nước mắt, nói thêm một tiếng tạ biệt, cô ta gỡ tay chàng rồi quay lại chuẩn bị vào bờ ...

La Như Long vội nói với theo:

- Phương cô nương, Thần Quân lão tiên bối không để ta bái biệt sao ?

- Không phải huynh đã từ biệt tổ phụ rồi à ?

La Như Long nói giọng u sầu:

- Ân của Thần Quân cao ngất như núi, lúc lâm biệt cũng không để ta nói lời tạ từ ?

Giả Như Chân cười lớn:

- Liệt Hỏa lão nhân có tính kỳ quặc, lúc nãy ra tay đem người nhán chìm trong nước, người còn muốn bái tạ làm gì nữa ?

Lão nhìn lên bờ, nói tiếp :

- Người có cho rằng Liệt Hỏa Thần Quân không có mặt, nhìn kia, không phải lão ta đang đứng trên đó hay sao ?

- Ở đâu ? Ở đâu ?

La Như Long phóng ánh mắt nhìn theo, nhãn lực của chàng thuộc loại siêu quần, dễ gì không thấy ?

Ánh sáng từ trong đảo tỏa ra, dáng Liệt Hỏa Thần Quân đứng trên bờ với chiếc áo màu hồng bay phăng phất.

La Như Long liền cúi người ôm quyền thi lễ, giọng cao giọng :

- Lão tiên bối, La Như Long xin cáo biệt.

Bất chợt, tai La Như Long nghe giọng cười của Liệt Hỏa Thần Quân truyền đến:

- Người sao cứ lảm nhảm thế, cút đi ! Lão phu nhắc cho người nhớ một điều, lão phu và người vẫn không liên hệ gì !

Không ngờ lúc lâm biệt, Liệt Hỏa Thần Quân lại phát lên lời lạnh lùng, thi lễ xong, La Như Long liền quay người lại ...

Giả Như Chân há miệng như muốn nói điều gì, lại ngừng.

La Như Long lấy làm lạ, hỏi:

- Lão tiên bối, lão muốn nói gì vậy ?

Giả Như Chân ban đầu ngớ người ra, sau đó lại cười ha ha nói:

- À, à, lão phu muốn nói là chúng ta nên đi thôi.

Màn đêm mờ ảo, La Như Long vẫy vẫy tay chào Trình Phương đang xa dần, rồi cùng Giả Như Chân rời xa đảo Liệt Hỏa.

Hai bóng người lướt nhanh giữa biển cả mênh mông, đảo Liệt Hỏa còn như một khối lửa hồng.

Trong sự tịch mịch ảm đạm Giả Như Chân chợt cất giọng cười lớn, nói:

- Tiểu tử, xua đi nỗi sầu tư trong lòng, lão phu có lời muốn hỏi người.

- Lão tiên bối, lão muốn hỏi gì ?

Giả Như Chân đôi mắt vẫn khép như mọi lần, nét mặt rạng nụ cười, khiến người ta cảm thấy hòa thiện và thân thiết.

Do lướt đi nhanh như tên, gió biển phất động tà áo, chòm râu bạc trắng của lão cũng phăng phất trong gió, trông lão như một vì tiên ông.

Lão cố xua đi bầu không khí trầm lặng, cất giọng cười, hỏi:

- Theo Phương nhi nói, người tuy đã thành đạt Liệt Hỏa Thần công, nhưng vẫn không có danh phận sư đồ với Liệt Hỏa Thần Quân, điều đó có thật không ?

La Như Long gật nhẹ đầu.

Giả Như Chân hỏi tiếp:

- Lão phu muốn hỏi là người không muốn tôn Liệt Hỏa Thần Quân là sư phụ ? Hay lão không muốn thu nhận người làm đồ đệ ?

La Như Long chỉ cười không trả lời.

Giả Như Chân không truy hỏi tiếp, mỉm cười nói:

- Khi ở thạch động đỉnh Thiên Trụ, lão phu từng nói với người là nếu Liệt Hỏa Thần Quân không muốn thu nhận người làm đệ tử, lão phu và người phân định lại danh phận sư đồ, bây giờ theo người thế nào ?

Trước đây Giả Như Chân thật sự có nói điều đó. La Như Long hơi có phần lúng túng, gượng cười trả lời:

- Đa tạ thịnh ý của lão. Thần Quân lão tiên bối tuy không nhận văn bối làm đệ tử nhưng văn bối đâu thể quên ân đức của lão ta. Bởi vậy ...

- Bởi vậy người không dự định bái danh sư nữa chứ gì ?

Lão nói tiếp :

- Điều thứ hai ta muốn hỏi, ở Vũ Dương sơn, người có nói lão phu chính là Liệt Hỏa Thần Quân, bây giờ sao ?

La Như Long nhìn sang lão, tự lắc đầu, khoanh khắc sau lại mỉm cười trả lời:

- Lão tiên bối, văn bối có một điểm hoài nghi không sáng tỏ được, cứ ngỡ rằng lão tiên bối chính là Liệt Hỏa Thần Quân!

- Vì sao ?

Giả Như Chân như lẩm phần ngạc nhiên.

La Như Long đáp:

- Vì mắt lão sao không có khi nào mở to ra cả.

- Vì như vậy à ? Ha ... ha ... ha ...

Cười lên mấy tiếng, lão nói tiếp:

- Trước đây ta đã nói với người, ta cũng có nỗi khổ vì không thể mở mắt ra được, tuy nhiên ...

- Tuy nhiên sao ?

La Như Long cố gặng hỏi.

- Tuy nhiên người đã hoài nghi ta điều đó, ta cũng cần phá giải nỗi hoài nghi của người, mở mắt ra để người xem. Nhưng không phải là hôm nay.

- Vậy lúc nào ?

- Sau khi đến Thanh Hải để người đạt được kỳ công của “Thái cực đồ”.

La Như Long sửng sốt hỏi:

- Sao ? Lão nói chúng ta phải đến Thanh Hải hả ? Đi Thanh Hải làm gì ?

- Ủa ! Phương nhi không nói với người về câu “Tứ hải quy tâm” ư ?

- “Tứ hải quy tâm” và Thanh Hải tương can gì ? Mong lão nói rõ.

Giả Như Chân rung râu cười tiếp lời:

- Vì câu mập mờ bí ẩn đó mà lão phải rảo cùng trời cuối đất với cả vạn dặm đường.

Bây giờ quả thật không phụ khổ công bôn ba của ta, câu bí ẩn đó đã được giải ra.

Lão ta cười về đắc ý, nói tiếp:

- Lão phu vốn cho rằng điều ám chỉ trong câu bí ẩn đó nên là một hải đảo xung quanh là nước, không ngờ điểm trọng yếu của nó lại là chữ “Tâm” nằm cuối cùng.

- Chữ “tâm” ư ? Chữ “Tâm” giải ra như thế nào ?

- Lật địa đồ Trung Quốc ra, tỉnh Thanh Hải nằm đúng ngay trung tâm địa đồ. Đồng thời tỉnh Thanh Hải có một “Thanh Hải” (biển xanh) nổi danh, mà ở chính giữa “Thanh Hải” lại có một “Hải Tâm sơn” (núi giữa lòng biển), xung quanh “Hải tâm sơn” là nước bao bọc, người nghĩ xem câu “Tứ hải quy tâm” có khớp đúng như vậy không?

La Như Long ngẫm nghĩ chốc lát, gật đầu nói:

- Có lý ! Có lý ! Thế còn bức sơn thủy họa đồ chính là ám chỉ vùng trên Hải tâm sơn luôn sao ?

- Không sai ! Lão phu đã đến đó, quả thực không sai !

La Như Long trầm ngâm khoanh khắc, ngạc nhiên hỏi:

- Lão đã đến Hải tâm sơn, sao không lấy tông kỳ bảo võ lâm đó ?

Giả Như Chân cười to:

- Lão phu dù cố tâm lấy kỳ bảo đó, “Thái cực đồ” người cất giữ ở trong người thì ta làm sao lấy được?

- “Thái cực đồ” có diệu dụng gì ? Vì sao cần phải có nó ?

Vừa nói chàng vừa lấy “Thái cực đồ” ra ngắm nghía.

Giả Như Chân cầm lấy nó đưa lên trước mặt chàng, nói:

- Chớ xem thường thứ này, không có nó người chỉ bó tay thất vọng.

Sực nghĩ đến điều gì, lão ta hỏi:

- Ta hỏi người bức sơn thủy họa đồ ở trên mặt diện “Thái cực đồ” người nhớ chuẩn xác chứ ?

- Văn bối đã chiêm nghiệm rất kỹ, đương nhiên nhớ thành thực rồi.

- Không còn điểm nào nhầm nữa chứ ?

- Tuyệt đối không!

Giả Như Chân đưa “Thái cực đồ” lại cho chàng, nói:

- Như vậy dù có mất đi cũng khỏi phải lo lắng. Người khác lấy được nó cũng như một phế vật mà thôi !

Trong màn đêm mờ mịt, bên Xích Khê đã ở trong tầm mắt.

La Như Long cất “Thái cực đồ” vào trong người, nhân tiện lấy ra một vật gì đưa cho Giả Như Chân nói:

- Lão tiên bối, đây là lòng thành của văn bối.

Giả Như Chân đưa mắt ngắm vật trong tay, chính là ba hạt Hỏa trung liên lóng lánh.

Lão ta mỉm cười cất nó vào trong người, đoạn lấy cái túi nhỏ trên vai trao cho La Như Long, bảo:

- Tiểu tử, người dừng lại xem, đây là vật đặc biệt ta tặng cho người.

La Như Long dừng ngay lại, vội mở túi ra xem ...

Thì ra trong túi là một bộ y phục nho sinh màu trắng mới toanh, có cả khăn bài và đai lưng.

Đúng là một chiếc áo màu trắng, La Như Long rất thích, duy có một điều khiến chàng phân vân không hiểu là trên mỗi vật áo đều có thêu một đóa hoa hồng màu tươi thắm, quả là một điều khiến người ta lẩm thắc mắc ngạc nhiên.

24. Chương 24: Cổ Nhân Tương Phùng

La Như Long vốn yêu thích màu trắng tinh khiết, giờ cầm chiếc áo nho sinh màu trắng trên tay lại nổi lên bốn đóa hoa hồng rực rỡ, đâu còn là đơn thuần màu trắng bạch để chàng yêu thích nữa.

Chàng đang ngắm xem chiếc áo, Giả Như Chân cười lớn, nói:

- Người thay y phục đi, chúng ta còn sớm lên bờ nữa !

- Lão tiên bối, bốn đóa hoa hồng này sắc sỡ khó coi quá.

Thấy chàng vẫn lưỡng lự, lão ta bèn nói:

- Ngốc thật ! Chính vì bốn đóa hoa hồng đỏ mà lão phu phải đi khắp tỉnh thành Trường Sa để thuê cho người, lẽ nào người không cảm tạ hay sao ?

- Thế nào ? Lão phải tìm người để thuê lên hử ? Vậy nhất định phải có nguyên do, xin lão nói rõ !

Giả Như Chân vuốt râu cười:

- Mục đích ư ? Đương nhiên có chứ ! Chính là hai chữ “Lưu hành”!

- Lưu hành à ?

- “Lưu hành” không được sao ?

Giả Như Chân nói với hàm nghĩa sâu xa, bèn tiếp:

- Người bất tất nghĩ nhiều, hãy thay y phục đi, chẳng lẽ lão phu để người chị thiệt ?

La Như Long có linh cảm sự việc không giống như lão nói, hai chữ “Lưu hành” tất có nguyên nhân. Nhưng nguyên nhân thế nào ? ... Chàng chưa biết được.

Bởi vậy tuy không muốn chút nào, La Như Long vẫn thay bộ y phục đó vào.

Chiếc áo bào màu hồng độ qua hai mùa sương gió cũng chính là vật kỷ niệm duy nhất của chàng suốt hơn hai năm ở đảo. Bởi vậy khi cởi nó ra, chàng cẩn thận bỏ vào trong túi xách.

Giả Như Chân lấy làm ngạc nhiên nói:

- Nghe nói người rất ghét màu hồng, xem ra chiếc áo màu hồng đó người cũng rất coi trọng.

La Như Long chỉ mỉm cười, mặc chiếc áo nho sinh vào, từ đầu đến chân hoàn toàn mới, trông vẻ rất anh phong tuấn tú, so với trước đây còn có nét phong vận phiêu dật.

Giả Như Chân tiếp lấy ra một chiếc quạt bằng ngà màu trắng đưa cho La Như Long, rồi cầm lấy chiếc túi của chàng trao qua, lão nghiêng đầu ngắm nghía chàng rồi cười rộ:

- Ô, rất giống ! Ha, ha, rất giống !

La Như Long tròn xoe đôi mắt hỏi:

- Lão nói vân bối rất giống ai vậy ?

Giả Như Chân không nói thêm, chỉ mỉm cười bảo:

- Tiểu tử, chúng ta đà sắp lên bờ, giờ lão phu có mấy lời trao đổi với người.

- Trao đổi gì ?

- Thứ nhất, trên đường đến Thanh Hải, mọi hành động người đều phải nghe theo chủ ý lão phu đề xuất ?

- Điều đó là tất nhiên !

Giả Như Chân chỉ vào bộ y phục trên người chàng, mỉm cười tiếp lời:

- Bộ y phục này là lão phu đặc biệt lựa chọn cho người, người không được tự ý thay đổi.

Tuy không hiểu được dụng ý của lão, thấy lão nói có vẻ trịnh trọng, chàng chỉ việc gật đầu nghe theo.

Hai người bắt đầu cập vào bên Xích Khê.

Lúc này trời chưa sáng, mọi người đang nằm trong giấc mộng. Bọn họ một lão một thiếu niên lên bờ một cách rất đột xuất, đứng ra thì không có ai hay biết.

Nhưng không phải !

Khi vừa nhảy lên bờ, La Như Long bỗng phát hiện có một bóng người thoát hiện cách trước mặt không xa rồi biến mất.

Do hai năm luyện công trên đảo Liệt Hỏa, thính lực và nhãn lực của chàng hơn hẳn với người thường, bởi vậy dù bóng người đó biến mất đi như ủy mị, đầu thế lọt khỏi ánh mắt của chàng ?

Nhưng cũng thật kỳ lạ, La Như Long rời khỏi đảo Liệt Hỏa, ngoài mấy người trên đảo đó, tuyệt không có ai biết đến.

La Như Long lắc đầu trầm nghĩ:

“Khả năng họ không thể theo dõi ta, ta không nên đa nghi để thêm phiền toái.”

Đột nhiên ...

Tiếp thêm hai bóng người thoát hiện rồi lại mất, họ đều biến về hướng bắc.

La Như Long biết chắc rằng không phải sự ngẫu nhiên, định lao người bám theo để nắm rõ tận tường, nhưng đã bị Giả Như Chân giữ lại, chàng sốt ruột hỏi:

- Lão tiên bối, lão không thấy ba bóng người vừa xuất hiện đó sao ?

Giả Như Chân mỉm cười tiếp lời:

- Ta đã thấy rồi, ta hỏi người, người định bám theo họ để hiểu rõ ngọn ngành phải không ?

- Đúng vậy.

- Người việc gì phải phí công vô ích ? Muốn biết rõ ý đồ của họ, người hỏi ta không tiện hơn sao ?

- Lão biết hả ?

Giả Như Chân gật đầu, chàng hỏi tiếp:

- Bọn họ canh giữ ở bến Xích Khê này nhằm mục đích gì ?

- Mục đích chính là nhắm vào người.

- Nhắm vào văn bối ư ?

La Như Long càng thêm ngạc nhiên.

Giả Như Chân tiếp lời:

- Đúng vậy !

La Như Long lắc đầu nói:

- Lão nói đùa chứ ? Văn bối ở trên đảo hơn hai năm, lẽ nào bọn họ biết sáng nay văn bối trở lại Trung Nguyên ?

Giả Như Chân vỗ vai chàng, cất giọng :

- Trước hết ta hỏi người, người cất giữ vật chí bảo võ lâm là mọi người đều biết rõ phải không ?

- Vâng !

- Người đem theo âm điện “Thái cực đồ” đến đảo Liệt Hỏa có phải là chuyện bí mật không ?

- Không !

- Mục đích của người đến đảo Liệt Hỏa là gì ? Người cho rằng mọi người hoàn toàn ngốc cả hay sao ? Bọn ma đầu Miêu Cương lẽ nào không biết Liệt Hỏa Thần Quân cất giữ dương điện “Thái cực đồ” ?

La Như Long gật đầu, chợt lắc đầu hỏi giọng nghi hoặc:

- Họ có thể biết rõ ý đồ của văn bối, nhưng họ đâu thể biết đích xác là sáng nay chúng ta trở lại Trung Nguyên?

- Người thật vớ vẩn, họ tuy không biết rõ người lúc nào rời đảo Liệt Hỏa, nhưng người sớm muộn gì cũng có ngày trở lại bến Xích Khê, đúng không ?

La Như Long chớp chớp mắt nói:

- Ô, đúng là như vậy !

- Đã biết người sớm muộn gì cũng trở lại Trung Nguyên, họ phải năm ba người ngày đêm canh giữ ở đây, có gì phải lấy làm kỳ quái ?

La Như Long bật cười :

- À, thì ra họ chẳng kể ngày đêm canh giữ đây hơn hai năm trời.

- Chứ gì nữa.

- Lỡ ra văn bối ở trên đảo thêm hai năm nữa, họ cũng chẳng kể nắng mưa chầm chầm canh tuần như vậy à ?

- Đương nhiên !

- Sao lão biết được mưu đồ của họ ?

- Tiểu tử, người quên rồi sao ? Lão phu vì cố tâm tìm địa điểm giấu vật kỳ bảo được ám chỉ trong “Thái cực đồ”, đã từng rảo khắp Trung Nguyên, hành vi của họ đâu thể lọt được qua mắt ta ?

La Như Long bước đi nhanh bên cạnh Giả Như Chân, chàng chợt cất giọng hỏi:

- Lão tiên bối, ba bóng người vừa rồi xem ra thân pháp không tồi chút nào, sao họ không dám ra tay chặn đường ?

Giả Như Chân mỉm cười trả lời:

- Trách nhiệm của họ không phải là đoạt bảo, chỉ cần phát hiện người đặt chân lên bờ, họ phải tức tốc đi báo tin.

La Như Long không khỏi ngạc nhiên, hỏi:

- Sao lại phát hiện một mình văn bối, không phải lão và văn bối cùng đi đó sao ?

Giả Như Chân cười :

- Có thể họ thấy ta già cả nên không để mắt tới.

- Vậy họ chỉ sợ Liệt Hỏa Thần Quân đồng hành với văn bối, đúng không ?

- Vì một phen khiếp hãi lần hỏa thiêu đoàn thuyền, bởi vậy lúc này nếu có Trình Phương đồng hành với người, họ cũng lắm phần lo sợ !

La Như Long trở lại vấn đề ban đầu, nói:

- Nếu khi nãy lão để văn bối truy đuổi theo bắt một trong ba tên đó, truy hỏi cho ra ngọn ngành không tốt hay sao ?

Giả Như Chân tiếp giọng :

- Người đuổi theo họ, chẳng bằng hỏi ta không tiện hơn ư ?

- Lão nắm rõ hoàn toàn hử ?

- Hẳn vậy !

- Bọn hán do ai điều phái đến ?

- Biện gia bảo.

La Như Long dường như cũng lưỡng được điều đó, bèn tiếp:

- Đụng đến Biện gia bảo, văn bối trên đường đến phương bắc e không lắm yên tâm.

- Có lão phu bên cạnh, người bắt tất lo lắng. Tốt nhất là họ không phạm ta thì ta không chạm đến họ.

La Như Long suy nghĩ điều gì, chợt nói:

- Lão tiên bối, văn bối đề xuất một điều được không ?

- Cứ nói.

- Chúng ta thay đổi hướng đi.

Cũng hơi bất ngờ bởi đề xuất đó, Giả Như Chân hỏi:

- Thế nào ? Có lẽ ngại sợ giữa đường có người vây chặn làm trở ngại hành trình của chúng ta chứ gì ?

La Như Long nhớ lại lời dặn của Trình Phương là Giả Như Chân có tính cố chấp, bởi vậy chàng cười trước rồi mới đáp:

- Theo ngu kiến của vãn bối, trước khi chưa đến Thanh Hải luyện thành đạt tuyệt thế kỳ công, chúng ta nên hành trình một cách ngang nhiên, lỡ ra làm kinh động đến bọn ma đầu Miêu Cương thì quả là rắc rối !

Thấy chàng nói có lý, Giả Như Chân gật đầu cười tiếp lời:

- Chủ ý của người không sai, nhưng ...

- Nhưng sao ?

Giả Như Chân ngưng thần lắng nghe, nhún vai:

- Không đợi chúng ta kịp thay đổi hướng đi, người nghe kìa, có người đến rồi.

La Như Long thính lực cũng bắt phàm, lắng nghe khoảnh khắc, vội quay đầu hỏi:

- Lão tiền bối, vãn bối nghe chỉ có hai người, vãn bối sẽ thưởng họ mấy chiêu rồi lão cùng vãn bối rè đi hướng tắt được không ?

Giả Như Chân chợt giương đôi mày bạc, nói:

- Tiểu tử, người muốn lão phu thay đổi hướng đi không khó, nhưng người không tặng họ được vài chiêu thì lão phu không nghe theo ý người.

La Như Long hỏi với giọng ngạc nhiên :

- Người đến đó ắt là bọn ma đầu hắc đạo, lão không tin vãn bối đánh gục họ hả ?

- Cứ để xem ...

Giả Như Chân chưa nói hết lời, quả nhiên có bóng người xuất hiện.

La Như Long muốn thử sức mình, hơn nữa tuổi trẻ khí thịnh, thấy hai bóng người lướt đến chàng thủ thế đợi chờ.

Thoắt một cái, hai bóng người đã đáp xuống cách trước mặt chàng không xa.

Thì chính ra là Biện Khởi Giao và Biện Khởi Phụng.

Khi nhận rõ bọn họ, La Như Long trông ngược đánh đòn, niềm nở bước đến.

Huỳnh muội Biện Khởi Phụng cũng vui mừng khôn xiết, họ bắt tay La Như Long hỏi han rồi rít.

Cách biệt lâu ngày, giờ gặp nhau, họ vắn vít nhau tràn trề niềm vui.

Giả Như Chân vuốt râu giọng cười vang nói:

- Tiểu tử, giờ người có tặng chưởng được không để thay đổi hướng đi ?

Nghe câu nói đùa đó, Biện Khởi Phụng ngẩn e lệ, thả tay La Như Long ra, quay sang thì lễ Giả Như Chân:

- Lão tiền bối, lão đương uy ở tửu lâu Trầm Gia Loan, vãn bối vô cùng khâm phục, hôm nay hân hạnh được tương kiến, cũng khẩn xin lão truyền thụ chiêu “Lão Ngưu phá xa” cho đi !

Giả Như Chân mỉm cười nói với La Như Long:

- Cũng là do người tuyên truyền đấy !

Biện Khởi Giao hỏi chen vào:

- Vừa rồi lão có nói thay đổi hướng đi hử ? Đường này chúng vãn bối rất quen thuộc, vãn bối xin dẫn đường nha !

Biện Khởi Phụng cười thánh thót:

- Hôm nay thật không dễ gì gặp La tiểu ca, lão không những phải truyền chiêu “Lão Ngưu phá xa” cho huynh muội vãn bối, mà lão cũng nên đáp ứng để vãn bối đem ngựa tùy tùng theo lão đi ngao du tứ xứ.

Cũng không ngờ huynh muội họ Biện nhiệt tình đến như vậy, Giả Như Chân rẽ hướng đi theo họ trên con đường tắt, miệng lại nói:

- Lão phu truyền thụ chiêu “Lão Ngưu phá xa” là điều không khó, còn các người muốn cùng lão ngao du giang hồ, ha ha, giờ chưa phải lúc.

- Chưa phải lúc hả ?

Biện Khởi Phụng như có phần thất vọng tiếp mở lời:

- Long tiểu ca, huynh từng nói sau khi từ biệt đảo Liệt Hỏa về muốn cùng muội và Giao ca ca hành đạo trên giang hồ, bây giờ ...

Thấy Biện Khởi Phụng với ánh mắt hờn dỗi, La Như Long nhất thời không nói nên lời chàng cũng không hiểu được bao điều ấp ủ trong lòng cô ta.

Sự thực, La Như Long đại sự chưa thành, chẳng lẽ chàng vứt bỏ đi để quyến luyến tình cảm với giai nhân ?

Không biết làm sao, chàng hé môi cười :

- Xin cô nương hiểu cho, lời của Giả lão tiên bối là thực, nếu chuyện không phải là trọng yếu thì lão việc gì phải nhọc lụy cùng đi với tại hạ ?

Huynh muội họ Biện đưa mắt nhìn nhau, Biện Khởi Phụng phân vân hỏi:

- Lão cùng Long tiểu ca đi lên phương bắc làm gì ?

- Đi Thanh ...

Sợ La Như Long tiết lộ mục đích, Giả Như Chân liền đằng hắng một tiếng, ngắt lời:

- Bọn ta đi phương Bắc với cả ngàn dặm đường, Biện cô nương đã gắn bó thêm tình với La Như Long, lão phu cũng muốn dặn đôi lời, được không?

- Xin lão cứ dạy bảo !

- Biện cô nương đã cố chờ đợi được hai năm nay, lão phu khuyên cô nương cố đợi thêm ba tháng nữa.

Biện Khởi Giao hỏi xem:

- Lão tiên bối nói chỉ cần thời gian ba tháng, La đệ đệ hoàn thành việc lên phương Bắc tìm vật kỳ bảo ư ?

Biện Khởi Giao biết rõ mục đích, Giả Như Chân chẳng giấu giếm bèn gật đầu nói:

- Nếu lão phu tính không sai, chỉ cần thời gian độ ba tháng. Giờ ta và hiền huynh muội hữu duyên tương kiến, La Như Long định muốn truyền thụ chiêu “Lão Ngưu phá xa”, ta cũng hoàn toàn đồng ý. Chỉ là chúng ta nên tìm một nơi để dừng chân, vì phải cần thời gian hai ba ngày mới luyện thành đạt.

Biện Khởi Giao mừng rỡ nói với muội muội của mình:

- Muội muội, Giả lão tiên bối đáp ứng truyền thụ chiêu tuyệt học, chúng ta tạm thời tìm một nơi để dừng chân đi.

Biện Khởi Phụng cất giọng yếu điệu:

- Nghe nói học chiêu “Lão Ngưu phá xa” huynh đã mừng quýnh lên rồi. Muốn có nơi dừng chân, hãy kiếm một nông gia gần đây, đưa cho họ vài lượng bạc là được.

Vừa đi vừa chuyện trò, bọn họ băng qua một ngọn đồi, trước mặt là rừng trúc.

Trời vào buổi ban mai, những hạt sương óng ánh trên đầu lá cây ngọn cỏ, không khí trong lành mát dịu.

La Như Long suốt hai năm không thấy cảnh sắc thiên nhiên xanh thắm mượt mà như thế này, chàng thả mắt ngắm nhìn như muốn nuốt cả màu xanh thiên nhiên vào trong tâm hồn.

Giả Như Chân chợt dừng chân lại, mỉm cười nói Biện Khởi Giao :

- Hiền huynh muội bất tất phải phí thân đi tìm nơi dừng chân, ta thấy lệnh tôn đã đến rồi kìa ! Ha ha !
- Lão nói phụ thân của văn bối đã đến đấy ư ?

Biện Khởi Phụng ngạc nhiên thốt lên.

Giả Như Chân chỉ rừng trúc trước mặt nói:

- Biện cô nương nếu không tin thì cứ gọi thử đi !

Biện Khởi Phụng đang ngơ ngác nhìn, tức thì có những tiếng cười lớn phá lên từ phía rừng trúc. Tiếp đó, tiếng áo phất phành phạch trong gió “Vù vù vù” mười mấy bóng người lao vụt ra.

25. Chương 25: Tán Đỡm Loạn Hồn

Mười mấy người dáng như hổ dữ đáp xuống đường trường, vây áp bọn họ ở giữa.

Bốn người đứng chắn phía trước, La Như Long đều quen mặt. Nhân vật đứng chính giữa chính là Biện Quảng Nguyên.

Phía bên trái là bọn “Dao Sơn Nhị Xú”, hai cặp nhân lão liêng nhìn đảo lượt trên người La Như Long.

Còn phía bên phải chính là “Lạc Phách thư sinh” Thiệu Quang đang đứng.

Thiệu Quang vẫn chiếc quạt trên tay, nét mặt âm hiểm quỷ quyệt, ánh mắt đầy hung bạo ác độc rừng rục nhìn La Như Long.

Vành tay bên trái gã ta đứt đầu mất, ắt là hai năm trước đây gã bị trúng chiêu “Lão Ngưu phá xa” của La Như Long, và bị “Thiết Phiến thư sinh” Tần Trọng Minh xẻo mất tai.

Bọn còn lại hình như toàn là vệ sĩ của Biện gia bảo, tên nào cũng tợn như hung thần ác sát, tay lăm lăm cung nỏ, ánh mắt đều tập trung đến Giả Như Chân và La Như Long.

Duy có một điều La Như Long lấy làm ngạc nhiên, là tên nào cũng có bảng bằng đồng chắn trước ngực, kể cả Thiệu Quang cũng vậy.

Qua thoáng suy nghĩ, chàng chợt hiểu ra, thàn nói:

- À, họ mang bảng đồng là để chống đỡ chiêu “Lão Ngưu phá xa”. Bọn nó chẳng hề hay biết là ta đã được thần công, chỉ cần xuất ngũ chỉ cũng đủ thấu sắt xuyên đá.

La Như Long đang trù mưu tính kế, thấy Biện Quảng Nguyên trợn mắt quát huynh muội họ Biện:

- Bây dẫn họ đi đường tắt này làm gì hử ?

Dương Thúc Ngô không dám bỏ qua Giả Như Chân, liền bước lên giở giọng hỏi:

- Lão nhân gia, cho biết quý danh ?

Giả Như Chân mỉm cười bình thản tiếp lời:

- Được “Dao Sơn Nhị Xú” xưng bằng lão nhân gia, lão hủ cũng thật vui lòng. Ta họ Giả, tức là “thương giả”, người hiểu thành “nhân giả” là lắm đấy. Ha ha !

Dương Thúc Ngô không để ý gì đến lời nói của lão, ôm quyền buông giọng:

- Lão phát hiện ra bọn ta ẩn thân, đủ chứng minh lão là một vị cao nhân ẩn thế.

Xin hỏi lão từ đảo Liệt Hỏa đến đây hay sao ?

Giả Như Chân nhìn huynh muội họ Biện biến sắc, vẫn nói giọng hòa hoãn:

- Không sai, ta từ đảo Liệt Hỏa đến. Nhưng người chớ hiểu lầm, ta không phải là Liệt Hỏa Thần Quân đáng sợ, phải không tiểu tử?

Câu cuối cùng lão quay sang hỏi La Như Long, chàng vẫn nét mặt lạnh lùng, thấy đối phương chắn đường, La Như Long muốn động thủ, nhưng ngại huynh muội họ Biện bên cạnh, bởi vậy liền nói với Giả Như Chân:

- Lão tiên bối, hà tất phải dụ giọng nói với họ, để văn bối đi thủ có ai dám cản đường?

Chàng nói là đi ngay.

- Không được đi.

Giả Như Chân liền giữ chàng lại.

Hành động bất ngờ của Giả Như Chân không những khiến cho huynh muội Biện Khởi Phụng sửng sốt kinh ngạc, mà đối phương ai ai cũng trở mắt nhìn.

La Như Long càng không hiểu, lạnh nhạt hỏi:

- Lão tiên bối, sao lão lại ...

Giả Như Chân cất giọng cười, ngắt lời:

- Tiểu tử, người đi như vậy xem ra không để mắt tới mấy vị đại hiệp này ? Người tự tin có thể đi được không?

La Như Long không đoán ra tâm ý của lão liền ngẩng cao đầu cất giọng cười sang sảng:

- Không phải văn bối tự khoe, cỡ như bọn “Dao Sơn Nhị Xú”, văn bối không đáng để mắt tới, lão không tin cứ thử xem ?

Bọn “Dao Sơn Nhị Xú” xạm da mặt lại, Dương Thúc Ngô biết rằng vấn đề không phải đơn giản, cả hai đánh mắt nhìn nhau, không nói. Nhưng điều họ đáng sợ chính là Giả Như Chân, vị lão nhân này tự thừa nhận là từ đảo Liệt Hỏa đến, vậy là gì của Liệt Hỏa Thần Quân?

Giả Như Chân lắc đầu bảo La Như Long:

- Tiểu tử, người nhầm rồi. “Dao Sơn Nhị Xú” tuy không làm gì được người, nhưng họ đông như vậy, người dù có thể phá được vòng vây, sợ rằng cũng không thoát được cung nỏ. Ha ... ha ... ha ...

La Như Long định tiếp lời, Giả Như Chân xua tay nói tiếp:

- Hơn nữa, Biện đại lão chủ là phụ thân của huynh muội Khởi Giao, nếu động thủ e rằng làm khó cho huynh muội họ. Theo lão phu, nên hóa can qua làm ngọc bạch, lấy bất động thủ vi nghi !

Những lời của lão ta làm La Như Long như chìm trong bao lớp sương mù, chàng nhìn huynh muội họ Biện đang lúng túng, rồi dò ánh mắt phóng thẳng đến bọn cao thủ hắc đạo hung dữ, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Giả Như Chân, chàng ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào mới có thể hóa can qua làm ngọc bạch, xin lão nói rõ ?

Giả Như Chân mỉm cười nói Biện Quảng Nguyên :

- Biện đại bảo chủ, lão dự định ngừng chiến hay muốn động thủ để lượng thử cao thấp ?

Biện Quảng Nguyên cũng muốn dò ý đối phương, bèn hỏi:

- Ngừng chiến thì sao ? Lượng sức lại là sao ?

Giả Như Chân cười tiếp lời:

- Nếu lão không thấy quan tài không rơi lệ, La Như Long cũng sẵn lòng giao chiến với các người liên thủ hợp vây. Tuy nhiên, không phải ta muốn các người nhụt khí, các người dám chắc phần thắng không lớn ...

Biện Quảng Nguyên cười nhạt cướp lời:

- Cao kiến của lão là muốn ta nhường đường phải không?

Giả Như Chân lắc đầu nói:

- Nhầm rồi ! Ta muốn kết giao bằng hữu với lão, muốn đến Biện gia bảo thăm viếng vài ngày.

Lời của lão ta làm mọi người trở mắt cả lên.

Biện Quảng Nguyên rất giảo hoạt, chỉ thoáng qua nháy mắt lão ta đã có trăm kế trong đầu, bèn gật đầu cười lớn:

- Được, được! Ta đến đây cũng có ý mời lão đại giá quang lâm đến tậ bảo. Biện gia bảo hân hạnh còn gì bằng.

La Như Long không nén nổi cơn tức giận hỏi Giả Như Chân với giọng kinh ngạc:

- Lão tiền bối, lão thật sự muốn đến Biện gia bảo hả ?

- Đương nhiên thật, có gì phải giả ? Người đáp ứng truyền cho huynh muội Khởi Giao chiêu “Lão Ngưu phá xa”, chúng ta cùng đến Biện gia bảo, không tiện hơn đi kiếm một nhà nông dân để dừng chân hay sao ?

Giả Như Chân cười ha ha, nói với Biện Quảng Nguyên:

- Biện đại bảo chủ đã đồng ý để ta đến quý bảo vài ngày, ta có mấy lời cũng muốn nói rõ trước.

- Lời gì ?

- Ta đến quý bảo lưu trú vài ngày mục đích là để truyền cho lệnh lang và lệnh tiểu thư một chiêu thần công. Biện đại bảo chủ không nên đã động đến “Thái cực đồ”, nếu không thì chớ trách ta không nể nang !

Lời đó động xuyên đến lòng tà tâm của Biện Quảng Nguyên, lão ta cười thâm trầm, nói:

- Đương nhiên ! đương nhiên !

Giả Như Chân mỉm cười tiếp lời:

- Điều thứ hai, ta muốn lấy một vật.

- Vật gì ?

Giả Như Chân chỉ thẳng đến Thiệu Quang đang lăm lăm La Như Long với ánh mắt hung dữ nói:

- Vị sư gia này chỉ có một vành tai trông rất khó coi, ý ta muốn xẻo phứt vành tai còn lại để mặt mày được cân xứng dễ nhìn hơn.

Ban đầu muốn đến Biện gia bảo để tác khách, giờ lại muốn xẻo tai người ta, thử hỏi có kỳ lạ không ?

Giả Như Chân phát ra lời đó, bọn cao thủ hắc đạo sắc mặt đại biến.

Lúc này tên Mã Tử Trường thuộc “Dao Sơn Nhị Xứ” có vẻ rất tức giận, lướt nhìn đồng bọn một lượt, dù cơn nộ khí xung lên tận não, lão ta vẫn không quên tra hỏi lai lịch Giả Như Chân, bèn bước lên nhất giọng hỏi:

- Lão nhân gia, ta trước hết muốn hỏi lão một câu, lão là gì của Liệt Hỏa Thần Quân ?

Giả Như Chân cười mỉa mai:

- Ta vốn không quen giả danh lừa bịp, nói thật cho người biết, ta chỉ là một lão nô bộc của Liệt Hỏa Thần Quân, nói như vậy để người yên tâm, đúng không ?

Mã Tử Trường với miệng rộng như cái bồn đựng nước, lắc đầu hỏi:

- Bất kể người nói thế nào, ta vẫn cho rằng cử chỉ của người quá đáng !

- Ta quá đáng hả ? Ha ... ha ... ha ...

Giả Như Chân chỉ thẳng vào mặt bọn hắc đạo, trầm giọng :

- Bọn người chặn đường ta, lại còn cho là quá đáng hử ?

Rồi chỉ đến Mã Tử Trường, Giả Như Chân lạnh giọng:

- Ta nói một là một, nói xẻo tai “Lạc Phách thư sinh” là xẻo tai. Nếu “Dao Sơn Nhị Xú” nhà ngươi không phục, ta cũng lấy luôn để các ngươi xem !

Giọng nói như thần linh ban ra, bọn “Dao Sơn Nhị Xú” không khỏi khiếp sợ.

“Lạc Phách thư sinh” Thiệu Quang sắc mặt nổi từng đường trắng đường xanh, ngậm ngừ muốn nói, nhưng Giả Như Chân liền xua tay lớn tiếng:

- Thiệu sư gia, chớ cho rằng ta phóng tên nhằm đích, cố ý gây gỗ với ngươi. Vì ánh mắt ngươi đầy ác độc, nếu không trừng trị ngươi, sợ ngươi không biết trời cao đất dày.

Lão ta dường như đã nói xong, quay sang mỉm cười hỏi La Như Long:

- Tiểu tử, ngươi có biết người của Biện gia bảo hôm nay mang bằng đồng trước ngực để làm gì không?

La Như Long cười trả lời:

- Để chống đỡ chiêu “Lão Ngưu phá xa” của vân bối.

- Giờ ta muốn lấy tai Thiệu Quang, theo ngươi xử lý cách nào ?

La Như Long liếc nhìn Thiệu Quang, mỉm cười tiếp lời:

- Đối với Thiệu Quang, vân bối chỉ cần một hai chiêu là đủ.

- Một hai chiêu à ? Vẫn sử dụng chiêu “Lão Ngưu phá xa” hay sao ?

- Đương nhiên !

Giả Như Chân vuốt râu cười; - Ngươi nói chỉ cần một hai chiêu, lỡ ra Thiệu Quang tiếp nổi thì ngươi tính sao ?

La Như Long ngạo khí trỗi dậy, đồng dục nói:

- Thiệu Quang chẳng lẽ không muốn rửa mối nhục trước đây hay sao ? Giờ chỉ cần gã ta tiếp nổi một hai chiêu, không để gã ta phí tâm, La Như Long này sẽ tự xẻo hai tai mình dâng lên.

Hai người vừa nói vừa cười như đang diễn kịch, bọn hắc đạo toàn là những tay giết người không chớp mắt, họ chừng như tin mà cũng không tin, mở to con mắt hết nhìn Giả Như Chân lại đến La Như Long.

Một lão một thiếu nhất xứng nhất họa, chẳng coi bọn cao thủ hắc đạo ra gì. Bởi vậy bọn hắc đạo đều tái mặt hấn đi, kể cả huynh muội họ Biện cũng vậy.

Khung cảnh toàn trường trở nên lạnh ngắt đến đáng sợ.

Thiệu Quang giận đến tím gan. Không sai, gã ta mang bằng đồng đến chặn đường La Như Long chính là muốn trả thù mối nhục trước đây.

Bây giờ, lực lượng của Biện gia bảo đã vây trứ hai người, cự thù gặp nhau, đương nhiên ánh mắt rừng rực sát khí. Không ngờ gã ta lăm le trừng La Như Long, đại họa giáng xuống đầu.

Thiệu Quang tuy không phải là một đại hiệp danh chấn vùng Lương Quảng.

Nhưng đối với Biện gia bảo, gã cũng là một tay hảo thủ trên cả ngàn người. Lúc này người của Biện gia bảo đều im răm rắp, gã ta há không động đến lòng hay sao ?

Thiệu Quang ngẫm nghĩ:

“Ta dựa vào bằng đồng chắn đỡ chiêu này, chiêu ”Lão Ngưu phá xa” của hấn không thể làm thương hại đến ta được. Hơn nữa bọn họ đã nói là không đoạt đi mệnh của ta, ta việc gì phải run sợ ? Sợ họ quá thì còn mặt mũi đâu nữa ?

Vả lại, chỉ có một chiêu của hấn mà ta tiếp còn không nổi thì còn xứng danh để đứng trên giang hồ nữa đâu ? Ngược lại, ta tiếp nổi hấn một hai chiêu, lấy được hai lỗ tai hấn cũng quá xứng đi chứ ? Ta không thể để bọn hấn uy hiếp.”.

Thầm quyết xong, Thiệu Quang bước lên một bước, ôm quyền thi lễ Biện Quảng Nguyên và “Dao Sơn Nhị Xú”:

- Đại bảo chủ và nhị vị Dao Sơn đại hiệp nếu cho phép, Thiệu mỗ không tự lượng sức xin đứng ra tiếp một vài chiêu.

Biện Quảng Nguyên thật sự cũng muốn xem La Như Long có khác gì so với trước đây, có tuyệt thế kỳ công gì, khi nghe vậy liền mỉm cười dần thuộc hạ lùi lại, tạo nên một đấu trường ở giữa.

Huynh muội Biện Khởi Phụng cuống cuống cả lên, họ không muốn La Như Long ra tay quá đáng, cũng không muốn chàng thất thủ. Bởi vậy cả hai cùng chăm nhìn chàng không chớp mắt, theo Giả Như Chân lùi về một bên.

La Như Long trí tuệ thông đạt, biết rằng Giả Như Chân sợ dĩ để chàng ra tay chính là muốn gà dọa khỉ, để cho Biện Quảng Nguyên biết được lợi hại mà bỏ đi ý định đoạt bảo.

Đứng đối diện với tên ác bá Thiệu Quang, La Như Long nghĩ rằng cần phải biểu lộ thân pháp tuyệt luân để đối phương bái phục, nếu không thì trên đường đến phương Bắc phải lắm rắc rối.

Lướt nhìn đương chúng một lượt, La Như Long phóng ánh mắt nhìn xoáy vào Thiệu Quang, ôm quyền nói:

- Thiệu Quang, ngươi phải thận trọng !

Vừa dứt lời, La Như Long liền đưa hai tay lên trước ngực, phóng thẳng đến người Thiệu Quang.

Thiệu Quang đã dám cả gan tiếp chiêu đương nhiên phải quyết đương đầu đối phó, gã ta tin rằng với khinh công thân pháp như quý mị của gã, chỉ cần nắm chuẩn xác thế lao đến của đối phương, sẽ tránh chiêu không khó.

Chỉ cần tránh qua được một chiêu, gã đã thu được phần thắng.

Thấy La Như Long phóng nhanh người đến, chỉ trong nháy mắt đã tới sát, Thiệu Quang liền lách tránh sang bên trái.

Cú lách người đó chỉ là hư chiêu của gã ta, chân phải xoay nhanh, gã ta đã dạt về bên phải ba bước. Với thế tránh quỷ quyết đó, cho dù La Như Long ứng biến thần tốc cũng không định được gã ta lách sang hướng nào ?

Thế nhưng La Như Long đâu thể chậm trễ, lúc này tuy lao thẳng người đến, nhưng mới xuất thế, chàng tức tốc đề tụ chân khí, thoát một cái đã bay người lên cao hơn bốn trượng, nhìn xuống thấy Thiệu Quang đang lách tả tránh hữu, chàng cười thầm một tiếng, đâm thẳng người xuống.

La Như Long thi triển thân pháp, xuất chiêu “Thương ưng bàn toàn” phạm tốc, thân hình như một con thần long vờn quanh đối phương, tạo thành một vòng tròn màu trắng vây kín xung quanh.

La Như Long lướt quanh với thế phạm tốc, vòng đai mỗi lúc một khép chặt dần ...

Chàng đang tìm cơ hội thuận tiện để ra tay, thấy Thiệu Quang quỳnh cả tay chân, liền phát mấy tiếng cười lạnh bạo, Thiệu Quang nghe phải nổi da gà.

Lúc này vòng tròn màu trắng mỗi lúc một siết chặt, Thiệu Quang hết đường tránh né, lẽ nào gã ta chịu đứng yên thối thủ. Chỉ trong tích tắc, gã ta ngừng ngay thế tránh, thoát nhún người bay vọt lên.

Nhờ vào thế này mới mong thoát được vòng vây đối phương, gã ta chỉ cần bay cao ba trượng, nếu La Như Long muốn vây áp theo tất phải biến chiêu hoá thức, như vậy là đã thua.

Gã ta nhanh, nhưng La Như Long càng nhanh hơn. Khi gã vừa vọt lên, La Như Long liền hét một tiếng “Lãnh chiêu”!

Hai tay vận sẵn chân lực toàn thân, tay trái hoa một vòng, tay phải tức tốc xuất chỉ phóng ra ...

Năm luồng chỉ phong xuyên trúng ngay bằng đồng trước ngực Thiệu Quang, gã ta phát giác năm vùng trọng huyết trước ngực như bị tên xuyên, chiêu “Lão Ngưu phá xa”.

trúng đích.

Vì đang ở thế bay lên, sau khi bị khống chế huyết đạo, thân hình gã ta vẫn từ từ thăng lên.

Bỗng gã ta rống lên một tiếng kinh hoàng, vành tai bên phải của gã bay mất.

La Như Long xuất kỳ chiêu nhanh như điện xẹt, không những khống chế được Thiệu Quang, mà còn lấy mất tai của gã.

La Như Long đáp người xuống đất, nét mặt vẫn bình thản, chàng nhặt vành tai đầy máu, mỉm cười nói với Giả Như Chân:

- Lão tiền bối, vẫn bối may không nhục mệnh, xin lão nhìn xem ...

Giả Như Chân cất giọng cười nói với Biện Quảng Nguyên:

- Biện đại lão chủ, các người còn gì đáng nói nữa không?

Cả bọn quay mặt nhìn nhau nói không ra lời. Giả Như Chân phát lên một tràng cười lớn, nói tiếp; - Biện đại bảo chủ, ta không dự định thị uy trước mặt lão, vì thực hiện lời hứa với lệnh lang, ta muốn đến dừng chân ở Biện gia bảo ba ngày, lão nếu không bỏ đi ý định đoạt bảo, rắp tâm hạ độc và ngầm ám hại ta, đương nhiên lão thừa biết ta ra tay như thế nào. Ha ... ha ... ha ...

Không đợi Biện Quảng Nguyên mở miệng, Giả Như Chân nhìn huynh muội Biện Khởi Phụng nói:

- Lệnh tôn không có gì để nói nữa, hiền huynh muội cứ dẫn đường đi.

Biện Quảng Nguyên cả cuộc đời chưa từng bái phục ai, giờ lão ta lại trợn tròn đôi mắt đứng sững như trời trồng !

26. Chương 26: Khó Đường Phân Sử

Biện gia bảo tọa lạc trên vùng Cửu Liên Sơn.

Khung cảnh ở đây tịch mịch vắng lặng, nhìn từ xa, Biện gia bảo giống như một khu nghĩa địa.

Ở trước cổng có bốn tên đại hán hình tướng hung dữ, vai vác đại đao, đi lui đi tới canh gác không ngừng.

Bên trên có một tòa nhà đồ sộ gọi là “Tụ nghĩa đường”. Sau “Tụ nghĩa đường” là nhà cửa san sát với lối kiến trúc qui mô hùng vĩ.

Đây là vào ngày thứ ba Giả Như Chân đặt chân đến Biện gia bảo, đồng thời cũng là ngày cuối cùng.

Có hai điều khiến người ta không hiểu.

Thứ nhất, Giả Như Chân cùng La Như Long theo huynh muội họ Biện đến Biện gia bảo, họ cùng vào một căn mật thất, cửa được đóng bít lại, ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài.

Họ đang làm gì ? ... Không ai biết được!

Biện Quảng Nguyên phái người dâng cơm nước chu đáo, cũng không bỏ độc dược vào trong thức ăn và nước.

Thời gian hai ngày như vậy trôi qua.

Điều thứ hai, Giả Như Chân chỉ mất thời gian chưa đến hai ngày đã truyền xong chiêu “Lão Ngưu phá xa” cho huynh muội họ Biện.

Ở đỉnh Thiên Trụ, Giả Như Chân có nói muốn luyện được chiêu kỳ công ít nhất phải mất ba ngày trở lên. Giờ huynh muội họ Biện chỉ mất thời gian hai ngày đã thành đạt. Vậy căn cốt của họ hơn hẳn La Như Long? Hay là bả phú siêu việt hơn chàng?

Không phải vậy, mà chính huynh muội họ Biện mỗi người được uống một viên “Hỏa trung liên” làm họ tăng lên mười năm công lực, tiếp thụ nhanh chóng.

Bây giờ đến ngày thứ ba, đúng ra nên là ngày Giả Như Chân rời khỏi Biện gia bảo?

Nhưng không!

Dưới hành lang của căn phòng phía Tây, ba người đang ngồi tắm ánh nắng chan hòa. Giả Như Chân ngồi giữa, hai bên là huynh muội họ Biện, họ có vẻ rất an nhàn.

Phía sau lưng là chiếc bàn bát tiên, có dọn sẵn thức ăn đầy đủ, xem ra họ chưa ăn trưa.

Trong đó thiếu La Như Long, chàng đi đâu ?

Giả Như Chân nét mặt vẫn hiện nụ cười, thỉnh thoảng lại ngược mắt nhìn lên trên ngọn cây hòe trước sân, không nói năng gì.

Đang ngồi yên lặng, Biện Khởi Giao quay sang hỏi:

- Lão tiên bối, lão thật sự quyết định hôm nay đi hay sao ?

- Ồ, để đợi xem ý La Như Long như thế nào, đi càng sớm càng tốt, khỏi gây khó cho hiền huynh muội đứng trung gian.

- Lão lúc nào trở lại ?

- Trở lại ? Ha ... ha ... ha ...

Giả Như Chân vuốt râu cười nói tiếp:

- Dạng khách giống như ta, ai thấy phải đau đầu, lệnh tôn lại để ta trở lại hay sao ?

Biện Khởi Giao đánh mắt nhìn sang muội muội mình một cái, nghiêm túc tiếp lời:

- Lão tiên bối, đây là chuyện của muội muội mà ?

- Chuyện của muội muội người?

Giả Như Chân nhìn Biện Khởi Phụng đang e lệ cúi đầu, mở lời ôn hòa:

- Có liên quan đến tư tình nam nữ, ta đâu thể nói gì được?

Rồi mỉm cười hỏi:

- Phụng cô nương, hai ngày nay cô nương và La Như Long nói những gì ?

Biện Khởi Phụng ngập ngừng trả lời:

- Nói những chuyện đều không liên quan đến vấn đề trọng yếu.

- Không nói một câu nào liên quan đến chuyện cô nương cả hay sao ?

Biện Khởi Phụng ửng đỏ mặt, cúi đầu tiếp lời:

- Văn bối có đề cập đến, nhưng La tiểu ca nói rằng đang còn mang nặng mối huyết cừu, trước mắt còn đại sự phải làm, tiểu ca ...

- Chàng ta sao ?

Biện Khởi Phụng cố mạnh dạn trả lời:

- La tiểu ca nói tạm thời chưa trao đổi nhiều được ...

Giả Như Chân cười kha khả:

- Vâng, đó chính là lòng hiếu từ của chàng ta, cô nương muốn ta nói gì đây ?

Biện Khởi Giao xen vào:

- La Như Long một lòng tin phục lão, chỉ cần lão có ý xây dựng, La Như Long nhất định sẽ nghe theo !

Giả Như Chân lắc đầu nói:

- Đời lão phu không muốn gượng ép ai, chuyện tình duyên nam nữ lão phu không thể ...

Thấy Biện Khởi Phụng có vẻ thất vọng, lão nhẹ giọng nói tiếp:

- Phụng cô nương, lão phu cũng từng hiểu trên chuyện tình cảm, giờ muốn khuyên cô nương một điều ?

Biện Khởi Phụng buồn buồn ngẩng đầu lên nhìn, Giả Như Chân cười bảo:

- Chuyện tình yêu quý ở chỗ hai trái tim cùng rung động, nếu vội vã quá sẽ không thành công, hiểu không?

Biện Khởi Phụng gật đầu, lão nói tiếp:

- Cô nương chọn trúng La Như Long, chàng ta là người chí tính chí nghĩa. Theo lão phu biết, chàng ta cũng rất nhớ nhung cô nương, nhất là đối với ân tặng ngựa của hiền huynh muội, chàng ta luôn khắc mãi trong lòng.

Lão đưa một ngón tay lên, đoạn tiếp:

- Trong đó có một điều rắc rối, đó chính là phụ thân cô nương ...

Biện Khởi Phụng mặt đầy vẻ u sầu, nói:

- Lão nói vì phụ thân văn bối ác bá một phương, lại thêm danh tiếng Biện gia bảo không tốt ...

Giả Như Chân lắc đầu ngắt lời:

- Nhầm rồi ! Cô nương nhầm rồi ! Điều tối trọng yếu là lão phu nghe phong phanh lệnh tôn muốn nhập bọn ma đầu Miêu Cương, chuyện đó có thật không?

Biện Khởi Phụng gật đầu mặc nhân.

Giả Như Chân nhấn giọng:

- Bọn ma đầu Miêu Cương và La Như Long một huyết hải thâm cừu vong phụ táng mẫu, điều lệnh tôn đầu nhập vào bọn ma đầu đó, cô nương biết hậu quả sẽ như thế nào không?

Biện Khởi Giao nói xen:

- Gia phụ vốn có tính ngang ngạnh, huynh muội văn bối biết làm sao được?

- Đây cũng chính là động cơ để lão phu đến lưu trú Biện gia bảo. Nếu không có hiền huynh muội đối xử tốt và có ân tình đối với La Như Long, thử hỏi lão phu việc gì phải phí công đến đây ?

Biện Khởi Phụng trịnh trọng hỏi:

- Lão tiền bối, huynh muội văn bối tùy hành cùng lão có được không?

- Không được, không được!

- Lão sợ huynh muội văn bối lam liên lụy đến lão hử ?

- Thực tại vì đi lần này nguy cơ trùng trùng, có huynh muội cô nương tùy hành làm lão phu thêm phân tâm, không khổ hay sao ?

Biện Khởi Giao tiếp lời:

- Vậy huynh muội văn bối ở đây đợi lão ba tháng. Khi lão lấy được bảo vật trở về, nhất định phải đem huynh muội ra đảo Liệt Hỏa để học như La đệ đệ vậy, ở trên đảo Liệt Hỏa luyện năm ba năm gì, được không lão ?

Mấy ngày gần gũi nhau, tình cảm của họ có phần thân thiết, nghe chàng ta hỏi, Giả Như Chân cười lớn:

- Lão phu nếu không đáp ứng, các người sẽ trách lão phu bất cận nhân tình, đúng không?

Ba người đang chuyện trò, “vù” một tiếng, từ trên ngọn cây hòa bay xuống một người.

Chính là La Như Long.

Thấy La Như Long thoát một cái đã đứng trước mặt, Giả Như Chân liền đứng dậy, nói giọng oán kỵ:

- Người mất cả nửa ngày mà có thấy được những gì không?

La Như Long chùng như đã đói bụng, nhìn mâm thức ăn dọn sẵn, chàng chỉ tay cười hỏi:

- Lão tiên bối, lão giám định không có độc chứ ?

Bọn họ cùng ngồi quây quần bên mâm cơm, vừa ăn vừa chuyện trò. Giả Như Chân nhắc lại vấn đề ban đầu:

- Sao, tình tiết bên ngoài có gì biến hóa không?

La Như Long gật đầu trả lời:

- Tình tiết theo văn bối nhìn thấy, hoàn toàn y như dự đoán của lão. Khi chúng ta rời khỏi bảo tình hình sợ rằng gay cấn đấy !

Giả Như Chân mở to mắt hỏi:

- Dám chắc bọn Dao Sơn Nhị Xú đã đến bảo rồi chứ ?

La Như Long gật đầu:

- Bọn họ đến tất cả mấy người?

- Bảy người.

- Gồm bảy người nào ?

La Như Long trả lời:

- Trong đó có Thiên Sơn Song Sát, còn lại là năm nhà sư, hình tướng dữ tợn như hung thần.

Giả Như Chân hỏi tiếp:

- Năm nhà sư đó đều trang phục màu vàng đất phải không?

- Không sai !

Giả Như Chân mặt đầy sát khí, nói:

- Ta đoán không sai, quả nhiên Biện Quảng Nguyên nảy sinh ý bất thiện, muốn đầu nhập bọn ma đầu Miêu Cương, thỉnh cầu năm nhà sư phái Vệ Sơn đến trợ chiến.

La Như Long thắc mắc hỏi:

- Nghe nói phái Vệ Sơn đã bị bọn ma đầu Miêu Cương giết sạch, năm nhà sư này và phái Vệ Sơn có quan hệ như thế nào ?

Giả Như Chân hỏi lại:

- Ta muốn hỏi người, Linh Tước đạo nhân hiện nay là chủ môn phái Vũ Dương, lại nói sao đây ?

La Như Long mới hiểu ra, gật đầu tiếp lời:

- Thì ra đây là sách lệnh “Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết” của bọn Miêu Cương. Năm nhà sư phái Vệ Sơn cũng tuân theo lệnh bọn Miêu Cương, gieo rắc tai họa trên Trung Nguyên.

Giả Như Chân nghiêng răng hận giọng:

- Ta có ý thị uy là muốn khiến cho Biện Quảng Nguyên và bọn Dao Sơn Nhị Xú biết lợi hại để bỏ đi ý đồ đoạt bảo. Ngờ đâu lại làm mạnh động đến bọn ma đầu Miêu Cương. Ha ... ha ... ha ...! Như vậy cũng được, chỉ là ta phải đại khai sát giới !

Một cỗ sát khí toát lên trong ánh mắt của lão.

Bữa ăn qua loa kết thúc, lúng túng nhất lại là môn muội họ Biện, họ nhìn Tây Ngô Đông làm như không thể nói lên được.

Trước khi rời khỏi bàn, Giả Như Chân như nghĩ đến điều gì, bèn hỏi:

- La Như Long, người vừa rồi quên nói, hai con đường phía trước bảo và sau bảo, tình huống hiện tại như thế nào ?

La Như Long trả lời:

- Con đường phía trước bảo dường như có quân mai phục trong rừng Tùng hai bên đường. Còn con đường phía sau vẫn bình lặng như thường, xem ra không có động tĩnh gì ?

Biện Khởi Giao bước lên mở lời:

- Lão tiên bối, con đường phía sau đã không có quân mai phục, lão không nên đi theo con đường chính phía trước.

Giả Như Chân cất giọng cười lớn:

- Nói đùa ! Ta đã dám ngang nhiên vào Biện gia bảo, giờ sợ gì bọn tiểu quỷ đó mà phải chui trốn đi đằng sau ? Ha ... ha ... ha ... Không thể được!

Lão cất giọng hào hứng hỏi La Như Long :

- Tiểu tử, người sợ không ?

- Văn bối sợ ? Văn bối sợ gì ?

- Lão phu an nhiên đến đây, ra đi cũng đường đường chính đại, chọn con đường chánh môn để đi, người không có gì đáng nói nữa chứ ?

La Như Long trả lời với giọng đầy khí phách:

- Văn bối sẵn sàng hành động theo ý lão !

Giả Như Chân gật đầu mấy cái, nói giọng căm hận:

- Lão phu quyết định rời khỏi bảo sau khi mặt trời lặn, kẻ nào dám cản đường sẽ thẳng tay trị tội !

- Vâng !

La Như Long nghiêm túc đáp:

Thấy huynh muội họ Biện vẻ rất lúng túng, Giả Như Chân hiểu ý bèn nói:

- Huynh muội công tử bất tất quá lo nghĩ, đối với lệnh đường, đương nhiên ta không hạ thủ tuyệt tình. Còn bọn nhà tu Vệ Sơn là nanh vuốt của ma đầu Miêu Cương, các người nghĩ xem, lão phu có thể để cho bọn đó sống một cách an nhiên để rời khỏi bảo không ?

Lão vỗ vai Biện Khởi Giao bảo:

- Xin người đi bẩm báo lệnh tôn, nói là lão phu rời khỏi bảo vào đầu giờ Dậu, lão phu đến và đi một cách công nhiên như vậy, đối với huynh muội công tử không tương can gì.

Biện Khởi Giao gật đầu dạ một tiếng rồi đi thông báo phụ thân.

Trong lúc vắng mặt Biện Khởi Giao, Giả Như Chân liền kéo đôi nam nữ ngồi xuống ghế, nói với La Như Long :

- Chúng ta sắp ra đi, người có gì để nói nữa không ?

La Như Long cố giả bộ ngơ ngác hỏi lại:

- Khi này văn bối đã nói rõ, mọi chuyện đều nghe theo ý lão mà ?

Giả Như Chân mỉm cười trách nhẹ:

- Người chớ làm ngơ, ta hỏi người có lời nào muốn nói với Phụng cô nương nữa không ?

La Như Long cúi đầu không trả lời, Giả Như Chân nói tiếp :

- Chắc là có ta ở bên cạnh nên người không tiện nói chứ gì ?

Lão liền đứng dậy định đi.

Cùng lúc, đôi thiếu niên nam nữ vội kéo lão ngồi lại xuống ghế.

Giả Như Chân cười kha kha mấy tiếng rồi hỏi La Như Long :

- Người ta vừa rồi đã dốc hết bầu tâm sự ra, người cũng nên thổ lộ những lời tri âm tri kỷ đi chứ ?

La Như Long ngập ngừng:

- Lão muốn ... vẫn bối nói gì ? Mọi chuyện của văn bối không phải lão ... đã hiểu như giữa bàn tay rồi mà ?

Giả Như Chân không muốn để cho Biện Khởi Phụng thất vọng, liền nói:

- Bây giờ đồng mặt hẳn lời, ta muốn hỏi người, người có tình cảm như thế nào đối với Phụng cô nương ?

La Như Long không tránh được câu hỏi, bèn cười đáp:

- Chính sự của văn bối chưa đâu vào đâu, lão muốn văn bối sớm quyền luyến vào con đường tình cảm sao ?

Giả Như Chân đã lường được trước điều đó, cười ha hả hỏi tiếp:

- Bây giờ xin người chú ý, lão phụ chỉ hỏi người có cảm tình như thế nào đối với Phụng cô nương, chứ không bảo người sớm định ước lượng duyên ?

La Như Long đỏ mặt trả lời:

- Nếu lão hỏi điều đó, cuộc đời văn bối không nói láo, văn bối không bao giờ quên đi cảm tình của Phụng cô nương. Với tài hoa và dung nhan của Phụng cô nương cũng khó ai sánh bì, chỉ là ...

- Chỉ là thế nào ? Có phải vì thanh danh của Biện gia bảo không ?

La Như Long gật đầu không nói, Giả Như Chân nói tiếp :

- Phụng cô nương muốn cùng đồng hành với người, như vậy đâu liên quan gì đến thanh danh Biện gia bảo ?

La Như Long vội lắc đầu tiếp lời:

- Lão tiền bối, đó không phải là phương pháp căn bản để giải quyết vấn đề. Văn bối mong không làm điều gì hổ thẹn với trời đất, không để cho ai thù ghét trách mắng.

Giả Như Chân nhìn sang Biện Khởi Phụng, gật đầu mỉm cười, ý nói :

"Thế nào ?

Ta đã lường trước chuyện sẽ như vậy."

La Như Long quay nhìn Biện Khởi Phụng, nở nụ cười hài hòa:

- Tại hạ mang mối huyết cừu nặng như núi, nếu Phụng cô nương tha thứ cho tại hạ, mong cô nương đợi tại hạ trả thù xong mối thù này rồi hãy hay. Hiện tại trong lòng tại hạ ngổn ngang trăm mối, chưa thể định đoạt được gì.

Biện Khởi Phụng mặc nhiên cúi đầu. Trước đây hai năm, qua lần đầu gặp gỡ La Như Long, cô cảm thấy trái tim mình như đã thuộc về chàng.

Có một sợi dây vô hình ràng buộc, cô ta đã yên lòng đợi suốt hai năm ròng rã.

Cô ta luôn trông mong La Như Long, bởi vậy không hề tiếc tuổi xuân trôi qua.

Thế nhưng, đến hôm nay cô ta đã đạt được những gì ?

Thực ra vẫn hoàn toàn con số không !

Nghe Giả Như Chân và La Như Long nói, Biện Khởi Phụng không tìm lấy được một chút hy vọng nào, tinh thần cô ta như không còn tự chủ được, đầu óc chao đảo ...

Vì quá đăm đuối yêu chàng nhưng không nói được, trong ánh mắt cô ta hàm ẩn sự hận thù, cô ta hận phụ thân, hận tình đời ngang trái.

Biện Khởi Phụng ngược nhìn Giả Như Chân, trong tâm trạng buồn rầu, cô ta khẽ hỏi:

- Lão tiên bối, lão có hứa ba tháng nữa, lão không quên chứ ?

Giả Như Chân dường như cũng hiểu được cô ta đang thất vọng, bèn gật đầu cười trả lời:

- Lão phu lời hứa đáng ngàn vàng, mấy khi không giữ lời hứa với lớp hậu sinh. Cô nương cứ yên tâm chờ đợi.

Giả Như Chân mau mắn trả lời. Nhưng biết đâu, lời hứa đó sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng không dự liệu trước được, vì lời hứa đó, Biện Khởi Phụng sẽ dễ đi đến kết cục “một bước sa chân thiên cổ hận” ai ngờ trước được ?

Ba người đều mang nặng mối sầu tư, không ai nói thêm lời nào nữa. Lúc này Biện Khởi Giao cũng đã đến, chàng ta mở lời:

- Lão tiên bối, lời của lão đã chuyển cáo, gia phụ nói vào đầu giờ Dậu, Biện gia bảo sẽ ra cung tống lão lên đường.

Giả Như Chân cười :

- Ha ha, đó là điều tốt ! Còn Dao Sơn Nhị Xú và Thiên Sơn Song Sát có nói gì không ?

Biện Khởi Giao trả lời:

- Họ nói, họ từng đăng tích trên giang hồ, nhưng chưa từng thấy ai có tính cách cuồng như lão cả ?

Giả Như Chân gật đầu hỏi tiếp:

- Còn nhóm Vệ Sơn sao ?

- Họ cố đoán lão là người như thế nào, lai lịch ra sao ?

Giả Như Chân vuốt râu cười, cất giọng :

- Lão phu từ đảo Liệt Hỏa đến đây, không biết họ có nghĩ lão phu chính là Liệt Hỏa Thần Quân hay không ? Ha ha, ha ha ha ! La Như Long, trước đây người cũng cho rằng lão phu là Liệt Hỏa Thần Quân. Bây giờ người nên vui mừng. Ha ha, lão phu cũng rất ái mộ Liệt Hỏa Thần Quân, cho dù lão ta ẩn tích ba mươi năm, thịnh danh lão ta không những là chấn động càn khôn, mà lớp hậu sinh hiện thời nghe danh đã tán đởm.

Thấy La Như Long vẫn mãi u buồn, Giả Như Chân dặm chân cười :

- Tiểu tử, sầu tư làm gì nữa ? Lão phu muốn đề tỉnh người một điều, chuyện đêm nay, trừ Biện Quảng Nguyên ra, kẻ nào ngăn cản ta sẽ chết, không chừa một ai sống sót.

27. Chương 27: Địch Âm Ta Minh

Nắng chiều dần dần khuất lặn, bóng hoàng hôn bắt đầu buông xuống.

Biện gia bảo tự đứng giống như đang tổ chức một đại lễ, đèn đuốc rạng ngời từ trong ra ngoài, tỏa ra cả một vùng đến cả mấy dặm.

Vào cuối giờ Thân, cổng chính mở rộng, có hơn ba trăm tay đại hán hình tướng hung dữ, vai vác đại đao đứng thành hai hàng trước cổng, ánh đao sáng loáng đến rợn người.

Đội hình triển khai xong, một tiếng pháo hiệu vang lên, tức thì có một toán mười sáu người vận áo cẩm bào sặc sỡ, Biện Quảng Nguyên dẫn đầu, xuất hiện ở cổng bảo.

Biện Quảng Nguyên ăn mặc rất lộng lẫy, từ đầu đến chân tươm tất chỉnh tề.

Lão ta ngược ánh mắt cao ngạo nhìn quanh, rồi bước sang đứng bên phải, thần sắc đầy sát khí.

Mười sáu tay tùy tùng thấy bảo chủ bước sang một bên, không ai bảo nhau, họ phân thành hai hàng đứng nghiêm nghị hai bên Biện Quảng Nguyên.

Bầu không khí tịch tĩnh không nghe một tiếng động.

Biện Quảng Nguyên thỉnh thoảng ngược mắt nhìn lên trên đỉnh bảo, dường như nôn nóng điều gì, đôi mày vốn giảo hoạt của lão giờ nhíu sạm lại.

Đến giờ Dậu, tiếng pháo hiệu tiếp vang lên.

Một tràng cười đắc ý truyền vào tai mọi người.

Tiếp theo, có bốn người cùng xuất hiện ở chính môn.

Đi phía trước chính là huynh muội họ Biện, nam thanh nữ tú từng làm cho vùng Áo Đông nghiêng thành đổ nước.

Hai huynh muội bước đến trước mặt Biện Quảng Nguyên, cùng kêu một tiếng “phụ thân” rồi bước sang đứng hai bên. Trên nét hao dung Biện Khởi Phụng biểu lộ bao nỗi ưu thương.

Đi phía sau chính là Giả Như Chân và La Như Long.

La Như Long bước đi một cách bình thản, tay cầm chiếc quạt bằng ngà. Khi bước ra khỏi cổng bảo, thấy bày binh bố trận kinh khủng, nét mặt chàng thoạt động.

Nhìn sang thấy Biện Quảng Nguyên trang phục chỉnh tề, La Như Long định bước tới chào.

Nhưng tay chàng đã bị Giả Như Chân giữ chặt, lời chàng định nói không phát ra khỏi miệng.

Hai người cùng đứng cạnh bên Biện Quảng Nguyên. Giả Như Chân với chòm râu trắng như tuyết, mặt vẫn rạng ngời, trên vai khoác túi nhỏ, thần thái rất phiêu bạt.

Huynh muội họ Biện biểu hiện cử chỉ trước hết, họ cùng cất cao giọng:

- Cung tống lão tiền bối.

Rồi cả hai cùng cúi người vái chào.

Giả Như Chân nhanh tay đỡ họ lên, mỉm cười bảo:

- Bất tất ! Bất tất ! Đứng dậy !

Rồi lão nói với Biện Quảng Nguyên:

- Biện đại bảo chủ, lão còn gì muốn nói nữa không?

Biện Quảng Nguyên ôm quyền cười:

- Giang hồ bằng hữu là phải trọng đạo nghĩa, hôm nay Giả đại hiệp đặc biệt quan tâm tài bồi cho con ta, ta ghi nhận ân đó. Lễ cung tống Giả đại hiệp cũng là một điều nên, hắc hắc !

- Ha ha, không sai, đó là điều nên. Bởi vậy ta khỏi mở lời cảm tạ, ha ha !

Giả Như Chân chỉ mấy trăm tay đại hán cầm đao hỏi:

- Quý bảo bày đại đao trận như vậy, dám chắc cũng là nghi thức cung tống Giả Như Chân ta luôn hay sao ?

Biện Quảng Nguyên buông giọng thâm trầm:

- Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ ! Giả đại hiệp hào khí hơn trời, lẽ nào lại sợ đao trận của Biện gia bảo?

Giả Như Chân cười kha khả tiếp lời:

- Biện Quảng Nguyên, ta có lời chân tình muốn phụng khuyến lão, lão có nghe không?

- Xin cứ nói !

Giả Như Chân chỉ huynh muội họ Biện, trầm giọng:

- Khi mới đặt chân đến bảo, ta có đáp ứng nam nữ công tử một lời hứa, nói là ta đến cũng như đi, quyết không gây nên chuyện đổ máu cho phía Biện gia bảo, bây giờ ...

Biện Quảng Nguyên tiếp lời:

- Có lời chân tình gì lão cứ nói ra đi !

Giả Như Chân cười nhạt:

- Ta khuyên đại bảo chủ nên sớm thu hồi đao trận, để phân ba trăm tay bội đao này làm việc khác, lão muốn tiếp thu ý kiến hay không?

- Phân làm việc gì ?

Giả Như Chân đột ngột hỏi:

- Biện gia bảo nằm rất gần với ba huyện thành Hòa Bình, Định Nam và Ông Nguyên chứ gì ?

- Rồi sao ?

- Ta mong lão phân họ thành ba toán lên đường ngay đến ba huyện thành đó.

- Làm gì ?

- Bảo họ gõ cửa các xưởng bán quan tài mua toàn bộ quan tài tập trung về Biện gia bảo này. Một là để ngày mai khỏi chuẩn bị cấp rập, hai là đến lúc đó e rằng đại bảo chủ cũng loạn não quýnh tay, không lo tang sự được.

Biện Quảng Nguyên nghe vậy trong lòng vốn tức giận, nhưng vẫn ngạo nghễ giở giọng cười sâu hiểm:

- Xem ra lão chẳng đáng để mắt tới đại trận của Biện gia bảo?

Giả Như Chân cười về tự tin:

- Không những không đáng để mắt tới đao trận, mà kể cả toán cung nỏ mai phục trong rừng tùng ven đường, cộng thêm nhóm Vệ Sơn, Thiên Sơn Song Sát, Dao Sơn Nhị Xú ta cũng đâu coi ra gì !

Biện Quảng Nguyên cười hắc hắc:

- Giả đại hiệp đã tự tin như vậy, sao không hiển lộ tài năng thử xem, mà cứ đứng đầu khẩu làm gì ?

- Biện đại bảo chủ phát lời không mấy thiện ngôn, muốn phân mạnh yếu tồn vong với ta hả ?

Biện Quảng Nguyên tiếp lời:

- Có người nói ta “Bất đao Hoàng hà bất tử tâm”. Giả đại hiệp nếu muốn hóa can qua thành ngọc bạch, chỉ cần một cái gạt đầu là mọi chuyện đều yên.

- Lão muốn ta giao “Thái cực đồ” ra để hóa giải mối hiểm khích giữa song phương ư ?

- Không sai !

Giả Như Chân ngửa đầu than:

- Cổ ngữ có câu :

“Nhân vì tài tử, điều vị thực vong” (người vì tham tiền tài mà chết, chim vì ham miếng ăn mà mất mạng). Ta vốn không muốn động vọng can qua, nhưng giờ xem ra e rằng khó tránh khỏi.

Lão ta đoạn nhìn huynh muội họ Biện, nói:

- Trên trời đã chủ định Biện gia bảo phải lâm đại họa đổ máu, ta không cách nào cải biến điều lão thiên đã định !

Huynh muội họ Biện đương nhiên biết rõ công lực của Giả Như Chân, cũng biết lời của lão không hư giả. Trầm ngâm khoanh khắc, cả hai cùng lên tiếng van cầu:

- Phụ thân, nên thâu hồi đao trận y như lời Giả tiên bối đi ! Trong rừng đã có quân mai phục, chúng ta đứng làm người bàng quan cũng được.

Biện Quảng Nguyên quát:

- Im mồm ! Bọn bây không hiểu gì ! Ta dù đầu rơi máu đổ nhưng không mất đi đạo nghĩa.

Huynh muội họ Biện không dám hé môi nói gì thêm.

Giả Như Chân biết rằng không thể dùng thiện để xử, bèn bước lên nói:

- Quý bảo chủ cứ cố chấp khăng khăng theo ý mình, ta không còn lời thiện ngôn nào để khuyên can. Tuy nhiên ta vẫn cho rằng thời cơ quý bảo lâm nạn vẫn chưa đến lúc !

Giả Như Chân nói ra hai chữ “thời cơ”, Biện Quảng Nguyên biết rằng ắt có ẩn ý, ngạc nhiên hỏi:

- Theo lão nói, lúc nào mới tới thời cơ ?

Giả Như Chân chỉ tay lên trên đỉnh bảo, nói:

- Ta vốn nói thực, đợi lúc trên đỉnh bảo đó cắm ngọn cờ trắng, cũng chính lúc đó Biện gia bảo máu chảy thành sông, chết chóc tàn khốc !

Biện Quảng Nguyên hết sức ngạc nhiên, liền ngoái đầu nhìn lên. Bất ngờ, khi đưa tay xuống, Giả Như Chân xuất ngay thủ chỉ điểm “Mê huyết” trên người Biện Quảng Nguyên.

Biện Quảng Nguyên không đề phòng, liền ư hử một tiếng, rơi bịch ngay trên đất.

Giả Như Chân ôm thốc Biện Quảng Nguyên kẹp ngay trên nách, mọi diễn biến chỉ xảy ra trong chớp mắt, kể cả những người đứng cạnh bên cũng không thấy rõ lão ra tay như thế nào.

Huynh muội họ Biện cũng trợn mắt kinh hoàng kêu lên:

- Lão tiên bối, sao lão ...

Mười sáu tay tùy tùng thấy vậy cùng nhất tề hét lên một tiếng, dạt nhanh ra, “xẹt xẹt xẹt ...”, cả mười sáu tên vung đao vây chặt xung quanh.

Hai hàng trận đao phía trước cũng kinh động hấn lên, tiếng quát tháo dậy trời, đao trận cải biến, vây áp bọn họ ở giữa.

Mấy trăm tên tuy đáng bộ hùng hổ, la hét ầm lên, nhưng không có ai dám động thủ, vì có đôi nam nữ thiếu bảo chủ đứng cạnh bên Giả Như Chân, dù sao cũng phải đợi hai vị đó phát hiệu thi lệnh. Hơn nữa Biện Quảng Nguyên đang bị Giả Như Chân kẹp ở nách, ra tay lỡ có gì thất thổ thì nguy to.

Giả Như Chân không để mắt đến bọn đại hán cầm đao, chỉ mỉm cười nói với huynh muội họ Biện:

- Thế nào ? Huynh muội người không tin ở ta hả ?

Biện Khởi Phụng nghe vậy chợt hiểu ra, vội hỏi:

- Lão tiên bối, dám chắc lão sợ phụ thân vong động, không tránh khỏi sự đổ máu chứ gì ?

Thấy Giả Như Chân gật đầu, cô ta hỏi tiếp:

- Theo ý lão, huynh muội vẫn bối nên làm gì ?

Giả Như Chân chưa trả lời, chỉ quay sang nói với Biện Khởi Giao:

- Biện Khởi Giao, bây giờ người rõ được dụng ý của lão phu không?

Biện Khởi Giao vội đáp:

- Vâng, vâng ! Vãn bối rõ ! Vãn bối tuân theo sự dạy bảo của lão.

- Người lập tức truyền lệnh thu hồi đao trận, hễ là người của quý bảo, hãy trở vào trong bảo ngay.

- Vâng !

Biện Khởi Giao liền hô một tiếng lớn, cả mấy trăm tay bội đao đại hán đều lùi vào trong bảo.

Giả Như Chân lúc này mới giao Biện Quảng Nguyên cho Biện Khởi Giao, mỉm cười bảo:

- Người chớ vội, hãy để lão phu rời xa khỏi bảo rồi để lệnh tôn hồi tỉnh lại, hiểu không?

Biện Khởi Giao gật đầu đáp:

- Lão tiên bối cứ yên tâm, thịnh đức của lão tiên bối, vẫn bối suốt đời không quên.

Giả Như Chân phất tay áo nói:

- Các người trở vào bảo đi, lên trên đỉnh lầu xem lão phu hiển lộ thân thủ.

Biện Khởi Giao hai tay ôm Biện Quảng Nguyên, quỳ gối bái một lễ rồi đứng dậy đi vào bảo.

Biện Khởi Phụng vẫn tần ngần chưa chịu đi, ngời ánh mắt hàm tình ý nhìn La Như Long.

Biện Khởi Phụng si tình đến độ như vậy làm cho La Như Long vô cùng cảm động.

Chàng bước tới nắm chặt lấy cánh tay ngọc ngà của cô ta, nhẹ lời an ủi:

- Phụng cô nương, chớ để sầu muộn, chỉ cần thành công đại sự, La Như Long này sẽ trở lại thăm cô nương.

Biện Khởi Phụng cứ đứng sững sờ chăm chú nhìn lên khuôn mặt tuấn tú của chàng, hai giọt lệ châu từ từ lăn dài xuống má, nghẹn ngào không nói nên lời.

Giả Như Chân có phần nôn nóng, bước tới bảo:

- Phụng cô nương, hãy vững lòng đi, cô nương có biết trong rừng cây phía trước có bao nhiêu người mai phục đang đợi ta không?

Biện Khởi Phụng bùi ngùi lưu luyến nhìn La Như Long thêm một lần nữa, rồi quay sang bái chào Giả Như Chân:

- Lão tiên bối, lão không nên thất lời hứa, ba tháng sau phải trở lại Biện gia bảo nha !

Giả Như Chân đỡ cô ta đứng dậy, cười nói:

- Yên tâm, yên tâm ! Đồi lão phu chưa bao giờ thất tín với ai, ba tháng sau lão phu sẽ trở lại bảo.

- Mong lão giữ trọng lời hứa !

Biện Khởi Phụng cố gượng một nụ cười rồi quay vào bảo.

“Keng keng”, hai tiếng hiệu lệnh vang lên, cổng bảo lập tức được đóng kín.

La Như Long thần thờ nhìn theo dáng Biện Khởi Phụng vừa khuất, chàng cảm thấy lòng mình như trống vắng đi.

Giả Như Chân vỗ mạnh vai chàng, nói lớn:

- Tiểu tử, còn đứng nấn ná làm gì ?

Cú vỗ vai đó làm La Như Long tâm hồn thất phách hoàn tỉnh trở lại, chàng vội quay người bước nhanh theo lão.

Đi qua tầng cấp bằng đá độ nửa dặm, con đường phía trước luồng lách trong rừng tùng tối om.

Rừng tùng này cũng là nơi mà những cao thủ hắc đạo mai phục. Hai người nếu băng qua cánh rừng này, tất không tránh khỏi địch phương ám hại.

Tiến dần đến cạnh bờ rừng, Giả Như Chân chợt dừng bước, quay lại cười nói:

- Tiểu tử, người vận thính lực để phán đoán thử trong cánh rừng này có người ẩn phục hay không ?

La Như Long không hề do dự, đáp:

- Có.

- Bao nhiêu người ?

Chàng lắng tai nghe, trả lời:

- Nếu văn bói đoán không sai, trong phạm vi độ năm mươi trượng, có đến hai trăm tên mai phục.

Giả Như Chân gật đầu, chỉ về phía trước nói:

- Mời người !

- Mời văn bói hả ?

La Như Long hỏi tiếp:

- Lão không đi ư ?

Giả Như Chân vuốt râu cười tiếp lời:

- Lão phu muốn thử tài nghệ của người, người cứ tiến lên, lão phu đứng đây quan sát.

La Như Long không một chút chần chừ, liền giắt chiếc quạt vào người, mỉm cười sải bước tiến lên.

- Quay lại.

Giả Như Chân quát gọi, bước tới nói:

- Người nói đi là đi thôi hả ? Lão phu có một mục đích, người biết không ?

Cơn háo khí trở dậy, La Như Long cười ha hả trả lời:

- Mục đích của lão là “Cản ta thì chết”, lẽ nào ai có ý đồ đoạt bảo, chúng ta sẽ giết sạch chẳng nương tay ?

Giả Như Chân không yên tâm khi La Như Long nhập hiểm bèn đề tỉnh một câu:

- Chúng ta đang ở thế thụ động, người rõ chứ ?

- Lão nói địch ám ta mình hay sao ?

- Đúng vậy, giờ người có biện pháp gì không ?

- Lão tiên bói, lão thật quá lo nghĩ, La Như Long này sẽ có cách trị chúng nó, Ha ...

ha ... ha ...

Trong tiếng cười ngạo nghễ, chàng bạo dạn tiến lên.

Đột nhiên ...

Một giọng nói truyền vào bên tai:

- Tiểu tử, “Ngũ quỷ chưởng” của bọn “Ngũ Đầu Đà” phái Vệ Sơn liên thủ lợi hại chẳng thua gì “Cửu liên hoàn Bồ đề chưởng pháp” của Thiếu Lâm tự, người không nên coi thường.

La Như Long như chẳng có gì xảy ra, chàng ngẩng đầu cười vang:

- Cao thủ ẩn thân trong rừng toàn là những tay lừng danh, La mỗ đang cất giữ “Thái cực đồ” trong người, ai to gan cứ xuất hiện độ thử vài chiêu xem ?

Cánh rừng vẫn tịch mịch vắng lặng.

La Như Long ngạo nghễ tiếp giọng cao giọng :

- Thế nào ? Mấy vị đại hiệp danh chấn giang hồ cũng chỉ cong đuôi rụt mình ẩn phục trong rừng để ám hại người sao ? Ha ... ha ... ha ... hành vi các người tiểu gia chẳng cần để trong mắt, để tiểu gia tiến đến cho các người xem !

28. Chương 28: Ác Chiến Song Phương

Rừng tùng tối đen như mực này đối với La Như Long quả là một tình huống rất bất lợi.

La Như Long hiểu rõ, Giả Như Chân sở dĩ để cho chàng hiển lộ thân thủ một là vì sau khi luyện đạt thân công chàng chưa có cơ hội thật sự để đại hiển thần uy, hai là muốn thảo nghiệm trí tuệ siêu quần của chàng, tạo cho chàng có sự quả cảm hơn người.

La Như Long không thẹn là một thiếu niên có thiên chất tuyệt luân, trong khi đang tiến đến bờ sông, chỉ thoáng qua phút giây, chàng đã định ra kế để đối phó với cường địch.

La Như Long biết rằng hơn hai trăm tay cao thủ ẩn phục trong rừng là ngầm ám hại khi hai người không phòng bị.

La Như Long an nhiên cất bước, hoa tay giương cao giọng quát mắng lấy tiếng, vẫn không nghe động tĩnh gì.

Khi khoảng cách chỉ còn chưa đầy một trượng, đột nhiên chàng dậm chân búng người, thân hình bay vọt lên không trung.

Chàng đã thi triển thân pháp “Hỏa thượng lăng ba” luyện được ở đảo Liệt Hỏa, bay lên một cách nhẹ nhàng và nhanh phàm tốc, lên cao độ bốn trượng, chàng đâm thẳng vào rừng cây, rừng tùng rậm rạp trở thành phía dưới người chàng.

La Như Long bay lướt một vòng, quan sát tình hình phía dưới ...

Mấy trăm tay cao thủ ẩn phục trong rừng cây, thoáng thấy bóng chàng vút nhanh như một vệt sao băng, trong nháy mắt lại biến đâu mất, cả bọn nhón nháo lộ đầu nhìn quanh, không dám lên tiếng.

Bọn “Thiên Sơn Song Sát”, “Dao Sơn Nhị Xú”, “Ngũ Đầu Đà” thuộc phái Vệ Sơn, có cả “Lạc Phách thư sinh” Thiệu Quang lúc này đang chỉ huy những tay thiện xạ, đều là những cao thủ hắc đạo kiệt xuất, lịch duyệt giang hồ, từng trải qua không ít những chuyện kinh thiên động địa. Lúc này thấy La Như Long thi triển khinh công thân pháp ly kỳ tuyệt luân như vậy, ai ai cũng phải trợn mắt thè lưỡi, một luồng khí lạnh chạy dọc xương sống lên đến tận não.

Nhất là Thiệu Quang, gã ta có mối hận với La Như Long trước đây, giờ thấy vậy trong lòng kinh hãi tột độ.

Giả Như Chân vẫn đứng thản nhiên ở bìa rừng, tay vuốt chòm râu bạc, miệng hiện nụ cười điềm nhiên, mắt ngược nhìn bóng La Như Long khi ẩn khi hiện trong rừng tùng.

Thời gian trôi qua độ một tuần trà, nắm kỹ tình hình xong, La Như Long nảy ra ý định :

“Đến lúc rồi ! Cơ hội này ta không ra tay thì đợi khi nào nữa ?”.

Thầm quyết xong, La Như Long nhắm vào vùng cây rậm nhất để ra tay, vì đó là nơi địch phương tụ tập mai phục.

Từ trên không trung, La Như Long lộn người sà xuống thấp, tay phải tức tốc vùng ra “Vèo vèo vèo”, ba viên “Bính đình châu” thoát khỏi tay bay nhanh xuống.

“Bình bình bình” ba tiếng phát lên, ba viên “Bính đình châu” chạm phải cây phát nổ và bốc cháy.

La Như Long tiếp vung tay, ba viên “Bính đình châu” bay xuống, rơi đến đâu phát nổ và bốc cháy đến đó, từng cột lửa ngàn ngạt bốc lên.

La Như Long lướt người nhanh, từng viên “Bính đình châu” nối đuôi nhau tung xuống, cả thảy hai mươi mấy viên phát nổ, khu rừng bốc cháy dữ dội.

“Bính đình châu” được Liệt Hỏa Thần Quân mất ròng rã bao nhiêu năm khổ công tinh chế, các loại hỏa dược khác không thể sánh bì được. Nó chỉ cần chạm mạnh vào vật gì tức sẽ phát nổ và bốc cháy.

La Như Long hành động theo chủ ý của Giả Như Chân :

“Không để một tên nào sống sót”.

Rừng bùng nhanh chóng ngập trong biển lửa.

Thấy lửa bốc lên tứ phía, bọn hắc đạo kinh hãi nhón nháo như ong vỡ tổ, cũng những tiếng thất thanh kêu lên.

Còn Thiệu Quang, gã ta vì hần sâu mối nhục trước đây, hôm nay có trợ thủ của các cao thủ hắc đạo đến mai phục ở rừng cây này, nghĩ rằng đối phương sẽ lọt vào đây, không ngờ tình thế lại chuyển nghịch một cách đột ngột như vậy.

Ban đầu thấy lửa bốc lên, gã ta dự định dập lửa để cứu nguy. Nhưng chỉ trong nháy mắt ngọn lửa đã bao phủ tứ phía, nhất thời gã ta không biết ứng phó thế nào ?

Nhưng Thiệu Quang vẫn bình tĩnh, vì bên cạnh gã ta còn có chín cao thủ đồng đạo công lực cái thế, ít nhất cũng còn một cuộc long tranh hổ đấu giữa song phương mới phân định thắng bại.

Trước mắt lão ta phải mở đường máu để thoát ra khỏi rừng.

Nhưng thoát đường nào ?

Đường trở về Biện gia bảo đã bị Giả Như Chân chặn giữ, La Như Long đã có uy lực kinh hồn đến như vậy, huống gì vị cao nhân này nữa, đường đó thoát không được!

Hai phía trái phải cánh rừng, lúc này hoàn toàn ngập trong biển lửa, không đi được!

Duy chỉ có một con đường thoát duy nhất là phía Bắc, bất luận thế nào, phải thoát ra khỏi cánh rừng rồi hãy tính.

Tính kế xong, Thiệu Quang liền vỗ tay ba tiếng, đây là ám hiệu đã định trước.

Từ các nơi, những loạt vỗ tay khác vang lên như nhận được ám hiệu.

Thiệu Quang có phần can đảm hẳn lên, lão ta biết rằng những cao thủ đồng đạo còn tinh thần để đối phó. Tiếng lá cây xào xạc, bọn hắc đạo xuyên rừng tụ tập đông đủ bên gã ta.

Thấy lửa cháy ngàn ngạt không còn nơi để ẩn thân, Thiệu Quang liền hô lớn:

- Thoát nhanh về hướng Bắc.

Rồi gã ta tức tốc lao người đi trước dẫn đường.

Cả bọn cùng lui băng rừng theo sau Thiệu Quang. Những tay cao thủ phân ra tứ phía để bảo vệ cho đồng bọn.

Bóng người lao vùn vụt, ai ai cũng thi triển thân pháp phàm tót.

La Như Long khi này đến giờ không thấy xuất hiện, chàng ẩn mình trên một ngọn cây cao rậm để theo dõi động tĩnh đối phương.

Giờ thấy bọn hắc đạo băng rừng trốn thoát, chàng đâu thể bỏ qua cơ hội hiếm có này.

La Như Long từng khổ luyện trên đảo Liệt Hỏa, thế lửa và những cột khói dù có bao phủ dày đặc cũng không ngăn nổi hai luồng nhân tuyến của chàng. Bởi vậy chàng nắm tình hình địch phương rất rõ như giữa bàn tay.

Bọn “Thiên Sơn Song Sát”, “Dao Sơn Nhị Xú”, La Như Long lướt mắt nhìn qua đã nhận rõ dạng. Còn bọn “Ngũ Đầu Đà” phái Vệ Sơn là lần đầu La Như Long thấy mặt, tên nào cũng cao lớn, hình tướng rất hung dữ, tóc dài xỏa phủ vai, mình lại mặc áo cà sa rộng thùng thình, tay lăm lăm ngọn mác, La Như Long mới nhìn đã nhận ra bọn họ.

Có điều khiến người ta không thể nào hiểu được, là trên vạt áo cà sa bên phải của bọn “Ngũ Đầu Đà” có thêu một đóa hoa hồng rực rỡ đến chói mắt.

Khi phát hiện ra điểm đó, La Như Long bất chợt cúi xuống nhìn vạt áo trên người, thấy đóa hoa hồng trên chiếc áo của mình cũng giống y hệt như vậy ?

Thế này là thế nào ?

Lẽ nào trong đó có sự uẩn khúc gì ?

Tình huống lúc này La Như Long không rảnh thời gian để suy nghĩ, thấy địch phương mỗi lúc một xa dần, chàng thoát lao người đuổi bám theo.

Trong đầu chàng chỉ định lấy một điều :

“Giết ! Giết ! Giết ! Không để tên nào sống sót ...”.

La Như Long thi triển thân pháp “Hỏa thượng lăng ba”, thân hình lao vút đi như sao băng điện chớp, trong nháy mắt đã đến phía trước địch phương.

Dẫn đầu bọn hắc đạo là Thiệu Quang, băng thoăn thoắt trong rừng, thỉnh thoảng gã ta cất giọng gọi, cứ cho rằng có những cao thủ hắc đạo bảo vệ tứ phía, thoát ra khỏi rừng ắt không có vấn đề gì.

Ngờ đâu, khi thân hình gã ta tiếp lao lên, đã lọt vào tay La Như Long.

La Như Long nghe lời Giả Như Chân, quyết ra tay giết sạch. Lúc này chàng đang ở trên đầu Thiệu Quang, không một tiếng động, chàng rẽ lá cây đáp nhanh xuống, đứng ngay vị trí Thiệu Quang đang lao người lên. La Như Long xuất ngay một chưởng đánh thẳng xuống chớp đầu gã ta ...

Trong lúc táng đờm vong hồn, Thiệu Quang cũng phát giác có hiện tượng khác lạ, thân hình đang lơ lửng trên, không gã ta hốt hoảng hét lên một tiếng, vội tung người sang bên phải.

Một cú né người đã tránh được hữu chưởng của La Như Long, nhưng La Như Long không một chút chậm trễ, xuất tiếp tả chưởng nhắm xuống đầu gã ta.

“Bình” một tiếng.

Đầu của Thiệu Quang vỡ toang, máu tươi và não bay tung tóe, rơi xuống chết ngay lập tức.

Mọi diễn biến chỉ xảy ra trong chớp nhoáng.

Khi thi thể rơi “Bịch” xuống đất, những tay đại hán theo sau cũng đã đến nơi.

Một xác chết từ trên cao rơi xuống như vậy, người ta đã kinh hồn thất phách. Khi nhận ra là thi thể Thiệu Quang, cả bọn đều trợn mắt, kinh hoàng tột độ.

Xuất chưởng đánh gục Thiệu Quang xong, La Như Long bay người ẩn nấp ngay trong bóng cây. Lúc này thấy bọn đại hán đã tới nơi đứng quanh xác chết, chàng liền nhắc bổng người bay đáp thẳng xuống trên đầu bọn họ.

Tức thì, song chưởng phân tả hữu xuất ra.

Trong khói lửa mịt mù, bọn hắc đạo bỗng phát hiện hai luồng kinh lực uy mãnh vô song ập xuống đỉnh đầu.

Nhờ vào lực phản của chưởng xuất ra, La Như Long tung người lên không để cho bọn hắc đạo kịp phản ứng, chàng tức tốc tung tiếp song chưởng hai phía trước sau ...

Đáng thương cho bọn hắc đạo, khi phát hiện xác chết rơi xuống đã bạc mặt tái mảy, không ngờ đột ngột lại có bốn luồng chưởng phong đánh xuống đầu như núi đổ.

Cho dù bọn họ phát giác có chuyện bất trắc xảy ra, nhưng “Xích diệm chưởng”.

thành danh của Liệt Hỏa Thần Quân, họ có mọc ba đầu sáu tay cũng tránh không kịp.

Bốn chưởng phân tả hữu tiền hậu, dường như phát ra cùng một lúc, bọn đại hán bị trúng chưởng chết không kịp ngáp.

“Xích diệm chưởng” uy mãnh tuyệt luân, những tên bị trúng thẳng chưởng phong, ngũ tạng dập nát, miệng phọt máu tươi, chết thẳng cẳng.

Những tên đứng xa hơn cũng bị vỡ đầu tuyệt mệnh.

Hơn hai trăm tay đại hán bị chết và thụ thương gần hết, số còn lại đủ sức để chạy trốn cũng không đáng là bao.

La Như Long lần đầu sử dụng chiêu “Xích Diệm chưởng”, khi xuất chưởng đã vận đến mười thành công lực, giết gần trọn cả bọn đại hán, thành quả đó quả thực La Như Long không ngờ đến.

Tung chưởng xong, La Như Long đáp ngay xuống đất, xác chết chồng chất ngổn ngang. Khi phát hiện thấy còn độ ba mươi tay đại hán đâm đầu chạy trốn tản mát, chàng lại do dự.

Nên đuổi theo hay không ?

Theo ý định đã quyết, không để một tên nào thoát mạng. Nhưng bọn đại hán chạy trốn tứ phía, chàng chỉ có một mình, đuổi thế nào đây ?

Đang lúc lưỡng lự chưa quyết, bỗng từ phía sau phát lên một tiếng hú rùng rợn. La Như Long phát giác tình hình khác lạ, chưa kịp quay đầu nhìn, chàng đã phóng người lao về phía trước.

Cũng từ cú phóng người này, La Như Long bắt gặp bảy tay đại hán đang hốt hải luân rùng chạy trốn. Sẵn cơn sát khí trỗi lên mãnh liệt, La Như Long vận toàn lực tổng cho họ một chưởng, cả bảy tên đại hán bay một người một ngã, hộc máu chết tươi.

La Như Long thi triển thân pháp nhanh nhưng đối phương cũng không chậm. Khi chàng vừa đáp chân xuống đất, bên tai đã nghe tiếng xé gió vùn vụt, một bóng người đã lao bổ đến.

La Như Long thoát lách người nhảy tạt sang năm xích, tránh qua bóng người đang lao nhanh đến. Chàng tiếp xoay người lao đuổi theo sau lưng đối phương.

Ban đầu nằm trong tình huống bị động, tránh qua thế chiêu của đối phương, giờ lại xuất chiêu áp sát đối phương. Trong khoảnh khắc đó La Như Long đã phối hợp ba chiêu thức cùng một lúc, thật là phàm tốc tuyệt diệu.

Do ánh lửa tỏa chiếu, La Như Long phát hiện rõ nhân vật bí mật đánh lén này chính là “Kim Diện Sát” Liễu Hưng, thuộc nhóm Thiên Sơn Song Sát.

Vừa thấy Kim Diện Sát, La Như Long sực nhớ lại trước đây hai năm ở trên ngọn đồi Thê Phụng, lúc đó nếu không có Thần Trương bà bà kịp thời viện thủ, chàng đã nạp mệnh cho gã ta rồi.

Kim Diện Sát tuy là cao thủ hắc đạo có công lực cao tuyệt, nhưng đối với La Như Long hiện tại, gã ta không đáng gì. Huống chi là cự thù xáp mặt nhau, gã ta ắt khó thoát mạng.

Kim Diện Sát bị một chiêu vô hiệu, giờ đối địch với La Như Long, tuổi trẻ khí hăng, gã ta không dám sơ thân khinh suất. Thấy La Như Long bám theo sau lưng, gã ta trở khinh công để tránh. Nhưng thuật khinh công “Hỏa thượng lăng ba” của La Như Long quả thực phi phàm, cho dù Kim Diện Sát lách tả tránh hữu cũng không thoát nổi.

Khinh công thân pháp có cao thấp, khoảng cách song phương được rút ngắn dần, Kim Diện Sát không dám dừng lại xuất chiêu chống trả, nhưng nếu cứ chạy trốn, gã ta cũng không thoát khỏi cái chết.

Đột nhiên ...

Những luồng gió nhẹ thoảng qua, ba bóng người đáp nhanh xuống đương trường.

Ba người này thấy Kim Diện Sát đang trong tình thế nguy ngập, liền hét một tiếng, lao đến như mãnh hổ.

Ba người vừa xuất hiện chính là bọn Dao Sơn Nhị Xú và Lam Diện Sát thuộc Thiên Sơn Song Sát.

Lam Diện Sát thủ túc tình thâm, thấy đại ca lâm nguy, gã ta bắt chấp sinh tử lao bổ đến La Như Long, người sau chưởng trước, hai luồng chưởng phong mãnh liệt đánh thốc đến chàng.

Đối phó với bốn tay cao thủ này, La Như Long biết rằng khó tránh khỏi trận ác chiến. Chàng không bỏ qua cơ hội ra tay hiểm có này, tức tốc bắn vọt người lên cao, vung tay xuất tả chưởng, một luồng kinh phong màu hồng lạt đến nghênh tiếp chưởng của Lam Diện Sát.

“Bình” một tiếng chấn động cả núi rừng.

Trong làn khói lan tỏa, Lam Diện Sát kêu lên hai tiếng thất thanh, bay người sang một bên. Còn La Như Long thì sao ? Thân hình vốn đang ở trên không, chàng tiếp phóng người về phía trước.

Chỉ trong nháy mắt, khoảng cách giữa La Như Long và Kim Diện Sát còn lại trong gang tấc.

Cự ly chỉ còn độ trong tầm tay, cũng chính là cơ hội đưa đến, La Như Long liền vung tay phải chop lấy cổ Kim Diện Sát, xoay một vòng. Kim Diện Sát rống lên một tiếng thê thảm, máu vọt ra đầy, chết ngay trong tay chàng.

Lúc này cả bọn Dao Sơn Nhị Xú cũng vừa cả người lẫn chưởng xáp đến, La Như Long như người mất hết lý trí, đưa mạnh hai tay, ném xác Kim Diện Sát bay thẳng đến đối phương.

Sau lưng, Lam Diện Sát lao bỏ nhanh đến, ngũ trảo như móc câu nhắm người La Như Long vồ đến, miệng lại hét:

- Tiểu tử kia, ta sẽ lấy gan ruột ngươi để báo thù cho đại ca.

Bọn “Dao Sơn Nhị Xú” sau khi tránh qua thi thể Kim Diện Sát, cũng nhất tề phóng lên áp sát La Như Long. Dương Thúc Ngô nảy ra ý đồ quỷ quyết, liền ngừng đầu nhìn lên trên ngọn tùng, quát giọng trách mắng:

- Năm hòa thượng còn đợi gì nữa ? Tên tiểu tử này rõ ràng chính là La Như Long, đâu phải phó tổng đàn chủ của quý bang, chúng ta cùng hiệp lực bắt lấy nó rồi hãy tính.

Bỗng nghe tiếng chưởng phong xáp nhau “bình bình” dữ dội, thì ra khi La Như Long tránh qua thể tấn công của Lam Diện Sát, đã nhanh tay phát chưởng nghênh tiếp bốn chưởng của bọn “Dao Sơn Nhị Xú” hợp lực tổng ra.

Bọn “Dao Sơn Nhị Xú” bị bay lùi năm bước dài, hiển nhiên bọn “Dao Sơn Nhị Xú”

không phải là đối thủ của “Xích Diện chưởng”.

- Ngừng tay !

Theo tiếng quát, có năm bóng người thoát hiện.

29. Chương 29: Uy Lực “ngũ Quỷ Chưởng”

Năm nhân vật vừa xuất hiện chính là nhóm “Ngũ Đầu Đà” phái Vệ Sơn.

Họ phân đứng năm góc, vây La Như Long ở giữa.

Khi họ xuất hiện ở đương trường, cuộc ác chiến ngừng lại ngay.

Có điều hết sức lạ lùng, nhóm “Ngũ Đầu Đà” tuy đã có mặt ở đầu trường, nhưng không một ai lên tiếng, họ trợn to đôi mắt tập trung chăm nhìn lên người La Như Long, thần sắc trên nét mặt đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Chính ngay La Như Long thấy vậy cũng phải nhíu mày suy nghĩ:

“Ừa ! Muốn đánh thì đánh chứ còn nhìn gì ?”.

Chàng sức nghĩ lại:

”Giả lão tiền bối có dặn ta, nói rằng chiêu Ngũ quỷ chưởng của bọn Ngũ Đầu Đà liên thủ, lực đạo trầm mãnh không thua gì Cửu liên hoàn Bồ đề chưởng pháp của Thiếu Lâm tự, ta không thể khinh suất. Bây giờ bọn nó đã lộ diện, ta làm cách nào để giết đây ?

Trong rừng cây cối rậm rạp, thi triển chiêu thức cũng bất tiện, biết làm sao đây ?

Muốn giết được bọn ma đầu này, cần phải rời khỏi cánh rừng.

Đúng vậy, ta phải dẫn dụ họ ra khỏi rừng tùng này rồi hãy tính.”.

La Như Long đảo mắt nhìn tám tay cao thủ hắc đạo đang bao vây, đang quyết định kế sách, chợt có một lão trong bọn Ngũ Đầu Đà nhếch môi cười, hỏi:

- Quý tính người ?

Không ngờ bọn ma đầu có hình tướng hung ác này mở miệng lại hỏi một câu khách khí như vậy, La Như Long trả lời:

- Ta chính là La Như Long, thế nào ?

Lão ta vẫn cười hỏi tiếp:

- Người thật sự từ đảo Liệt Hỏa đến đây hả ?

- Đương nhiên !

Lão ta định hỏi tiếp, Dương Thúc Ngô đã cất giọng cười ha hả lên tiếng :

- Đại sư phụ, tại hạ nói không sai mà ? Tên này tính La, còn phó tống đàn chủ của chư vị là tính Trương, cho dù y phục và hình dáng có phần tương đồng, nhưng không có tương quan gì, ha ha ha !

Gã ta nói lên chức vị “phó tống đàn chủ”, La Như Long quả thực không hiểu.

Bọn “Dao Sơn Nhị Xú” sợ nhóm “Ngũ Đầu Đà” không ra tay trợ chiến, bởi khi nghe Dương Thúc Ngô vừa nói xong, Mã Tử Trường bèn hạ miệng cười, xen vào:

- Nói đến tên La Như Long này, trước đây hai năm đã từng làm những chuyện tà trời, có lẽ đại sư phụ đã nghe qua, chính hắn đã đích thân lật tung cỗ xe ở đỉnh Thiên Trụ.

Qua những lời xiểm nịnh của bọn “Dao Sơn Nhị Xú”, La Như Long biết ngay lão nhà sư này chính là nhân vật dẫn đầu trong “Ngũ Đầu Đà”.

Lão nhà sư dường như chưa bỏ hết nỗi hoài nghi, cặp ma nhãn cứ dán chặt trên người La Như Long, cười nói:

- Sái Gia ta tuy nghe đại danh đã lâu, nhưng hôm nay thấy trang phục trên người vị này, lại là ...

Mã Tử Trường hiểu nhầm ý, cho rằng “Ngũ Đầu Đà” vẫn không tin chàng thiếu niên đứng trước mặt là La Như Long, bởi vậy lão cười hắc hắc tiếp lời:

- Đại sư phụ nếu còn hoài nghi, lão hãy xem, trong người hắn ta đang cất giữ âm điện “Thái cực đồ” trước đây đã đoạt lấy ở dưới gậm “hương xa”.

Mã Tử Trường muốn bọn “Ngũ Đầu Đà” sớm liên thủ ra tay đối phó La Như Long, tồn tâm ác độc, lão ta cố lấy lòng “Ngũ Đầu Đà”, gọi chiếc quái xa thành “hương xa”.

La Như Long nộ khí xung thiên, muốn ra tay ngay khi Mã Tử Trường chưa kịp phòng bị, nhưng khi thân hình chưa nhích động, lão nhà sư tự xưng là Sái Gia đã xua tay cười lên tiếng :

- Khoan đã, khoan đã, Sái mỗ trước hết muốn hỏi người, người có phải từ đảo Liệt Hỏa đến không ?

La Như Long cười nhạt:

- Không sai, tiểu gia từ đảo Liệt Hỏa đến đây, có gì không ?

Sái Gia vẫn không nổi giận, cũng nói với giọng trầm trầm:

- Người ở tại đảo Liệt Hỏa hai năm liền hả ?

- Đúng vậy !

- Nhất thân công lực của người đạ~ được Liệt Hỏa Thần Quân truyền thụ chứ gì ?

- Ừm !

- Thật là chuyện lạ tai ! Ha ... ha ... ha ... ! Liệt Hỏa Thần Quân cả cuộc đời chưa từng thu nhận đệ tử, dám chắc lão ta chọn trúng người, tiếp nhận người làm kẻ truyền nhân !

La Như Long vốn không thích trả lời, nhưng đối phương lại nói đến Liệt Hỏa Thần Quân, đây là một cơ hội để dương uy, bởi vậy chàng gật đầu thừa nhận:

- Đúng, ta chính là truyền nhân của Liệt Hỏa Thần Quân. Các người có gì không phục chăng ?

Cánh rừng bị La Như Long đốt cháy, giờ ngọn lửa đã lan đến gần bọn họ.

Bọn “Ngũ Đầu Đà” biểu hiện bên ngoài hung dữ thô lỗ, nhưng không ngờ lại xử sự khoan hòa, nét mặt không có một chút biến đổi, lão ta vẫn cười hỏi:

- Người và Liệt Hỏa Thần Quân đã có danh phận sư đồ, lão ta nhất tâm thành toàn cho người, đương nhiên lão ta giao dương diện “Thái cực đồ” cho người ?

Cuối cùng lão ta đã nói đến chính đề.

La Như Long vốn muốn rời nhanh khỏi rừng tùng, tìm nơi thuận lợi hơn để đại phát thần uy giết sạch địch phương. Nhưng làm cách nào để bọn cao thủ hắc đạo này cùng tiến thoái theo chàng ?

Đề cập đến “Thái cực đồ”, La Như Long nghĩ ra đây là cách hay nhất để dẫn dụ bọn tham lam này ra khỏi cánh rừng.

Nhân vậy, La Như Long vỗ tay vào thắt lưng, lớn tiếng :

- Không sai, Liệt Hỏa Thần Quân đã có tâm thành toàn cho ta, tặng dương diện “Thái cực đồ” cho ta, giờ ta đang cất giữ trong người. Thế nào ? Các người muốn thưởng ngoạn phải không ?

Bọn “Dao Sơn Nhị Xú” đều ngoảnh mặt nhìn “Ngũ Đầu Đà” ý nói:

“Huynh đệ ta nói đúng thấy không ?”.

Sái Gia chừng như còn hoài nghi, tiếp hỏi:

- Người lần này trở lại Trung Nguyên, chính trong người đang cất giữ âm dương “Thái cực đồ” sát hợp, cố đi tìm báu vật phải không ?

- Chẳng sai.

- Người một mình tiến trên Trung Nguyên, vượt qua vạn dặm, dựa vào công lực luyện hai năm trên đảo, Liệt Hỏa Thần Quân lại an lòng để cho người đi sao ?

Như sực nghĩ đến điều gì, lão ta bồi tiếp một câu :

- Vị La Như Long tóc bạc đang đứng ngoài bờ rừng là ai ?

Nghe Sái Gia cứ hỏi quanh co, La Như Long chừng như vô cùng bực tức, muốn hành động nhanh để khỏi mất thời gian.

Đột ngột có giọng nói quen thuộc truyền vào tai bằng cách truyền âm nhập mật:

- Tiểu tử, lão phu muốn người đánh nhanh quyết nhanh, giết sạch bọn nó để chúng ta còn lên đường. Không ngờ người cứ đứng chết ở đó làm gì ?

Nghe giọng nói đó, La Như Long nhận ra ngay là Giả Như Chân đang cười mỉa mai. Không đợi chàng hành động, Giả Như Chân lại truyền âm tiếp:

- Bây giờ chuyện đã phát sinh vô cùng nghiêm trọng. Một câu vô ý của người đã bại lộ mục đích của chúng ta. Người nghĩ xem, chúng ta trên đường đến Bắc phương còn có an toàn nữa không ?

Giọng đó lại truyền tiếp:

- Lão phu đề tính người một câu, người muốn giải trừ hậu họa sau này, bây giờ chỉ có một biện pháp duy nhất là giết sạch !

Giọng truyền âm đó dứt rồi, tai La Như Long vẫn còn chấn động.

Lúc này Sái Gia cất giọng hỏi:

- Ta hỏi người, vị La Như Long tùy hành theo người là ai, điều đó khó trả lời lắm hay sao ?

La Như Long vốn đã tức giận, nghe mấy câu trách mắng và mỉa mai của Giả Như Chân, chẳng khác gì lửa đổ thêm dầu. Cơn phẫn nộ từ tim xung lên, chàng nhảy cẫng lên quát:

- Người hỏi lão ta hả ? Lão ta là lão tổ của người.

Trong lúc bọn hắc đạo sững sốt cả lên, La Như Long ngạo nghễ quét ánh mắt nhìn quanh, lạnh giọng :

- Kim Diện Sát là chính tay ta giết chết, “Thái cực đồ” cũng ở trong người ta. Ha ha, thất bại.

Dứt lời chàng bay vọt người lên như một chiếc pháo hoa, xuyên qua rừng tùng.

Phóng ánh mắt nhìn, La Như Long thấy cánh rừng bị ngọn lửa thiêu cháy rộng đến mấy mươi dặm, chỉ còn khoảng đồi phía trước chưa bị lửa bén. Không do dự gì nữa, La Như Long lao người theo hướng đó ...

La Như Long biết rằng tám tay cao thủ hắc đạo đang đuổi bám theo sau.

Quả không sai, tiếng tay áo bay phấp phật phía sau, chợt nghe giọng của Lam Diện Sát phát cuồng lên:

- Tiểu tử kia, người thoát đàng nào ? Nạp mạng cho ta !

Trong tiếng quát, một luồng kinh phong đã bức cận sát người chàng.

La Như Long phát giác ra Lam Diện Sát đang tung chưởng, người và chưởng đang bay đến cách sau lưng chàng không xa. Chàng bắt chợt dừng lại, búng người bay lên cao.

Người La Như Long vừa lao đến, đúng ngay chưởng lực của Lam Diện Sát bạt qua phía dưới.

Một cỗ công phu, La Như Long tránh được cú đánh hiểm độc của đối phương.

Không những một chưởng xuất toàn lực để đánh bị lạc không, mà Lam Diện Sát cũng mất đà lao bổ về phía trước.

La Như Long vừa bay lên lại lộn người phóng xuống ngay, một chưởng tức tốc xuất ra tống thẳng vào Lam Diện Sát ...

“Thiên Sơn Song Sát” đúng là những kẻ không phải hư danh, Lam Diện Sát đang mất đà, biết rằng La Như Long đang ở trên hậu đầu xuất chưởng đánh xuống, gã ta hốt hoảng vội tạt ngang người ra độ năm xích.

Một cú lách người, gã ta đã tránh được chưởng của La Như Long.

Không đợi La Như Long tiếp xuất chưởng, “vù vù” hai tiếng, “Dao Sơn Nhị Xú” đã xuất hiện, cùng bốn luồng chưởng phong mạnh kinh hồn ập tới La Như Long.

Có kinh nghiệm giao chiến từ trước, La Như Long biết rõ công lực của bọn “Dao Sơn Nhị Xú” không thâm hậu bằng “Thiên Sơn Song Sát”. Đang trên đà phóng xuống, chàng dựng ngay song chưởng phân tả hữu nghênh tiếp chưởng của đối phương ...

“Bình” ... Chưởng lực của song phương xáp thẳng vào nhau.

Quả nhiên không ngoài sự lường ước của chàng, “Dao Sơn Nhị Xú” không phải là đối thủ của “Xích diệm chưởng”. Cả hai cùng “á” lên một tiếng, thối lùi ba bước.

La Như Long đang tung lộn trên không, thoát một cái, bọn “Ngũ Đầu Đà” đã tiếp xuất hiện ở đầu trường.

Bọn “Ngũ Đầu Đà” ai ai cũng to lớn kèn càng, năm ngọn mác trong tay phát lên ánh sáng xanh lè, thế trầm mãnh, vù vù xé gió vây hãm La Như Long.

Tiếng quát tháo dậy trời, cộng thêm sáu ngọn chưởng của “Dao Sơn Nhị Xú” và Lam Diện Sát tiếp bồi đến, đất đá bay mù trời, La Như Long bị vây khốn ở giữa.

La Như Long tức tốc xuất chưởng chống trả liên tiếp mấy chưởng vẫn không phá nổi vòng vây của cường địch. Duy chỉ dựa vào khinh công thân pháp cái thế của Liệt Hỏa Thần Quân để luồng lách không ngừng, chàng nhanh tay ngấm lấy ra mấy viên “Bính đỉnh châu”.

Đột ngột, giọng của Sái Gia khinh khỉnh cất lên:

- Nghiệt chúng, ta khuyên người không nên động chiến, chỉ cần người giao “Thái cực đồ” ra, ta sẽ tha mạng cho người.

Giọng của nhà sư khác xen vào :

- Lại còn, tra hỏi hấn ta xem ai đã bảo hấn ta vận y phục đó. Nhằm mục đích gì ?

Ý đồ gì ? Hấn dự định lừa qua mắt chúng ta, chúng ta há để cho hấn cố tác thị phi sao ?

“Dao Sơn Nhị Xú” phá lên cười về đắc ý, Lam Diện Sát được đà gầm lên:

- Ta phải trả thù cho Kim Diện Sát, quyết phải phanh thây xẻ thịt hấn mới hả dạ !

La Như Long nghe cũng như không, hứ một tiếng trong mũi, hét lên:

- Lãnh chiêu !

Chàng vung nhanh tay, một viên “Bính đình châu” bay ra.

La Như Long ném thẳng vào Lam Diện Sát, nhưng không ngờ viên “Bính đình châu” vừa thoát khỏi tay, bỗng hắt đạo lách người thay đổi vị trí ngay.

“Bính” một tiếng, viên lại trúng ngay trên ngọn mác của một nhà sư phát nổ, ngọn lửa bốc cháy, liếm xuống người lão ta.

Lão cuống cuống kêu hoảng lên, nhảy ra khỏi vòng chiến, ném ngay ngọn mác ra xa.

La Như Long đầu chịu bỏ qua cơ hội này, liền xoay gót vung tay, mấy viên “Bính đình châu” tiếp bay ra.

Bỗng hắt đạo thấy mấy viên “Bính đình châu” bay vụt ra, mặt mày biến sắc, đâm đầu né đông tránh tây.

Có hai viên bay trúng ngay Mã Tử Trường, viên trước lại trúng nhà sư phái Vệ Sơn.

Cả hai bị lửa bén cháy, lao đầu chạy cuống loạn xạ, kêu la thảm thiết.

La Như Long thân hình như một vệt khói lướt nhanh đến trên đầu nhà sư đang cháy, hoa tay một vòng, một chưởng hung mãnh tổng xuống ...

- Bất hảo !

Theo tiếng quát, bóng người đã xuất hiện.

Bốn nhà sư còn lại và Lam Diện Sát cùng phi thân phóng tới La Như Long. Người chưa đến, chưởng đã phát ra, đỡ ngay lấy luồng chưởng phong của La Như Long.

“Rầm” ...

Một tiếng nổ rung cả mặt đất, màn nhĩ muốn vỡ tung ra.

Một tính mệnh thoát chết khỏi tay La Như Long.

La Như Long biến hóa chiêu thức, thân hình như một mũi tên bay nhanh tới Tử Mã Trường đang chạy hoảng.

Chưởng trước người sau, song chưởng nhất tề tổng xuất ...

Một chưởng đánh thẳng tới Mã Tử Trường đang quỳnh tay loạn chân chạy loạn choạng, một chưởng lại quét ngang sang Dương Thúc Ngô đang ở cạnh một bên.

Không ngờ chàng tiểu sát tinh này lại nhanh đến mức vậy, Dương Thúc Ngô thấy trận cuồng phong cuộn cuộn ập tới sát, lão ta kinh hãi tột độ, cắm đầu chạy mất vào trong cánh rừng đầy khói lửa.

Mã Tử Trường thân hình đầy lửa, hồn phách phiêu tán, giờ lại bị luồng kinh lực uy mãnh vô song giáng đánh thẳng tới, lão ta chỉ kịp rống lên một tiếng, há hốc mồm, máu phọt ra thành vòi, ngã vật xuống đất, giật giật mấy cái chết ngay.

Lúc này nhà sư bị cháy đã cởi phăng chiếc áo cà sa trên người ném đi, lão ta thoát được cơn chết cháy.

Thấy bọn “Dao Sơn Nhị Xú” một chết một biến mất, Sái Gia liền cất giọng cười điên rồ:

- Lam Diện đại hiệp xin tránh ra, xem huynh đệ ta xuất chưởng đánh gục hẳn.

Đánh !

Chữ “Đánh” vừa phát ra, cả năm nhà sư liền quăng binh khí trên tay, hét lên một tiếng như hổ gầm, năm người như những bức bình phong di động áp nhanh tới La Như Long.

Thấy địch phương tấn công, La Như Long sức nhớ lại lời căn dặn của Giả Như Chân, dù chàng có gan lớn hơn trời cũng không được nghênh tiếp.

Thoắt một cái, La Như Long vút người thẳng lên không trung.

Ầm ...

Ngay chỗ La Như Long vừa bay lên, chưởng của năm nhà sư quật đến, đất đá và lá cây bay tung tóe.

La Như Long nhìn phải phát khiếp. Thấy Lam Diện Sát đứng sững người chết lặng một bên, chàng lộn người lao bổ xuống ...

Lam Diện Sát luôn cảnh giác, thấy chàng cải biến thân pháp, lao người xuống, gã ta nghiêng rặng vận lực dựng chưởng tổng ngược lên.

La Như Long đoán trước được điều này, hai bàn tay chàng để trước ngực, song chưởng vừa phát ra đột ngột thâm hồi lại.

La Như Long dụng “hấp lực” của “Xích diệm chưởng”, Lam Diện Sát vốn đang vận công lực phát chưởng, bị hấp lực hút lên, gã ta chao đảo người đứng không vững, người bị hút bay lên trên.

La Như Long cười gằn một tiếng lạnh lùng, ngũ chỉ giương ra phóng thẳng vào vùng ngực lão ta.

“Bình” ...

Lam Diện Sát rú lên một tiếng hãi hùng, vùng ngực đập nát, tim phổi bay ra ngoài.

Do phi thân xuất chiêu, La Như Long sử dụng thủ pháp rất tinh lợi, một chiêu thành công chỉ trong nháy mắt, bọn “Ngũ Đầu Đà” đâu thể ngờ đến được ?

La Như Long ra tay đánh chết ba tay cao thủ tuyệt thế, làm động lòng bi phẫn bọn “Ngũ Đầu Đà”, tính hung ác bùng bùng trời dậy, năm nhà sư gào thét như điên như dại, chưởng tiếp chưởng ào ào tổng xuất ra, vây áp theo La Như Long đang thoăn thoắt ẩn hiện trong rừng.

Mỗi chưởng phát ra giống như một cơn lôi đình giáng xuống, trời đất rung chuyển, cây cối lung lay, uy lực của “Ngũ quỷ chưởng” quả thật kinh hồn.

Trong cánh rừng ngập đầy ánh lửa, sáu bóng người lao vùn vụt, một cuộc truy đuổi vô cùng kịch liệt.

30. Chương 30: Xuất Ngôn Bất Cẩn Họa Lâm Đầu

Đúng như Giả Như Chân nói, “Ngũ quỷ chưởng” của “Ngũ Đầu Đà” liên thủ thi triển quả là cái thế vô địch.

La Như Long bản tính kiêu hãnh khi nghe Giả Như Chân căn dặn, chàng tuy không nói nhưng lại thâm quyết:

“Cứ thử rồi biết”. Bây giờ sau khi đã nếm mùi của “Ngũ quỷ chưởng” chàng mới bắt đầu lo sợ.

Đối phó không nổi ”Ngũ quỷ chưởng” làm sau phải phá tan thế trận liên hợp của đối phương? La Như Long suy tính mãi.

Chàng đang luông lách trong rừng cuối cùng nghĩ ra một kế, gọi là “Đỉnh nhì tẩu hiểm”.

Vì bọn “Ngũ Đầu Đà” cùng tiến cùng thoái, nếu La Như Long cứ lướt người né tránh mãi, sẽ không phá được thế trận đối phương, thậm chí không thoát mạng nữa là khác.

Hơn nữa, trên đỉnh lầu Biện gia bảo, người ta đang tập trung quan sát trận chiến nếu họ thấy được, chàng còn mặt mũi nào nữa.

Nghĩ vậy xong La Như Long thâm gập đầu dường như ý định đã quyết.

La Như Long vốn thấy chướng là tránh, người luôn ở ngoài vòng vây đối phương.

Giờ chàng đột nhiên hú một tiếng dài, lao người thẳng lên trên đầu bọn ”Ngũ Đầu Đà.

Bọn “Ngũ Đầu Đà” này giờ đã phát ra mười mấy chưởng nhưng đều lạc không.

Hiện tại, La Như Long bất ngờ bay vào giữa thế trận của họ, nào khác gì xông vào miệng hổ? Bọn Ngũ Đầu Đà ” há không mừng sao được ?

Cả năm nhà sư nhất tề liên thủ xuất hữu chưởng đánh ngược lên La Như Long đang ở phía trên.

Chưởng phong cuộn cả lá cây tống ngược lên La Như Long đang đáp xuống.

Nhưng La Như Long vẫn không tránh, tay chân thả lỏng, người rơi sấp không có phản ứng gì, giống như không hề hay biết chưởng phong của đối phương đang đánh lên.

Duy có một điểm không ai phát hiện ra chính là khi La Như Long lộn người đáp xuống, đã ngằm lấy ra một nắm “Bính đinh châu”.

Chưởng lực đối phương đến sát, La Như Long vẫn tự như người không xương, bị chưởng lực đẩy bay lên cao như một cánh lông hồng cuốn đi trong bão tố.

Thực ra La Như Long đã thi triển khinh công thân pháp “Hỏa thượng lăng ba” một cách rất tinh xảo.

Bọn Ngũ Đầu Đà trở mắt cả kinh, tả chưởng tiếp vung lên ...

Thân hình La Như Long rơi xuống lại tiếp bay lên.

Song phương mặt đối mặt nhìn nhau, La Như Long thấy bọn “Ngũ Đầu Đà” kinh hoảng đổi da mặt, liền phá lên một tràng cười vang động cả núi rừng.

“Ngũ Đầu Đà” thành danh trên giang hồ không nhỏ nhưng họ mấy khi thấy khinh công thân pháp thần kỳ như vậy?

Sái Gia tức giận đến phát cuồng hét lên:

- Đánh, đánh, đánh!

Tức thì cả năm nhà sư xuất song chưởng liên tục, cả thầy đến hơn mười chưởng.

La Như Long giống như một quả bóng thẳng lên cao rồi hạ xuống, tiếp thẳng lên ...

Tiếng cười của chàng vẫn vang lên không ngớt, khiến người ta phải rợn tóc gáy.

Uy lực của “Ngũ quỷ chưởng” không thể khống chế được La Như Long, bọn “Ngũ Đầu Đà” trợn tròn đôi mắt lăm phần kinh hãi.

Nhưng bọn họ vẫn không ngừng tay vì để La Như Long lơ lửng trên không trung còn an toàn hơn đáp xuống.

Bởi vậy cả bọn ngằm đánh mắt nhìn nhau.

Đây chính là cơ hội để La Như Long ra tay, cũng là kế sách chàng đã tính từ trước.

Lập tức có mấy viên “Bính đinh châu” thoát khỏi tay bay nhanh xuống.

Bọn “Ngũ Đầu Đà” cũng vô cùng tinh ranh, thoáng nghe qua tiếng gió đã biết có vật lạ bay xuống đỉnh đầu. Một tiếng hét lớn, cả bọn nhất tề tản ra tứ phía.

La Như Long đầu để họ thoát, chàng vung mạnh lay một loạt hạt “Bính đinh châu” vèo vèo ... hay xuống.

“Bính dinh châu” nhanh phàm tốc, bọn “Ngũ Đầu Đà” ham đề phòng La Như Long truy đuổi theo, nào ngờ lại có vô số hạt nhỏ bay xuống như vậy?

Đương trường có hai nhà sư bị bốc cháy, cả bọn buột phải dừng lại cứu lấy. Cả năm nhà sư vẫn phân theo năm hướng khác nhau để chạy trốn.

La Như Long dường như đã đoán trước kế hoạch phân đường trốn chạy của đối phương. Chàng liền đề khí lao đuổi theo nhắm tên thủ lĩnh mà đánh.

Phá được “Ngũ quỷ chưởng” trận, La Như Long không lo sợ gì nữa. Thoắt một cái chàng đã bay đến chân đầu lão Sái Gia.

Một chưởng “Xích diệm” tung ra, lão la rống lên một tiếng, cắm đầu xuống đất chết thăng cẳng.

La Như Long lướt đi như quỷ thần cưỡi gió, chặn tiếp lão đang bị lửa cháy. Lão ta đang chạy bán sống bán chết, luyñh quynh giặt chiếc áo cà sa trên người ném đi, không ngờ La Như Long đã chặn trên đầu.

La Như Long xuất ngay một chưởng, lão ta đầu vỡ vụn về châu Diêm vương khi nào không hay?

La Như Long tiến nhắm hướng đuổi theo bọn còn lại, đảo mắt tìm quanh không ngờ ba nhà sư còn lại biến đâu mất?

Chàng hết sức ngạc nhiên, phóng hai luồng tinh quang quan sát tứ phía, vẫn không có một bóng người nào.

La Như Long thầm kêu “Hong rồi”, liền thi triển khinh công thân pháp đến cực hạn, lướt quanh cánh rừng dày đặc khói lửa để tìm.

Nhưng cũng chỉ uống công phí sức mà thôi.

Đối phương trốn đằng nào?

La Như Long chết điếng người đứng lặng.

Giả Như Chân từng để tình, vô luận thế nào vẫn không thể để bọn nó sống sót, giờ còn ba tên trốn thoát biết ăn nói thế nào với Giả Như Chân đây.

Chẳng lẽ đứng bó tay để họ lọt lưới ?

Lần thứ nhất xuất sư, không đạt được kết quả mỹ mãn, há có mắt mặt với mọi người không chớ?

Chuyện đã đến như vậy, biết làm sao?

Trong lúc La Như Long đang nghiêng rằng tự oán trách hối hận, bất ngờ có một luồng kinh phong giáng xuống phía trên đầu.

Chàng giật thót người vội lách sang một bên, hóa chiêu “thiên vương thác tháp ” tung song chưởng chống đỡ.

Cùng lúc xuất chưởng, trong đầu chàng trở dậy dòng suy nghĩ:

“Trừ phi hai tên kia sống lại, chiêu ”Ngũ quỷ chưởng” của bọn người đùng hồng chống nổi ta ! ” Tiếp xong một chưởng như thiên lôi giáng, ánh mắt như sao của chàng quét nhìn ...

Bất giác chàng phát sững, hồn phách như thoát khỏi thể xác?

Vì sao vậy?

Đúng là:

“Cường trung cánh hữu cường trung thử” (Người mạnh lại có kẻ càng mạnh hơn)! La Như Long dựa vào khinh công thân pháp xuất kỳ nhập hóa đã phá tan “Ngũ quỷ chưởng” trận của bọn phái Vệ Sơn, cứ ngỡ như vậy là siêu phàm kiệt xuất. Hiện tại chàng nhìn thấy người vừa xuất hiện lại hiển lộ thân pháp cao siêu hơn nữa, làm chàng phải lạnh xương sống.

Khi phát giác có kinh lực đánh xuống, La Như Long lập tức vận toàn lực xuất chưởng chống trả, lực đạo mạnh đến vạn quân, đứng ra nếu không phải hàng cao thủ thượng thặng thì đâu lãnh nổi chưởng đó. Bấy

giờ, khi La Như Long giáng trả một chưởng, đối phương không hề thụ thương, thân hình lại như một làn khói bay lên cao theo chưởng phong của chàng.

Đối phương là ai?

La Như Long chưa kịp nhận ra, bất chợt có giọng nói từ trên không vọng xuống:

- Tiểu tử, có lẽ đầu óc ngươi đã mê muội? Ngươi tiếp phát thêm một chưởng nữa xem, ngươi tưởng lão phu không thưởng cho ngươi mấy viên “Bính đinh châu” được hay sao?

Nghe ra, chính là giọng của Giả Như Chân, La Như Long lúc này mới lấy lại hồn.

Giả Như Chân đáp xuống bên cạnh chàng, nhướn đôi mày bạc hỏi:

- Ngươi đứng chết trong rừng lửa này làm gì? Ắt là không thể quên được hình ảnh Phụng cô nương, muốn trở về Biện gia bảo tiêu nhân thêm vài ngày nữa chứ gì?

La Như Long gượng cười:

- Lão tiên bối, lão chớ cười, vãn bối ... vì ...

- Vì sao?

Giả Như Chân dường như hiểu thấu trong lòng chàng, bèn mỉm cười nói tiếp:

- Vì không đạt được mục đích như ta dặn, giờ lại hối hận phải không?

La Như Long mỉm cười gật nhẹ đầu.

Giả Như Chân nở nụ cười hiện hòa hỏi:

- Ngươi đang lo ba tên kia trốn thoát hử ?

La Như Long thoáng ngẫm nghĩ đoạn bước tới nắm lấy tay lão ta lay mạnh nói:

- Lão tiên bối lão đã đánh gục ba tên đó rồi hả?

Lão ta cười ha hả nói:

- Có lão phu ở cạnh bên bọn nó thoát sao được? Đi, đi theo ta!

Giả Như Chân liền kéo chàng đi, ngoái đầu lại về bốn cột:

- Phải cho ngươi xem thành tích, lâu nay ngươi chỉ bái phục Liệt Hỏa Thần Quân chứ đâu nề phục ta?

La Như Long bước theo lão đến một khoảng bình địa.

Ở cạnh bên lề đường, quả nhiên có ba thi thể sắp nằm hàng ngang!

Giả Như Chân chỉ tay cười, giọng khoan lạc:

- Ngươi nhìn xem, đó chính là ba tên lọt lưới chứ ?

Ánh lửa từ trong rừng tỏa sáng, La Như Long nhận dạng rất rõ ba thi thể.

Hắn không sai. Chính là ba tên cao thủ hắc đạo lọt lưới vừa rồi.

Nhưng ba thi thể này chỉ có hai người là thuộc bọn “Ngũ Đầu Đà”, thi thể thứ ba lại là Dương Thúc Ngô.

La Như Long vội thốt lên:

- Lão tiên bối, lão nhầm rồi !

- Nhầm hả? ... Đúng là ba tên mà?

- Nhầm rồi! Bọn “Ngũ Đầu Đà” có ba tên chạy thoát chứ không phải hai?

- Vậy còn một tên nữa hả?

- Vâng.

Giả Như Chân biến mất nụ cười trên mặt, chợt hỏi:

- Tiểu tử qua trận khổ chiến ngươi có mệt không.
- Lão định đuổi theo hả?
- Đương nhiên?
- Văn bối không thấy mệt, đi !

Cả hai người cùng lao vút đi như cỡi gió tuôn mây, biến mất trong màn đêm.

La Như Long lâu nay ít gần gũi Giả Như Chân, thực sự không thấu hiểu được về lão, nhất là về võ công, chàng biết được qua lão có mỗi chiêu “Lão ngư phá xa”, Giả Như Chân tài nghệ phi phàm kiến thức uyên bác, vậy về võ học lão đã luyện được đến mức nào? La Như Long không biết!

Qua lần tiếp chiêu vừa rồi La Như Long phải thảm bại phục, kể cả Trình Phương e rằng cũng không sánh nổi ?

Liệt Hỏa Thần Quân sợ rằng cũng chỉ đạt mức như vậy là cùng ?

Do tính hiếu thắng, La Như Long đã vận toàn bộ nội lực đề lao đi. Bỗng qua Ông Nguyên, vượt Khúc Giang với chặng đường cả trăm dặm. Nhưng khi ngoảnh đầu nhìn lại, Giả Như Chân vẫn luôn theo sát bên lưng. Lão ta dường như chẳng cần để tâm tới La Như Long vận lực bao nhiêu, trở thuật khinh công thế nào, xem như không có chuyện gì.

Chỉ thấy trên nét mặt lão hiện nụ cười từ tường và thân thiện làm La Như Long muôn phần cảm kích thâm nghĩ:

”Giả lão tiền bối vì ta mà không quản ngại gian nan, vượt muôn trùng gian khổ, ân đức đó quá lớn lao.

Ta làm sao đền đáp được?

Tự nghĩ đến mình, ta chỉ như một ngọn cỏ trên ngọn Thái Sơn, như hạt cát giữa biển khơi, thật quá nhỏ !”
Trần ngập bao dòng suy nghĩ, La Như Long vô cùng xúc động chợt dừng bước kêu lên:

- Lão tiền bối văn bối.

La Như Long thốt lên đột ngột, khiến Giả Như Chân dừng theo, ngạc nhiên hỏi:

- Gì vậy? Mệt rồi hả?

Kỳ thực, “Tri ân báo ân, hữu cừu báo cừu” mới thật sự là lòng dạ của một hiệp sĩ, nếu chỉ nói ra bằng lời với những giọng điệu cảm kích trước mặt một vị kỳ hiệp võ lâm này, e rằng không quá tục khí hay sao?

Vì vậy La Như Long cố kiềm chế nỗi xúc động trào dâng trong lòng, giọng cười nói:

- Lão tiền bối, chúng ta đi đâu bây giờ?

Dừng lại đọc nói lời này, quả là điều hết sức lạ lùng. Giả Như Chân không khỏi sững người ngạc nhiên, lão đâu hiểu được nội tình?

Giả Như Chân cũng là người giàu tình cảm, nhìn qua ánh mắt chàng lão cũng hiểu được phần nào, nhưng không nghe chàng nói gì, lão nữ nào muốn khơi dậy nỗi uẩn khúc trong lòng?

Lão chỉ mỉm cười nói:

- Chúng ta không phải đang truy đuổi tên chạy trốn sao? Ngươi hỏi ...

La Như Long lắc đầu tiếp lời:

- Theo văn bối hần ta không chạy đường này.

- Sao ngươi biết?

- Lão nghĩ xem chúng ta đuổi đến cả trăm dặm, nhưng có thay hần đâu? à, lão định đến thẳng Vệ Sơn để hỏa thiêu tòa Vệ Sơn luôn hả?

- Vậy không tốt ư ?

La Như Long trầm ngâm giây lát nói:

- Đối phó với bọn ma đầu Miêu Cương, đúng ra không nên nghĩ đến đạo nghĩa, tuy nhiên theo văn bối nghĩ lão không nên hỏa thiêu Vệ Sơn!

- Vì sao?

- Theo lão nói bọn “Ngũ Đầu Đà” là những tên thuộc hạ của ma đầu Miêu Cương.

Hiện tại bọn nó năm người chết hết bốn, thử hỏi tên còn lại có dám trở về Vệ Sơn hay không ?

Giả Như Chân ngừng đầu than:

- Người trời cũng đúng. Tuy nhiên chúng ta lần này đi Bắc phương sợ rằng gặp hung nhiều cát ít. Người nên nhớ, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao ta dặn người không thể để một tên nào sống sót.

Hung nhiều cát ít?

Đây là lần thứ nhất La Như Long nghe Giả Như ư Châu phát lời nói mềm yếu. Qua thoáng kinh ngạc chàng mới cất giọng hỏi:

- Lão tiên hồi, nghiêm trọng vậy sao?

Giả Như Chân trả lời:

- Khi ở trong rừng cây, trong cơn hào khí người đã tiết lộ về âm dương diện “Thái cực đồ” sát hợp. Người nghĩ xem, đối với bảo vật ai cũng không sáng mắt. Người ta có để cho người được yên không?

La Như Long không còn như thuở trước, nghe vậy liền cười lớn:

- Không sai ”Thái cực đồ’ ở trong người ta, kẻ nào không sợ chết cứ động thủ xem?

Giả Như Chân lắc đầu cười:

- Tiểu tử người quá tự tin. Ta mấy hôm nay mất ăn mất ngủ sợ rằng đại họa sẽ giáng xuống đầu đấy!

Vừa mới nói câu “Hung nhiều cát ít” giờ lão lại nhấn mạnh thêm một câu ” Đại họa giáng xuống đầu ”, La Như Long nghe ra đáng sợ thật.

Chàng chấp hai tay, mặt ngẩng lên trịnh trọng hỏi:

- Lão tiên bối, lượng thứ cho văn bối nói năng ngang tàng. Nay có lời xin hỏi lão.

- Hỏi gì?

Giả Như Chân cũng phải ngạc nhiên thốt lên.

La Như Long chậm rãi trả lời:

- Lão có thừa nhận văn bối là truyền nhân của Liệt Hỏa Thần Quân không?

Giả Như Chân đứng lặng người, đôi mày bạc nhíu lại như đang theo đuổi nắm bắt ý của chàng ẩn ước trong câu hỏi.

Khi không, họ vì sao lại đề cập đến vấn đề này?

31. Chương 31: Điền Báo Bất Tường

Giả Như Chân trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nghĩ ra một câu trả lời thích đáng, liền nói:

- Thừa nhận là sao? Mà không thừa nhận là sao?

La Như Long gượng giọng:

- Nếu lão không thừa nhận văn bói là truyền nhân của Liệt Hỏa Thần Quân, văn bói không tiện nói tiếp Giả Như Chân vuốt râu mỉm cười:

- Ta thừa nhận đâu có dụng ích gì? Ta đâu phải là Liệt Hỏa Thần Quân.

La Như Long ngạc nhiên mấy giây, đoạn nói :

- Văn bói nghĩ rằng Thần Quân đã thừa nhận, nếu không thì lão ta việc gì phải trao dương diện “Thái cực đồ” cho văn bói?

Giả Như Chân cười lớn:

- Tiểu tử, người quá tự tin. Liệt Hỏa Thần Quân nếu dễ dàng thu nhận đệ tử như vậy tức không phải là Liệt Hỏa Thần Quân.

La Như Long hiểu nhầm ý, liền nhíu mày hỏi :

- Lão cười như vậy có lẽ là vì lão và Liệt Hỏa Thần Quân có sự giao tình thân thiết, văn bói là kẻ hậu sinh không có tư cách để góp ý lão ...

Giả Như Chân xua tay lia lịa nói:

- Không phải! Không phải! Ha ha, người nói đi, nói đi, lão phu rất thích tiếp thu ý kiến của người.

La Như Long nghe vậy nét mặt có vẻ trầm tĩnh hơn, nhưng vẫn giữ tư cách trang nghiêm nói:

- Văn bói hoài nghi lão đã là giao tình bằng hữu với Thần Quân mấy mươi năm nay sao không hiểu gì về qui củ của đảo Liệt Hỏa cả?

- Qui củ? Ha ha ha ! Người nói ta không hiểu qui củ gì?

La Như Long ưỡn ngực trả lời:

- Theo văn bói biết, người nào từ đảo Liệt Hỏa ra, đều có một qui củ, đó cũng chính là khí chất hơn người: “Dù đầu rơi, máu đổ chứ không mở lời van xin. Càng không nên nói những lời nhục chí”. Lão thấy có đúng không?

Giả Như Chân thấy La Như Long giữ thái độ nghiêm túc càng nghĩ càng buồn cười, vốn định sau khi chàng nói xong lão phá lên cười cho hả dạ. Nhưng bây giờ nghe xong, lão muốn cười cũng không được.

Lão liền thu liễm nụ cười hỏi lại:

- Tiểu tử, người phát lời chẳng có cân nhắc, ta đã từng van xin người khác chưa ?

Từng làm việc gì hèn nhát chưa ? Người nói đi?

La Như Long vốn có tính ngang nhiên, thấy Giả Như Chân biến đổi sắc mặt tuy nội tâm cảm thấy có phần bất nhẫn, nhưng vẫn thẳng thắn nói:

- Lão tiên bói, trước hết xin lão đừng giận, lời nói đích thân từ lão nói ra, lẽ nào lão không thừa nhận?

- Ta nói gì ?

- ở Biện gia bảo, lão nói với huynh muội Biện cô nương không chỉ một lần:

“Trừ phi lão bỏ mạng dọc đường, còn không thì nội trong ba tháng sẽ trở lại Biện gia bảo”, đúng không?

- Ờ ...

- Vừa rồi lão cũng nói ” Hung nhiều cát ít“, và ”Đại họa giáng xuống đầu“, làm giảm mất đi chí khí con người. Lão nghĩ xem, vị lão tiên bói tự xưng là từ đảo Liệt Hỏa đến có nên nói những lời như vậy không?

Lão ta có phần lúng túng nhưng không nổi giận.

La Như Long bèn tiếp:

- Văn bối mang ân lão rất lớn, luôn ghi nhận trong lòng. Đồng thời văn bối và lão trước mắt đang còn nhiều gian nan, luận về mệnh yếu, e rằng không thắng nổi bọn ma đầu Miêu Cương hung ác. Trên đường đến Bắc phương lắm phần nguy hiểm. Nhưng Liệt Hỏa Thần Quân đã từng nói:

“Đầu có thể rơi! Máu có thể đổ! Chúng ta phải tận lực hành động, lẽ nào không thành đạt gì?”

Giả Như Chân muốn phân minh nhưng chính lão đã nói lên những lời đó, nên đành lặng thinh.

Giả Như Chân cũng không biết vì sao lần trở lại Trung nguyên này lão cảm thấy tinh thần không ổn định, những lời nói ra dường như không phải tự đáy lòng. Vì sao vậy? Chính lão cũng không rõ!

Lẽ nào gọi đó là “Cảm ứng”? Hay “Điềm báo”?

Cả cuộc đời lão ta chưa bao giờ bị ai mở lời trách móc như vậy. Qua những lời nhận định đầy hào khí của La Như Long, lão ta cảm thấy mình có phần sai.

Đứng đối diện với chành thiếu niên cả trí tuệ lẫn sức lực sung mãn, lão ta cũng phát giác ra:

“Ta lão rồi” Đưa tay vuốt chòm râu bạc xóa ngang ngực, bất giác lão cảm nhận rằng:

“Đời người qua mau, thời gian không bao giờ trở lại”. Và nhận ra được điều:

“Nước Trường Giang sóng sau xô sóng trước”.

Một người đến độ cao niên rất sợ người ta đề cập đến chữ lão, từ đó Giả Như Chân liền tưởng đến cái chết. Lão không khỏi rùng mình.

Bỗng dưng từ khóe mắt lão tươm ra hai giọt lệ ưu sầu.

La Như Long đứng cạnh bên, thấy hai dòng lệ lăn dài trên mặt lão, chàng bối rối hoảng hốt.

Lòng chàng quặn đau, không ngờ vì chàng nói không thỏa đáng đã làm cho lão khơi dậy bao nỗi thương cảm của tuổi già.

Thấy Giả Như Chân rơi lệ, La Như Long vội lấy tay áo lau nhẹ cho lão, nói giọng tự trách:

- Lão tiền bối, văn bối phát lời bất kính làm thương tổn đến lão chăng? Thật đáng chết, văn bối đáng chết!

Giả Như Chân không ngờ chỉ một phút hoài niệm đã bộc lộ ra tình cảm từ đáy lòng.

Lão phát giác ra điều đó và gắng kiềm chế sự kích động nội tâm, gỡ nhẹ tay La Như Long ra, thấy chàng cũng lệ ngấn hoen mi lão cất giọng cười để xua đi bao nỗi bi sầu:

- Nếu chiếu theo qui củ của đảo Liệt Hỏa, Liệt Hỏa Thần Quân lúc lâm tử vẫn không rơi lệ, vì rơi lệ cũng là nhu nhược.

La Như Long gạt ngay dòng nước mắt, giọng trở nên kiên nghị:

- Cho dù lão nói thế nào, văn bối có một yêu cầu mong lão đáp ứng?

- Người bất tất nói, từ nay trở đi ta không nói ra lời nào nhục chí nữa đâu!

La Như Long bèn tiếp:

- Lại còn một yêu cầu nữa, lần này đến Bắc phương, bất kể chuyện gì, lão nhất định phải để cho văn bối đề xuất ý kiến, được không?

- Đương nhiên.

Giả Như Chân biết rằng lời đó phát xuất từ lòng tốt của chàng. Đáp lời xong, lão chỉ tay xuống đất, nói tiếp:

- Chúng ta không thể đứng ở đây lâu. Theo người chúng ta nên thực hiện thế nào bây giờ?

La Như Long chớp chớp ánh mắt sao, mỉm cười tiếp lời:

- Theo văn bối, tên trồn thoát đó tất nhiên không dám trở về Vệ Sơn. Hẳn ta chỉ có một con đường duy nhất là đến bọn ma đầu Miêu Cương báo tin.

- Ồ không sai!

- Đã là như vậy, văn bối đề xuất hai kiến, tùy lão chọn lựa. Thứ nhất với tốc độ cước trình như thế này, chúng ta vẫn đi suốt ngày đêm, dù bọn Miêu Cương có hành động chặn đường cũng không thể kịp.

Nói đến đây, chàng chăm mắt nhìn Giả Như Chân, chuyển giọng vẻ đầy cảm thương; - Chỉ là lão niên kỹ đến như vậy, sợ rằng không chịu nổi phong sương lao碌. Bởi vậy văn bối có ý kiến thứ hai ...

- Thế nào?

- Văn bối cùng lão không đi theo quan lộ đến Bắc phương, mà rẽ sang đi thường ngoạn danh lam thắng cảnh vùng Đại Lục Thần Châu. Như vậy bọn ma đầu Miêu Cương như chìm trong mây mù, không thể biết hướng đi của chúng ta.

Nghe những lời chí lý đó Giả Như Chân ném đi hết nỗi ưu tư trong lòng, mặt rạng nụ cười.

Khoảnh khắc sau lão chợt hỏi:

- Người đề xuất ra hai ý kiến đó để ta lựa chọn phải không - Vâng !

- Nếu ta cho rằng hai ý kiến đó đều không được thì sao ?

Theo La Như Long, ngoài hai con đường đó ra, không còn con đường nào khác.

Nghe vậy chàng ngạc nhiên hỏi:

- Dám chắc lão có cao kiến khác?

- Nếu do ta lựa chọn ... Ta muốn sớm tìm ra được kỳ bảo võ lâm, để cho người chóng thành đạt tuyệt nghệ ra đường đầu đối phó với bọn Miêu Cương. Bởi vậy ta chủ trương chọn ý kiến thứ nhất, dốc hết lực tiến nhanh đến Bắc phương, lỡ ra trên đường có biến hóa, hoặc thể lực lão phu không ổn, lúc đó chọn lấy ý kiến thứ nhì không lưỡng toàn hay sao?

La Như Long vui mừng gật đầu đáp:

- Hảo hảo! Lão nghĩ thật chu toàn Chỉ là khổ cho lão nhiều đấy!

Giả Như Chân lắc đầu, hai bóng người biến thành hai vệt mờ vụt đi mất.

Họ băng huyện Lạc Xương, vượt Bình Thạch trấn rồi qua Kỳ Điền Lãnh.

La Như Long mang bao nỗi hoài nghi trong lòng trên đường đi, chàng chợt cất giọng hỏi:

- Lão tiên bối, văn bối muốn hỏi điều này ?

Bị hỏi bất ngờ Giả Như Chân ngạc nhiên nói:

- Điều gì?

La Như Long vẫn không giảm tốc độ cước trình đáp:

- Những vấn đề liên quan đến bọn ma đầu Miêu Cương, lão nói với văn bối không quá ít sao?

- Người cho rằng ít, lão phu lại cho là nhiều đấy! Chủ yếu là vì người chưa đủ lòng đủ cánh để cho người biết nhiều mà phân tâm, không bằng cho người biết ít mới tốt, đúng không?

La Như Long đầu thế vì vậy mà cam tâm bèn hỏi lại:

- Bây giờ có mấy vấn đề văn bối đã biết, xin lão giải thích được chứ?

- Người biết gì nói đi !

- Theo văn bối biết, bọn ma đầu Miêu Cương hơn hai năm nay đã đánh đổ các môn phái lập nên một tổ chức hùng mạnh, đúng không?

- Không sai!

- Tổ chức gì? Tên gọi thế nào?

- Hồng Hoa bang.
- Hồng Hoa bang hả? Tổng đàn đóng ở đâu?
- ở Hoa Sơn Thiểm Tây.
- Thiết đàn lập bang mục đích để làm gì?

Giả Như Chân cười trả lời:

- Người hỏi thật vớ vẩn. Người nghĩ xem, bọn Miêu Cương hoành hành Trung Nguyên nhằm mục đích gì? Bây giờ họ đã dẹp sạch những cơ nghiệp của bạch đạo võ lâm, đưa vào đó bọn tay chân thuộc hạ. Nay họ lập bang dựng đàn ở Trung Nguyên để thu phục chúng đồ làm lũng đoạn giao thông thủy lục giữa Hoàng Hà và Trường Giang như vậy không oai phong vinh hiển hay sao?
- Nghe lão nói, thế lực của Hồng Hoa bang rất lớn ư?
- Ồ, rất lớn, cũng rất đáng sợ ...

Chưa nói hết câu, Giả Như Chân phát giác mình bị thất ngôn lão liền xua tay cải lời:

- Không không, ta nói là “Người khác” sợ chứ không phải “Người của đảo Liệt Hỏa” sợ?

La Như Long mỉm cười nói tiếp:

- Tổng đàn chủ của Hồng Hoa bang là ai?
- Chính là nữ ma đầu của bọn Miêu Cương:
- Còn phó tổng đàn chủ?

Giả Như Chân giật mình như bị ong đốt, hỏi:

- Người hỏi vị phó tổng đàn chủ nào?

La Như Long cũng thốt lên vẻ ngạc nhiên:

- Sao? Phó tổng đàn chủ không chỉ một người à?
- Cả thầy ba vị.
- Lão có thể nói rõ ràng từng người cho vãn bối đi?

Giả Như Chân như cố tránh lời đi lắc đầu, nói:

- Đủ rồi! Đủ rồi! Người biết quá nhiều rồi. Đến Thanh Hải lấy được kỳ bảo, chúng ta nói tiếp.

La Như Long vẫn cố hỏi:

- Lão tiên bối, vãn bối chỉ hỏi thêm một điều nữa, ca ca La Như Vân vẫn còn nằm trong tay Hồng Hoa bang chứ?
- Theo tin lão phu nắm bắt được, lệnh huynh vẫn nằm trong tay bọn Miêu Cương.

Chàng ta không những không nguy hại đến tính mệnh mà sinh hoạt cũng rất an dật.

La Như Long lắc đầu hỏi giọng hoài nghi:

- Nếu vãn bối đoán không nhầm, vị phó tổng đàn chủ có tính Trương đó chính là ca ca La Như Vân.

Giả Như Chân vội biện giải:

- Thật mâu thuẫn, lệnh huynh không phải tính Trương, vật có tương can gì với vị phó tổng đàn chủ đó ?

La Như Long vẫn đầy nổi nghi hoặc, thâm nói:

“Lạ thật, ngoài Vân ca ca có hình dáng giống ta ra, còn có ai giống ta nữa?” Chàng sực nghĩ lại, liền chỉ tay lên chiếc áo có thêu hoa đang mặc trên người, hỏi:

- Lão tiên bối, lão muốn vãn bối vận chiếc áo này có chủ ý gì không?

Giả Như Chân cười trả lời:

- Không! Người chẳng tin lão phu hả?
- Vãn bối nghĩ, trong đó nhất định có nguyên do.

Giả Như Chân cố tránh không được, bèn quát:

- Người cứ cho nó là tấm bùa hộ thân ta tặng không được hay sao ? Việc gì phải cố đề cập đến ?
- Thấy nét mặt lão thoát biến sắc, La Như Long tuy thắc mắc cũng không dám hỏi thêm.
- Đêm về khuya, họ băng qua Mã Gia phố, lại đến đồi Thê Phụng.

Hai người đang lướt đi nhanh, cùng trong một lúc, cả hai đều ngoảnh đầu nhìn quanh, đây cũng chính là nơi La Như Long gặp những cao thủ bạch đạo trước đây hơn hai năm. Bỗng nhiên La Như Long phát giác có gì khác lạ.

Chính chàng đã nghe có tiếng tà áo bay phất trong gió.

La Như Long cảnh giác dừng ngay lại, Giả Như Chân sắc mặt cũng thoáng biến đổi, dừng lại theo.

Cả hai thoát vút người bay vào bờ rừng.

Họ ẩn mình trên ngọn cây. Bỗng nghe một tiếng huýt dài, ba bóng người vụt đến như vì sao băng.

Với thuật khinh công như vậy, ba người này võ công quả là phi phàm.

Khi cả ba cùng đáp xuống đường để tiếp lao đi, có một người bất chợt dừng ngay lại.

Có giọng nói giục vội cất lên:

- ủa sao người không đi?
- Dừng ồn, người nghe kìa ?
- Nghe gì?
- Có người, trong rừng cây có người Bọn họ cùng dừng hẳn lại, một tên ngừng đầu giương cao giọng:
- Vị cao nhân nào giấu đầu lộ đuôi làm gì, ở trước mặt đường đường Tam đại hộ pháp Hồng Hoa bang ta, còn không ra đây hả?

32. Chương 32: Đa Mưu Túc Trí

Với thuật khinh công kiệt xuất như La Như Long và Giả Như Chân, cũng không thoát qua khỏi thính lực của đối phương. Từ đó đủ biết công lực của họ cao đến đường nào.

Vừa đặt chân đến, bọn họ đã lên giọng tự xưng là Tam đại hộ pháp của Hồng Hoa bang, cử chỉ ngông cuồng, chẳng xem người khác ra gì.

Hồng Hoa bang là bang mới hình thành của bọn ma đầu Miêu Cương, La Như Long lại có mối thâm thù đối với bọn Miêu Cương, thì hỏi chàng có cảm phần khi gặp bọn tay chân của Hồng Hoa bang không chứ?

Do lòng phần khích bộc phát, hơn nữa địch phương cũng đã phát hiện ra, La Như Long không còn do dự nữa, liền bay người đáp xuống đất.

Giả Như Chân cũng không chậm, mặt hiện nụ cười bay xuống cùng một lúc với chàng.

Song phương vừa xáp mặt, bỗng cùng kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc.

Tam đại hộ pháp đó là ai?

Họ chính là những tên mà trước đây hơn hai năm đã tự phụ võ công vô địch, dẫn mấy mươi cao thủ hắc đạo chặn đường La Như Long đoạt bảo vật bị “Cửu liên hoàn Bồ đề chướng trận” của Thiếu Lâm tự bức thối không động chiến được ... ” Thiên Mục Tam Hung”.

Bọn “Thiên Mục Tam Hung” này có tướng bộ hung ác, thái độ cuồng ngạo, hình tướng ba phần người bảy phần quỷ, không khác gì so với trước đây. Có điều đặc biệt là trên mảng áo phải của ba người có thêu một đóa hoa hồng rực rỡ, thật đáng thương tiếc cho loài hoa xinh đẹp kia đã bị mất đi vẻ cao quý khi nằm trên người bọn ma đầu đó.

Điều khiến cho La Như Long rất ngạc nhiên là bọn “Thiên Mục Tam Hung” ai ai cũng khinh thế ngạo vật, giờ lại chịu đầu nhập làm “Hộ pháp” của Hồng Hoa bang?

Sực nhớ lại điều gì, La Như Long quay sang hỏi nhỏ Giả Như Chân:

- Ba tên này tự xưng là bằng hữu của Liệt Hỏa Thần Quân, lão xem có đúng không?

Đôi môi máy động, lời của Giả Như Chân truyền vào tai chàng bằng cách truyền âm nhập mật:

- Đồ thói ! Theo lão phu biết Liệt Hỏa Thần Quân không có bằng hữu giống như ngọạ quỷ đó!

Giọng đó lại truyền vào tai tiếp:

- Bọn ma đầu này luận về võ công ngang hàng với người, về kinh nghiệm trường trải lại hơn. Theo lão phu thấy, bọn họ cứ ngỡ người là phó tổng đàn chủ của Hồng Hoa bang, người liệu tính kế để đối phó. “Không đánh mà thắng” là cao kế của binh pháp, phải cố giữ nét mặt bình thản để bọn họ hoàn toàn tin rằng mặt người chính là phó tổng đàn chủ tính Trương đó. Với cơ trí của người, lão phu tin chắc người thừa sức ứng phó.

La Như Long nghe vậy thềm nói:

“Ta cứ thử xem.” Chàng nở nụ cười một cách bình thản tự nhiên, tay lại còn phe phẩy chiếc quạt bằng ngà, bước tới bọn “Thiên Mục Tam Hung”.

Giả Như Chân cũng như một lão tùy tùng, bước theo sau.

La Như Long tuy giữ nét mặt điềm tĩnh, nhưng trong lòng hết sức hồi hộp.

Chàng sực nảy ra ý nghĩ:

“Có gì phải sợ? Giả giống càn hay, nếu không thì xáp chiến với bọn nó một trận là cùng” Tay phải cầm chiếc quạt, tay trái ngậm vận công lực để kịp thời ra tay khi bị bại lộ.

Chân chàng vẫn bước đều miệng mỉm cười, trông đáng bộ khoan thai.

Kỳ thực, La Như Long vẫn luôn phòng bị, nếu “Thiên Mục Tam Hung” phát giác tình huống có khác lạ, chàng xuất chiêu ngay để phủ đầu.

Khi La Như Long vừa xuất hiện, bọn “Thiên Mục Tam Hung” bắt giác “à” một tiếng, cứ tưởng chàng chính là phó tổng đàn chủ của họ.

Bọn ma đầu lần này tiến về Nam, vì nghe phong phanh La Như Long trở lại Trung Nguyên, lưu trú ở Biện gia bảo. Đương nhiên họ phụng theo mệnh lệnh đi đoạt lấy “Thái cực đồ”.

Lẽ nào bọn họ hoàn toàn không nhớ La Như Long khi trước đây hai năm đã gặp mặt?

Không đúng !

Vì bọn “Thiên Mục Tam Hung” nhớ rằng La Như Long chỉ là một chàng thiếu niên chưa trưởng thành. Có biết đâu hai năm nay chàng đã lớn lên rất nhiều.

Điều khiến cho họ càng không thể nghi ngờ là chiếc áo có thêu hoa hồng mà chàng đang mặc trên người, và chiếc quạt bằng ngà trên tay, cộng thêm thái độ biểu hiện bên ngoài rất trầm tĩnh.

Hơn nữa từ khi thiết lập Hồng Hoa bang đến nay, vị phó tổng đàn chủ rất ít khi xuất hiện trước đương chúng, nghe nói vị đó ngày đêm theo tổng đàn chủ để luyện võ công. Bởi vậy, “Thiên Mục Tam Hung” tuy là chức vị hộ pháp trong bang, nhưng có mấy cơ hội được gặp mặt đâu?

Thử hỏi, khi gặp đến chàng thiếu niên vận trang phục cùng cử chỉ thái độ như vậy họ đâu nghĩ rằng thật hay giả?

Khi vừa dừng chân “Thiên Mục Tam Hung” đã phát lời ngang ngược, há có thất kính với vị phó tổng đàn chủ không?

Thấy vị phó tổng đàn chủ đang tiến lại, bọn họ cũng cung kính bước lên.

Khoảng cách giữa song phương chỉ còn rất ngắn, từ bốn trượng rút lại còn hai trượng, một trượng cuối cùng chỉ còn sáu xích.

Không ai mở lời, ắt cũng có nguyên nhân của họ.

Thấy cự ly song phương còn lại sáu xích, La Như Long hồi hộp dừng ngay lại.

La Như Long trở dậy suy nghĩ:

”Ta không biết Hồng Hoa bang có những nghi thức gì? Một vị phó tổng đàn chủ nên có lễ nghi thế nào? Cư xử ra sao với thuộc hạ?”

Tuy nhiên ta còn nhớ ở Vũ Dương sơn khi vị Linh Tước đạo trưởng bầm báo với nữ ma đầu, cũng giữ khoảng cách sáu xích như thế này!?

Hơn nữa với khoảng cách này ta ứng phó nhanh khi tình thế biến hóa đột ngột.

Dù La Như Long đã dừng bước, nhưng nụ cười trên môi vẫn giữ, chiếc quạt phe phẩy không ngừng.

Ngờ đâu, điểm La Như Long dừng lại đúng ngay cự ly quy định của bọn ma đầu Miêu Cương khi tiếp kiến.

Bọn “Thiên Mục Tam Hung” cũng dừng chân, lão đại với búi tóc trên đỉnh đầu, thân hình khô đét tợ như thanh củi, đứng ở giữa, bên trái là lão nhị người tợ thây khô, còn bên phải là lão tam với nước da bạc phếch, cả ba râu tóc đều trắng.

Bọn “Thiên Mục Tam Hung” tiến hành nghi thức lễ tiết, cùng đưa tay phải ra trước, tay trái sau lưng, quỳ gối đồng thanh hô :

- Tham kiến Phó tổng đàn chủ ?

Thấy bọn ma đầu thi lễ, La Như Long lúng túng không biết nên đáp lại thế nào ?

Chợt nghe giọng của Giả Như Chân vội vã truyền vào tai :

- Tiều tử, người đừng bối rối, cứ nói đại hai chữ “Miễn lễ” là được.

La Như Long trong lòng đã phát run, thầm nghĩ :

“Nếu ta nói ra sẽ lộ mất”.

Giả Như Chân thấy La Như Long đánh mắt qua với ý thăm dò, lão liền nhú mày một cái ý nói :

“Người nghe lời ta bảo, bảo đảm không có gì, nhanh !” La Như Long không còn thì giờ để suy nghĩ, liền phẩy tay mỉm cười nói :

- Miễn lễ, miễn lễ ! Chư vị hộ pháp miễn lễ.

Chàng vốn đang vận lực toàn thân ở hai tay bởi vậy qua cú phất nhẹ lập tức một luồng kinh lực trăm mãnh xuất ra.

Luồng kinh lực đó La Như Long phát thẳng xuống dưới đất, nếu không thì “Thiên Mục Tam Hung” không chết cũng thụ trọng thương, vì trong lúc không hề phòng bị.

Còn “Thiên Mục Tam Hung” sao? Họ nghĩ như thế nào ?

Bọn ma đầu thi lễ theo nghi thức, vị phó tổng đàn chủ lại lưỡng lự một hồi lâu không đáp. Như vậy có dẫn đến sự hoài nghi hay không ?

Vả lại bọn họ là những tay lịch duyệt giang hồ lẽ nào không phát giác ra sắc mặt La Như Long biến đổi, Giả Như Chân đứng bên thị ý chỉ vẽ?

Nhưng không!

Vì “Thiên Mục Tam Hung” vừa rồi đã phát lời ngang tàng, họ cho rằng đã xúc phạm đến phó tổng đàn chủ. Bởi vậy khi La Như Long đứng tần ngần không nói, họ tưởng rằng chàng chưa nguôi cơn giận.

Đương lúc La Như Long vô ý phát ra luồng kinh lực, bọn ma đầu lại tưởng đâu vị phó tổng đàn chủ có lòng bao dung, kính lão tôn hiền không nỡ để những thuộc hạ cao niên thi lễ lâu như vậy, nên nâng họ dậy.

Một cách nghĩ khác “Thiên Mục Tam Hung” là những tay thuộc hạ hung tàn, vị phó tổng đàn chủ hiển lộ thân thủ như vậy để thị uy cũng nên.

Lúc này cả bọn đều cùng dòng suy nghĩ:

”Nghe nói vị phó tổng đàn chủ này được tổng đàn chủ truyền võ nghệ, nhất thân công lực cử thế vô song. Nay chỉ một cú phát tay nhẹ đã kinh hồn như vậy thật sự không phải là hư danh.

Phó tổng đàn chủ ít khi lộ diện, hôm nay ta được gặp há không phải là điều may hay sao?” Do vậy bọn “Thiên Mục Tam Hung” càng tin phục và không hoài nghi gì nữa.

La Như Long cố tránh mở lời, hai luồng tinh quang lướt nhìn bọn họ, ý bảo rằng:

“Các ”Người mời phó tổng đàn chủ đến thì nên mở lời trước, đúng không?”

Đúng là đến lúc mở lời!

Lão đại trong bọn mỉm cười chấp tay định lên tiếng. Nhưng khi lão ta chuyển ánh mắt nhìn sang Giả Như Chân, bất giác ngậm ngay miệng lại, trông bộ rất ngạc nhiên.

Trong lòng lão ta giống như mặt nước vừa mới lặng lại bị một hòn đá rơi làm dậy sóng.

“Thiên Mục Tam Hung” không thẹn là những đại ma đầu tinh đời. Thấy lão đại biểu hiện thần tình như vậy, lão nhị và lão tam cũng liếc cặp ma nhãn nhìn sang, thần sắc biến đổi bất định.

Kinh ngạc nhất lại chính là La Như Long, chàng vội nghĩ:

“Sao vậy? Giả lão tiền bối đã làm lộ tẩy rồi à? Lộ cái gì?” Giả Như Chân lúc này chỉ thoáng qua đã hiểu mọi sự, liền ho khan một tiếng, ý nói với La Như Long rằng:

“Người chớ lo hoảng, có lão phu xử lý” Rồi lão bước đến từng bước ...

Đến bước thứ ba, Giả Như Chân dừng lại, lão cũng đưa tay phải ra trước, tay trái sau lưng thi lễ:

- Tiểu lão Lý Hưng tham kiến ba vị hộ pháp hương chủ.

“Thiên Mục Tam Hung” dường như không còn hồ nghi nữa, lão đại liền bước lên nâng Giả Như Chân dậy, mỉm cười nói:

- Xin đứng đây, đứng đây!

Khi Giả Như Chân đứng dậy, bất ngờ lão tam lại chìa vào một câu:

- Lão nhân gia, tính danh lão là Lý Hưng hử?

- Vâng!

- Sao ta không hề thấy lão, trông diện mạo rất lạ?

Giả Như Chân phải trả lời thế nào? ...

Trong lúc lão đang lựa lời đối phó, lão đại tiếp hỏi:

- Chúc ty lão có lẽ là phục thị cho phó tổng đàn chủ ư?

- Vâng? Giả Như Chân thuận nước đẩy thuyền.

Lão đại chừng như ngại có phó tổng đàn chủ cạnh bên nên không liền nói thêm gì.

Nhìn Giả Như Chân thêm một lượt nữa, lão ta lắc đầu cười :

- Lão nhân gia, ta xin nhắc lão một điều, tổng đàn truyền dụ hiệu lệnh ba lần, hễ là người thuộc bổn bang dù bất kể thời gian, địa điểm hay nguyên nhân gì, cũng phải vận “Y hiệu” vào. Lão vận trang phục như vậy để làm người ta hiểu lầm?

Giả Như Chân cúi mình đáp:

- Vâng, vâng? Tiểu lão nhân vì ...

Có vị phó tổng đàn chủ đứng trước mặt bọn “Thiên Mục Tam Hung” dường như không muốn hỏi cặn kẽ. Lão đại xoa tay bảo:

- Lùi lại đi, lần sau cẩn trọng hơn mới được?

Giả Như Chân như vơi đi gánh nặng, lùi lại đứng bên La Như Long.

Lão đại hiện nụ cười trên khuôn mặt má hóp mắt sâu ôm quyền nói:

- Phó tòa ẩn mình trên cây để định đi đâu ?

Câu hỏi đó làm tim chàng như ngừng đập.

La Như Long là một thiếu niên có trí tuệ siêu quần, tuy câu hỏi đột ngột làm chàng thiếu chuẩn bị, trong lòng bối rối, nhưng thần thái vẫn không thay đổi, chỉ trong thoáng giây đã định ra một lời đối đáp. Chàng không trả lời mà chỉ hỏi:

- Ắt tam đại hộ pháp đã rõ, tên La Như Long đã đến Xích Khê, tá túc ở Biện gia bảo?

Câu hỏi đó thật trúng ý bọn “Thiên Mục Tam Hung”, lão nhị cười thâm trầm, giở giọng khàn khàn:

- Phó tòa, sao phó tòa không đồng hành cùng tổng đàn chủ, lại đến đây một mình?

La Như Long nghe vậy cả kinh thầm nghĩ :“Tin tức truyền nhanh thật, Hồng Hoa bang được tin chạy đến, kể cả Tổng đàn chủ cũng đã xuất hành rồi! ” Tình thế cấp bách không thể đứng lâu ở đây. Nhưng làm sao để trả lời câu hỏi đó?

La Như Long không biết đáp thế nào, chỉ tổng một nụ cười.

Lão tam lại giở giọng siểm nịnh :

- Phó tòa không dùng xe à?

La Như Long càng lúng túng. Nhưng lúc này lão đại đã giải nguy cho chàng, lão ta quay sang nói với lão tam:

- Người thật vớ vẩn, hôm nay sự cấp như cứu hỏa, kể cả tổng đàn chủ cũng không dùng xe huống hồ Trương phó tòa!

La Như Long trong lòng nhẹ nhõm, vẫn bình thản cười gật đầu.

Lão đại chấp tay nói tiếp:

- Xin phó tòa lên đường cùng huynh đệ thuộc hạ, hay là ... lực lượng của Hồng Hoa bang cũng sắp đến, chúng ta lên đường đi.

Tình thế hôm nay không thể chậm trễ, La Như Long cố ngừng đầu cười lớn, xoa tay nói:

- Tam vị hộ pháp xin đi trước Trương mỗ còn đứng đây đợi họ rồi cùng đến Biện gia bảo luôn thể.

Thấy “Thiên Mục Tam Hung” chần chờ định nói gì, chàng bèn nói tiếp:

- Vệ Sơn “Ngũ Đầu Đà” cũng đã đến Biện gia bảo, chư vị đến gấp để viện thủ, chớ phụ tấm lòng tổng đàn chủ. Đi đi!

Bọn “Thiên Mục Tam Hung” không còn gì để nói, cùng “Dạ” một tiếng rồi bái dài trên đất thi lễ.

Thi lễ xong cả bọn cùng đề khí lao vút người đi mất hút trong màn đêm. Thấy ba người đã xa, La Như Long cảm thấy hứng thú liền ngẩng đầu phát lên một tràng cười dài:

Giả Như Chân liền huých cùi chỏ, trầm giọng quát:

- Người chó吠 đắc ý, trong rừng này có vấn đề đấy!

La Như Long im bất ngay, sững sốt trở mắt hỏi:

- Vấn đề hả? Vấn đề gì?

33. Chương 33: Trì Hoãn Kế Hoạch

Giả Như Chân lách mắt nhìn La Như Long như báo hiệu tình thế khẩn cấp, đoạn bước tới ngừng đầu giương cao giọng:

- Đường đường vị phó tổng đàn chủ tại đây, mấy vị đại hiệp nào dám cả gan nấp trong rừng để theo dõi, ra đây xem nào?

Nghe Giả Như Chân gọi, La Như Long mới biết là trong rừng cây có người ẩn nấp.

Họ là ai? Lẽ nào lực lượng của Hồng Hoa bang?

Giả Như Chân vừa dứt lời quả nhiên từ trong rừng cây vang lên tiếng cười kha kha, giọng cười nghe ra có phần bi tráng.

Lập tức, có hai bóng người lao vụt ra đáp xuống đường trường.

Đó là hai vị lão nhân cao niên râu dài ngang ngực. ánh mắt vừa bắt gặp La Như Long, họ liền nghiêng mặt có vẻ ngạo nghệ, hai tay chấp sau lưng chừng như coi vị phó tổng đàn chủ chẳng ra gì.

La Như Long chăm nhìn họ một hồi mới sực nhớ lại:

Hai lão nhân này chính là “Trường Bạch Nhị Lão”, lão vận áo vàng là Lãnh Tử Thu và lão áo tía là Trình Phàn. Họ là hai vị trưởng lão duy nhất còn lại của phái Trường Bạch.

La Như Long nhất thời không khỏi lúng túng, vì chàng đang cải trang làm vị phó tổng đàn chủ, cuộc đối đáp với “Thiên Mục Tam Hung” vừa rồi đương nhiên cũng không thoát khỏi mắt họ.

Sợ đối phương hiểu lầm, La Như Long định bước lên.

Nhưng đã bị Giả Như Chân kéo lại một cách đột ngột. Lão ta còn cất giọng cười:

- Nhị vị là những người sống sót của phái Trường Bạch, xem ra vẫn còn chút anh hùng khí khái. Thế nào? Nhị vị lộ diện ra đây còn để lại mấy người ẩn nấp trong rừng cây là dự định ám hại phó tổng đàn chủ phái không?

La Như Long càng thêm bối rối. Chợt nghe Lãnh Tử Thu cất giọng oang oang:

- Thối mồm! Hành động đê tiện đó bọn ta há lại làm được hay sao ?

Rồi lão quay sang phía bờ rừng gọi lớn:

- Ra tức không sợ, sợ là không ra. Chư vị hãy ra đi!

Tức thì, từ trong bờ rừng vang lên những tiếng cười kiêu hãnh. Tiếp đó năm bóng người vụt ra.

Bọn họ bốn nam một nữ, thì ra những người này không lạ gì đối với La Như Long.

Bốn nam nhân tuổi độ tứ tuần, vận trang phục màu xanh, họ chính là “Tứ Hành Giả” thuộc phái Vũ Di.

Còn nữ nhân tuổi độ ba mươi, trang phục ra vẻ nông gia, bà ta chính là Diệu Thủ Nương Tử phái La Phù Sơn.

Bọn họ đứng sừng sững như những pho tượng đồng. Không ai nói năng gì chỉ quét những ánh mắt sắc lạnh về phía La Như Long.

Giả Như Chân ngưng thần lắng nghe, dường như biết rõ trong bờ rừng không còn người ẩn nấp, lão mới cười kha kha nói với La Như Long:

- Mấy vị đại hiệp bạch đạo này không sợ chết, xem phó tổng đàn chủ chẳng ra gì, xem ra lão phu e phải động thủ đây? Ha ha ha !

Lão ta nói vậy nhưng chưa có cử động gì, những cao thủ bạch đạo đã phóng ánh mắt tập trung nhìn sang lão.

Vì thời gian quá cấp bách, lực lượng Hồng Hoa bang cũng sắp đến hơn nữa sợ đối phương càng hiểu lầm sẽ xảy ra những chuyện nghiêm trọng, La Như Long buột phải gỡ tay Giả Như Chân ra bước lên mỉm cười nói:

- Lãnh lão tiền bối lão thật sự không nhận ra văn bối sao?

Lãnh Tử Thu nghe lời đó như sét đánh đột ngột bên tai. Vì La Như Long vận trang phục như vậy, cho đến cuộc đối thoại với “Thiên Mục Tam Hưng” vừa rồi họ cứ nhận định chàng chính là phó tổng đàn chủ của Hồng Hoa bang.

Bây giờ từ miệng phó tổng đàn chủ gọi:

” Lãnh lão tiền bối” thật là chuyện bất khả tư nghị, họ không kinh ngạc sao được chứ?

Thấy những cao thủ bạch đạo sắc mặt biến đổi, La Như Long từ tốn bước lên ôm quyền thi lễ:

- Văn bối La Như Long xin vấn an chư vị lão tiền bối.

Bọn họ nghe đến tên “La Như Long” lại càng sửng sốt hơn.

Lặng yên trung phút chốc, Trình Phàn hồ nghi hỏi:

- Người là La Như Long hả ?

La Như Long đáp lại:

- Trình lão tiền bối, lẽ nào lão cũng nhìn nhận văn bối là phó tổng đàn chủ của Hồng Hoa ư bang ư ?

Nghe La Như Long nói lên lời đó, bảy cao thủ bạch đạo đều chợt động nét mặt, ban đầu nửa tin nửa ngờ, sau đó vui mừng hẳn lên. Lãnh Tử Thu liền bước đến nắm tay La Như Long, cất giọng cười sáng khoái:

- Ha ha! Người thật là La Như Long à? La thiếu hiệp, ha ha, lão phu bị người đánh tráo khéo thật !

Bọn họ cùng vây quanh hỏi han rối rít. La Như Long thật sự không ngờ mình lại được họ quan tâm đến như vậy, trong lòng rạo rức vui mừng.

Giả Như Chân đứng lạt lão bên cạnh, tay vuốt ve chòm râu. Thấy La Như Long được thăm hỏi nồng nàn, lão cũng không muốn cắt ngang bầu không khí đó.

Qua lần gặp La Như Long ở đỉnh Thiên Trụ, Giả Như Chân đã nhận định rằng chàng có tư chất thông minh, cần cốt hơn người, bởi vậy cố tâm tài bồi cho chàng. Nay thấy La Như Long có nhiều triển vọng, lão cũng có phần mãn nguyện.

Nghĩ về quá khứ rồi đến thực tại, Giả Như Chân chợt giật mình. Thời gian hiện tại quá cấp bách, con đường phía trước còn đầy gian nan nguy hiểm.

Lão liền bước tới rẽ mọi người, nói với La Như Long:

- Tiểu tử người chuyện trò xong chưa?

Đối với mọi người, Giả Như Chân là một người rất lạ mặt. La Như Long bèn quay sang giới thiệu:

- Vị này là ...

Giả Như Chân liền cười lớn cắt lời:

- Không cần giới thiệu, ta là Giả Như Chân, một kẻ vô danh. Chư vị đại hiệp thành danh tại ngoại, ta đã từng nghe chỉ là ...

Lão bèn nói với La Như Long:

- Chỉ là chúng ta đã có kế hoạch trước, đứng đây lâu sợ rằng lắm điều bất tiện ?

La Như Long mỉm cười gật đầu, ôm quyền chào mọi người:

- Vâng, lực lượng của Hồng Hoa bang sắp đến, chúng ta đứng đây lâu quá thực bất tiện, xin cáo từ chư vị lão tiền bối.

La Như Long làm vẻ vội vã muốn đi ngay.

Lãnh Tử Thu liền bước lên ngăn cản nói:

- La thiếu hiệp, Lãnh mỗ có lời muốn nói, mong thiếu hiệp nghe cho được không?

La Như Long lắc đầu từ chối:

- Lãnh đại hiệp, thời gian gặp nhau còn nhiều, lão hà tất phải gấp vội vậy? Lỡ ra bọn ma đầu Miêu Cương kéo đến thì rắc rối đấy.

Lãnh Tử Thu gượng cười tiếp lời:

- Lãnh mỗ cũng biết điều đó nhưng sự việc muôn phần cấp thiết.

La Như Long đành quay nhìn Giả Như Chân để hỏi ý kiến.

Giả Như chân mỉm cười nói:

- Được rồi! Có gì xin Lãnh đại hiệp nói nhanh đi !

Lãnh Tử Thu biểu hiện nét mặt vui mừng mở lời:

- Từ khi La thiếu hiệp đến đảo Liệt Hỏa, những nhân vật trong bạch đạo đặt một niềm hy vọng rất lớn, mong thiếu hiệp sớm có được âm dương “thái cực đồ”, hoặc mời được vị Liệt Hỏa Thần Quân xuất sơn. Thật mà nói hơn hai năm đằng đẳng, bọn tôi trông đến mỗi mòn con mắt.

La Như Long sợ lão ta kéo dài câu chuyện, bèn tiếp lời:

- Văn bối không phải đã trở về Trung nguyên rồi sao? Lãnh lão tiền bối có gì sai khiến xin nói thẳng ra đi !

- Nói sai khiến cũng quá đáng. Tuy nhiên nghe tin thiếu hiệp lên bến Xích Khê, bọn tôi mừng đến phát cuồng.

Giả Như Chân không nhẫn nại đợi lâu trầm giọng quát:

- Lãnh đại hiệp, ta biết lão là người còn sống sót của phái Trường Bạch, nhưng lão cứ thì thì mà mà vậy, ta lại cho rằng lão theo lệnh Hồng Hoa bang muốn giữ chân bọn ta lại. Giờ ta nhắc nhở lão, lực lượng của Hồng Hoa bang đã sắp đến, lão có gì cứ nói nhanh ra.

Lãnh Tử Thu gật đầu gượng cười tiếp lời:

- Thực không giấu gì lão, các bằng hữu trong bạch đạo võ lâm khi hay tin nhị vị lên bến Xích Khê, liền phân thành ba toán để bám sát theo.

- Vì sao? Có lẽ chư vị quan tâm đến La Như Long chứ gì?

- Đúng vậy! Quan tâm La thiếu hiệp mang vật kỳ bảo trong người, sợ lâm vào nguy biến bất trắc.

- Rồi sao nữa ?

Giả Như Chân hỏi tiếp.

Lãnh Tử Thu trả lời:

- Hiện nay các đại môn phái bạch đạo võ lâm đang bị hủy diệt. Trong chín đại môn phái hiện thời, trừ Thiếu Lâm ra, còn các môn phái khác khó phục sinh nổi, chìm trong vận kiếp trầm mê.

- Nghiêm trọng vậy sao?

La Như Long thốt lên.

- Vâng! Rất nghiêm trọng, cũng rất cấp thiết. Bởi vậy những nhân vật bạch đạo như dầu trong chảo, mất ăn biếng ngủ, đứng ngồi không yên.

Giả Như Chân sốt ruột, bước lên hỏi:

- Giờ ta hỏi thẳng, chư vị mong La Như Long thực hiện những gì, nói nhanh ra đi.

Lãnh Tử Thu trả lời:

- Chỉ là ... muốn thiếu hiệp giúp đỡ.

- Giúp đỡ gì?

Lãnh Tử Thu trả lời:

- Nói thật cho nhị vị rõ, nhân vật các đại môn phái đang dự định triển khai một kế hoạch đối đầu với bọn ma đầu Miêu Cương, mỗi một điều là lực bất tòng tâm.

- Chư vị cho rằng trải qua hai năm nay, La Như Long có đủ sức để giúp đỡ cho chư vị hử?

Lãnh Tử Thu đáp lại:

- Theo dự liệu của bọn tôi, La thiếu hiệp mang vật kỷ bảo mạo hiểm tiến vào Trung nguyên, cần phải có Liệt Hỏa Thần Quân đồng hành ...

Giả Như Chân thoát động sắc mặt hỏi:

- A, thì ra chư vị muốn đề cập đến Liệt Hỏa Thần Quân. Thật mà nói, Liệt Hỏa Thần Quân cũng chẳng kháng cự nổi bọn ma đầu Miêu Cương. Vậy lão ta có giúp được gì đâu ?

Lãnh Tử Thu mỉm cười đáp:

- Nếu được Liệt Hỏa Thần Quân trợ lực tình hình há không khả quan hơn nhiều sao ?

Giả Như Chân trầm giọng:

- Bây giờ chư vị đã rõ Liệt Hỏa Thần Quân không tiến vào Trung Nguyên, tức sẽ lâm thất vọng rồi, đúng không?

Diệu Thủ nương tử này giờ đứng yên, lại xen vào:

- Nếu bọn tôi thật sự quá thất vọng, sao phải giữ chân nhị vị làm gì!

- Vâng, vì lẽ gì ?

Diệu Thủ nương tử nghiêm túc đáp:

- Bây giờ lấy sự luận sự, chỉ cần lão và La thiếu hiệp gạt đầu một cái, điều ước mong của chúng tôi sẽ thành đạt.

Giả Như Chân ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Cô nương cho rằng công lực của ta còn hơn cả Liệt Hỏa Thần Quân hử?

Diệu Thủ nương tử điềm đạm tiếp lời:

- Chúng tôi không có ý đề cao công lực của lão.

- Vậy lẽ nào lại đề cao công lực của La Như Long? Cô nương cho rằng La Như Long ở hai năm trên đảo, công lực lại cao trội hơn Liệt Hỏa Thần Quân hay sao ?

Lãnh Tử Thu xen vào:

- Lão nhân gia, vấn đề bây giờ là lão và La thiếu hiệp có muốn trợ lực hay không.

Chỉ cần nhị vị gạt đầu một cái là được.

Giả Như Chân lưỡng lự quay sang hỏi La Như Long:

- Tiểu tử, ngươi sao ?

La Như Long đương nhiên không thể hiểu, nghe hỏi vậy liền mỉm cười trả lời:

- Mọi chuyện đều do lão quyết định, văn bối không có gì đáng nói. Tuy nhiên ...

- Tuy nhiên sao?

- Tuy nhiên theo văn bối nghĩ, điều họ nói là cấp thiết, lão nên ...

Giả Như Chân cười ha hả nói:

- Rõ ràng ngươi muốn ra tay hiệp trợ họ, làm gì phải ngậm ngự thế nữa?

Rồi lão chuyển giọng:

- Ta cũng trịnh trọng đề cử ngươi, giúp ngươi làm một điều tốt, nhưng hành trình của chúng ta sẽ chậm mất.

- Đây là sự bất đắc dĩ mà phải trì hoãn kế hoạch đã định.

Giả Như Chân gạt đầu nói với Lãnh Tử Thu:

- Lãnh đại hiệp, trước khi lão chưa nói ra yêu cầu, ta xin hỏi một điều. Bước hành trình của bọn ta rất vội, lão dự định làm trì hoãn thời gian của bọn ta bao lâu?

Lãnh Tử Thu vui cười trả lời:

- Thời gian không lâu, quá lắm cũng chỉ đã chín mươi ngày - Được rồi, giờ Lãnh đại hiệp nói rõ yêu cầu ra đi?

Giả Như Chân lóng tai để nghe, chợt Trình Phàn gợi ý:

- Lãnh huynh, chúng ta không thể đứng lâu ở đây. Theo tiểu đệ nghĩ chúng ta quay trở lại, vừa đi vừa trao đổi e tiện hơn ?

Giả Như Chân thốt lên “Hảo Hảo”.

Bọn họ cùng quay trở lại hướng cũ, băng qua Cao Bình, rồi đến Công Bình trấn.

Đi ngang qua vùng này, La Như Long nghĩ đến lần được huynh muội họ Biện giải vây, xúc cảnh sinh tình, chàng khơi dậy hồi ức, lòng bồi hồi xao xuyến, ánh mắt không rời cảnh vật.

Bỗng La Như Long phát giác có điều khác lạ, nghe vắng vắng có tiếng cười nói xa xa.

Chàng vội vượt lên trước, thị ý ọi người dừng lại trầm giọng:

- Hồng rồi, lực lượng Hồng Hoa bang đã đến chúng ta tản mác gấp để ẩn nấp.

Giả Như Chân lắc đầu cười, tiếp lời:

- Nếu ta nghe không nhầm, bọn họ gồm mười ba người có công lực thua hẳn “Thiên Mục Tam Hung”. Chúng ta tức tốc dàn trận tiêu diệt sạch mới được tản khai.

Những cao thủ nhất tề lao người vào ẩn phục trong bờ rừng.

Có một tốp người từ xa đang lướt gió lao đến.

34. Chương 34: Mỹ Nhân Tái Hiện

Giả Như Chân có thính lực thật siêu quần, quả nhiên tốp người đang tiến đến đúng y mười ba người. Trên mạng áo của họ đều nổi rõ đóa hoa hồng rực rỡ, chính là người của Hồng Hoa bang.

Không thể xem thường thân pháp của những tên này, tuy không so nổi bọn “Thiên Mục Tam Hung”, nhưng thấy họ lao đến với thế phàm tốc, cuống cả đất cát bay mù, người ta cũng phải ớn lạnh nổi da gà.

Giả Như Chân liền vỗ nhẹ La Như Long truyền âm bảo:

- Đến lúc người phải lộ diện lao ra bảo bọn nó đứng lại, chúng ta kịp ra tay đánh úp khi họ không phòng bị.

La Như Long liền gật đầu, đề khí bay ra đáp xuống đường hô lớn:

- Đứng lại phó tổng đàn chủ đang ở đây!

Tiếng hô tở sấm giập bên tai, bọn hắc đạo đội ngược người trở lại. Khi phát hiện nhân vật đứng trước mặt là phó tổng đàn chủ, cả bọn cùng rầm rập đứng yên. Trong đó có cả bọn “Quan Ngoại Tam Quái”:

Lão quái Lạc Thiên dẫn đầu, sau khi nhận dạng rõ nhân vật đứng chắn đường, lão liền ra hiệu cho cả bọn cúi rạp người thi lễ:

- Tham kiến phó tổng đàn chủ.

La Như Long muốn thăm dò bước hành động của đối phương, chưa đợi bọn họ ngẩng đầu lên, liền cất cao giọng hỏi:

- Lạc Thiên các người đến Biện gia bảo để viện thủ ư?

- Vâng.

- Vậy tổng đàn chủ đến chưa sao không thấy xuất hiện?

Lạc Thiên đầu nghĩ rằng nhân vật đứng trước mặt là phó tổng đàn chủ giả, lão ta mặt cúi xuống đất, cung kính tâu:

- Tổng đàn chủ đã xuất hành nhưng thuận đường ghé ở Vệ Sơn xem sao, khoảng nửa giờ sau ắt sẽ đến.

- Không nhầm chứ?

- Thuộc hạ không dám nói dối.

Đã nắm rõ được tình hình địch phương, La Như Long liền đưa hai tay trước ngực, đột hứng hỏi:

- Lạc Thiên người biết ta là ai không?

- Ngài là phó tổng đàn chủ của bốn bang.

Lạc Thiên tất cung tất kính đáp lời, chẳng dám ngẩng đầu lên.

La Như Long cười đắc ý, đồng dục cất giọng:

- Muốn biết ta là ai, các người cứ mở to mắt nhìn cho rõ.

Cả bọn đều vểnh tai ngơ ngác, nhón nháo ngẩng mặt lên ...

La Như Long đã ngằm vận sẵn công lực ở hai tay:

đợi cho bọn hắc đạo vừa ngẩng lên liền cười kha khả:

- Xem rõ rồi chú, ta là câu hồn phán quan của bọn người ...

Chưa dứt lời, chàng xuất ngay song chưởng, hai luồng lực đạo uy mãnh kinh hồn phát ra.

Khi phát giác ra tình huống khác lạ thì bọn hắc đạo đã bị luồng kinh phong ập đến như vũ bão.

“Quan Ngoại Tam Quái” ở đằng trước nên mang phần rủi ro sớm, bị chưởng phong đánh trực diện, dập mặt nát đầu, thân hình văng ngược lui sau.

Có cả thầy bầy tên cùng chung cái chết như vậy sáu tên còn lại do khoảng cách hơi xa nên chỉ bị thụ thương, mặt cắt không còn giọt máu, hốt hãi lồm cồm bò dậy chạy trốn ...

Từ hai bên bờ rừng, bóng người lao ra vùn vụt, tiếp theo là những tiếng ré thảm thiết vang lên, sáu tên hắc đạo ôm hận qui tiên.

Giả Như Chân liền bảo mọi người đem xác bọn hắc đạo ném vào bìa rừng, không để lại một dấu tích gì rồi cùng vút người đi tiếp.

Giả Như Chân tiến đến cạnh Lãnh Tử Thu, nôn nóng hỏi:

- Lãnh đại hiệp chúng ta không thể rẽ theo con đường tắt nào khác hay sao? Đi theo đường này lỡ nữ ma đầu đến kịp thì nguy đấy!

Lãnh Tử Thu cười khở:

- Con đường này vị Thiếu Lâm chưởng môn đã chỉ định, nếu rẽ sang đường khác họ sẽ lạc hướng không gặp nhau được. Lão bất tất phiền tâm, chúng ta tới Lỗi Dương rồi sẽ đổi hướng đi.

- Nơi này còn cách Lỗi Dương đến hơn mười dặm nữa mà?

Bọn họ chỉ biết tăng hết tốc độ tiến nhanh về phía trước. Ai ai trong lòng cũng lo như lửa đốt, lẳng lặng không nói năng gì ...

Bỗng nhiên ...

Giả Như Chân vội kéo Lãnh Tử Thu dừng lại trầm giọng bảo:

- Dừng lại. Phía trước có người.

Mọi người giật mình cùng dừng ngay. Giả Như Chân nhỏ giọng:

- Phía trước có độ mười ba mươi bốn người, xem ra không giống như toán vừa rồi, tản nhanh.

Bọn họ phân tán mất dạng vào hai bên bìa rừng, Giả Như Chân ẩn vai La Như Long, dặn:

- Người cứ đứng giữa đường để đợi, chú ý một điều là bây giờ không có thời gian để giương uy, phải hành động chớp nhoáng.

Thoắt một cái Giả Như Chân cũng biến mất vào rừng cây.

Chỉ trong chớp mắt, từ đằng xa tức thì có những bóng người loang loáng xuất hiện.

La Như Long nhận ra trong số đó tăng có, tục có tất cả mười bốn người. Chàng liền đưa tay lớn tiếng:

- Đứng lại, ta là phó tổng đàn chủ.

Bọn họ cùng tiến lại gần La Như Long, kỳ lạ một điều họ không bước lên thi lễ theo lẽ thông thường, chỉ nhìn nhau với những ánh mắt sắc lạnh như gươm.

La Như Long định phán tiếp câu “Phó tổng đàn chủ ở đây” nhưng sau khi chú mục nhìn kỹ một lần nữa chàng bất giác im bất không nói được.

Vì mười bốn người đang đứng trước mặt, trong đó có “Cửu Đại Giám Tự” của Thiếu Lâm tự, Linh Hạc đạo trưởng chưởng môn phái Vũ Dương, “Thiết Phiến Thư Sinh” Tần Trọng Minh chưởng môn phái Côn Lôn và ba vị còn lại là “Tam Đại Tiên Ông” ở Điểm Thương Sơn.

Họ tiến về phương Nam tất nhiên là muốn đến Biện gia bảo để viện thủ La Như Long. Bây giờ với bộ trang phục trên người, chàng lại tự xưng là phó tổng đàn chủ, tình huống thật trở nên gay go rắc rối khó đường phân giải.

Những người này La Như Long đều đã gặp mặt, giờ đối diện tương phùng chàng phải dở khóc dở cười.

Suy nghĩ một hồi, La Như Long liền bước lên ...

“Xệt ...” Mười bốn người lập tức dàn thành trận thức.

Chín vị cao tăng Thiếu Lâm triển khai “Cửu liên hoàn Bồ đề trận” đứng chắn phía trước, chuẩn bị đối phó.

La Như Long buột phải dừng lại, bất chợt từ phía sau có tràng cười cất lên:

- Ha ha, Linh Tước đại hiệp, chẳng lẽ không nhận ra La Như Long đó sao ?

Có một bóng người đáp xuống đường trường, đó chính là Lãnh Tử Thu. Những người khác ẩn nấp trong rừng cũng lần lượt xuất hiện.

Các cao thủ bạch đạo như từ cõi mộng trở về, họ mang đầy nỗi kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

Giả Như Chân muốn gấp rút đến Lỗi Dương, liền thúc giục :

- Lãnh đại hiệp, ta biết song phương có rất nhiều điều muốn nói, nhưng chúng ta phải lên đường gấp đến Lỗi Dương rồi tiện trao đổi hơn.

Lãnh Tử Thu đáp ngay :

- Hảo hảo hảo, chúng ta đi ngay. Đi đi!

Hai toán người nhập một, đề khí phi thân lao đi như điện xẹt.

Đến Lỗi Dương, Giả Như Chân mới thở phào nhẹ người. Lãnh Tử Thu dẫn đường rẽ sang một con đường tắt đến thẳng An Nhân. Con đường cái khuất hẳn sau lưng.

Cách phía sau không xa, nữ ma đầu tổng đàn chủ của Hồng Hoa bang đang dẫn quan sát rõ toàn trường trên quan lộ thẳng về phương Nam.

Đi theo nữ ma đầu là ba vị phó tổng đàn chủ, nữ ma đầu tuy được xưng là võ lâm đệ nhất kỳ nhân nhưng bà ta đầu phải là nhà thần cơ diệu toán, bởi vậy dễ gì biết được có một toán người vừa rẽ sang hướng tắt.

Nhưng không hẳn như thế đã là bình an vô sự!

Ở ngay ngã ba vừa rẽ, có một ngôi cổ miếu hoang phế, không có ai phụng thờ hương khói, cửa ngõ chẳng có, mái ngói dột nát.

Đúng ra ngôi cổ miếu này không đáng để người ta dừng chân lưu trú. Nhưng dù có chẳng đi nữa lẽ nào cỡ công lực cái thế như nữ ma đầu, và Giả Như Chân với thính lực như thần, cũng không phát giác ra khi đi ngang qua?

Thế mà chuyện đã xảy ra không như người ta thường nghĩ.

Khi toán quân của nữ ma đầu hô hào băng qua không lâu, từ trong ngôi cổ miếu vọt ra một bóng người màu trắng, vạch không trung đáp xuống giữa đường giống như một hoa tuyết rơi chẳng hề gây nên một tiếng động nhỏ.

Người này là ai? Sao lại dám mạo hiểm ẩn nấp trong cổ miếu để ngầm quan sát hai toán người băng qua trên đường? Người này ngoài to gan lớn mật ra phải là một nhân vật có công lực siêu phàm tuyệt thế!

Trong võ lâm hiện thời ai cũng công nhận mấy mươi năm võ công của Liệt Hỏa Thần Quân hùng bá uy mãnh nhất. Từ khi bọn ma đầu Miêu Cương hoành hành Trung Nguyên bằng vào “Huyết quang chưởng và”Lục âm chưởng” đã chấn khiếp võ lâm, mọi người thừa nhận rằng danh hiệu của Liệt Hỏa Thần Quân bị uy danh của ma đầu Miêu Cương đẩy xuống vị trí thứ nhì.

Thực tình mà nói không có bất kỳ một tông phái nào dám đứng ra đương đầu với hai môn phái trên.

Nhân vật áo trắng vừa xuất hiện, rõ ràng không thuộc người của toán phía trước cũng chẳng thuộc bọn ma đầu phía sau.

Nếu thuộc hàng cao thủ trong bạch đạo võ lâm, nhân vật áo trắng đó tất sẽ hòa nhập vào toán người của Giả Như Chân, đến Vũ Công Sơn.

Nếu thuộc nhân vật hắc đạo, vị đó tất nhiên cùng đồng hành với nữ ma đầu đến áo Đông.

Đằng này sau khi đáp xuống đường, vị bạch y vẫn đứng yên bất động như cây cổ thụ đứng sừng giữa đêm trường.

Có lẽ vị bạch y đang ngưng thần lắng nghe những động tĩnh xung quanh mặc cho gió đêm phất động tà áo và mái tóc xỏa dài.

Đứng lặng một hồi lâu, vị bạch y mới buông tiếng thở ra một hơi nhẹ, ngừng mắt lên ngắm nhìn sắc trời, từng đường nét trên khuôn mặt được lộ rõ.

Vị bạch y này chính là một nữ nhân mới nhìn qua khoảng ác độ tứ tuần. Nhưng để ý kỹ, mái tóc bà ta đã bạc trắng như ngân, rõ ràng vị này là một lão bà ngoại lục tuần, ắt là bà ta có phép dưỡng nhan sắc, cho nên dung nhan mới còn trẻ như vậy. Chỉ có điều sắc mặt bà ta trắng bạch có phần đáng sợ.

Thân hình chợt động, bà ta từ từ quay người lại, với cử chỉ đó đã đủ làm người ta khiếp sợ.

Không gian tịch mịch giọng nói đầy quái lạ của bà ta cất lên:

- Châu nhi ra đây.

Ngữ khí trầm và buồn như tiếng than ai oán vọng giữa đêm thâu.

- Dạ, Châu nhi ra ngay!

Từ trong cổ miếu, một giọng nói trong như tiếng ngọc vang lên, âm thanh nghe ra một phần thanh thoát, một phần lại ai oán lâm li.

Tiếp đó, một bóng người màu trắng từ cổ miếu vút lao ra, đáp nhẹ xuống trước mặt bạch y lão bà.

Bóng người thứ hai này chính là một thiếu nữ tuổi độ mười bảy mười tám.

Bạch y thiếu nữ cũng vận trang phục màu trắng, làn tóc mây dài chấm bờ vai.

Khi nhìn kỹ, cô ta quả là một trang quốc sắc thiên hương, mày thanh mắt phượng, khuôn mặt tròn trĩnh, đôi nhãn châu long lanh như làn nước mùa thu, dung nhan tuyệt thế làm ai liễu phải ghen hờn.

Thì ra không ai khác, cô ta chính là Hách Linh Châu ái nữ của “Diệu Thủ Thần Y” Hách Thanh Điền, đồng thời cũng là bạn thanh mai trúc mã với La Như Long.

Mới hơn hai năm nay, Hách Linh Châu có những thay đổi rất nhiều. Hách Linh Châu bây giờ là một thiếu nữ có tấm thân nõn nà sung mãn, tràn đầy sức sống của tuổi xuân. Hơn nữa trước đây cô ta vận y phục màu xanh, bây giờ được thay bằng trang phục màu trắng tinh khiết thanh bạch.

Đôi môi son hiện nụ cười dịu dàng, Hách Linh Châu hỏi bạch y lão bà:

- Sư phụ, nên đi không ?

- Đi ... ? Đi đâu?

Bạch y lão bà buồn buồn nói tiếp:

- Xem ra trận đụng đầu hỗn chiến của hai cường địch vẫn chưa thành.

Hách Linh Châu có phần thất vọng, hươ hai tay cất giọng thánh thót:

- Bọn họ không đối đầu xáp chiến, chúng ta vượt cả ngàn dặm đến đây, giờ phải đành quay gót trở về.

- Phải phản bộ trở về mà thôi.

Bạch y lão bà chợt chuyển giọng hỏi:

- Châu nhi, trước hết ta hỏi ngươi, trong toán cao thủ bạch đạo võ lâm khi này thật sự có La Như Long người mà ngươi hằng khắc khoải nhớ nhung không?

Hách Linh Châu lắc đầu trả lời:

- Khinh công của họ quá phạm tặc, Châu nhi thấy hình như có Long ca ca trong đó, mà cũng như không. Thật kỳ lạ, chàng ta vận trang phục giống y hệt như vị phó tổng đàn chủ của Hồng Hoa bang. Giờ Châu nhi đang hoài nghi rằng vị phó tổng đàn chủ đó có phải là La Như Vân không?

Rồi cô ta nở nụ cười duyên dáng, nói:

- Nếu thật sự đúng là huynh đệ Long ca ca, sự khác biệt giữa hai người chỉ có Châu nhi mới nhận ra được.

Bạch y lão hà lắm bầm:

- Cũng thật kỳ quái, trong toán cao thủ bạch đạo vừa rồi lại không có Liệt Hỏa Thần Quân !? ... Lẽ nào lão không vào Trung Nguyên, hay là ...

Hách Linh Châu bĩu môi cười:

- Sự phụ chẳng khi nào quên Liệt Hỏa Thần Quân, sự phụ muốn tìm lão ta để báo thù cũng không nên gặp vội, hay sự phụ sợ lão ta trốn thoát ?

Sự nghĩ đến điều gì, cô ta nhấn mạnh lời:

- Sự phụ chớ quên rằng sự phụ từng hứa với Châu nhi là quyết không làm thương hại đến La Như Long !

Bạch y lão bà gật đầu tiếp lời:

- Châu nhi, chúng ta đã nảy ra sự mâu thuẫn rồi. Đối với Liệt Hỏa Thần Quân, ta oán hận suốt đời, phải đích thân ra tay giết chết lão ta. Nhưng người bảo ta không được làm thương hại đến La Như Long, lẽ ra La Như Long thật sự là truyền nhân của Liệt Hỏa Thần Quân, hấn há chịu để yên cho ta hạ thủ? Nếu sau này đối địch với ta thì xử lý sao?

- Bất kể thế nào cũng mong sự phụ đáp ứng lời của Châu nhi cho.

Bạch y lão bà lắc đầu than:

- Ma đầu Miêu Cương đối với ta không có ân oán gì cứ để cho họ hoành hành Trung Nguyên, cũng chẳng liên quan gì đến ta. Nhưng cũng thật khó nói nữa ma đầu đó lại có thâm cừu giết phụ thân người, trên danh nghĩa sư đồ, Mân Sơn bà bà này muốn đứng ngoài vòng ân oán cũng không được.

- Đương nhiên sự phụ không thể làm khách bàng quan được, sự phụ từng đáp ứng điều đó rồi mà?

Bạch y lão bà tự xưng là Mân Sơn bà bà lại lên giọng:

- Xem ra ta vướng thù địch cả hai mặt!

Hách Linh Châu cất cao giọng đầy kiêu hãnh:

- Hai mặt hay ba mặt thì cũng chẳng cần kể đến, với võ công “Mân Sơn” chúng ta lại còn sợ ai nữa chứ ?

- Châu nhi, người quá tự phụ đối với “Huyết quang chưởng” của ma đầu Miêu Cương, ta khuyên người nên tránh xa, bằng không thì bỏ mạng khi nào không hay đấy?

- Điều đó Châu nhi tự lãnh hồi được.

Mân Sơn bà bà chùng như nghĩ đến điều gì, chợt hỏi:

- Châu nhi, người từng nói âm diện “Thái cực đồ” là nên thuộc về người hả?

- Vâng.

- Người muốn đoạt lại không?

Hách Linh Châu mỉm cười trả lời một cách hùng hồn:

- Nếu “Thái cực đồ ” thuộc về Long ca ca, Châu nhi không nói làm gì. Nhưng ở vào tay người khác Châu nhi quyết đoạt lại cho bằng được.

Mân Sơn bà bà bèn giục:

- Châu nhi, chúng ta bám theo xem sao.

- Hảo!

Mân Sơn bà bà dặn:

- Ta khẩn thiết căn dặn ngươi, bất luận chàng thiếu niên đó thật sự có phải là La Như Long hay không, bây giờ chưa đến lúc lộ diện, ngươi không được xúc động tình cảm làm bại lộ mưu đồ của ta rõ chứ?

- Vâng, sư phụ cứ yên tâm.

Hai người phi thân lao vút đi, chỉ một lát sau đã biến mất trong khung trời mờ ảo.

35. Chương 35: Hợp Kế Đối Địch

Toán cao thủ bạch đạo sau khi vượt qua Vũ Công sơn mới giảm tốc độ hành trình.

Đến phía bắc Du huyện, họ gặp toán cao thủ do Phổ Thiện đại sư dẫn đầu, sát nhập lại làm một đến hơn sáu mươi người, rồi tiếp tục băng về hướng Dự Nam.

Để được an toàn, đồng thời tiện lợi trong bước hành động, họ men theo Cửu Lãm sơn rồi tiến nhập vào Hà Nam, đi suốt ngày đêm không dừng chân.

Trên đường đi không ai mở miệng nói gì, chỉ có Lãm Tử Thu trầm thì to nhỏ với Phổ Thiện đại sư, lão ta luôn miệng đáp hỏ hỏ, thỉnh thoảng lại nhìn sang La Như Long về đây ngưỡng mộ.

La Như Long cũng lăm phần ngạc nhiên, không biết họ đang đàm tiếu những gì.

Giã Như Chân sống đến bạc đầu như vậy, hẳn trải qua không ít kinh nghiệm, quan sát qua, lão cũng hiểu được phần nào. Nhưng vẫn cố làm ngơ, lâu lâu lại đánh mắt nhìn La Như Long ý nói:

“Tiểu tử, có lão phu bên cạnh, ngươi cứ an tâm. Người cho rằng những cử chỉ của họ lại thoát khỏi mắt của Phật Như Lai này hả?” Vào trưa thứ ba, họ đặt chân đến Tung Sơn.

Thiếu Lâm tự là một ngôi cổ tự duy nhất còn sót lại ở Trung Nguyên, không bị bọn ma đầu Miêu Cương phá hủy.

Đám quần hùng tiến đến trước sơn môn, chợt nghe tiếng chuông vang vọng.

Đó là tiếng chuông nghênh tiếp thượng khách, chúng đồ Thiếu Lâm tự đứng thành hai hàng để nghênh đón La Như Long.

Chàng được rước vào trong tĩnh thất rộng rãi. Sau hội trà, đột nhiên mọi người phân đứng thành hàng hành đại lễ cúi rạp bái La Như Long.

Trong đám quần hùng bái lễ đó có cả các bậc tiền bối chưởng môn của các đại môn phái danh tiếng từng lấy một phương.

La Như Long thấy vậy phải phát hoảng, chàng không rõ rồi tới đây sẽ gánh vác trọng trách gì, nhưng họ thi lễ trịnh trọng như vậy, chàng biết rằng sự việc rất trọng đại.

Nhìn những lão tiền bối râu tóc bạc như sương, lại tôn sùng mình hết mực, La Như Long kinh ngạc và bối rối, không biết ứng xử thế.

Nếu phán ra hai tiếng “miễn lễ”, e rằng quá thất lễ. Nếu dùng chưởng lực để nâng họ lên, lại càng thất lễ hơn.

La Như Long thật sự lúng túng, bất giác đánh mắt nhìn sang Giã Như Chân để mong lão ta phân giải cuộc diện này.

Giã Như Chân bèn mỉm cười cất giọng:

- Sao? Chỉ có thất đại môn phái hành lễ thôi hả? Còn người của hòa thượng kia sao?

La Như Long nghe vậy liền quét ánh mắt nhìn đám quần hùng đang qui đứng là còn thiếu nhân vật thuộc môn phái Thiếu Lâm.

Chàng đảo mắt quan sát thấy Phổ Thiện đại sư cùng Cửu giám tự của Thiếu Lâm tự đang mỉm cười đứng ở một bên.

Khi nghe Giả Như Chân hỏi thẳng lời đó, Phổ Thiện đại sư vốn là một người trầm tĩnh cũng lúng túng ngỡ ngàng.

Qua thoáng lưỡng lự suy nghĩ Phổ Thiện đại sư trả lời:

- Giả thí chủ hẳn không biết phái Thiếu Lâm không liên can gì đến sự thỉnh cầu La thiếu hiệp lần này.

Đoạn lão ôm quyền vái một vái thi lễ.

Giả Như Chân vuốt râu cười hỏi:

- Lão hòa thượng, ta có lời muốn hỏi lão.

- Xin cứ hỏi.

Giả Như Chân chậm rãi cất giọng:

- Đại hòa thượng lão xưng hô thế nào đối với Liệt Hỏa Thần Quân?

Phổ Thiện đại sư nhất thời đoán không ra ẩn ý của đối phương bèn đáp:

- Liệt Hỏa Thần Quân thành danh mấy mươi năm trước đây, bọn tôi đứng ra nên chấp nhận làm đệ tử.

- Lời đó có thật lòng không ?

- Kể xuất gia bình sinh không vọng ngữ với người, đương nhiên thật.

Giả Như Chân chỉ vào mặt mình, cười hì hì, nói:

- Ta đã đến tuổi bát tuần, có mỗi thâm giao với Liệt Hỏa Thần Quân mấy mươi năm. Giờ ta đang thay mặt cho Liệt Hỏa Thần Quân, theo lão, ta nhận lấy một lễ bái của lão vừa rồi có thỏa đáng không?

Phổ Thiện đại sư khẩu phục nhưng tâm bất phục, đáp lại:

- Lão là bậc niên cao hữu đức, bọn tôi nên bái thêm một bái nữa gọi là toàn lễ.

- Ha ha! Vừa rồi đã nhận lão một bái, hà tất phải thi toàn lễ !

La Như Long nôn nóng hỏi:

- Lão tiền bối, văn bối nên xử sự thế nào đây?

Giả Như Chân trả lời:

- Bảo họ đứng dậy.

- Văn bối ... văn bối ...

Giả Như Chân mỉm cười, ngậm vận chân lực ở hai tay đưa ra phía trước, cất giọng:

- Chư vị hà tất phải hành đại lễ với một đứa trẻ, đứng dậy, đứng dậy.

Lập tức có hai luồng lực đạo nhu hòa phát ra, nâng đám quần hùng đứng dậy.

Đám cao thủ bạch đạo không phải là những kẻ hư danh, ban đầu nghe Giả Như Chân đối chất với Phổ Thiện đại sư, trong lòng vốn đã nổi giận. Nhưng khi nếm công lực tuyệt học của lão ta, sự tức giận đó lan biến đâu mất.

Phổ Thiện đại sư phóng luồng nhãn quan theo dõi, thấy đương chúng ổn định trở lại, bèn đưa tay thị ý cho họ trở về nguyên vị trí, nói:

- Chư vị xin qui tọa, có gì nói sau.

Giả Như Chân lướt nhìn đương chúng, cất giọng sang sảng:

- Chư vị bất quản gian khổ nghênh tiếp bọn ta đến đây có chuyện gì xin nói rõ ra đi.

Linh Hạc đạo trưởng đứng dậy tiếp lời:

- Vô lượng thọ phật ! Hồng Hoa bang giá họa vô lâm, thế lực càng ngày càng lớn, cứu đại môn phái lâm cơn đại nạn. Nay có La thiếu hiệp được Liệt Hỏa Thần Quân chiếu cố, hai năm tinh luyện võ công, kỳ công thành đạt, ngưỡng mong La thiếu hiệp đứng ra thanh trừ yêu tặc. Đó là lời thỉnh cầu của những người trong bạch đạo vô lâm.

Giả Như Chân mỉm cười nói:

- Linh Hạc đạo trưởng vì vận kiếp vô lâm mà có lời thỉnh cầu, đúng là một người vì đạo nghĩa. Nhưng Hồng Hoa bang hiện tại lực đông thế mạnh, chỉ một mình La Như Long làm sao đương đầu nổi?

Lời của giả Như Chân làm ọi người không ít phần hoang mang. Lão ném ánh mắt quan sát đương chúng, vuốt râu nói tiếp:

- Tuy nhiên La Như Long đã là truyền nhân của Liệt Hỏa Thần Quân, được đón nhận đại lễ của chư vị, để biểu thị thành ý nhất tâm hướng thiện của Liệt Hỏa Thần Quân, đồng thời đáp ứng lòng mong mỏi của chư vị, chàng ta quyết phải xả mệnh vì chính nghĩa, cho dù dầu sôi lửa bỏng cũng gắng vượt qua.

Nghe lời lẽ hùng hồn đó, những cao thủ bạch đạo trở nên rạng rỡ nét mặt đầy vẻ hy vọng.

Giả Như Chân quay sang hỏi Phổ Thiện đại sư :

- Lão hòa thượng, đối với lần quần hội Chung Nam vào ngày hai mươi lăm tháng ba tới đây của Hồng Hoa bang, lão có kế hoạch thế nào ?

Phổ Thiện đại sư ngập ngừng trả lời:

- Quần hội Chung Nam của Hồng Hoa bang không ngoài hai mục đích, thứ nhất Hồng Hoa bang muốn mượn ngày hội này để phô trương uy lực của họ; thứ hai nhân ngày hội này họ dự định dẫn xuất một người.

- Họ muốn dẫn xuất người nào?

- Không rõ ?

Giả Như Chân hỏi tiếp:

- Ngày hội đó diễn khai vào giờ nào?

- Đúng Thìn!

- Do ai chủ trì?

- Hồng Hoa bang phái, vị phó tổng đàn chủ tính Trương làm chủ trì.

- Như vậy người dữ hội phải đến Chung Nam sớm trước một ngày ?

- Vâng.

Giả Như Chân trầm tư khoảnh khắc chợt hỏi:

- Ta hỏi tiếp lão, quần hùng của các môn phái đều đến dự Chung Nam hội cả hay sao ?

Phổ Thiện đại sư suy nghĩ giây lát, niệm một câu Phật hiệu rồi nghiêm túc đáp:

- Theo tin nắm bắt được, tôi xác thực cho rằng đúng như vậy ...

Giả Như Chân ngắt lời:

- Tốt rồi, tốt rồi. Giờ chúng ta nên hợp kết lại, triển khai kế hoạch làm sao đến ngày hội phải đoạt bằng được những bộ sử sách lưu truyền của các đại môn phái mới là chính sự!

Rồi lão đưa tay bảo đương chúng:

- Chư vị có thể trở về đi, trước ngày hai mươi bốn tháng ba chúng ta nhất định phải có mặt ở Chung Nam.

Mọi người đồng ướng thanh rồi tản mác ra hết, trong mật thất chỉ còn mấy vị chưởng môn các môn phái ở lại. Họ bắt đầu triển khai một cuộc hội đàm mật.

36. Chương 36: Chung Nam Quần Hội

Đỉnh Chung Nam tạo lạc trên dãy Tần Lĩnh sơn, bên trái có Nam Ngũ đài, bên phải là chân đỉnh Hoa Sơn, thế núi bao la hùng vĩ.

Vào tiết tháng ba, khí xuân ấm áp, trăm hoa đua nở, chim ríu rít gọi bầy, cảnh sắc thiên nhiên bao phủ một màu xanh huyền diệu.

Hơn nửa tháng phát quang tu chỉnh, cở thành Chung Nam trở nên kang trang lộng lẫy, chuẩn bị đón ngày hội sắp đến.

Từ vị Thiềm Nguyên chân nhân chưởng môn của phái Chung Nam (thuộc nhánh vuốt của Hồng Hoa bang), cho đến mấy trăm tay thuộc hạ cứ chạy ra chạy vào, mặt mày hớn hở như lũ cóc đọi cơn mưa giông.

Thời gian từng ngày trôi qua trong không khí từng bừng náo nhiệt.

Đến ngày thứ ba trước ngày hội, mọi công việc đã chuẩn bị chu toàn. Thiềm Nguyên chân nhân chấp hai tay sau lưng, ngược mặt ngong ngóng nhìn Đông trông Tây, thỉnh thoảng lại gật gật đầu có vẻ đắc ý.

Thực ra Thiềm Nguyên chân nhân lần này đứng ra đốc thúc chuẩn bị quần hội võ lâm Trung Nguyên, một là dựa vào đó để làm nấc thang tiến thân, hai là có cơ hội để hiển lộ tài cán của mình trước mặt các môn phái.

Thiềm Nguyên chân nhân có hình tướng không mấy thiện cảm, đầu hoẵng mắt chuột, mặt mày ốm nhom, dưới cằm có chòm râu sơn dương thưa mấy sợi, hàm răng hô lại đen khiến người ta nhìn phải phát nôn.

Thân hình lại khô đét tựa như mảnh trúc, đầu chụp chiếc mũ Cửu lương, bộ y phục lại rộng thùng thình, có in hình bát quái, trông gã ta chẳng khác gì người nộm.

Thiềm Nguyên chân nhân chấp tay đi quanh trong phòng khách rực rỡ sáng lạng, phía trước phòng khách là ba tòa nhà mới dựng lên để quần hùng võ lâm đến tụ hội.

Phía sau bàn chủ tọa là một tấm phong có thêu đóa hoa hồng sắc sỡ. Lão ta đặc biệt chú ý đến ghế chủ tọa, ngắm nghía một hồi, lão bước đến ngồi xuống thử, gật gù đầu có vẻ mãn ý rồi đứng dậy.

Bất chợt, trên đỉnh gian nhà phía trước đột ngột lộ ra một khuôn mặt thanh tú đang quan sát những cử chỉ của Thiềm Nguyên chân nhân, suýt một chút nữa là bật cười thành tiếng.

Thiềm Nguyên chân nhân lại không hề hay biết có người dám ẩn thân trên nóc nhà để nhìn trộm.

Lão lều khều cất bước đi ra khỏi phòng khách và đến thẳng “Anh hùng quán”.

Lão ta vừa đi khuất, có hai bóng người màu trắng từ trên nóc nhà nhẹ nhàng bay đáp xuống đất tựa như hai chiếc lông hồng rơi.

Đó chính là Mân Sơn bà bà và Hách Linh Châu.

Chẳng biết cố ý hay vô tình, khi đáp xuống Hách Linh Châu ngồi gọn ngay trên chiếc ghế chủ tọa làm bằng da hổ.

Cô ta còn yếu điệu cười gọn:

- Sư phụ, sư phụ muốn thử không ? ... Rất thoải mái.

Mân Sơn bà bà đánh mắt nhìn, quát nhẹ:

- Con quỷ nữ này, vừa rồi ngươi suýt làm quấy, giờ lại còn bỡn cợt nữa, ta phải đem ngươi về giam đầu ở Mân Sơn đến chục năm cho ngươi hết múa men.

Vừa nói bà ta vừa ngưng thần theo dõi, hé môi cười nhạt:

- Nói thật ra chúng ta vượt ngàn dặm đến đây người đã lụy rồi, nên tìm đến khu trấn nào gần đây nghỉ ngơi hai ngày rồi hãy tính.

- Đi nghỉ hai ngày sẽ trễ thời gian xem cảnh trường náo nhiệt mất, sư phụ đi chứ Châu nhi không đi đâu!

Hách Linh Châu lên giọng bướng bỉnh.

- Người muốn giữ ở đây hả ?

- Ừm, Châu nhi giữ ở đây thôi.

Trên khuôn mặt trắng xanh của Mân Sơn bà bà hiện lên một nét cười đậm bạc, bà ta buông giọng :

- Ta xem người quá mẫn mê si tình với La Như Long làm thần trí bán loạn kể cả ngày giờ cũng quên nốt.

Hách Linh Châu sượng sùng đỏ mặt cúi đầu.

Mân Sơn bà bà tiếp hỏi:

- Không phải người đã nói, La Như Long đến chiều tối ngày hai mươi bốn mới tới cơ mà !

- Vâng!

- Châu nhi, muốn xem cảnh trường nào nhiệt cũng phải đợi đến tối mai, giờ nán lại ở đây có tích sự gì?

Hách Linh Châu hỏi giọng bồi hồi:

- Sự phụ, ý của sự phụ là muốn ra ngoài để thăm dò động tình như thế nào, xem tình hình có gì bất lợi đối với La Như Long không?

- Hiện tại không phải đã xem rồi đó sao?

Hách Linh Châu lắc đầu đáp:

- Sự phụ chớ cho rằng biểu hiện bên ngoài yên tĩnh thế này là vô sự, kỳ thực biến cố phát sinh chỉ trong chớp mắt khiến người ta không thể phòng bị kịp.

Mân Sơn bà bà nghiêm sắc mặt nói:

- Châu nhi, những lời ta căn dặn người nhớ rõ cả chứ ?

Thấy bà ta thay đổi sắc mặt, Hách Linh Châu thoát đứng dậy ôm chầm lấy bà, hỏi:

- Hẳn sự phụ đã dạy bảo không được mở lời khi gặp La Như Long ?

Mân Sơn bà bà gật đầu tiếp lời:

- Không phải ta cố ý ngăn cách các người, mà vì tình thế đang hết sức gay gắt. Ta và Liệt Hóa Thần Quân có mối thù quá lớn, không thể dùng lời lẽ hóa giải được. Hiện tại trước mắt khi sự ân oán giữa ta và Liệt Hóa thần quân chưa được hóa giải, người tốt nhất không được gặp mặt La Như Long hiểu chưa ?

- Sự phụ cứ yên tâm, Châu nhi không làm trái theo lời dạy bảo của sự phụ.

Hách Linh Châu miễn cưỡng thốt lên lời đó, mặt ngọc ngừng lên, cô ta run giọng hỏi :

- Theo sự phụ thấy, Long ca ca ngày mai đến Chung Nam, có gặp nguy hiểm không ?

Mân Sơn bà bà trả lời:

- Ta vốn cho rằng La Như Long đến đây chẳng khác gì dẫn xác vào miệng hùm, hung nhiều cát ít. Nhưng đó chỉ là sự linh cảm của ta mà thôi.

- Sự phụ cho rằng Hồng Hoa bang có sự chuẩn bị hay sao ?

- Ừ, nhất định vậy rồi !

- Vì ma đầu Miêu Cương tiến về phương nam bị hụt một vố, sau khi nghe tên Đầu Đà Vệ Sơn lọt lưới báo cáo lại, họ nhận dạng được La Như Long, bởi vậy nhân ngày hội này họ sẽ triển khai kế hoạch vây bắt chứ gì ?

- Đúng vậy !

Hách Linh Châu than giọng đượm buồn:

- Hiện trường trước mắt tuy chưa có dấu hiệu gì, nhưng cảnh đầu rơi máu đổ đang ngấm ngấm xảy ra. Thôi được, chúng ta tìm một nơi để nghỉ ngơi, ngày mai trở lại đây để quan sát. Khi nào La Như Long thoát khỏi đầm rồng huyết hổ này, Châu nhi mới an tâm.

Mân Sơn bà bà hỏi giọng khác thường :

- Người có cho rằng ta bỏ qua lão tíc bực tính Giả hay không?

- Sao? Sự phụ vẫn hoài nghi lão ta chính là Liệt Hỏa Thần Quân à?

- Chưa hẳn đúng, tuy nhiên lão tíc bực đó khiến người ta trời đập hoài nghi không ít !

Mân Sơn bà bà chợt đưa tay ra hiệu nói nhỏ:

- Có người đến, chúng ta rời nhanh khỏi đây. Ngày mai phải chọn một vị trí cao để quan sát rõ toàn trường.

Dứt lời, bà ta liền nắm tay Hách Linh Châu, cả hai cùng lao đi mất hút trong ráng chiều mờ ảo.

“Mân Sơn” võ học quả thực thần diệu, đến chẳng ai biết, đi ở ai hay.

*** Ngày hai mươi bốn đã đến.

Phổ Thiện đại sư nắm bắt nguồn tin không sai. Quả nhiên sau giờ Ngọ, bằng hữu võ lâm ở khắp nơi nườm nượp kéo về Chung Nam, được đón rước vào nghỉ lại ở “Anh hùng quán” và “Hào kiệt lâu” trong Chung Nam cổ thành.

Những khách có tên tuổi được Thiềm Nguyên chân nhân đích thân đứng ra đón tiếp. Lão ta suốt ngày ở trong “Hào kiệt lâu” Đa số các khách đến dự hội, trên mảng áo có thêu hoa hồng. Mang danh là quần hội võ lâm Trung nguyên, kỳ thực nói là thịnh hội bang của Hồng Hoa bang cử hành thì đúng hơn.

Đến chiều tối, hai tòa “Anh hùng quán” và “Hào kiệt lâu” chật ních người. Đỉnh Chung Nam vốn u tịch vắng lặng, giờ lại đèn đuốc sáng trời, tiếng cười nói nhộn nhịp vang động núi rừng.

Vào khoảng giữa giờ Dậu và giờ Tuất, đang lúc mọi người đang hăm hở chuyện trò, đột nhiên một tin khẩn cấp truyền đến:

“Phó tổng đàn chủ quang lâm đại giá”.

Tin tức này làm cho Thiềm Nguyên chân nhân sửng sốt cả người, lão ta kinh ngạc lắm lắm trong miệng:

“Hoa Sơn và Chung Nam gần trong gang tấc, phó tổng đàn chủ trong đêm hôm lại đến, vì sao ? Tổng đàn chủ đã truyền dụ. Nói rằng phó tổng đàn chủ sáng mai mới đến cơ mà ? Có lẽ Trương phó tổng đàn chủ không hẳn tin ta, đến kiểm tra xem khâu chuẩn bị như thế nào ?” ...

Thiềm Nguyên chân nhân tinh thần hoảng loạn, không tin vào tai mình, lão ta liền vung tay nắm cổ áo tên thuộc hạ báo tin, giương mày quát:

- Người vừa nói phó tổng đàn chủ đại giá hả ?

- Dạ ... ! Gã thuộc hạ cũng hết hồn theo.

- Vị phó tổng đàn chủ nào ?

- Trương phó tổng đàn chủ.

- Trương phó tổng đàn chủ thường nhật không từng lộ diện, người làm sao nhận ra được ?

Gã thuộc hạ đến lúc này mới đoán ra nguyên nhân vì sao vị chưởng môn kinh hoảng thất sắc, gã ta cười đáp:

- Bẩm chưởng môn, đệ tử tuy chưa từng thấy được kim dung của phó tổng đàn chủ, nhưng theo lệ thường dùng lời để chuyển cáo, đệ tử chỉ việc báo cáo lại theo y như vậy.

Nay xa giá của phó tổng đàn chủ đang dừng ở cách ngoài độ tầm tên.

- Sao ? Phó tổng đàn chủ xa giá đến hả?

- Vâng!

Thiêm Nguyên chân nhân đang định hỏi tiếp, chợt có Linh Tước đạo nhân bước lên xua tay giục :

- Thiêm Nguyên đạo huynh, chúng ta không nên để chậm trễ, mau mau triển khai đội hình ra nghênh tiếp.

- A ... Vâng! Triển khai đội hình nghênh tiếp ... nhanh ... nhanh ...

Thiêm Nguyên chân nhân phát hoảng kêu lên, thấy tên thuộc hạ báo tin còn đứng trơ trơ trước mặt, lão ta dậm chân la cuồng:

- Đồ chết bầm, người đứng sững hồn ở đó làm gì? Nhanh đi giống chín tiếng chuông, cút nhanh!

Gã thuộc hạ liền cầm đầu chạy đi ngay.

Thiêm Nguyên chân nhân quay sang tả hữu nói lớn:

- Đi!

Rồi lão ta lon xon dẫn đường đi trước.

Từng tiếng chuông ngân vang giữa núi đồi tịch mịch “Boong ... boong ... ” Đến tiếng chuông thứ bảy vừa dứt, một đoàn người nối đuôi nhau đứng trước sơn môn của cổ thành Chung Nam, trông như chiếc cầu vòng ngũ sắc.

Đoàn người đông nghịt làm tắc cả lối đi, môn đồ thuộc phái Chung Nam tính ra phải đến năm trăm người, cộng thêm hơn sáu trăm người từ các nơi kéo về, con số lên đến cả ngàn.

Tự nhiên không ai báo nhau, họ lần lượt phân đứng thành từng hàng theo chức phận cao thấp.

Đứng hàng đầu tiên là chưởng môn của các môn phái, và những anh hùng hào kiệt có danh tiếng trong võ lâm.

Đến tiếng chuông thứ chín kết thúc!

Toàn trường đang náo nhiệt lập tức trở nên im phăng phắc không nghe một tiếng động, toàn bộ ánh mắt đều ngóng nhìn theo con đường chạy dài phía trước.

Trong bầu không khí trầm tịch một chiếc lá rơi cũng nghe, bắt chợt từ đâu lại vọng đến tiếng nhạc réo rất du dương, như tiếng oán than của những oan hồn lưu lạc.

Từ xa xa có một ngọn đèn màu trắng lập lòe trong màn đêm ảm đạm đang tiến lại gần ...

Người ta bắt đầu nhận ra có mười hai bạch y thiếu nữ đang vịn một cỗ xe màu trắng, lướt đi như hành vân lưu thủy tiến thẳng đến sơn môn.

Lướt qua khỏi những tầng cấp bằng đá, mười hai vị bạch y thiếu nữ nhất tề hô một tiếng nhỏ, những cánh tay ngà ngọc rời khỏi cỗ xe, chiếc xe được đặt xuống trên khoảng đất bằng phẳng cách sơn môn độ ngoài ba trượng, nó tiếp lăn bánh đến phía trước một đoạn rồi từ từ dừng lại trước mặt đường chúng.

Lúc này mấy mươi tay cao thủ hộ tống theo quái xa vẫn khi ẩn khi hiện trong màn đêm, tiếng tay áo bay phành phạch trong gió.

Bất thần một tràng cười lớn từ trong chiếc quái xa vang lên.

Tiếng cười tựa như hổ gầm, hàm ẩn cả nội lực rất lớn, khiến cho người ta như muốn vỡ tung màng nhĩ.

Tiếng cười đầy vẻ thị uy và chán khiếp hiếp cả ngàn cao thủ võ lâm đang đứng cung nghinh.

Mười hai vị bạch y thiếu nữ bắt đầu phân hai hàng tả hữu đứng phía trước quái xa.

Tiếp đó có hai người xuất hiện từ sau xe đi vòng đến trước. Người bên trái là một lão nhân râu tóc bạc trắng như ngân, mặt vuông tai dài, đôi mắt khe mở, vận y phục có thêu hoa bông sắc sỡ.

Bên phải là một vị phụ nhân trung niên độ ba mươi tuổi, mắt thanh mày tú, dung nhan kiều diễm, cũng vận y hiệu có thêu có hoa hồng.

Chẳng phải ai khác, hai vị đó chính là Giả Như Chân và Diệu Thủ nương tử hóa trang.

Họ phân vị đứng trước quái xa, quì gối thi đại lễ, miệng nói lầm thảm không biết nói những gì, rồi đứng dậy bước đến cúi mình đứng hầu hai bên xe.

Rèm xe từ từ vén lên, có một người đang ngồi bên trong.

Đó chính là vị phó tổng đàn chủ mà mọi người đang cung hầu và cũng chính là La Như Long.

La Như Long vẫn vận chiếc y hiệu như mọi hôm, chỉ có điều, trên gương mặt tuấn mỹ của chàng dường như có tô một lớp hương phấn.

La Như Long vốn có một nốt ruồi son bên má phải, nhưng không biết do dùng được vật để bôi xóa hay dùng thuật hóa trang, mà hiện giờ lại biến đâu mất?

La Như Long bước xuống đất, quay sang nói với hai người mấy lời gì không ai rõ.

Khi họ hồi bẩm lại, chàng gật đầu “à ... à ... ” mấy tiếng.

La Như Long dường như chẳng cần để mắt đến đám quần hùng trước mặt, tay cầm chiếc quạt bằng ngà xòe rộng, miệng hiện nụ cười lãnh đạm mặt ngược nhìn những vì sao lấp lánh trên trời, thần thái kiêu hãnh.

Thấy vị phó tổng đàn chủ ham đứng nhìn sắc trời, đám cao thủ phía Thiềm Nguyên chân nhân cung kính bước lên để nghênh tiếp. Khi khoảng cách song phương còn độ sáu xích, họ dừng lại nghiêm nghị hô lớn:

- Tham kiến phó tổng đàn chủ.

Rồi rậm rạp quì xuống xá lễ.

Tất cả đương chúng cũng đồng loạt hô lên:

- Tham kiến phó tổng đàn chủ.

Họ cùng quì xuống thành từng dãy trông thật tôn nghiêm.

Tiếng hô vang dội làm rung chuyển cả mặt đất. Nhưng chẳng hề làm kinh động đến vị phó tổng đàn chủ.

La Như Long vẫn đứng sừng sững như pho tượng, ngược mắt nhìn những làn mây trời lững lờ trên khung trời mờ ảo, thần trí như đang chìm trong cõi hư vô.

Diệu Thủ nương tử dường như có phần áy náy, mỉm cười xá một xá, mở lời:

- Bẩm phó tòa, mọi người đang đón tiếp ngài.

- A? Người nói gì?

La Như Long cố làm bộ thất kinh, xếp chiếc quạt lại than nhẹ:

- Ôi thôi ! Mấy khi được ngắm cảnh trời huyền ảo này! Ai da ! Mất hứng, mất hứng !

Chàng chợt cúi nhìn đám quần hùng giả vờ như đến giờ mới phát giác ra họ quì bái trước mặt, bèn cười kha khả cất giọng:

- Đứng dậy, đứng dậy! Không dám, không dám!

37. Chương 37: Long Đàm Hồ Huyết

Tuy miệng nói vậy nhưng La Như Long vẫn đứng yên không biểu hiện một cử chỉ nào.

Mười ba cao thủ đang vái dưới đất cùng lồm cồm đứng dậy.

La Như Long ném ánh mắt lướt nhìn qua bọn họ, bất giác kinh ngạc trong lòng.

Vì trong hàng cao thủ đang đứng trước mặt lại có mặt lão Đầu Đà phái Vệ Sơn vừa rồi đã lọt lưới.

Lão ta cũng sững người ngạc nhiên mấy giây.

Qua những ngày được huấn luyện và sắp đặt kế hoạch công phu ở Thiếu Lâm tự, từng nhận dạng kỹ chưởng môn các môn phái và những nhân vật chủ chốt qua qua ảnh họa, bởi vậy giờ chàng dễ dàng nhận ra tính danh của mỗi người cùng chức vị của họ.

La Như Long cố giữ nét mặt bình thản mỉm cười gật đầu thay cho lời chào rồi chỉ vào vị chưởng môn phái Chung Nam, gọi:

- Thiềm Nguyên đạo huynh, xin qua đây.

- Da, dạ, dạ ...

Thiềm Nguyên chân nhân lấp bắp đáp mấy tiếng rồi cúi mình bước tới đứng cạnh La Như Long.

La Như Long nhỏ giọng nói về quan tâm:

- Đạo huynh, ông thật khổ công đấy!

Thiềm Nguyên chân nhân thấy rằng mình được chiếu cố trong lòng khắp khởi cười hì hì đáp:

- Đây là bổn phận của bản đạo cũng là điều vinh dự cho Chung Nam nhất phái, nên vậy, nên vậy!

La Như Long mỉm cười hỏi:

- Ông chuẩn bị chu toàn cả rồi chứ ?

- Vâng, toàn bộ đều hoàn tất thấu đáo!

- Không có gì khiếm khuyết nữa chứ?

Thiềm Nguyên chân nhân nói giọng nịnh nọt:

- Theo bản đạo xem xét, mọi việc đều chu đáo. Tuy nhiên, phó tòa đã đại giá đến đây, xin phó tòa di giá soi xét cho!

La Như Long điềm nhiên tiếp lời:

- Theo kế hoạch đã định trước giờ Thìn, sáng mai ta mới đến để chủ trì quần hội võ lâm. Nhưng tổng đàn chủ cứ thấp thỏm lo lắng cho thành bại của lần quần hội này bởi vậy đã phái ta đến xem xét.

Nói đến đó, La Như Long nhấn mạnh lời:

- Đạo huynh ắt đã rõ, đây là lần quần hội võ lâm đầu tiên của Hồng Hoa bang được tổ chức công khai ở Trung Nguyên, bởi vậy phải thành công chứ không để thất bại !

Thiềm Nguyên chân nhân đáp lia lịa:

- Vâng ! Vâng vâng vâng. Bản đạo đã lãnh hội được điều đó. Xin phó tòa di giá xem có gì không được thỏa ý, bản đạo sẽ cho chính đốn kịp thời.

Lão ta cúi nghiêng người mời đón và quay lại định dẫn đường.

La Như Long án chiếc quạt trên đầu vai gã ta bảo:

- Đạo huynh, khoan đã !

Thiềm Nguyên chân nhân ứng thanh rồi đứng lại ngay ngắn.

La Như Long mỉm cười hỏi:

- Ta đêm nay nghỉ lại ở Chung Nam này, đạo huynh có chuẩn bị phòng ốc cho ta không?

- Có có, chuẩn bị đường hoàng từ trước.

- Yên tĩnh không?

- Yên tĩnh, rất yên tĩnh!

La Như Long chỉ tới cả ngàn đương chúng đang quì ở sơn môn bảo:

- Đạo huynh thay ta truyền dụ cho họ về nghỉ ngơi, có chư vị chưởng môn tùy hành theo ta cũng được rồi.

Trao đổi xong La Như Long quay sang Giả Như Chân trầm giọng quát:

- Bảo đi “Hồi xa” đêm nay ta nghỉ lại ở Chung Nam này!

- Vâng !

Giả Như Chân khép nép cung kính ứng thanh, rồi quay lại vung tay hô lớn:

- Phó tổng đàn chủ truyền dụ ” Hồi xa ” !

Hai tiếng “Hồi xa” giống như một mệnh lệnh triển khai hành động.

- Dạ!

Tiếng đáp đồng loạt vang lên từ tứ phía, giống như khắp chung quanh đỉnh Chung Nam đều có người tùy tùng.

Tiếp theo, tiếng huýt vang lên xuyên phá không trung lập tức có tiếng tay áo bay phạch phạch, bóng người loang loáng trong màn đêm, thân pháp cực nhanh chẳng khác gì sao băng điện xẹt.

Như để thị uy, những bóng người đó cứ lướt vùn vụt trước sơn môn. Do thân pháp phàm tục nên không ai nhận ra đám cao thủ hộ tổng quái xa là những người nào?

Hàng cao thủ hắc đạo đứng phía dưới dù có chú mục nhìn cũng chỉ thấy đám cao thủ hộ tổng đó đều vận y hiệu Hồng Hoa bang.

Mười hai vị bạch y thiếu nữ nhẹ nhàng vịn lấy quái xa, lướt đi như cưỡi gió tuôn mây rời khỏi đỉnh Chung Nam. Đám cao thủ hộ tổng đồng thanh hô to:

- Bẩm phó tổng đàn chủ, bọn thuộc hạ cáo thoái!

La Như Long phẩy chiếc quạt một cái, những bóng người lượn lờ trên không trung biến đi đâu mất.

Cả ngàn đương chúng đang đứng ngơ ngác, cũng lặng lẽ rời khỏi sơn môn.

Đương trường ngoài Giả Như Chân và Diệu Thủ nương tử tùy hành La Như Long ra, còn lại chỉ có bảy người. Đó chính là Thiềm Nguyên chân nhân chưởng môn phái Chung Nam, Linh Tước đạo nhân chưởng môn phái Vũ Đương; Hoa Trường Thọ chưởng môn phái Trường Bạch; Hứa Niệm Thai chưởng môn phái Côn Lôn; Khâu Kim chưởng môn phái Tuyết Sơn; Mã Hải chưởng môn phái Điểm Thương, còn có lão Đầu Đà phái Vệ Sơn, giờ cũng được gọi là chưởng môn của một đại môn phái.

Nhìn lướt qua bảy lão tướng này, La Như Long bất giác sửng sốt trong lòng, thầm nghĩ:

“Kỳ quái thật. Rõ ràng là chín đại môn phái, trừ phái Thiếu Lâm chưa bị Hồng Hoa bang hủy diệt ra, nên còn lại tám môn phái mà? Hiện tại, trước mặt chỉ có bảy vị chưởng môn, vậy thiếu chưởng môn của môn phái nào?” Trong những ngày vừa qua La Như Long chuyên chú nhận dạng những lão ma đầu chưởng môn của các môn phái qua ảnh họa. Bởi vậy chỉ trong khoảnh khắc, chàng nhớ lại ngay chính là thiếu Hoa Hoa hòa thượng chưởng môn phái Nga Mi.

Hôm nay thiếu mặt Hoa Hoa hòa thượng cũng chưa mấy trọng yếu, nhưng nguyên nhân vì sao lão ta lại chưa đến làm cho La Như Long thật sự lo ngại.

La Như Long lần này đột nhập vào đầm long huyết hổ, cốt yếu là lấy bằng được mấy bộ sử sách lưu truyền của các tông phái. Nếu thiếu đi bộ sử sách của phái Nga Mi, như vậy đại sự đâu gọi là thành đạt hoàn mỹ.

Không biết nên làm thế nào, La Như Long vội đánh ánh mắt thị ý nhìn Giả Như Chân.

Giả Như Chân đã hiểu rõ mọi tình tiết, khi gặp ánh mắt chàng lão ta định dùng thuật truyền âm để nói nhưng Thiềm Nguyên chân nhân đã mở giọng xu nịnh:

- Xin phó tòa di giá tuần thị, bần đạo đi trước dẫn đường!

La Như Long không tiện nói thêm liền bước đi theo Thiềm Nguyên chân nhân, tiếp theo sau lưng là Giả Như Chân và Diệu Thủ nương tử, đi cuối cùng là mấy lão ma đầu chưởng môn.

Lão Đầu Đà đi sau, trong lòng phật phùng một nỗi lo sợ đầu đầu, sắc mặt thay đổi từng hồi.

Giả Như Chân có nhãn lực như thần chỉ thoạt quay đầu nhìn, lão đã nam rõ nội tâm lão Đầu Đà như thế nào.

Bọn họ vào xem ba gian nhà chuẩn bị cho ngày mai quần hùng tụ tập dự hội rồi đến “Anh hùng quán”, “Hào kiệt lâu”, phòng khách cuối cùng lại đến một tòa tịnh thất cách biệt hoàn toàn mọi tiếng động bên ngoài.

Tòa tịnh thất này không những rất thanh tĩnh mà còn trang bị đầy đủ mọi tiện nghi lộng lẫy hoa lệ. Thiềm Nguyên chân nhân cũng khổ công phí lực không ít để chuẩn bị cho vị phó tổng đàn chủ nghĩ chân.

La Như Long vừa quan sát vừa gật đầu trầm trồ khen ngợi Thiềm Nguyên chân nhân chân nhân rói rít.

Thỉnh thoảng La Như Long chỉ những điểm thiếu sót nhỏ, Thiềm Nguyên chân nhân dạ dạ vâng vâng ghi nhận trong lòng.

Tiến vào tòa tịnh thất La Như Long nhìn qua một lượt hỏi:

- Đạo huynh, khu tòa này chuẩn bị cho Trương mỗ đây hả?

Thiềm Nguyên chân nhân cười giọng siểm nịnh đáp:

- Nếu phó tòa không chê giản lậu, bọn bần đạo này xin cáo thoái!

La Như Long đầu bỏ lờ cơ hội này liền mỉm cười nói:

- Đạo huynh ngày mai có những nghi thức trọng yếu cần các môn phái phải đưa bộ sử sách lên chực vị đồng đạo đã chuẩn bị tốt mặt đó chưa?

Cả bọn cùng đáp:

- Bọn tôi đều chuẩn bị xong, không thiếu sót gì !

- Bộ sử sách bây giờ nằm ở đâu ?

La Như Long cố hỏi với giọng như vô tình:

- Để ở ” Hào kiệt lâu ”.

La Như Long lãnh đạm tiếp lời:

- Trương mỗ muốn xem qua trước làm phiền chư vị đem đến đây giúp, được không?

- Được được bọn tôi đi lấy ngay !

Tức thì năm vị chưởng môn cúi mình lùi ra ngoài.

Lão Đầu Đà đứng lưỡng lự một hồi, cuối cùng cũng ra theo.

Nhưng Thiềm Nguyên chân nhân vẫn đứng nán lại không đi.

La Như Long mới ngạc nhiên hỏi:

- Đạo huynh, ông sao không đi lấy?

Thiềm Nguyên chân nhân cúi đầu cười nịnh:

- Sử sách bốn phái là vật truyền phái của các bang phái, là vật bất ly thân bởi vậy bần đạo luôn cất giữ trong người.

Quả nhiên lão ta thọc tay vào người lấy ra một bộ sách màu vàng, cầm hai tay dâng lên, nói:

- Đây là bộ sử sách của phái Chung Nam xin phó tòa thâu nhận.

La Như Long gật đầu cầm lấy, chột chuyết giọng hỏi:

- Đạo huynh, ta xin hỏi ông, Hoa Hoa hòa thượng chưởng môn phái Nga Mi sao giờ chưa thấy đến?

- Theo chưởng môn phái Điểm Thương nói Hoa Hoa đại sư có sự cố đột xuất phải đến tổng đàn chủ Hoa Sơn, khi phó tòa đại giá đến Chung Nam, không thấy Hoa Hoa đại sư tùy hành theo, bọn tôi cũng lấy làm phân vân không hiểu vì sao?

Sợ câu trả lời chưa toàn vẹn, Thiềm Nguyên chân nhân còn nói thêm:

- Quần hội tiến hành vào sáng mai, theo bản đạo dự đoán, nội trong đêm nay Hoa Hoa đại sư sẽ đến.

Câu nói đó đối với lão ta là bình thường, nhưng bọn La Như Long nghe ra chẳng khác gì tiếng sét xé bên tai, người muốn phát run.

Đúng vậy, chưởng môn phái Nga Mi nhất định sẽ đến trong đêm nay.

Hoa Hoa hòa thượng đã đến Hoa Sơn tổng đàn, tức đã yết kiến tổng đàn chủ hoặc phó tổng đàn chủ. Hôm nay nếu lão ta đến Chung Nam, La Như Long giả phó tổng đàn chủ để tiến hành đại sự sẽ bị bại lộ ngay.

Khi rời Thiếu Lâm tự, họ nghĩ rằng đêm nay là cơ hội tốt để La Như Long dễ dàng hành sự. Không ngờ tình thế lại biến đổi, muốn an toàn tính mạng họ phải rút khỏi Chung Nam trước khi chưởng môn phái Nga Mi đến.

Nếu không đoạt được bộ sử sách của phái Nga Mi ít nhất cũng phải lấy được sử sách của các môn phái còn lại, còn không thì ăn nói thế nào với bằng hữu bạch đạo võ lâm? La Như Long lại còn uống công danh hư!

La Như Long ý loạn tâm hoảng, muốn cùng với Giả Như Chân bàn mưu tính kế, nhưng Thiềm Nguyên chân nhân cứ bám sát theo một bên, chàng đành chịu.

Cầm cuốn sử sách trên tay, đứng sững người nghĩ không ra kế.

Giả Như Chân trong lòng như lửa đốt, thấy La Như Long đứng như cây si, không còn khí khái của một vị phó tổng đàn chủ nữa. Do khoảng cách bốn người quá gần lão không dám dấu hiệu ám thị, cũng không dám truyền âm.

Bất ngờ lão sực nghĩ ta một diệu kế liền ngẩng đầu lên ho khan một tiếng.

Tiếng ho phát ra rất đột ngột làm chấn tỉnh La Như Long, cảnh tỉnh Diệu Thủ nương tử, cũng làm nét nghi sắc trên mặt Thiềm Nguyên chân nhân tan biến nốt.

Giả Như Chân quay sang Diệu Thủ nương tử với giọng trầm tĩnh:

- Trần đại nương, để đáp ứng theo ý của phó tòa, đại nương có lời gì muốn gợi ý với Thiềm Nguyên đạo trưởng sao không nói ra?

Lời nói của lão đã phá giải được tình huống căng thẳng và lúng túng trước mặt, đồng thời muốn báo cho Diệu Thủ nương tử biết:

“Bọn ta còn có cả một kho cấm nang diệu kế, người kéo ngay Thiềm Nguyên ra chỗ khác ...” Diệu Thủ nương tử biểu ngay được ý, bèn quay sang Thiềm Nguyên chân nhân xá một xá dụ giọng:

- Bẩm chưởng môn, tiện nữ có lời muốn trao đổi được không?

Thiềm Nguyên chân nhân đang lúc phân vân vội mỉm cười trả lời:

- Được, được !

Lão ta liền bước sang bên góc phòng.

Thấy Diệu Thủ nương tử bước đến cạnh bên, gã ta hỏi:

- Đại nương có gì kiến giáo?

Diệu Thủ nương tử đưa tay lên miệng, nói nhỏ:

- Chưởng môn đạo trưởng, có một qui củ đạo trưởng có biết không?

- Qui củ gì?

Diệu Thủ nương tử chỉ tới La Như Long nhỏ giọng:

- Phó tống đàn chủ khu xuất môn không đem theo gia quyến, phó tòa lại có tính mê thích, không biết đạo trưởng có chuẩn bị chưa?

Thiền Nguyên chân nhân chợt hiểu ra gật đầu đáp:

- Điều đó đại nương khỏi phải bận tâm, bản đạo chuẩn bị đến bốn mỹ nữ, ai ai cũng đẹp như hoa, phó tòa tùy đó để tuyển chọn ...

Diệu Thủ nương tử gật đầu về mãn ý cười khéo:

- Đợi phó tòa giải quyết xong chính sự rồi đưa họ lên. Giờ phiền đến quý chương môn đi sai người chuẩn bị yến tiệc để phó tòa ẩm tửu hưởng lạc.

- Vâng, vâng, bản đạo đi ngay?

Lão ta nói chưa dứt lời đã vội đi liền.

Thấy Thiền Nguyên chân nhân đi khuất, Giả Như Chân ngóng đầu quan sát xung quanh một lượt nữa đoạn đưa tay thị ý cho Diệu Thủ nương tử, cả hai cùng ra khỏi cửa, đề khí phi thân bay quanh tinh thất một vòng nắm rõ địa thế và tình hình xung quanh, rồi trở lại bên La Như Long.

La Như Long hỏi giọng cấp xúc:

- Lão tiên bối, bây giờ không thể trì nghi, tính cách nào đây?

Giả Như Chân xua tay vội bảo:

- Chúng ta phải rời khỏi nơi này trước khi Hoa Hoa hòa thượng đến. Sử sách của các môn phái xem ra tạm thời thiếu bộ của Nga Mi, không thể đợi thêm được nữa.

Lão chỉ vào phía sau, nói tiếp:

- Tòa tinh thất này có cả thủy ba gian, Diệu Thủ nương tử công lực kém hơn, nên đứng đợi trước ở ngoài song cửa gian cuối cùng. Đợi lúc lấy được bảy bộ sử sách ta giao ngay cho người, bất kể tình hình diễn biến như thế nào, người đem những bộ sử sách đó rời khỏi Chung Nam trước, đến Doanh Bàn trấn cùng đi với nhóm Phổ Thiện đại sư trở về Thiếu Lâm tự.

Diệu Thủ nương tử gật đầu, chợt cô ta hỏi:

- Lão không dự định quay trở lại Thiếu Lâm sao?

Giả Như Chân rung râu cười:

- Ta muốn cùng La Như Long đến Bắc Dương để thực hiện chính sự, đồng thời cũng có ý sử dụng kế “điệu hổ ly sơn”? Cho họ tập trung truy đuổi theo để các người dễ dàng thoát khỏi dãy Tần Lĩnh sơn.

- Như vậy quá nguy hiểm cho lão?

- Nhìn qua bọn ma đầu tự mệnh danh là chương môn các đại môn phái đó quả thực chẳng đáng ta để mắt tới. Được rồi người chớ lo cho bọn ta, cứ an tâm mà trốn thoát khỏi nơi này.

Diệu Thủ nương tử nghe lời, liền quay người đi ra gian phía ngoài cùng.

Giả Như Chân thính lực thần thông, lão nghe có người đến lân cận tinh thất, liền chỏ vội cho vào hông La Như Long, bảo nhỏ:

- Người vào gian giữa, chuẩn bị để trao bộ sử sách cho Diệu Thủ nương tử.

La Như Long ngạc nhiên hỏi:

- Lão tiên bối lại đổi phó một mình thôi sao?

- Một mình không được à? Như vậy để khỏi lãng phí thời gian, kíp cho Diệu Thủ nương tử lên đường. __ La Như Long hiểu ý vội bước vào bên trong.

Ngoài cửa, những tiến bước chân tiến lại gần.

Cửa tĩnh thất xuất hiện bảy người.

38. Chương 38: Hành Tung Bại Lộ

Họ chính là bảy vị chưởng môn kể cả Thiềm Nguyên chân nhân.

Thấy Giả Như Chân đang đứng ở cửa, Thiềm Nguyên chân nhân liền bước tới nói:

- Chưởng môn các phái dâng sử sách lên, phó tòa ở ...

Giả Như chân liền đáp:

- Phó tổng đàn chủ truyền dụ, xin chư vị để sử sách lại phó tổng đàn chủ xem xong sẽ hoàn lại:

- Vâng vâng ...

Những ma đầu này bình nhật quen ngang tàng tác oai tác quái, nhưng khi nghe Giả Như Chân nói vậy liền rầm rập cầm hai tay đưa bộ sử sách ra.

Riêng lão Đầu Đà lại ôm khư khư bộ sách trong tay trì nghi nói:

- Sử sách là vật bảo truyền phái nên luôn để nó ở bên mình, bỏ nó ở đây, ngày mai ...

ý lão ta nói rằng:

“Các người lại quá tin vị phó tổng đàn chủ này vậy sao?” Giả Như Chân đang định mở lời trách mắng, nhưng Thiềm Nguyên chân nhân đã lờm mắt, nói:

- Đại sư quá lo nghĩ, hôm nay với ngày mai là mấy, thật ngốc!

Miệng thì nói tay lại giật lấy bộ sử sách đưa cho Giả Như Chân.

Giả Như Chân ngậm thở ra một cái, lão muốn cầm cự giữ chân họ lại để Diệu Thủ nương tử có cơ hội trốn thoát, hai tay bưng chông sách bèn nói:

- Làm phiền chư vị đợi một lát, tiểu lão vào hỏi xem phó tòa có gì trao đổi nữa không?

Rồi một mình đi vào bên trong.

La Như Long đợi ở góc phòng, nhận lấy chông sách, vội bước nhẹ ra sau song cửa đưa cho Diệu Thủ nương tử. Cô ta gật gật đầu rồi nhún người lao đi.

Diệu Thủ nương tử khinh công thân pháp quả thực bất phàm, cô ta lướt người đi như cánh én, rời khỏi đỉnh Chung Nam, đến nổi quỷ thần cũng không hề hay biết.

Đợi khi Diệu Thủ nương tử đã khuất hẳn, La Như Long mới quay trở lại phòng đưa tay mời:

- Chư vị đường xa đến đây ắt đã mệt, Trương mỗ muốn xem qua sử sách của các môn phái để tăng thêm kiến thức, chư vị trở về nghỉ trước, Trương mỗ xem xong sẽ phái người hoàn trả lại trong đêm nay.

Chàng còn quay sang nói với Thiềm Nguyên chân nhân:

- Thiềm Nguyên đạo huynh không nên đi đâu xa, lát nữa Trương mỗ còn nhiều điều muốn trao đổi trở về đi!

- Vâng! Vâng! Vâng!

Bảy vị chưởng môn cùng ứng thanh quì gối xá lễ rồi lần lượt quay trở ra.

Một bước, hai bước, ba bước ... đến bước thứ tư ...

Đột ngột có hai bóng người xuất hiện từ cánh hữu tinh thất chạy nhanh lại gần.

Gặp các vị chưởng môn, hai tên kia đứng lại hốt hải cùng cất cao giọng:

- Bẩm chưởng môn, bất hảo ! Bất hảo ...

- Đại sự bất hảo !

Bảy vị chưởng môn nghe vậy kinh hoảng thất sắc, Giả Như Chân chỏ nhẹ cùi tay vào hông La Như Long, ý đề tỉnh:

“Người thận trọng, sợ rằng biến cố bất trắc phát sinh đây?” Hai tên thuộc hạ nhìn những vị chưởng môn cũng phó tổng đàn chủ đều đứng ở đây cả, bất giác đôi mắt trợn ngược về rất ngạc nhiên.

Thiền Nguyên chân nhân bước tới trầm giọng quát:

- La hoảng như vậy ảnh hưởng đến sự minh tinh của phó tổng đàn chủ, hiểu chưa?

Hai tên thuộc hạ ảm ố không nói thành tiếng.

Thiền Nguyên chân nhân chẳng biết nổi giận hay nghi ngờ, liền hỏi:

- Chuyện gì?

Tên thuộc hạ niên kỷ lớn hơn cố trấn định tinh thần bước lên đáp:

- Bẩm chưởng môn, Nga Mi Hoa Hoa đại sư đã đến.

- Vâng, Nga Mi chưởng môn đã đến Chung Nam.

Tên trẻ tuổi phụ thêm một câu.

Nghe Hoa Hoa hòa thượng đến rồi, Giả Như Chân và La Như Long ném ánh mắt nhìn nhau chuẩn bị tinh thần để ứng phó.

Thiền Nguyên chân nhân thở phào một cái nói:

- Hoa Hoa đại sư giá đến có gì phải đại kinh tiểu quái? Ra hỏi bẩm nói rằng phó tổng đàn chủ đang cần gặp lão ta, bảo lão ta cùng đem theo sử sách của Nga Mi vào.

La Như Long muốn mở lời ngăn cản, gã thuộc hạ trẻ tuổi lại lắc đầu nói:

- Lão ta bảo đệ tử vào bẩm chưởng môn, mời chưởng môn ra ngoài sơn môn cho bằng được!

- Vâng vâng! Mời chưởng môn ra ngay.

Gã lớn tuổi cũng nói hòa theo.

Thiền Nguyên chân nhân ngạc nhiên hỏi:

- Lão ta không nói chuyện gì cả?

- Lão nói xin chưởng môn lập tức chuẩn bị nghinh tiếp xa giá.

- Tiếp xa giá hả? Xa giá ai?

Thiền Nguyên chân nhân trợn mắt hỏi.

- Lão ta nói nghinh tiếp xa giá phó tổng đàn chủ?

- Vị phó tổng đàn chủ nào?

- Trương phó tổng đàn chủ !

- Quý quá!

Thiền Nguyên chân nhân vung mạnh tay áo, quay lại nhìn La Như Long, đoạn trầm giọng quát:

- Nói bậy! Bọn người có nghe nhầm không ? Thấy có xa giá đến không?

- Có.

- ở đâu ?

- Cách sơn môn không xa.

Thiền Nguyên chân nhân phát hoảng luống cuống, nhìn sang đồng bọn thấy mặt mày ai cũng biến sắc.

Lão ta hỏi La Như Long với giọng nghi ngờ:

- Phó tòa, vậy là sao? Bản đạo hiểu không ra?

Một giọng nói truyền vào tai La Như Long:

“Xua cổ tụi nó đi gấp để chúng ta thoát nhanh, nếu không sẽ nguy hiểm đấy ! ” La Như Long nghe vậy bèn bước tới mỉm cười nói:

- Hửn là hai vị nghe nhầm, theo Trương mỗ nghĩ, khả năng là tổng đàn chủ đến?

Gã trẻ tuổi chỗ miệng lên tiếng:

- Đệ tử không nghe nhầm, không những Hoa Hoa đại sư chính ngôn chuyển cáo, mà truyền dụ của “Hương xa” cũng nói Trương phó tổng đàn chủ đến.

- Nói bậy, cút đi!

Thiền Nguyên chân nhân dậm chân quát.

La Như Long vẫn giữ nét mặt điềm nhiên, vỗ chiếc quạt trên vai gã ta, bảo:

- Đạo huynh cho người giống chuông nhanh ra cung nghinh mới được.

Thiền Nguyên chân nhân loạn tay quýnh chân, nghe vậy liền đáp:

- Vâng, vâng!

Rồi vội vã chạy đi, quên mất cả lễ tiết nên có.

Những người còn lại đang chần chừ, La Như Long cất giọng hỏi:

- Chư vị đại hiệp còn đợi gì, xin đi đi!

Cả bọn nghe vậy ném ánh mắt cho nhau, cùng ứng thanh rồi kéo nhau chạy đi.

Không ngờ trong bọn họ có một người đứng lại.

Đó chính là lão Đầu Đà.

Lão ta vốn đã nghi ngờ La Như Long từ trước, lúc này nghe truyền báo lão càng nghi ngờ hơn. Dừng chân lại, cặp mắt nhìn như hai hạt mít liến láu nhìn trên người La Như Long, đảo lượt không ngừng.

Bọn La Như Long trong lòng đã phát run nhưng chàng cố trấn định tinh thần, hé môi cười hỏi:

- Đại sư có gì muốn nói hử?

Lão Đầu Đà ngáp ngừng trả lời:

- Tôi muốn nói là ... phó tổng đàn chủ không đi ... h ... ử?

Lúc này, tiếng chuông đầu tiên ngân vang giữa không gian!

La Như Long hoảng kinh như đang đứng trên lò lửa, nhưng vẫn giữ nét mặt điềm tĩnh, nói:

- Xin đại sư đi trước Trương mỗ theo sau kịp ngay !

Lão Đầu Đà vẫn không hết nổi hiềm nghi, chỉ vào trong mặt thất, nói giọng dè dặt:

- Mấy bộ sử sách đó không để ở trong này được?

- Vì sao?

La Như Long đã nổi giận.

- Tôi có phần không yên tâm, xem ra ...

Lão ta bỏ lững câu không nói tiếp, hai luồng ma quang cứ dán chặt trên mặt La Như Long.

Tiếng chuông thứ hai ... rồi tiếp tiếng chuông thứ ba vang lên.

Trên đỉnh tĩnh thất có tiếng tà áo thoảng phất trong gió.

Giả Như Chân thấy tình thế quá cấp bách liền quay sang hỏi khéo lão Đầu Đà:

- Đại sư lão không yên tâm, dám chắc muốn lấy lại bộ sử sách của phái Vệ Sơn, đúng không ?

- Bần tăng có ý vậy, vì ...

- Được, được, được!

Giả Như Chân liền quay người chạy vào trong tĩnh thất.

La Như Long thấy vậy thăm nghĩ:

"Giả lão tiền bối dự định đưa lại cho bọn nó sao?"

Mấy bộ sách đó không phải đã giao cho Diệu Thủ nương tử rồi mà?" Tiếng chuông thứ năm vang lên ... rồi tiếng chuông thứ sáu nổi tiếp ngân vang ...

Tiếng tay áo phất trên không trung mỗi lúc một khẩn cấp.

Giả Như Chân hành động rất nhanh, từ trong tĩnh thất ló đầu ra trên tay lão đã có một gói nhỏ màu vàng.

Chàng để ý đến La Như Long, Giả Như Chân bước tới cạnh lão Đầu Đà, mỉm cười nói:

- Những bộ sử sách này xem ra phó tổng đàn chủ không xem kịp, xin đại sư chuyển giao cho chư vị chưởng môn !

Vừa nói, lão cầm hai tay đưa ra.

Cho đến bây giờ lão Đầu Đà vẫn không biết chàng thiếu niên đứng trước mặt có phải thật sự là phó tổng đàn chủ? Hay chính là La Như Long đã làm cho lão ta một phen khiếp vía ở Biện gia bảo?

Trong đầu lão nảy sinh một ý nghĩ:

"Người nếu là phó tổng đàn chủ giả, tất sẽ không hoàn lại bộ sử sách cho ta. Khinh công thân pháp của tên La Như Long phi phạm, ta phải đề phòng hẩn mới được. Chỉ cần phát giác tình huống khác lạ, ta vừa chạy vừa la, cao thủ Chung Nam này dày đặc như mây, hẩn thoát đằng trời !" Từ suy nghĩ đó lão Đầu Đà cứ chăm chăm nhìn chàng với ánh mắt đề phòng cảnh giác, không để ý đến Giả Như Chân đang bước đến cạnh bên. Đánh mắt nhìn sang, lão Đầu Đà bất giác giật mình thăm nghĩ:

" Họ thật sự hoàn lại bộ sử sách cho ta, như vậy vị này đúng là phó tổng đàn chủ. Ta đa nghi như vậy không quá thất lễ hay sao? Thật đáng chết! " Thoáng nghĩ xong, lão vội quay sang cung kính cất giọng:

- Vâng, vâng! Thuộc hạ tuân lệnh, thuộc hạ tuân lệnh!

Không đợi lão ta đưa tay nhận lấy, cũng không đợi lão ta nói xong, Giả Như Chân xuất chỉ cực nhanh, lão ta rơi bịch xuống đất chết.

Tiếng chuông thứ tám ngân lên.

Giả Như Chân liền vẫy tay bảo La Như Long:

- Tiều tứ theo ta.

Hai bóng người vụt bay đi như điện xẹt lưng trời.

Thuật khinh công “Hỏa thượng lăng ba” quả thực khó có môn võ học nào sánh nổi, qua mấy lần thăng giáng hai người đã ẩn mất trong lùm cây dày đặc phía ngoài sơn môn.

Tiếng chuông thứ chín vang xa ...

Trước sơn môn cổ thành Chung Nam, một rừng người đang đứng theo hình cánh nhọn.

Đứng ở hàng đầu vẫn là mười ba cao thủ hắc đạo trong đó thiếu mất lão Đầu Đà, nhưng lại có thêm Hoa Hoa hòa thượng với chiếc đầu hói láng bóng, mặt đầy những thớ thịt chằng chéo.

Hoa Hoa hòa thượng khoa tay múa chân, miệng không biết đang nói gì?

Bọn còn lại có người nhìn Đông ngó Tây, có người lại vò đầu bứt tai. Thiềm Nguyên chân chân thì cứ dậm chân bình bịch, xem ra có vẻ tức tối lắm.

Giả Như Chân và La Như Long đang ẩn mình trên một ngọn cây cao để quan sát.

Nhìn xuống đương trường, Giả Như Chân mỉm cười hỏi:

- Tiểu tử, ngươi biết họ đang nói gì không?
- Có gì không biết, họ đã phát giác ra vân bối giả danh phó tổng đàn chủ, giờ đang kinh hoàng với nhau.

Giả Như Chân chỉ tay về phía Tây nói:

- Ngươi xem kia, quái xa đến rồi. Ma đầu dường như chưa biết Chung Nam có biến cố ?

Quả nhiên chiếc quái xa có ngọn đèn màu trắng đang được mười hai vị bạch y thiếu nữ nâng lướt lên con đường tầng cấp bằng đá.

Trên không trung, cao thủ hộ tống quái xa thoát hiện thoát ẩn mỗi lúc một nhiều.

Thấy lực lượng đối phương hùng, hậu Giả Như Chân mỉm cười hỏi nhẹ :

- Tiểu tử ngươi sợ không?
- Lão tiền bối, sao lại nói vậy? Không nên thấy vậy mà tiêu mất đi ý chí ...

Chàng sức nhớ lại lời dặn của Trình Phương liền chuyển giọng nhẹ nhàng:

- Lão tiền bối trước khi ma đầu chưa lộ diện chúng ta tức tốc rời khỏi đây đi?
- Không đi được!
- Vì sao không được?

Chàng hỏi tiếp giọng kinh ngạc:

- Lão sợ bị bọn cao thủ hộ tống phát hiện sao? Hay là đề phòng những tên chưởng môn các môn phái? Theo vân bối lúc này là cơ hội tốt rút khỏi nơi này. Nếu chậm trễ e rằng ...

Giả Như Chân biết rằng chàng hiểu nhầm ý bèn ngắt lời:

- Ngươi hiểu lầm rồi, ngươi cho rằng ta muốn quyết tranh thắng bại với ma đầu Miêu Cương hả? Nhầm rồi, ta dù sao cũng lượng được sức mình chứ.

Thấy La Như Long mặt vẫn đầy vẻ nghi hoặc, lão nói tiếp:

- Có lẽ ngươi quên rồi, ta muốn sử dụng mưu kế “điệu hổ ly sơn” để cho lực lượng Thiểu Lâm rút khỏi nơi này an toàn?

La Như Long lắc đầu hỏi giọng lo lắng:

- Lão nhân gia dự định sau khi ma đầu lộ diện, lão nhân gia hiện thân để dẫn dụ họ truy đuổi theo hướng Bắc chứ gì?
- Vậy không được hay sao?

La Như Long lắc đầu phản đối:

- Không được, không được, rất nguy hiểm.

- Tiểu tử ngươi nói lên lời nhụt chí rồi đó, lẽ nào ngươi đã quên, thuật khinh công “Hỏa không lắng ba” vẫn là nhất nhì trong võ lâm đương thời?

- Không được! Không được! Lão nhân gia, mạo hiểm như vậy vẫn bối không tán thành đâu!

Chiếc quái xa lướt lên khỏi tầng cấp dừng lại trước mặt đương chúng.

Mười hài vị bạch y thiếu nữ phân ra đứng hai bên. Một tiếng cười quái đản vang lên xé tan màn đêm tịch mịch.

Tiếng cười giống như sư tử hồng người ta nghe phải rùng rợn.

La Như Long nghe ra giống như tiếng cười lần ở đỉnh Thiên Trụ.

Trong lòng thảm chấn động, chàng ngạc nhiên hỏi:

- Lão tiên bối, người đến đó đâu phải là Trương phó tổng đàn chủ, giọng cười rõ ràng là của nữ ma đầu mà !

- Không sai, đúng là nữ ma đầu.

La Như Long nắm chặt tay lão ta vội giục:

- Lão tiên bối đi, đi, đi! Diệu kế của lão không thực hiện được đâu. Số mạng của nhóm Thiếu Lâm để trời tự quyết định vậy?

Giả Như Chân dường như chẳng hề động dung, nói:

- Tiểu tử, ngươi đừng lo cho ta. Nếu ta không thi triển được kế đó, nhóm của Thiếu Lâm tự dù có mọc cánh cũng không thoát được Chung Nam.

La Như Long đang định nói gì, Giả Như Chân đã chỉ tay về phía đương trường bảo:

- Tiểu tử ngốc ngươi không phải muốn được nhìn rõ Trương phó tổng đàn chủ.

Người xem, nó đang xuống xe kìa.

Lời của lão làm chàng tập trung chú ý ngưng thần quan sát đương trường.

Từ trong quái xa bắt đầu bước xuống ba người. Nữ ma đầu cũng chuẩn bị bước xuống ...

Ba người bước hẳn xuống đất, phía trước hai mỹ nữ một vận áo xanh một bận áo hồng, trước đây ở Vũ Đương chàng đã thấy qua.

Người đi phía sau chính là Trương phó tổng đàn chủ.

Vì trong đầu đang mang đầy nỗi nghi hoặc, La Như Long cố ngưng thần vận nhãn lực quan sát kỹ ...

Vị Trương phó tổng đàn chủ niên kỷ độ hai mươi, tay cầm chiếc quạt bằng ngà từ từ bước tới phía trước.

Từ bộ y phục dáng dấp tho đến khí chất của Trương phó tổng đàn chủ hoàn toàn giống y hệt như La Như Long.

Ánh mắt vừa bắt gặp Trương phó tổng đàn chủ, La Như Long chừng như hồn phách thất thoát, sực nghĩ:

”Có phải là ca ca La Như Vân không? Đúng là Vân ca ca!

Đúng là ca ca?

Huynh đệ tình thâm như thủ túc, La Như Long trong lòng xúc động, không kể gì hiểm nguy đang ở trước mắt kêu lên:

- Ca ca!

Rồi định bay người xuống.

Giả Như Chân thất sắc vội giữ chàng lại, nói giạt giọng:

- Làm gì vậy người làm gì vậy?

La Như Long bị Giả Như Chân giữ chặt, nhưng tiếng kêu của chàng đã làm kinh động đến bọn ma đầu ở đường trường.

Từng luồng ma quang xanh lè phóng nhìn đến nơi hai người ẩn mình.

39. Chương 39: Diệu Hồ Ly Sơn

Xem ra họ đã bị bại lộ !

Phía trước quái xa, hai người vội bước lên, đó chính là Hoa Hoa hòa thượng và Thiêm Nguyên chân nhân.

Họ đứng đối diện nữ ma đầu vừa bước xuống đất, miệng mấp máy không biết bẩm cáo những điều gì, tay lại chỉ chỗ đến phía La Như Long đang ẩn nấp.

Giả Như Chân vỗ mạnh tay La Như Long trầm giọng quát:

- Tiểu tử, bây giờ chúng ta chỉ có một con đường là “Chạy”, người chớ hồ tư loạn tưởng nữa, theo ta.

Hai người cùng tung mình lao vọt ra giữa không trung, thân hình tựa như hai vệt khói mờ.

Trong lúc nguy cơ đang đe dọa tính mệnh, Giả Như Chân vẫn không quên dùng kế “Diệu hồ ly sơn ” đã định, bay người giữa không trung, lão ngừng cổ phá lên một tràng cười dài.

Tiếng cười xuyên thấu màn đêm đập vào tai mọi người nghe ra thật rùng rợn.

Hốt nhiên, ba tiếng huýt sáo gòn gòn vang lên từ phía trước sơn môn, mấy mươi bóng người lao nhanh vùn vụt.

Giả Như Chân cho rằng đại kế đã thành, liền dẫn La Như Long rẽ hướng lao thẳng về bắc phương.

Khi bay ngang trên đỉnh ba gian nhà chuẩn bị cho ngày hội của Chung Nam, Giả Như Chân vung tay, bảy viên “Bính đỉnh châu” bay nhanh xuống.

Những viên “Bính đỉnh châu” rơi ngay nóc nhà, cả ba gian nhà ngàn ngụt bốc cháy.

Hai người tiếp lao đi như tên theo hướng Bắc. Hành động của họ chớp nhoáng nhưng khi vừa thẳng người lên, phía trước bỗng có giọng cười khinh bỉ và giọng quát lớn:

- Đứng lại, bọn người liệu có thoát được không hả?

Trong lúc lửa bùng thấy rõ có bảy cao thủ hộ tống quái xa chắn trước mặt.

Giả Như Chân tức tốc hô “Đánh”, song chưởng đều xuất.

Thân hình vẫn lướt nhanh không dừng, chưởng trước người sau lao bổ tới.

Thấy tình thế nguy hiểm, La Như Long cố nén cơn xúc động trong lòng để tập trung tinh thần đối phó với địch. Khi nghe Giả Như Chân hô “Đánh”, chàng cũng tống ngay song chưởng.

Môn tuyệt học của Liệt hỏa đảo đã từng xưng bá ở chốn võ lâm, uy lực của “Xích diệm chưởng”, bảy tên cao thủ hộ tống đó đầu thế chống đỡ nổi.

Thấy chưởng phong của hai người ập đến, bọn cao thủ đầu biết lợi hại trong đó, cũng vung chưởng nghênh tiếp.

” Bình ...” Bọn họ quả thực không phải là đối thủ của “Xích diệm chưởng”, chưởng lực song phương xáp nhau, có bốn tên bị chưởng lực đánh thẳng, người bị hất văng ngược sau xa, ba tên còn lại rơi ngay xuống đất, xem ra thụ thương không nhẹ.

Cứ xuất chiêu đắc thủ đó chùng như Giả Như Chân đã lường trước được, lão chẳng cần nhìn xem đối phương sống chết thế nào, cứ nhắm theo hướng Hắc lao đi.

Phía sau đột ngột giọng cười của nữ ma đầu cất lên man rợ:

- Lão quỷ, người tỉnh ngộ đi bọn người giờ như cá trong chậu đừng mong thoát thân. Nói thực cho người biết, bọn người đầu đáng gì, dù Liệt Hỏa Thần Quân có ở đây cũng quên mau đi chuyện thoát mạng !

Giả Như Chân không đáp lại, lão quay mặt nhìn La Như Long thúc:

- Tiểu tử tăng tốc lực lên!

La Như Long cười khổ không nói, nghiêng răng để khí phóng đi như chim sợ làn tên đạn.

Cước lực vận đến cực hạn tốc lực nhanh hơn không ít.

La Như Long dốc cả toàn bộ nội lực để chạy, nhưng thể nào kịp sánh vai được với Giả Như Chân. Tuy nhiên nữ ma đầu vốn đang bám sát sau lưng chưa đầy ba trượng, giờ lại lùi xa ra ngoài năm trượng.

Sau khi rời Biện gia bảo, La Như Long vốn muốn thử công lực của Giả Như Chân.

Lúc đó La Như Long chạy trước, chàng không muốn bỏ rơi lão, và cũng chỉ phát giác được công lực của lão chưa hiển lộ hết.

Còn bây giờ cuộc diện nghịch chuyển, thay y đổi vị trí, La Như Long cố dốc toàn lực để bám theo, nhưng không thể nào kịp Giả Như Chân. Từ đó dù thấy được khoảng cách giữa chưởng lực của hai người.

Lại còn nếu không chờ đợi La Như Long, thân pháp của Giả Như Chân không chỉ như vậy mà thôi. Lão nếu dốc toàn nội lực ra, chuyện thoát khỏi cuộc truy đuổi của nữ ma đầu đương nhiên không có vấn đề gì.

Thấp thỏm lo nghĩ, La Như Long chợt quay đầu lại, “úi cha” nữ ma đầu vẫn như đĩa dai, luôn đuổi bám theo chàng với cự ly chừng năm trượng, như bóng ma chấp chờn bên lưng chàng.

La Như Long quay đầu đã bị nữ ma đầu nhìn thấy, bà ta phá lên cười như ma tru quỷ rú; - Tiểu tử, lão bà nhận ra người rồi. Người đã giả danh phó tổng đàn chủ của bổn bang, gây nhiều nghiệt chướng. Nếu người ngoan ngoãn dừng lại, ta sẽ đem lòng từ bi xá tội cho người. Bằng không thì ... hắc hắc ...

La Như Long cứ cắm đầu chạy, qua mấy lần thăng giáng, họ đã vượt đến ngoài mười dặm.

Giả Như Chân vẫn lẳng lặng chạy, thỉnh thoảng quay lại nhìn chàng cố gượng nụ cười miễn cưỡng, ý nói:

“Nhanh lên, nhanh lên. Có lão phu bên cạnh người không nên sợ hãi !” La Như Long nhớ lại lời căn dặn của Trình Phương, bởi vậy luôn quay đầu lại để phòng cảnh giác nữ ma đầu. Cũng thật kỳ quái, dù La Như Long vận đến mười thành chân lực, vẫn không tài nào dứt khỏi nữ ma đầu.

Bà ta cất giọng cười độc ác:

- Tiểu tử, người quá uống phí sức lực, muốn thoát khỏi Tần Lĩnh sơn này sợ rằng còn khó hơn lên trời nữa đấy!

La Như Long rùng mình cố chạy nhanh hơn nữa, vội kêu:

- Lão tiên bối ...

- Chuyện gì?

Giả Như Chân cũng không quay đầu lại.

La Như Long, ngạc nhiên cất giọng:

- Vãn bối cảm thấy thật kỳ quái, sau chỉ có mình nữ ma đầu truy đuổi theo, người của bà ta đâu ? Họ chưa hẳn đuổi theo không kịp ta ...

- Giả Như Chân lắc đầu nhưng vẫn không quay lại, đáp:

- Với thân pháp của ba vị phó tổng đàn chủ, so với nữ ma đầu đại để cũng ngang nhau. Nếu lão phu đoán không sai họ nhất định có trò quỷ gì ...

- Trò quỷ hả ? Trò quỷ gì vậy?

La Như Long thoáng suy nghĩ khỏi tiếp:

- Lẽ nào họ vượt lên trước mặt để bao vây bọn ta?

Giả Như Chân quay đầu cười:

- Cũng thật khó nói, bọn ta không phải là người sinh ra lớn lên ở Chung Nam, ai biết được có đường tắt hay không?

La Như Long đến giờ thần trí đã loạn, cấp giọng kêu:

- Nữ ma đầu cứ bám nết sau lưng, lão nhanh nghĩ cách để thoát được bà ta, nếu không thì trời sáng mắt ...

- Tiểu tử, ngươi chớ lo sợ, lão phu không phải là ngọn đèn cạn dầu. Ta nghĩ một kế để thối địch rồi.

- Kế gì ?

- Ngươi muốn biết liền hả?

- Đương nhiên!

- Vậy trước hết ngươi phải nghe theo một điều kiện của ta.

- Điều kiện gì ?

- Điều kiện rất đơn giản, chỉ có bốn chữ: “Câm ... miệng ... ngươi ... lại ...” La Như Long ngậm miệng lại ngay, ánh mắt nhìn theo bóng Giả Như Chân đoán không ra tâm ý của lão.

Sau lưng nữ ma đầu vẫn găm thét hung dữ ...

Đột ngột, một giọng nói truyền vào tai chàng:

- Tiểu tử, ngươi không nên sợ, cũng không nên lo lắng. Nói thật cho ngươi biết công lực của nữ ma đầu ngươi và ta không dễ gì địch nổi.

La Như Long ngậm miệng, không nói chỉ gật gật đầu mấy cái.

Giọng truyền âm đó lại tiếp:

- Trước hết nói về địa thế, lão phu tuy không thành thực địa thế vùng này, nhưng cũng đã ba lần qua lại Chung Nam. Lão phu biết rõ phía trước không xa có một vùng gọi là “Đoạn hồn cốc”, núi bao bốn mặt, ở giữa có con đường nhỏ thông qua, địa hình rất hiểm ác.

Ngừng giây lát giọng đó lại tiếp:

- Cho đến giờ vẫn không thấy ba vị phó tổng đàn chủ đuổi theo, có thể họ tiến theo một con đường tắt khác do Thiềm Nguyên chân nhân dẫn đường, đến chắn giữ ở “Đoạn hồn cốc”, đợi chúng ta vào cốc sẽ đánh úp bất ngờ.

“Vậy biết làm sao?” La Như Long định mở miệng kêu lên, nhưng Giả Như Chân đã dận nên chàng cứ ậm ừ không nói ra tiếng.

Biết La Như Long muốn nghe tiếp, Giả Như Chân gật đầu truyền âm:

- Sự thực rất hiển nhiên, “Đoạn hồn cốc” chúng ta không thể đi được. Diệ kế của ta chính là đoạn đường chưa đến “Đoạn hồn cốc” có một ngã rẽ, chúng ta có thoát hiểm hay không chính là ở chỗ này !

Không đợi La Như Long có biểu hiện gì, lão ta truyền âm tiếp:

- Tiểu tử, tồn vong nhất cử! Ta mong ngươi đề chân khí tăng tốc độ cước trình lên!

La Như Long như bị lửa bén sau lưng, hận cha hận mẹ sinh ra sao chỉ có hai chân, chàng nghiêng răng vậ túc chân lực cắm đầu chạy.

Cự ly giữa song phương được xa ra ngoài bảy trượng.

Nữ ma đầu kêu lên hai tiếng “ơ ... ó ...” rồi cũng chạy bay tốc bám theo.

Con đường phía trước quả nhiên có nhánh rẽ.

Giả Như chân quay đầu nhìn truyền âm:

- Tiểu tử, ngừng đầu lên, người phải nhìn thật chuẩn hướng ta chạy ...

Đang đà lao nhanh, lão ta liền tạt ngang người rẽ sang con đường ngoằn ngoèo phía phải, luồn thẳng vào trong rừng đào. Lão không dừng, vọt người lên ngọn cây, ẩn mình sau gốc cao to lớn.

Cùng lúc La Như Long cũng dừng ngay sau một gốc đào khác cạnh đó.

Bốn luồng nhân quang vẫn phóng nhìn ra trên đường.

Nữ ma đầu thể lao đến rất nhanh, người bà loáng vọt qua trước rừng đào.

Giả Như Chân nhẹ nhõm người như cất đi khối đá ngàn cân trên vai. Lão đưa tay lên miệng thị ý cho La Như Long không được ồn, lắng nghe tả nghe hữu, biết rõ nữ ma đầu đã đi xa, lão mới vẫy tay dẫn đường đi theo con đường nhỏ vòng vào như ruột ngựa.

Hai người cùng tiến lên trên vách núi cao, giờ Giả Như Chân mới thật sự yên tâm, lão thở một hơi dài hỏi La Như Long:

” - Tiểu tử, người lụy chưa?

La Như Long trên trán lấm tấm mồ hôi, nhưng vấn đề cấp thiết bây giờ không phải là mệt hay không. Chàng chỉ tay hỏi:

- Lão tiên bối, ý lão muốn men theo bờ núi này hả?

- Đúng vậy!

- Đi thể này sẽ vòng qua được “Đoạn hồn cốc” đúng không ?

- Đương nhiên !

- Sao lão không đi?

Giả Như Chân lắc đầu nói:

- Tiểu tử, cơ hội này khó được, chúng ta cứ nghĩ đã, lão phu muốn đợi một tí?

- Đợi gì ? La Như Long hết sức ngạc nhiên.

Giả Như Chân điềm nhiên cười tiếp lời:

- Người cho rằng tiến theo bờ núi này sẽ không gặp nguy hiểm hả ? Ta đã nói với người rồi, ở “Đoạn hồn cốc” khả năng có người mai phục tứ phía.

- Sao vừa rồi lão nói đi theo đường này sẽ không qua được “Đoạn hồn cốc”?

- Ngốc thật! Tuy có thể được, nhưng người dám bảo đảm rằng trên miệng cốc không có người mai phục không?

La Như Long đã hiểu ra nhưng vẫn ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Vậy lão đứng ở đây lâu được gì?

- Ồ, theo ta nghĩ cũng được lắm chứ!

La Như Long không hiểu lão đang đợi gì, chàng quay nhìn tứ phía bất giác lạnh người khi thấy phía bên trái là vực sâu không đáy, chỉ cần sẩy chân một cái tức hồn qui âm phủ.

Thấy thế núi hiểm trở, chàng nhíu mày hỏi:

- Lão tiên bối, trừ con đường này ra không còn con đường nào khác để vòng qua “Đoạn hồn cốc” hay sao?

- Không !

La Như Long trầm ngâm giây lát đột hứng cất giọng:

- Lão tiên bối, vẫn bối nghĩ ra một con đường rất an toàn.

Giả Như Chân nghe một biết mười, bèn mỉm cười hỏi:

- Người muốn quay lại hướng cũ chứ gì?

- Vậy không được hay sao? Đi hướng đó người ta không thể ngờ đến lại còn rất an toàn?

Giả Như Chân lắc đầu không chấp nhận:

- Tiểu tử, đó không phải là biện pháp căn bản giải quyết vấn đề. Một là đời lão phu từng thề rằng không quay theo con đường cũ. Thứ hai, lẽ ra bị đối phương phát hiện ra hành tung của chúng ta sẽ gây thêm phần nguy hiểm cho lực lượng Thiếu Lâm tự trên đường trở về. Thứ ba ...

La Như Long đột ngột kêu lên:

- Xem kìa, xem kìa, tín hiệu gì vậy ?

Cách trước mặt họ không xa có ba khối lửa tròn màu xanh từ dưới đất bay vọt lên không trung.

Giả Như Chân mỉm cười nói:

- Người chớ hoảng. Đó là động tĩnh mà lão phu muốn đợi đây!

- Ba khối lửa đó có tác dụng gì?

- Đó là tín hiệu người nghĩ xem, ma đầu Miêu Cương có dễ gì để chúng ta thoát thân không?

- Tín hiệu đã phát lên, sao lão còn chưa đi?

- Khoan đã, ta tin rằng toán quân mai phục ở “Đoạn hồn cốc” sẽ phát tín hiệu hô ứng.

Đoạn lão đưa tay chỉ lên không trung, nói:

- Người xem kìa, đó không phải là tín hiệu trả lời sao?

Quả không sai từ phía “Đoạn hồn cốc” bay vọt lên sáu khối lửa màu xanh, trái một, phải hai và giữa ba.

Thấy sáu khối lửa đó bay lên, Giả Như Chân liền kéo La Như Long chạy về hướng trước miệng nói nhỏ:

- Quả là trời đã có mắt, đã phò hộ cho người thoát hiểm?

La Như Long cũng vừa cười vừa chạy, hỏi:

- Đường này không có địch chắn giữ hay sao? Chúng ta có thoát hiểm được không?

Giả Như Chân chỉ lên khối lửa đang lơ lửng trên không nói:

- Người nhầm rồi, không phải hướng này có người, người xem kìa, góc đó chỉ có một khối lửa, tức có một người chắn giữ.

La Như Long trầm nghĩ:

“Giả lão tiền bối cũng gan thật, tuy hướng này chỉ có một người, nhưng nếu người đó chính là một trong mấy vị phó tổng đàn chủ có ”Lục âm chuông” thì sao ...” Giả Như Chân sức nhớ lại điều gì quay lại bảo:

- Tiểu tử, người nhanh gỡ lớp hóa trang che trên nốt ruồi son bên má đi!

La Như Long làm theo, ngạc nhiên hỏi:

- Làm vậy có ý nghĩa gì?

- Lão phu sợ rằng mắt mờ không nhận ra địch ta! ...

Hai bóng người lao đi như điện chớp, chẳng mấy chốc phía trước mặt lại xuất hiện một khoảng đất bằng trơ trọi không có cây cối. Tuy màn đêm mờ mờ, nhưng băng qua khoảng đất này cũng dễ bị địch phát hiện.

Giả Như Chân quay phắt đầu, vẫy tay ra hiệu cho La Như Long biết :

“Nhanh”, rồi lão phóng người qua trước.

Thân hình vừa vút lên cao, bắt ngờ từ trong rừng tùng đối diện cũng phóng ra một bóng người.

Hai bóng người xáp nhau ở trên không, Giả Như Chân vốn đã phòng bị trước, vung tay phát ngay song chưởng ...

Giả Như Chân công lực siêu phàm, “Xích diệm chưởng” của lão phát ra có uy lực mạnh phải biết.

Đối phương cũng chẳng non kém chút nào, tung song chưởng ra nghênh tiếp.

40. Chương 40: Nguy Biến Đoạn Hồn Cốc

Thoạt thấy chưởng phong của đối phương cuộn đến hiện lên một màu xanh lục rùng rợn, đúng là “Lục âm chưởng”, Giả Như Chân khiếp hãi hồn phách phiêu tán, tức tốc thu chưởng lách tránh sang một bên.

Luồng chưởng phong màu lục như thiên phong vũ hải đó bạt thẳng tới phía La Như Long.

Tình thế lúc này đúng ra không nên la lên, nhưng Giả Như Chân sợ La Như Long không phòng bị kịp buột phải hét lên:

- La Như Long lưu thần ?

Tiếng hét dội lên như sấm rền, đề tỉnh La Như Long đồng thời cũng làm kinh động nữ ma đầu ở dưới núi.

Từ dưới núi vọng lên một giọng cười ghê rợn, tiếp đó có hai khối lửa màu lục thẳng lên không trung.

Đúng là nữ ma đầu phát tín hiệu khẩn để tăng viện lực lượng vây áp.

Từ khắp nơi, từng khối lửa tròn tiếp tục bay vọt lên, xa xa vọng đến tiếng quát tháo ầm ĩ.

Giả Như Chân không vì vậy mà sợ hãi, lão quét ánh mắt nhìn về phía La Như Long.

La Như Long biết rằng vượt qua khoảng đất trống này là điều hết sức bất lợi. Khi thấy lão ta phóng người đi chàng không tiện kêu lên ngăn cản, chỉ việc ra thế chuẩn bị phóng theo.

Chính từ “chuẩn bị” đó đã làm khoảng cách giữa chàng và Giả Như Chân xa ra ngoài hai trượng, cũng chính vì vậy mà chàng đã thoát được bàn tay tử thần.

Tuy không thấy rõ thế bay tới của đối phương, nhưng cũng nhìn rất rõ thế ứng biến của Giả Như Chân. Thấy lão ta tung người lách sang một bên, chàng cũng tự động lách người theo, vừa đứng ngay luồng chưởng phong xanh lè bạt sát qua bên hông.

T Cho dù ứng phó kịp thời, nhưng chàng quả thật không ngờ luồng kinh phong bạt đến chính là “Lục âm chưởng” Cùng lúc La Như Long đáp xuống đất, đối phương cũng hiện thân nghiêng người đáp nhẹ xuống, đứng chắn ngay giữa đường. Vị trí của ba người tạo thành hình tam giác.

Nhân vật vừa xuất hiện là ai?

Người đó chính là Trương phó tổng đàn chủ của Hồng Hoa bang, có tướng mạo đáng dấp giống y hệt La Như Long như một khuôn đúc ra.

Trương phó tổng đàn chủ xuất chưởng lạc không, ánh mắt rục nhìn Giả Như Chân đoạn quay đầu sang, đôi mày nhíu lại, mắt đảo nhìn trên người La Như Long liên tục.

La Như Long cũng tròn xoe đôi nhãn châu nhìn lại, cả hai bắt giác kinh ngạc đứng lạng người.

La Như Long nhìn rất rõ, vì Trương phó tổng đàn chủ này rõ ràng chính là La Như Vân.

Từ khi phụ mẫu mất đi, cốt nhục thân nhân của chàng chỉ còn lại duy nhất Vân ca ca. Hơn hai năm nay, La Như Long ngày đêm lo nghĩ không biết Vân ca ca sống chết thế nào. Không ngờ vị phó tổng đàn chủ lừng danh này lại chính là Vân ca ca.

La Như Long tin rằng mình không nhìn nhầm. Tuy trên đời cũng có người tướng mạo giống nhau nhưng giống y hệt như thế này quả thực rất hiếm. Hơn nữa anh em huyết thống lẽ nào lại nhìn không ra?

Có điều, Vân ca ca sao giờ lại thờ địch làm cha? Đảm nhận chức phó tổng đàn chủ của Hồng Hoa bang? Vì sao kể cả tính danh cũng cải đổi? ... Đang lúc La Như Long suy nghĩ, vị Trương phó tổng đàn chủ với ánh mắt quắc sáng chăm nhìn chàng, hỏi giọng lạnh nhạt:

- Người chính là La Như Long hả?

Tai nghe câu hỏi về khinh miệt đó nhưng La Như Long vẫn cảm thấy đượm nồng tình cảm biết bao. Qua bao năm cách biệt giờ lại được nghe tiếng nói của người anh, một luồng hơi ấm chan hòa tràn vào tim, La Như Long run giọng đáp:

- Vâng ? Đệ đệ chính là La Như Long đây? Huynh, huynh có phải chính là ca ca La Như Vân không?

- Gì? Ta là La Như Vân hả? Ha ha, người định dùng quỷ kế gì đây? Người dựa vào hình tướng giống nhau để giả danh bốn phó tổng đàn chủ, giờ lại rắp tâm muốn nhìn nhận quan hệ thân thuộc hả? Ha ha ha ! Hôm nay người ta đường hẹp gặp nhau, người có gì muốn nói hãy theo ta đến Hoa Sơn tổng đàn.

Chưa dứt lời người đã lao bỏ đến phía La Như Long, ngũ trảo giương ra chộp thẳng tới vùng ngực chàng với thế rất hiểm độc.

Tai lắng nghe trong miên man, La Như Long vẫn lưu thần phòng bị, thấy đối phương xuất chiêu “Ngạ lang phúc dương” (sói đói vồ mồi) lao thẳng tới, chàng vội tung người lên cao.

Thân hình mới vọt lên bất chợt thấy bóng người loáng trước mắt, tay trái La Như Long bị chộp một cú bất ngờ.

Chàng chưa kịp biến chiêu chống trả, bỗng nghe giọng của Giả Như Chân gọi:

- Tiểu tử ta đây! Nhanh theo ta?

La Như Long đang trên đà lao lên bỗng phát giác cánh tay mình bị Giả Như Chân nắm chặt, xông thẳng về phía trước vượt qua khỏi Trương phó tổng đàn chủ rồi tiếp lao đi như bay.

Giọng của Trương phó tổng đàn chủ đầy mỉa mai cất lên sau lưng:

- Bọn người định thoát mạng hả? Ha ha, “Đoạn hồn cốc” này quả đúng thực danh của nó, chính là nơi sẽ đoạt hồn các người, ngoan ngoan dừng lại ngay.

La Như Long bị Giả Như Chân nắm chặt tay, đầu quay nhìn Trương phó tổng đàn chủ đang đuổi theo sau, chàng kêu giọng cầu khẩn:

- Lão tiền bối, vãn bối thấy rõ người đó chính là Vân ca ca, lão thả tay ra vãn bối muốn nói rõ cho Vân ca ca biết, vì sao lại nhận địch làm cha, sao lại đổi thành tính Trương?

Giả Như Chân vẫn kéo La Như Long đi như chim ưng cắp lấy gà con, luồn được vào trong rừng tùng, hai người vẫn chạy tiếp bỏ phó tổng đàn chủ cách xa ngoài bốn trượng.

Trương phó tổng đàn chủ tức giận quát lớn:

- Bọn người muốn trốn thoát hả. Nếu bọn người an nhiên rời khỏi được “Đoạn hồn cốc” này, ta không phải là tính Trương nữa.

Vừa lao đầu đuổi theo, vừa quát tháo:

- Chặn lấy hắn! Chặn lấy hắn!

Giả Như Chân mắt hắt nét cười vốn có trên mặt, nghiêm giọng nói:

- Tiểu tử người chớ nghĩ mông lung, người nên biết sinh mệnh chúng ta bây giờ như ngàn cân kê tóc. Người xem, phía dưới là “Đoạn hồn cốc” chúng ta không vượt qua được đỉnh cốc này tức tính mạng khó bảo toàn !

Lúc này nữ ma đầu đã bám trên lưng chừng núi quát âm lên:

- Chặn phía trước! Chặn phía trước ! Phải chặn bắt bọn hắn ngay ở “Đoạn hồn cốc” này.

Lập tức có hai quả pháo hiệu từ triền núi phát lên. Tiếp theo từ các nơi cũng bắn lên những quả pháo hiệu hô ứng.

Trong lúc hoảng loạn, Giả Như Chân không kịp nhận ra phía nào là có địch. Thấy trước mặt cũng có, phía sau cũng có, bên phải cũng có, duy chỉ có bên trái là không có pháo hiệu phát lên.

Nhân vì phía trái chính là vực sâu nghìn trượng, tuy không có địch phương cản đường nhưng vực thẳm đó không thể vượt qua được.

Từng quả pháo hiệu bay lên không trung không những khiến cho người khiếp sợ muốn đứng tim mà còn chiếu sáng làm lộ rõ bóng hai người đang chạy.

Giả Như Chân ý loạn tâm hoảng miệng lẩm bẩm:

- “Đoạn hồn cốt” này xuyên sâu độ năm dặm, nếu chúng ta vượt qua được đoạn này với khinh công thân pháp của ma đầu Miêu Cương, tin rằng họ đuổi không kịp.

Trong dòng suy nghĩ của lão dường như bắt gặp một điều gì bèn quay lại nhìn, thấy sắc mặt La Như Long trầm lặng lão chợt hỏi:

- Tiểu tử, người đang nghĩ gì vậy? Có lẽ người cứ cho rằng Trương phó tổng đàn chủ chính là La Như Vân hả?

- Lẽ nào lão cho rằng không phải?

Thấy Trương phó tổng đàn chủ đã cách xa ngoài sáu trượng Giả Như Chân lắc đầu than:

- Chuyện đã đến hôm nay ta không giấu làm gì nữa. Người nhìn quả không nhầm, nó chính là ca ca của người!

- Thật à? ...

Nghe Giả Như Chân chứng thực như vậy La Như Long muốn quay lại nhưng lão cứ nắm tay kéo chạy, chàng vội kêu lớn:

- Lão tiên bối, xin dừng lại một tí để văn bối muốn hỏi Vân ca ca đôi điều.

Giả Như Chân trầm giọng quát:

- Người dự định hỏi gì? Người cho rằng nó còn biết nghĩ đến tình anh em cách biệt lâu ngày hả? Người cho rằng nó để cho người thoát hỏi “Đoạn hồn cốt” này, không giết người sao?

La Như Long nét mặt đầy thống khổ lắc đầu nói:

- Lão tiên bối dường như hiểu còn quá ít về Vân ca ca, ca ca không phải là người tuyệt tình tuyệt nghĩa đâu?

- Nói bậy! Người nói nó không phải là kẻ tuyệt tình tuyệt nghĩa, ta hỏi người, nói sao lại không lấy tính La? Nó nhận địch làm cha, nhận chức phó tổng đàn chủ, cải tính danh thành Trương Quyền vậy là sao?

La Như Long mang nhiên hỏi:

- Vậy? Vì sao vậy?

Giả Như Chân muốn La Như Long tạm thời quên đi những chuyện đó không để vào đầu, bèn cất giọng:

- Tiểu tử, người quên rằng ca ca của người trúng “Lục âm chướng” làm mê hồn rồi?

La Như Long gật đầu đáp:

- Văn bối không quên chuyện ca ca bị trúng chướng mê hồn. Theo văn bối nghĩ, người bị trúng “Lục âm chướng” thần trí sẽ mê muội. Lão thấy kia, Vân ca ca giờ đây tinh thần sáng suốt đâu có mê hồn mê phách gì đâu?

Giả Như Chân gượng cười:

- Tiểu tử, người biết một mà không biết hai, lẽ nào ma đầu Miêu Cương lại không dùng được vật và động thủ cước trên người La Như Vân.

- Động thủ cước gì?

- Đồ ngốc! Động thủ cước tức là làm thần trí La Như Vân tỉnh lại, dùng được vật là làm cho nó quên đi tất cả những chuyện quá khứ.

- Có chuyện thần kỳ vậy sao?

- Đương nhiên nếu không thì La Như Vân sao lại kể cả tính danh mình cũng không nhớ được?

La Như Long đã có phần tin, chợt hỏi:

- Lão tiên bối kiến thức uyên bác, theo lão, Vân ca ca bị uổng mê hồn dược đó, có cách gì để cứu giải không?

Giả Như chân chưa kịp trả lời, phía trước đã xuất hiện bốn người chặn đường.

Một giọng cười âm hiểm cất lên:

- Ha ha, người tự xưng là Lý Hưng tùy tùng theo phó lĩnh đàn chủ, giờ gặp tam đại hộ pháp ta mau quì xuống chịu tội!

Cả bốn người nhất tề liên thủ xuất chưởng ...

Thấy những người nhảy ra chắn đường chính là “Thiên Mục Tam Hung” và Thiềm Nguyên chân nhân, Giả Như Chân trút đi phần lo sợ. Lão liền hô lớn:

- Đánh!

Cả hai đồng loạt phát chưởng nghênh tiếp.

” ầm ...” Một tiếng nổ dấy trời, đất đá bay tung tóe, cành lá gãy ào ào ...

Bọn “Thiên Mục Tam Hung” từng tự xưng là cao nhân ẩn thế, tài nghệ chấn cần khôn, cùng liên thủ với Thiềm Nguyên chân nhân xuất chưởng, tuy không dám nói đánh gục được đối phương, nhưng ít ra cũng chặn đứng được họ - Không ngờ, khi chưởng lực song phương xáp nhau cả bốn tên bỗng hai tay tê rần, chân đứng không vững “Bịch bịch bịch ...” thối lùi bảy bước dài.

Đất đá đang bay mù, Trương Quyền phó tổng đàn chủ đã kịp lao đến đương trường.

Thấy bốn tên đứng sững mắt hôn mắt vĩa, Trương Quyền vội quát:

- Bọn hần đâu? Bọn hần chạy đâu rồi?

Cả bọn hoảng hồn nhất thời nói không ra tiếng.

Trương Quyền đã giận lại buồn cười, dậm chân hét lên:

- Chết đứng với nhau cả rồi hả? Đuổi!

Năm tên cùng phát tay áo đuổi tiếp.

Công lực của Liệt Hỏa thần công thật uy mãnh vô luân, bọn La Như Long cùng xuất chiêu “Xích diệm chưởng”, không những đã đánh bực được cả bốn tên cao thủ hắc đạo mà thân hình cũng tiếp lao về phía trước.

Đến khi Trương Quyền dẫn cả bọn đuổi theo thì hai người đã vượt ra xa ngoài mười trượng.

Giả Như Chân muốn an ủi La Như Long, cố nói về thư thả:

- Tiểu tử bọn “Thiên Mục Tam Hung” tự xưng là bằng hữu thâm giao với Liệt Hỏa Thần Quân, tự phụ công lực cái thế, vậy mà chỉ một chiêu “Xích diệm chưởng” cũng tiếp không nổi, ha ha, thật mất mặt!

La Như Long nhìn thế núi hiểm trở, ngạc nhiên hỏi:

- Lão tiên bối, lão nói “Đoạn hồn cốc” này chỉ có năm dặm, sao chạy mãi vẫn không hết?

Giả Như Chân cười tiếp lời:

- Đời lão phu có bao giờ nói dối đâu, người biết vì sao không? Chính là vì :

“Hoan lạc hiềm dạ đoán, tịch tịch hận canh trường” (lúc hoan lạc tiếc sao đêm ngắn, buổi tịch tịch hận mãi canh dài)! Người xem kìa chúng ta chạy hết con đường vòng phía trước là sẽ đến tận đầu có “Đoạn hồn cốc”.

Như người mù thấy được ánh sáng, La Như Long nghe vậy nét mặt rạng rỡ tràn đầy hy vọng ...

Bỗng nhiên từ trong cánh rừng tùng phía trước có hai bóng người loáng xuất hiện lao vút ra.

Vừa đáp xuống đất một tràng cười trong trẻo vang lên.

Giả Như Chân bắt chợt dừng bước, La Như Long dừng lại theo. Lão lắc đầu than:

- Tiểu tử, trước có địch cản, hậu có truy binh, không thể chạy được!

La Như Long phóng ánh mắt nhìn về phía trước, hai nhân ảnh một lục một hồng, chính là Hắc Nộ và Bạch Nộ trước đây chàng đã thấy ở Vũ Dương sơn. Quay nhìn lui sau, bọn truy binh đuổi sát bên lưng, chàng hốt hải hải vội:

- Lão tiên bối, chúng ta bị địch vây hai đầu, sao không liều mạng xông thẳng về phía trước ?

- Xông không được !

Giả Như Chân sợ La Như Long nhất thời xung động, mạo hiểm xông vào “Lục âm chướng” của lục y Nộ. Trong lúc nguy cấp lão đưa tay chỉ tả hữu, nói:

- Phía tả là vực sâu, rơi xuống sẽ chết ngay lúc này chỉ có con đường sinh tử là bay xuống “Đoạn hồn cốc”!

- Không thể được, lão quên rằng dưới cốc có nữ ma đầu mà?

- Bây giờ không nghĩ nhiều, tiểu tử, nhanh theo ta!

Lão liền nắm tay La Như Long phi thân bay lên không trung, rồi bẻ hướng lao xuống cốc.

Khi hai người vừa lao đi, bọn Trương Quyền cũng đã tới nơi. Thấy họ bay thẳng xuống cốc cho rằng đã bị trúng kế của mình, Trương Quyền phá lên một tràng cười đắc ý.

Rồi vung tay lên, năm quả pháo hiệu bay lên không trung, như báo hiệu cho đồng bọn biết đối phương đã bay xuống cốc, trúng đại kế của Hồng Hoa bang.

Từ dưới cốc, giọng cười man rợ của nữ ma đầu vọng lên như quỷ thần hiện về lấy hồn người ở thế gian.

Bà ta tiếp giọng cao giọng:

- Mỗi nơi hãy tự chắn giữ cửa cốc yếu lộ, chúng ta lấy tinh chế động, đợi trời sáng sẽ tóm cổ bọn hần như bắt cá trong chậu vậy.

Giả Như Chân sống đến tuổi tóc bạc răng long, chưa từng bị ai nhiếc mắng một câu thậm tệ như vậy, bất giác cơn nộ khí trong người trỗi dậy. Thân hình đang bay xuống lưng chừng, lão liền kéo La Như Long bẻ ngoặt vào giữa triền núi dựng đứng, đáp người trên ngọn cây.

Nét mặt không còn tươi cười vui vẻ nữa, Giả Như Chân vươn tay bẻ hai cành cây khô, rồi vội cởi chiếc áo ngoài ra, nhỏ giọng bảo La Như Long:

- Tiểu tử, người cởi y phục ra !

- Phải cởi y phục hả ?

Giả Như Chân không giải thích, ngừng đầu nhìn khoảng trời phương Đông sắp hừng sáng, lắc đầu than:

- Chẳng lẽ lúc bình minh hé rạng lại là lúc thanh danh ta tiêu biến ? Lẽ nào để họ xem ta như “Cá trong chậu” hay sao ?” Thấy La Như Long vẫn lưỡng lự chưa cởi áo ra, lão gắt giọng:

- Sao ngươi không nghe lời ta? Chúng ta có thoát ra được “Đoạn hồn cốc” hay không, chính là trông mong vào kế cuối cùng này thôi.

41. Chương 41: Kim Thiên Thoát Xác

Từ khi quen biết Giả Như Chân đến nay, La Như Long thấy lão là một người từ tường thân thiết, mặt luôn giữ nụ cười hiền hòa. Đêm nay hai người bị địch phương truy đuổi tới tả, từng giây từng phút chống chọi với lưỡi hái của tử thần.

Thấy Giả Như Chân lực thần vô chủ, giống như vận hạn đang giáng xuống đầu, chàng muốn nói đôi lời an ủi nhưng bốn mặt đang bao vây nguy khốn, làm sao nói được?

Dù Giả Như Chân lạnh mặt gắt lời, nhưng La Như Long vẫn hiểu cho lão vì tình huống đang lúc nguy cấp chàng bèn đưa tay cởi chiếc áo nho sinh trên người ra.

Giả Như Chân đưa một cành khô cho La Như Long kể tai nói:

- Tiểu tử, trời sắp rạng sáng, diệu kế của lão phu sắp dùng gọi là “Kim thiên thoát xác” (ve sầu lột xác) tức cũng gọi là dương Đông kích Tây, ngươi hiểu không?

La Như Long thần trí mẫn tiệp nghe vậy, gật đầu.

Giả Như Chân chỉ xuống đáy cốc, nói tiếp:

- Có nữ ma đầu chắn giữ ở dưới, bà ta ẩn thân chỗ nào chúng ta không biết nhưng hành động của chúng ta đều lọt vào trong mắt bà ta.

Không đợi La Như Long mở lời, lão bảo tiếp:

- Lão phu dùng kế sách này chính là muốn phân tán lực chú ý của nữ ma đầu, chúng ta trở thuật khinh công cực nhanh và bất ngờ đột vây theo hướng vừa rồi, ngươi hiểu rõ chứ?

La Như Long hỏi:

- Hắc Bạch Nữ không phải đang giữ trên đó à?

- Ta biết là rất nguy hiểm, nhưng tình huống bây giờ không thể không hành động, còn hơn chúng ta ở đây để bị bắt. May ra Hắc Bạch Nữ sơ ý chúng ta không phải lọt lưới được hay sao?

T La Như Long định mở lời hỏi về Hắc Bạch Nữ, Giả Như Chân dường như đã hiểu bèn lắc đầu nói:

- Giờ là lúc cấp bách, không có thời gian để nói nhiều. Bạch Nữ vận lục y là một phó tổng đàn chủ của Hồng Hoa bang, người ta thường xưng là “Bạch Hồng Hoa”. Thị chuyên sử dụng “Lục âm chuông” được nữ ma đầu chân truyền, chúng ta phải nên tránh thị.

- Còn Hắc Nữ chuyên sử dụng “Huyết quang chuông” phải không?

Giả Như Chân gật đầu trả lời:

- Hắc Nữ chuyên dùng “Huyết quang chuông”, thị cũng là một phó tổng đàn chủ được xưng là “Hắc Hồng Hoa”. Ta nói dài dòng cũng là vì muốn cho ngươi biết, Hắc Nữ không đủ sức để đối địch ngươi, ngươi không nên sợ.

La Như Long lo lắng hỏi:

- Lỡ ra kế của lão nhân gia không thành, Hắc Bạch Nữ vẫn chắn giữ phía trên thì làm sao?

- Tiểu tử, ngươi cần chú ý đó chính là điểm ta cần nói rõ ngươi. Trước khi lên bến Xích Khê, ngươi có đáp ứng điều kiện của ta, ngươi còn nhớ chứ? :

- Lão muốn vãn bối “nghe lời” lão chứ gì ?

- Ngươi có thực hiện đúng không?

La Như Long không hiểu ý sâu xa, gượng lời đáp:

- Vãn bối mấy khi làm trái theo lời lão nhân gia đâu, lúc nào cũng nghe theo sự chỉ bảo cả mà?

Giả Như Chân gật đầu tiếp lời:

- Người phải ghi nhận lời đó vào lòng. Xảo kế lúc này của chúng ta là chuẩn bị liều mình đột vây, quyết thành công chứ không để thất bại. Người phải biết rằng nếu kế này không thành, tính mạng của chúng ta đều mất.

- Điều đó vẫn bối biết.

- Đột vây lần này có điểm không giống như lần trước, vừa rồi sau có truy binh, chúng ta đầu đuôi bị chặn. Giờ tình huống có khác, không lo gì phía sau, chỉ cần không được gây tiếng động.

- Trên đỉnh núi trừ Hắc Bạch Nỵu ra không có gì nữa hay sao?

- Không sai, nãy giờ không nghe động tĩnh gì, có thể bọn đó đã phân hướng tiến xuống “Đoạn hồn cốc” rồi.

- Lỡ ra Hắc Bạch Nỵu chú ý đề phòng thì tính sao?

Giả Như Chân đưa ngón tay lên, nói giọng kiên quyết:

- Chỉ có một con đường cầu sinh, chính là ... “liều” !?

- Liều? La Như Long kinh hoảng nói:

- Lỡ thị tung “Lục âm chưởng” thì nguy!

Giả Như Chân than nhẹ:

- Đến lúc tất yếu ta phải ghìm chân Bạch Nỵu để người một mình đối phó Hắc Nỵu, quyết liều hai ba chiêu người sẽ thoát được.

La Như Long kinh hãi thốt lên:

- Sao? Lão bảo vẫn bối thoát một mình à?

- Đúng vậy!

- Không thể! Không thể! Không thể bỏ lão lại một mình !

Giả Như Chân trầm giọng quát:

- Không phải vừa rồi người đã nói “Nghe lời” mà?

La Như Long vẫn lắc đầu lia lịa, nói giọng cầu khẩn:

- Lão tiền bối, vẫn bối “nghe lời” cũng không thể “nghe” theo cách đó. Lão tiền bối vì vẫn bối mà mạo hiểm tiến vào Trung Nguyên, nếu vẫn bối bỏ mà đi một mình, vẫn bối còn đâu gọi là “người” nữa?

Giả Như Chân biết La Như Long là người chí tính chí tình, giờ không thuyết phục chàng, đến lúc đó nói cũng vô hiệu, bởi vậy lão cố than :

- Người nói như vậy ta không dùng kế đột vây nữa. Chúng ta ở đây đến trời sáng để người ta bắt sống.

La Như Long nghiêng răng nhún giọng :

- Tuy không thể để người ta bắt sống, nhưng làm sao quyết đồng sinh đồng tử !

Giả Như Chân nghe vậy trong lòng hết sức cảm động, sống mũi cay cay, nước mắt nhỏ dài xuống trên khuôn mặt từ tường đôn hậu.

Nhưng kế đã định, ý đã quyết, lão cố đè nén cơn xúc động gượng cười nói:

- Thăng góc, sao người cũng nói ra lời nhụt chí đó? Người cho rằng ta giữ chân Bạch Nỵu là con đường chết của ta hả?

- Đâu biết được?

- Ha ha, ta không phải tự đề cao, tuy ta phải đề phòng “Lục âm chưởng”, nhưng với sự xảo diệu về khinh công thân pháp của ta, Bạch Nỵu dễ dàng làm thụ thương ta lắm sao?

Lão bèn nói tiếp:

- Thời gian cấp bách chúng ta không thể nói nhiều được. Người phải nghe lời căn dặn này của ta, đối với Hắc Nộ người dốc toàn lực để phát chưởng, sau vài chiêu người chạy về hướng Bắc phía Trường An, không được quay đầu lại.

- Còn lão sao?

- Người bắt tất lo cho ta, với thân pháp của ta, ta tin rằng theo kịp người ngay.

La Như Long lắc đầu nói:

- Vãn bối vẫn cho rằng biện pháp đó không được, vãn bối có phần không yên tâm!

Giả Như Chân nghiêm giọng:

- Tiểu tử hiện tại sinh mệnh còn khó bảo tồn, đâu tìm ra được kế sách lưỡng toàn?

Người phải nghe lời ta mới được !

Vừa nói, lão lấy chiếc túi trên vai đưa cho chàng rồi nói tiếp:

- Giao chiếc túi này cho người, ta nhẹ đi phần nào khi đối phó với Bạch Nộ.

La Như Long cầm lấy chiếc túi, chàng cảm thấy rằng dường như có dấu hiệu gì đó chẳng lành.

La Như Long muốn phản đối muốn khuyên can, nhưng không tìm ra lý gì để nói.

Trong giây phút mặc nhiên trầm lặng, chàng chỉ biết tròn xoe đôi mắt nhìn kỹ trên khuôn mặt của lão.

Như một ngọn đèn chiếu sáng muốn soi tận đáy lòng Giả Như Chân.

Giả Như Chân đầu thế không hiểu được chàng, nhưng đối với chàng thiếu niên trọng nghĩa nặng tình này, lão không muốn thổ lộ ra hết lòng mình.

Ngừng đầu nhìn về phương Đông, sắc trời hé rạng màu hồng, Giả Như Chân biết đây là đúng lúc, liền đưa tay thị ý cho La Như Long, cả hai cùng đem chiếc áo trùm lên hai cành cây khô trên tay. Lão quay sang dặn kỹ:

- Sau khi ném cành cây chúng ta không được nói gì thêm, mọi hành động đều phải bí mật, hiểu không?

- Vãn bối hiểu!

- Ta nhấn mạnh một điều, người phải ra tay quật ngã Hắc Nộ nhanh, rồi tức tốc chạy theo hướng bắc tuyệt đối không được quay đầu lại nghe không?

- Dạ !

- Còn điều này ta quên dặn người, đối với bọn ma đầu này người không thể sử dụng “Bính đình châu”. Nhân vì, ma đầu Miêu Cương đối phó với Liệt Hỏa Thần Quân, họ đã có chuẩn bị vạn toàn, biết không?

La Như Long ngạc nhiên hỏi:

- Có chuẩn bị gì?

Giả Như Chân không trả lời, lão đưa cành cây trên tay lên, nói:

- Tiểu tử, điều đó để sau này hãy nói. Giờ người phải vận toàn lực ném cành cây ra càng xa càng tốt.

La Như Long gật đầu, lão hô nhỏ:

- Ném!

Cả hai cùng vung tay ném cành cây có cả chiếc áo bào ở ngoài bay thẳng sang phía vách núi bên kia ...

Do vận nội lực để ném, hai chiếc áo bay đi phát ra tiếng gió vù vù, rất giống hai bóng người đang bay ra.

Hành động đó quả nhiên làm kinh động nữ ma đầu ngậm mai phục dưới cốc, phát hiện có hai vật áo loáng qua, bà ta tức tốc bay người lao theo.

Giọng cười hung dữ của bà ta vang lên:

- Ha ha, bay vào “Đoạn hồn cốc” là tìm con đường thoát hả? Bọn người là cá trong chậu, cái chết rành rành trước mắt. Ha ha ... Ha ha ha!

Thấy nữ ma đầu trúng kế, Giả Như Chân và La Như Long liền vươn người trèo lên núi.

Khi bay người xuống cốc, khoảng cách giữa họ và miệng cốc cao chừng năm trượng nhưng chỉ trong nháy mắt, họ đã lên đến gần miệng cốc nơi có Hắc Bạch Nịu đang canh giữ.

Hắc Bạch Nịu bị tiếng cười của nữ ma đầu làm kinh động, liền phân tả hữu giữ lấy miệng cốc ngưng thần theo dõi.

Bất chợt giọng của nữ ma đầu từ dưới cốc lại vọng lên:

- A ... Trò gì vậy? Mắc lừa rồi, bị mắc lừa rồi!

Hắn là nữ ma đầu đã phát giác ra đó là hai chiếc áo không.

Hắc Bạch Nịu nghe vậy càng thêm cảnh giác phòng bị.

Giả Như Chân leo trước, La Như Long theo sau nhìn xuống cốc thấy nữ ma đầu hét lên ghê rợn như ma tru quỷ hờn, nhân ảnh loang loáng lao bổ quanh đáy cốc lùng sục tìm kiếm, hai người từng bước từng bước nín thở trèo lên ...

Bỗng Giả Như Chân dừng phắt lại, vì Hắc Bạch Nịu đột ngột kêu lên:

- Tỉ tỉ có nghe động tĩnh gì không?

Bạch Nịu vẫn chăm nhìn phía cửa cốc, nói:

- Lạ thật sao không thấy bóng quỷ nào cả ?

Giả Như Chân bình tĩnh lắng nghe, khoảng cách giữa song phương chỉ còn độ ba xích.

Bây giờ Giả Như Chân chỉ cần bay người lên miệng cốc, tất sẽ xáp mặt ngay với Hắc Bạch Nịu. Nhưng La Như Long đang còn ở dưới, lão phải dừng lại để đợi.

Nhưng không ngờ chân của lão đạp phải một hòn đá nhỏ làm nó bay “rào” thẳng xuống cốc. Lão thất kinh đứng lạng yên không nhích động.

Hắc Bạch Nịu cảnh giác kêu lên :

- Tỉ tỉ tiếng động gì vậy ?

- ồ ! Tiếng động phát ra thật đột ngột, chúng ta xem thử.

Lúc này Hắc Bạch Nịu chỉ cần bước tới một bước dài tất sẽ bắt gặp ngay Giả Như Chân.

Nhưng Giả Như Chân không để cho Bạch Nịu nói hết câu lão liền lao vút người lên trên miệng cốc.

Vừa chạm chân xuống đất song chưởng tức tốc phát ra.

Hai luồng chưởng phong tựa như con sóng thần đột ngột bạt thẳng tới Hắc Bạch Nịu đang đứng sát bên.

Giả Như Chân tung chưởng rất bất ngờ, trong lúc Hắc Bạch Nịu không phòng bị, xem ra không thể tránh kịp.

Nhưng không, hai nữ yêu này từ nhỏ đã được nữ ma đầu chân truyền, nhất thần công lực phi phàm. Thoạt thấy luồng kinh phong bức tới, cả hai cùng hét lên một tiếng, thân hình như hai cánh bướm bay vút ra xa, tránh qua được chiêu của Giả Như Chân.

Giả Như Chân muốn cho đối phương tập trung dồn sang phía mình, một phần cũng muốn hạ độc thủ, thấy đối phương bay ra hai hướng tả hữu, lão tung người như con thần long bổ đến Hắc Bạch Nịu.

Người sau chưởng trước, hai luồng chưởng phong phát ra phong trú Hắc Bạch Nịu ở giữa. Để cho La Như Long được an toàn, lão cố cất giọng cười hung dữ, cuốn hút sự chú ý của Bạch Nịu nói :

- Nha đầu người rơi vào trong tay ta thì đừng mong chuyện sống còn ?

Hắc Bạch Nịu đầu tin, miệng kêu một tiếng “Hảo” phát chưởng nghênh tiếp.

“Huyết Quang chưởng” và “Xích Diệm chưởng” xáp nhau ... Rầm ...

Hắc Nộ đầu phải là địch thủ của Giả Như Chân, vùng ngực của thị giống như bị một quả chùy ngàn cân đánh trúng, ư hử một tiếng miệng tươm ra mấy dòng máu tươi, thân hình loạng choạng lùi lại phía sau.

Kết quả đó Giả Như chân không ngờ đến cũng không phải nằm trong kế sách đã định.

Quay đầu nhìn, Bạch Nộ đã lướt người xông tới ngực thủ vung lên.

Giả Như Chân không đợi thị phát chưởng, liền búng người lao tới Hắc Nộ đang bị trọng thương, lão thoát vụt tay ra chụp lấy.

Hắc Nộ tuy thụ thương nhưng thần trí vẫn còn tỉnh, thấy Giả Như Chân vươn tay chụp đến thị muốn lách người né tránh nhưng lực bất tòng tâm.

Giống như điều hâu cấp lấy gà con, Giả Như Chân chớp lấy ngay ngực Hắc Nộ rồi kẹp ở nách chạy về hướng Đông.

Lão không chạy theo hướng Bắc lại chạy về hướng Đông là để dẫn dụ Bạch Nộ đuổi theo, tạo cơ hội cho La Như Long trốn thoát.

Thấy Hắc Nộ bị bắt đi, Bạch Nộ hoảng hốt vội đuổi theo, hét lớn :

- Lão quỷ thả muội muội ta ra, ngươi không thoát được đâu !

Giả Như Chân nói giọng khiêu khích :

- Thoát không được hả ? Thân pháp của ngươi đến trình độ nào ? Lão phu bắt Hắc Nộ về để làm bạn chần gối lúc tuổi già, thỏa thích quá đi chứ ! Ha ha ha !

- Đồ dê tiện !

Bạch Nộ phẫn nộ, vung tay tung lên bảy viên pháo hiệu, khiến răng phóng người đuổi theo.

Hai người chạy về hướng Đông, La Như Long không có cường địch ngăn cản, chàng bay người lên miệng cốc rồi cắm đầu chạy về hướng Bắc.

Không lâu sau nữ ma đầu dẫn một đám quần hùng xuất hiện ở đương trường. Nhìn thấy bảy viên pháo hiệu bay trên không trung bà ta dậm chân gầm lên :

- Đuổi theo về hướng Đông ! Đuổi !

Cả bọn cùng lao vọt đi như những bóng ma đêm.

Tuy không có người đuổi theo, nhưng La Như Long theo lời căn dặn của Giả Như Chân, cứ thoãn thoắt lao người đi không dám chậm trễ. Vùng hồng hê rọi tẩm nắng chân mây, cảnh núi rừng thanh mát trong lành.

Ở cánh rừng tùng nơi La Như Long vừa chạy qua, không biết từ đâu lộ ra một cái đầu.

Đó là một nữ nhân có khuôn mặt trắng xanh, nếu không có ánh bình minh, người ta cứ ngỡ rằng ác quỷ hiện hồn.

Ngóng đầu nhìn trong khoảnh khắc, rồi bóng trắng tụt xuống ẩn mất trong lùm cây.

Giọng nói trong trẻo của một thiếu nữ cất lên:

- Sư phụ, cảnh trường náo nhiệt đến đây là chấm dứt thôi hả ?

Giọng nói chậm rãi và đầy u oán tiếp lời :

- Ồ, cũng là chấm dứt, đồng thời cũng là mới bắt đầu.

- Vậy là sao ?

- Ngươi không thấy lão râu bạc kẹp lấy Hắc Nộ chạy về hướng Đông đó sao ?

- Vâng ạ ! Kinh công thân pháp của lão ta siêu quần không thua gì kinh công “Phi Tuyết vô ngân” của Mân Sơn chúng ta, sư phụ cho rằng lão ta vẫn không thoát được hay sao. Phải rơi vào tay ma đầu Miêu Cương hả ?

- Ta nghĩ ... đúng vậy - Sao lại như vậy được ? Thân pháp của lão ta cực nhanh mà ?

Giọng của Mân Sơn bà bà cười nhẹ :

- Dám chắc người không thấy vừa rồi Trương phó tổng đàn chủ ẩn mình trong rừng tùng, cùng hai lão tướng Miêu Cương đã thoát người bằng về hướng trước đó sao ? Lão ta chỉ sợ “Lục âm chuông”, nếu có Trương Quyền chắn đường, người cho rằng lão ta có thể thoát được ma chuông hay sao ?

Hách Linh Châu chợt chuyển giọng hỏi :

- Sư phụ, sư phụ bám sát theo dõi hồi đêm đến giờ, lão râu bạc đó có phải là Liệt Hỏa Thần Quân không ?

- Ồ, về võ công, lão ta dường như chính là hóa thân của Liệt Hỏa Thần Quân, nhưng xem về dung mạo, hai người quá khác biệt nhau.

Hách Linh Châu nhíu mày hỏi :

- Sư phụ, vân bối nói thực lòng, lão không phải là Liệt Hỏa Thần Quân như sư phụ cảm hận. Ngược lại, lão ta là một bậc đại nhân, một lòng che chở bảo hộ cho Long ca ca. Lão ta lúc này song chưởng khó địch tứ quyền, sư phụ sao không ra tay cứu giúp, hiện thân ra hỗ trợ một tay đi !

Mân Sơn bà bà lưỡng lự trả lời :

- Sao ? Người muốn ta gây thù địch với Hồng Hoa Bang hả ?

Hách Linh Châu chưa kịp nói gì đột nhiên từ không trung vọng xuống một tiếng kêu thảm khốc, thê lương khiến người ta tim như muốn ngừng đập, ruột gan như muốn đứt lìa.

Tiếng kêu đó vọng lại giữa núi rừng tịch mịch, rất lâu ... và rất lâu ...

42. Chương 42: Giây Phút Lâm Chung

Tiếng kêu phát lên từ phương Đông làm Mân Sơn bà bà nín thở khí huyết ngừng lưu thông.

Hách Linh Châu nét ngọc biến sắc, đầy một nỗi tang thương bi thống.

Hách Linh Châu luôn quan tâm và nghĩ về vị lão nhân râu tóc bạc như sương mà lần đầu tiên cô ta gặp ở tửu lâu Trầm Gia Loan, giờ lão ta cùng đi với La Như Long, sư phụ lại nhận là Liệt Hỏa Thần Quân. Khi nghe tiếng kêu đó cô ta thất sắc hỏi :

- Sư phụ, tiếng kêu đó thật lạ lùng, có phải lão ta lâm nạn không ?

Mân Sơn bà bà nét mặt thoát động vội kéo tay Hách Linh Châu nói :

- Châu nhi, tạm thời chớ nói, theo ta, e rằng không kịp nữa rồi !

Thân hình tựa như hai vệt khói mờ bay vút về phương Đông. Thời gian không đến tuần trà, họ đã đến cạnh khoảng đất rừng trước bờ rừng. Mặt đất bị cày tung, dường như ở đó vừa xảy ra một trận đấu ác liệt.

Lúc này có chín người đang đứng, trước năm sau bốn.

Dưới đất một thi thể nằm sóng xoài, đầu mặt đầy đẫm máu, chết một cách rất thảm khốc.

Từ sắc phục và chòm râu bạc trắng như mây, người ta biết được đó chính là Giả Như Chân.

Năm người đứng phía trước là nữ ma đầu Miêu Cương, Bạch Hựu, Trương Quyên (La Như Vân), còn có hai lão tướng dáng tợ như hung thần ngạ quỷ. Hách Linh Châu chưa từng thấy qua hai người đó, trông rất lạ mắt.

Bốn người phía sau là Thiềm Nguyên Chân Nhân và bọn “Thiên Mục Tam Hung”.

Bên cạnh đó có Hắc Nự đang nằm co ro xem ra thụ thương trầm trọng.

Mân Sơn bà bà vừa đến hiện trường, liền vẫy tay thị ý cho Hách Linh Châu, cả hai cùng ẩn mình vào trong rừng tùng.

T Kinh công ” Phi Tuyết vô ngân” quả thật thần diệu vô luân, chính cả nữ ma đầu là bậc kỳ nhân đệ nhất võ lâm cũng không hề phát giác ra.

Hai lão tướng vận áo bào màu hồng, hình tướng như hung thần ngạ quỷ đó, người ở dưới mắt có vết đao chọt cắt giọng cười khục khục nói :

- Đại muội, công lao đầu tiên chính là “Đao ba quỷ vương” Ma Hưng ta, nếu không có ta chặn đường, bằng vào một mình Trương Quyên liệu có ngăn cản nổi lão quỷ này không?

Nữ ma đầu Ma Lão Lão da mặt cằn cõi như da gà, miệng như bồn huyết, mắt tam giác, tướng mạo cực kỳ xấu. Nghe nói vậy bà ta hả mồm cười khản khặc, cất giọng ồm ồm :

- Bây giờ không phải là lúc luận công lãnh thưởng, muội muội hỏi nhị ca là lão quỷ đó đã thật sự tuyệt khí chưa ?

Lão tướng được xưng là nhị ca đó với hình tướng kỳ quái, đầu nhỏ cằm nhọn, tai vĩnh, bước tới một bước cười hung dữ tiếp lời :

- “Sách Mệnh Phán Quan” Ma Thịnh ta chuyên đoán sự sinh tử nhân gian, lão quỷ đó còn sống sao được ?

Nữ ma đầu Ma lão lão xé môi cười hỏi gặng:

- Qua nhị ca kiểm tra, trên người lão không có âm dương thái cực đồ hả ?

- Không có ! Không có ! Ta kiểm tra rất kỹ.

- Vậy “thái cực đồ” nhất định ở trên người tên La Như Long. Hắn trốn đi đâu ?

Ma Lão Lão trầm ngâm khoanh khắc chột võ trán gầm lên :

- Hồng rồi, chúng ta trong lúc vội vã đã nhầm trúng kế diệu hổ ly sơn của lão quỷ này. Tên La Như Long không những cất giấu “Thái cực đồ” mà kể cả sử sách của Thất đại môn phái hắn cũng ăn đi luôn, muốn đuổi theo hắn biết hướng nào đây ?

Cả bọn nghe những lời gào thét đó, chỉ đứng trơ người đánh mắt nhìn nhau.

Ma Lão Lão dậm chân rống lên :

- Bọn ngươi toàn là gốc cỏ, thoát ra khỏi “Đoạn Hồn Cốc” chỉ có con đường phía Bắc thông được, tên tiểu tử đó nếu không đi hướng Bắc chẳng lẽ hắn bay lên trời ?

Cả bọn nhón nhác như từ trong mộng tỉnh lại, liền ứng thanh một tiếng rồi định co cẳng phóng đi.

- Khoan !

Ma Lão Lão quát dừng lại, chỉ vào bọn “Thiên Mục Tam Hung” và Thiềm Nguyên Chân Nhân bảo :

- Bọn ngươi không có tuyệt học “Lục âm chưởng” thì truy đuổi theo cũng vô ích, nhanh đưa Hắc Hồng Hoa về để liệu thương, đợi lão bà trở lại rồi hắn tính.

- Dạ !

Thiềm Nguyên Chân Nhân chân bước tới ôm xốc Hắc Hồng Hoa lên, miệng hô một tiếng “đi”, cả bốn tên kéo nhau trở về Chung Nam.

Ma Lão Lão chưa hết hoài nghi trầm giọng hỏi :

- Nhị ca có bảo đảm lão quỷ này thật sự không phải là Liệt Hỏa Thần Quân giả dạng không ?

“Sách Mệnh Phán Quan” Ma Thịnh bước lên cười nói :

- Ta nói không phải là không phải, đi đi. Chậm trễ sẽ hỏng đại sự mất ?

Cả năm người lao đi về hướng Bắc.

Làn gió nhẹ ban mai thoang thoang đưa làm rung rinh những giọt sương treo trên đầu, lá cây ngọn cỏ, núi rừng vọng lại những âm thanh réo rắt dường như trời xanh cũng động lòng trắc ẩn, ngậm ngùi rơi lệ bởi cái chết bi thương thâm trầm của Giả Như Chân.

Khi biết bọn ma đầu đã đi xa, Hách Linh Châu hoa dung tái nhợt đi, than giọng đau thương:

- Sư phụ, sư phụ đã nghe rồi chứ ?

- Nghe gì ? Bà ta hỏi giọng buồn buồn.

- Ma đầu Miêu Cương qua giám định kỹ, đã nói thi thể đó không phải là Liệt Hỏa Thần Quân như sư phụ hoài nghi.

Mân Sơn bà ba từ từ quay đầu sang nói, giọng đăm đăm :

- Dám chắc người oán hận ta không kịp thời ra tay cứu lấy lão đó chứ gì ?

Hách Linh Châu gật đầu nói thẳng lời :

- Vâng, lão ta là người tốt, nếu sư phụ không thờ ơ đứng nhìn, lão ta đâu đến nỗi chết một cách thảm thương như vậy ?

Mân Sơn bà bà không nhẫn nại, đôi mắt thần chăm nhìn cô ta than nhẹ :

- Châu nhi, người không nên oán hận ta. Người biết hơn ba mươi năm nay ta mang mối hận ghi xương khắc dạ đối với Liệt Hỏa Thần quân như thế nào không? Chớ cho rằng ma đầu Miêu Cương giám định lão ta không phải Liệt Hỏa Thần Quân là đúng. Đối với ta thì chưa tin hẳn lời đó.

- Như vậy sư phụ cho rằng lão đó vẫn có điểm còn đáng khả nghi hả ?

- Đúng vậy !

- Sư phụ muốn chứng thực nỗi hoài nghi của mình sao không đích thân ra giám định đi?

- Tất nhiên phải giám định nhưng ta nghĩ ...

- Sư phụ nghĩ gì ?

- Theo ta nghĩ bọn ma đầu kéo về hướng Bắc, chúng ta nên bám theo ngay lỗ ra La Như Long rơi vào tay bọn họ, người há không ân hận suốt đời sao ?

- Sư phụ, sư phụ nói rất đúng, Long ca ca bận tâm lo nghĩ đến lão râu bạc này làm bước hành trình chậm lại, nhất định bọn ma đầu sẽ đuổi theo kịp, tính mạng nguy hiểm vô cùng. Chúng ta nhanh bám sát theo xem sao, thi thể lão ta cứ để nằm ở đó, lát nữa chúng ta quay trở lại giám định cũng không muộn.

Nói xong Hách Linh Châu định lao người đi.

Mân Sơn bà bà nhanh tay ngăn cản lại, vội nhỏ giọng :

- Châu nhi không được động đây !

- Vì sao ?

- Người nghe kia, có người đến ?

Đúng là một điều hết sức kỳ lạ, bọn nữ ma đầu rõ ràng đã kéo nhau đuổi theo La Như Long về hướng Bắc giờ lại có người nào xuất hiện ở đây ?

Cùng lúc Mân Sơn bà bà ngăn cản Hách Linh Châu, một bóng người lao vụt như vì sao băng khi ẩn khi hiện trong rừng, trong nháy mắt đã đến cạnh chỗ hai người đang ẩn nấp.

Hách Linh Châu nhận ra rất rõ người đó.

Cô ta thật sự không ngờ đến đứng lặng người ngạc nhiên, đôi nhãn châu mở tròn xoe chăm nhìn, chừng như muốn thốt lên thành tiếng.

Mân Sơn bà bà vội bưng miệng cô ta lại truyền giọng :

- Không được lên tiếng, xem hành động của người đó thế nào rồi hãy tính, không khéo có giúp gì cho ta được cũng nên.

Người vừa xuất hiện đó là ai ?

Đó chính là La Như Long, người đã được Giả Như Chân dùng kế để thoát khỏi nguy hiểm.

La Như Long tiến theo hướng bắc, nghĩ là đã đi rất xa rồi, sao lại đột ngột xuất hiện ở “Đoạn hồn cốc” này ?

La Như Long sau khi trốn theo hướng Bắc trên đường đi, trong đầu chàng giãy vò trăm mối lo nghĩ.

“Bây giờ ta giống như rồng trở về biển, hổ quay lại rừng, bọn ma đầu Miêu Cương có ”Lục âm chưởng” táng đờm kinh tâm cũng không thể đuổi theo kịp ta :” La Như Long cho rằng đắc kế, chạy một mạch độ bảy tám dặm thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn về phương Đông, thầm nghĩ :

”Đáng tiếc ! Ta không ước định với Giả lão tiên bối gặp nhau ở nơi nào cả. Lão bảo ta không được quay đầu lại, vấn đề bây giờ là lão có theo kịp ta không ?

Thân pháp của lão tuy hơn ta, nhưng ta chạy cách xa thế này rồi, lão niên kỷ lại lớn liệu có theo kịp không ?

Ta sao không chậm chân lại, vừa đi vừa đợi ?

Nếu có người của Hồng Hoa Bang đuổi theo, ta trở khinh công “Hỏa thượng lăng ba” đến cực hạn, bọn hắc chỉ biết ngửi bụi thôi ...” Từ suy nghĩ vậy, La Như Long chậm dần lại, bước đi một cách thông thả.

Vừa lo nghĩ đến Giả Như Chân, vả lại vì sợ bọn ma đầu Miêu Cương bám sát theo, La Như Long tuy không dừng hẳn lại nhưng luôn ngưng thần lắng nghe mọi động tĩnh xung quanh.

Sờ tay đến chiếc túi nhỏ trên người, chàng sực nghĩ :

”Giả lão tiên bối vì sao trong lúc tìm cấp vạn phần vẫn không quên trao chiếc túi cho ta?

Suốt chặng đường đi, lão đều mang chiếc túi này trên vai, giờ đây lão lại giao nó cho ta có điều gì khác thường sao ?” La Như Long chợt hiểu ra vỗ tay lên trán, thầm trách :

”Ta sao ngốc vậy ? Ngụ ý của Giả lão tiên bối thật rõ, lão ta thấy tình thế nguy khốn liền sử dụng diệu kế để dẫn dụ Bạch Hồng Hoa chạy về hướng Đông, để cho ta an toàn thoát hiểm. Lúc tất yếu lão ta cũng không tiếc gì mạng sống để cứu ta.

Trao chiếc túi cho ta hẳn là lão đã biết trước hung nhiều cát ít, khó bảo toàn được tính mạng.

La Như Long nghĩ đến đó nét mặt chợt trầm hẳn lại, trong lòng phập phồng lo lắng, hai chân dừng bước.

ở đỉnh Thiên Trụ, Giả Như Chân đã cứu chàng thoát chết, ân đó biển cả khó lường được.

Hướng hồ, Trình Phương đã từng dặn, sau này cùng Giả Như Chân tiến vào Trung Nguyên, chàng phải đặc biệt quan tâm đến lão ta.

Giờ đây Giả Như Chân đem thân mạo hiểm để cứu chàng thoát nạn, lẽ nào chàng lại không đoái hoài đến ?

Lỡ ra biến cố trở thành sự thật, chàng có ân hận không, có còn nhìn mặt Trình Phương được nữa không ?

Phân vân suy nghĩ chàng dậm chân nghiêng rặng quyết định :

“Không thể đi! Ta không thể đi!” Thân hình lao vút đi luồn lách trong rừng tùng quay trở lại hướng Đông.

Trên đường đi chàng ngoảnh nhìn tứ phía chợt phát hiện có một cành đào nặng trĩu quả. Mãi chạy suốt đêm trường bụng đã cảm thấy đói chàng liền dừng lại ngắt một quả bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến ngon lành.

La Như Long không quên nghĩ đến Giả Như Chân liền hái lấy bốn quả bỏ vào trong người, định phi thân đi tiếp.

Chàng bắt chợt đứng ngay lại, ánh mắt bắt gặp một điểm khác thường.

Vốn ở trên thân cây đào nơi chàng đang dừng chân có một lỗ hổng to bằng miệng bát.

Lỗ hổng đó đối với thường nhật thì không có gì đáng nói nhưng La Như Long lúc này có linh cảm chẳng lành, bèn thò tay vào người lấy cục đồ ra bỏ vào trong lỗ hổng đó, cả chiếc túi trên vai chàng cũng lấy xuống bỏ vào luôn.

Chàng đứng lặng người lắc đầu than :

- Giả lão tiên bối dặn ta không được quay trở lại, ta quay lại thế này quả là liều mình như con thiêu thân tự lao vào lưới. Đem “Thái cực đồ” giao cho bọn ma đầu Miêu Cương không bằng ta để nó trong lỗ này cho nó tự sinh tự diệt vậy.

Đang cẩn thận cất giấu bảo vật bỗng từ xa truyền lại tiếng kêu thê lương thảm thiết.

La Như Long hồn phách thất thoát, thềm nói “bất hảo” rồi vụt người lao đi.

Đến còn cách nơi phát ra tiếng kêu không xa, La Như Long dừng lại bất ngờ có tiếng tay áo phất trong gió vù vù, năm bóng người lướt qua trên đầu chàng.

La Như Long kinh hãi rụt người xuống lướt mắt nhìn nhanh chàng thấy rất rõ từng người.

Chàng tuy không biết hai lão tướng vận áo cấm bào trong bọn họ, nhưng chỉ cần thoáng nhận ra có nữ ma đầu Ma Lão Lão chàng đã lạnh người rồi.

Vì không thấy Giả Như Chân chạy phía trước, chàng phát giác có dấu hiệu chẳng lành. Khi năm đại ma đầu khuất xa, chàng băng rừng lao đi, đâu ngờ rằng trong cánh rừng lại có Mân Sơn bà bà và Hách Linh Châu đang ẩn nấp.

oo La Như Long nhãn lực siêu quần vừa đáp mình xuống cạnh bờ rừng, chàng đã phát hiện ra Giả Như Chân đang nằm trên thảm cỏ.

Ánh mắt vừa bắt gặp, La Như Long đầu óc bưng bưng quay cuồng như muốn vỡ, gào lên đầy bi ai :

- “Giả lão tiên bối” !

Rồi lao bỏ người đến.

Giả Như Chân chết một cách rất thảm thương, không những khắp người bị những ngọn chưởng trí mạng, mà còn bị bọn ma đầu Miêu Cương sợ lão ta sống lại, đã mổ tung bụng lão, làm ruột gan lòi cả ra ngoài, trông thật kinh tởm.

La Như Long ôm thi thể Giả Như Chân vào người, kêu giọng bi thương :

- Giả lão tiên bối, Giả lão tiên bối, lão chết một cách đau đớn thế này làm cho vãn bối ân hận suốt đời.

Nước mắt tuôn trào như mưa, trong lòng quặn đau tê tái, chàng nâng đầu Giả Như Chân lên, từng giọt lệ châu nhỏ xuống trên khuôn mặt trắng bệch của lão, gào khóc giọng đầy thê lương ảo não.

- Lão tiên bối, lão chết đi để lại vãn bối đơn độc một mình biết làm sao đây ? Vãn bối còn mặt mũi nào đâu nữa để gặp mọi người ? Con đường phía trước còn ngàn dặm gian truân vãn bối làm sao qua được ?

Trong lúc khóc lóc nước mắt giàn giụa, La Như Long chùng như cảm thấy đôi môi của lão máy động.

Chàng không tin vào mắt mình, liền lau khô dòng lệ chăm nhìn kỹ.

Quả không sai, Giả Như Chân không những đôi môi run run máy động mà mắt cũng hờ hờ hé mở, mặt thoáng hiện một nụ cười gượng gượng.

La Như Long vừa kinh ngạc lẫn vui mừng, định mở miệng kêu lên :

“Lão tiền bối, lão không chết ... ” Lời chưa phát ra khỏi miệng, chợt thấy Giả Như Chân thở ra một hơi nhẹ, nói từng tiếng một, hữu khí vô lực :

- Hài tử, ta gắng vận chân khí ở vùng ngực ... chưa để bị thất thoát ... Ta đợi ngươi ... biết ngươi nhất định sẽ quay trở lại.

Nghe câu đó, La Như Long vừa trỗi lên một tia hy vọng lại biến mất ngay, nước mắt lại tuôn ra xối xả.

Giả Như Chân vẫn gương nét cười nói giọng yếu ớt :

- Ngươi khóc rồi sao ? Bây giờ ta khiển trách ngươi đấy ! Qui cũ của Liệt Hỏa Thần Quân là :

“Nam nhi ... hữu lệ ... bất khinh lưu” mà !

Bây giờ La Như Long đâu nghĩ đến qui cũ hay không qui cũ, lão càng nói nước mắt càng trào ra.

Giả Như Chân càng giữ nét cười tươi hơn, nói tiếp :

- Ta ... chết không oan, bọn nó ngằm bao vây ám hại ta, nếu không phải năm người liên thủ hợp vây, ta ... tuyệt đối không chết ...

La Như Long không dám khích động, cũng không dám khóc thành tiếng. Trong lòng tuy đau như cắt, nhưng lại muốn nghe rõ từng lời của Giả Như Chân lúc lâm chung, chàng cố ngăn dòng nước mắt để lắng tai theo dõi.

Giả Như Chân biết rằng mình gắng gượng không được bao lâu, bèn cố lấy hơi nói thẳng những điều trọng yếu :

- Hài tử, ta còn ba điều đang còn ray rức trong lòng ...

- Ba điều gì, lão nói đi.

- Thứ nhất, ngươi ... phải vượt bao gian nan nguy hiểm ... một mình ... đến Thanh Hải để tìm bảo vật cho bằng được ?

- Điều đó xin lão yên tâm.

- Thứ đến, ta ... phó thác Phương nhi cho ngươi, đáng thương cho nó bơ vơ một mình ... sau này biết ra sao.

La Như Long nói trong tiếng nức :

- Trình Phương luôn ở bên cạnh Liệt Hỏa Thần Quân, lão sao phải quá lo lắng cho cô ta ?

Giả Như Chân chòm râu run run, nói :

- Ta cả cuộc đời không từng cầu người ... Điều thứ ba cũng là ta muốn cầu ngươi, ngươi thiên vạn lần phải giữ bí mật cho ta ...

- Bí mật gì hở lão tiền bối ?

Giả Như Chân than giọng não nuột :

- Lần này ta phải vĩnh biệt ngươi.

Ngươi có phải muốn xem mắt của ta không ...? Hài tử, ngươi xem đi ...

Giả Như Chân nói cạ lời, dường như lão đã đạt được tâm nguyện, đôi mắt bất chợt mở to ra ...

Như một ngọn đèn lóe sáng rồi lại tắt, đôi mắt liền khép lại ngay, lão gục đầu sang một bên, trút hơi thở cuối cùng.

Một đời đại hiệp vén gió tuôn mây, giờ đã hôn qui cực lạc, vĩnh biệt thiên thu.

La Như Long khi thấy rõ được đôi mắt của lão bất giác kinh ngạc thốt lên :

- Ôi ... lão nhân gia ... lão chính là ...

43. Chương 43: Mừng Hận Giao Tranh

Đôi mắt của Giả Như Chân chỉ loáng mở ra, đã làm cho La Như Long như muốn chết ngất giữa đường trường.

Vì La Như Long thấy rõ đó chính là đôi mắt của Liệt Hỏa Thần Quân.

Liệt Hỏa Thần Quân bị hỏng một con mắt, con mắt bị hỏng đó chỉ còn lại trông trắng, tuyệt đối không giống mắt của bất cứ người nào, đồng thời cũng không ai giả giống được.

Thi thể đang nằm trên thảm cỏ này đâu phải là Giả Như Chân tư tưởng thân thiện mà rõ ràng lão ta chính là Liệt Hỏa Thần Quân, từng bao phen làm cho người ta nghe danh đã táng đờm kinh tâm.

Chứng thực được điều đó, La Như Long đã thất thanh kêu lên “Ôi ... lão chính là ... ” Chàng vốn muốn nói “Lão chính là Liệt Hỏa Thần Quân. Nhưng sức nhớ lại lời lão ta dặn lúc lâm chung phải tuyệt đối giữ bí mật, bởi vậy chàng kìm bưng lời lại.

La Như Long hơn hai năm ở trên đảo Liệt Hỏa, đã cảm nhiễm được hành vi quả cảm và tính cách cương nghị. Nỗi đau buồn trong lòng không còn nữa, giờ chỉ còn lại sự bi phẫn trào dâng tột độ.

Muốn chứng thực rõ ràng thêm một lần nữa, La Như Long sờ tay vào người Giả Như Chân, lấy ra hai thứ.

Gồm hai hạt “Hỏa Trung Liên” lóng lánh và một Kim Lệnh Bài mà Liệt Hỏa Thần Quân chuyên dùng khi hành đạo trên giang hồ.

Lấy “Kim Lệnh Bài” ra, chàng cất vào người ngay.

Cầm hai hạt “Hỏa Trung Liên” trong tay chàng ngẫm tính :” ủa, ta tặng cho Giả lão tiền bối cả thấy ba hạt, lão đã cho huynh muội họ Biện uống hai hạt, nên còn lại một hạt, sao bây giờ lại hai ?

Một hạt này từ đâu ra ?

Trầm ngâm khoảnh khắc, chàng chợt vỗ trán nhớ lại, thềm nói :

” Ta thật lẩm cẩm, sao cứ nhầm Liệt Hỏa Thần Quân và Giả Như Chân là hai người ?

Hiện tại đã chứng thực rõ ràng, Giả Như Chân chính là Liệt Hỏa Thần Quân, La Như Long không còn hoài nghi gì nữa.

Chàng cố nén cơn bi phẫn trong lòng, cẩn thận chỉnh lại y phục trên người lão, đoạn bẻ lấy một cành cây, quán chú chân lực để đào huyết chôn cất lão.

Bỗng có một giọng nói buồn buồn cất lên từ sau lưng :

- La Như Long ta có lời muốn hỏi ngươi, được không ?

La Như Long giật thót người nhảy tạt sang một bên, quay nhìn lại.

Cách sau lưng chàng không xa, Mân Sơn Bà Bà đang đứng giống như từ u linh hiện thân về.

Điều khiến cho La Như Long kinh ngạc nhất là với thính lực hiện tại của chàng, dù một chiếc lá rơi cách ngoài mười trượng cũng nghe thấy. Sao người phụ nhân giống như tử thi này đến cách chưa đầy một trượng chàng cũng không hề hay biết ? Bà ta lại còn gọi đích tính danh của chàng ra.

Trong lúc kinh ngạc cộng thêm phần khiếp sợ, La Như Long đáp lại với giọng lạnh nhạt :

- Tôi và lão bà không hề quen biết, lão bà muốn hỏi gì ?

Mân Sơn Bà Bà chỉ tay tới thân thể Giả Như Chân hỏi :

- Ta chỉ cần ngươi chứng thực một điều, lão râu tóc hạc đó có phải chính là Liệt Hỏa Thần Quân không ?

La Như Long trong lòng bất chợt chấn động, chăm chăm nhìn bà ta với ánh mắt đầy nghi hoặc, hỏi :

- Ý của lão bà thể nào tôi không hiểu.

Mân Sơn Bà Bà nhấn mạnh một lần nữa :

- Xin người nói cho ta biết, lão ta có phải là Liệt Hỏa Thần Quân không ?

La Như Long luôn nhớ lời căn dặn của Liệt Hỏa Thần Quân, bèn lắc đầu phủ nhận :

- Xin lỗi, lão ta tính Giả chứ không phải là Liệt Hỏa Thần Quân như bà nghĩ !

Mân Sơn Bà Bà quan sát thần sắc của La Như Long, hỏi vặn :

- Lời người nói có thật không ?

- Tôi sao phải dối lão bà ?

La Như Long nghiêng răng trả lời giọng kiên quyết:

- Để chứng thực cho lời nói của người, đồng thời cũng chứng thực cho sự hoài nghi của ta, ta phải đích thân giám định mới được Vừa nói Mân Sơn Bà Bà vừa bước tới phía thi thể.

La Như Long liền phóng người đến chặn trước mặt bà ta, giương cành cây quất :

- Làm gì vậy ? Lão bà muốn làm gì ?

Thấy La Như Long dáng bộ hùng hổ, Mân Sơn Bà Bà hơi ngẩng đầu lên nói :

- Xem ra người muốn ngăn cản ta hả ?

- Vâng tôi không cho bất cứ người nào đụng đến thi thể đó !

- Nếu ta muốn xem người tự tin có ngăn nổi không ?

La Như Long phẫn nộ quát lớn :

- Nếu bà tự ý lộng hành thì chớ trách tôi đắc tội !

Mân Sơn Bà Bà lên giọng lạnh nhạt :

- La Như Long, người chớ cho rằng võ học của Liệt hỏa đảo thiên hạ vô địch, cũng chớ bắt chước tính cuồng ngạo của Lão quỷ Thần Quân, ta nhất nhất một lời nói xem là xem !

Dứt lời bà ta giương ngũ trảo chop thẳng vào ngực chàng.

La Như Long không ngờ bà ta nói đánh là đánh. Chàng múa tít cành cây trên tay thay kiếm, liên công tiếp ba chiêu.

Đó chính là “Lôi Đình Kiếm Pháp” gia truyền, lại thêm nội lực thâm hậu hiện có, La Như Long thi triển kiếm chiêu vô cùng uy mãnh.

Ra tay trong lúc phẫn nộ, lực đạo của “Lôi Đình Kiếm Pháp” đến cả vạn quân. Xem ra nếu Mân Sơn Bà Bà muốn bảo toàn tính mạng, tất phải cải chiêu hoá thức mới được.

Nhưng không, bà ta không thoái mà lại tiến, miệng hô một tiếng “hảo”, tay phải thoát vút ra.

La Như Long chẳng thấy rõ bà ta ra thế bằng cách nào, bỗng cảm thấy trước mắt hoa đi bàn tay tê buốt, thì ra cành cây trong tay chàng đã bị bà ta đoạt lấy đi khi nào không hay.

La Như Long kinh hãi không ít, vội bay người ra ngoài hai trượng, đứng đờ một chỗ.

Mân Sơn Bà Bà không đuổi theo, bà ném cành cây xuống đất lạnh giọng :

- Nếu người không phục thì cứ thi triển “Xích Diệm Chưởng” tuyệt học ngạo thế của Liệt Hỏa Đảo đi ?

Bà ta từ từ bước đến thi thể của Giả Như Chân.

La Như Long đầu thế để ột phụ nhân lai lịch không rõ lại đụng đến thi thể của Liệt Hỏa Thần Quân được. Thấy bà ta đến sát, chàng liền hét lên một tiếng phóng người tới tung chưởng.

Dưới ánh nắng mặt trời, “Xích Diệm chưởng” như mộ luồng khói hồng ào ào bạt tới đối phương.

Mân Sơn Bà Bà dường như đã ngờ tới điều đó, bà ta chẳng cần quay đầu lại, hoa tay tung một chưởng nghênh tiếp, chưởng phong trắng như ngân vụ đánh bức về phía La Như Long.

“Xích diệp Chưởng” vốn là một trong hai loại thần kỳ võ học kinh thế hãi tục.

Nhưng rất kỳ lạ, sau khi chưởng lực song phương xáp nhau, chẳng gây một tiếng động gì cả. Luồng lực đạo như ngân vụ của Mân Sơn Bà Bà lại luồn xuyên qua kinh lực của “Xích Diệp chưởng”, xoay thẳng tới La Như Long.

La Như Long thật không ngờ có sự kỳ lạ như vậy. Chưởng lực của đối phương chưa bức đến sát chànng có cảm giác rùng mình lạnh lạnh, hốt hoảng nhảy lùi ra xa ngoài ba trượng.

Mân Sơn Bà Bà an nhiên đến cạnh Giả Như Chân cúi xuống dùng tay phanh con mắt trái của lão mở ra để xem.

Khi La Như Long định xông đến tiếp, thì Mân Sơn Bà Bà đã đứng thẳng dậy bà ta trừng mắt quát :

- Người không tự lượng sức mình ! Người nghĩ xem ta muốn đoạt đi tính mệnh của người, vừa rồi có mấy cơ hội để hạ thủ đấy ?

Bà ta vẫy tay nói tiếp :

- Người đến đây !

Những cử chỉ và hành động của bà ta làm cho La Như Long càng lúc càng chìm sâu trong chín tầng mê Vụ. Chànng trầm nghĩ :”Hành động của bà này rất ly kỳ, bà ta cuối cùng là địch hay là bạn ?

Bà ta nói không sai, nếu bà có ý muốn ám hại ta, ta đã bị trúng độc thủ từ lâu rồi ...” Miên man bao nỗi nghi hoặc, La Như Long đứng chết lạng người.

Mân Sơn Bà Bà chưa bỏ hết sự hoài nghi liền bước tới nói giọng oán trách :

- La Như Long sao người phải dối ta ?

La Như Long chưa bao giờ nói dối, vì giữ mật cho Liệt Hỏa Thần Quân nên chànng đã một lần nói không thực lòng.

Giờ nghe Mân Sơn Bà Bà nói vậy chànng đỏ mặt không đáp lại.

Chỉ cần thấy biểu hiện trên nét mặt La Như Long, Mân Sơn Bà Bà đã hiểu rõ. Bà ta bỗng ngừng đầu phá lên một tràng cười dài.

Tiếng cười nghe ra tựa như khóc than, như oán trách bi thương khiến người ta chao đảo hồn phách, rụng rời chân tay !

La Như Long vô cùng kinh ngạc bước lên một bước, hỏi :

- Lão bà ! Lão bà cười gì ?

Mân Sơn Bà Bà đứng cười một mình như một kẻ điên cuồng, bỗng bà ta như nghĩ đến điều gì, liền nắm hai tay dấm vào ngực thành thịch ...

Bất chợt một giọng kêu thánh thót vang lên từ trên cây bay xuống một bóng người màu trắng.

Đó chính là Hách Linh Châu.

Hách Linh Châu mặt rạng rỡ niềm vui, vội bước đến cạnh La Như Long. Thấy chànng vẫn đứng sững như pho tượng, cô ta trao một nụ cười hồn nhiên nói :

- Long ca ca huynh không nhận ra muội sao ?

La Như Long đang nửa tỉnh nửa mê nghe vậy liền ngưng thần nhìn kỹ, khi nhận ra cô ta chính là Hách Linh Châu trong lòng trở dậy niềm vui khôn tả.

Không đợi La Như Long mở lời, Hách Linh Châu cười nhí nhảnh, liền nhặt lấy hai cành cây, đưa cho chànng một cành, chỉ đến thi thể của Giả Như Chân nói :

- Lại đây, lại đây muội giúp huynh chôn cất thi thể Liệt Hỏa Thần Quân rồi nói chuyện sau.

La Như Long vui buồn lẫn lộn khi ánh mắt vừa tiếp xúc thi thể nằm trên mặt đất, chànng ảm đạm cúi đầu.

Hai người cùng đào huyết và mai táng Liệt Hỏa Thần Quân, một nắm mộ được mọc lên với màu đất còn mới.

Mân Sơn Bà Bà đứng cạnh bên, nét mặt nhợt nhạt không nói một lời nào.

Ánh mắt của bà ta mãi thả nhìn nắm mộ hoang liêu.

An táng xong, La Như Long lấy bốn quả đào vốn để dành cho Giả Như Chân ra đặt trước mộ, đoạn cúi người vái dài.

Chàng vốn muốn gào khóc thật to để vơi bớt nỗi đau thương trong lòng, nhưng ngại có Mân Sơn Bà Bà đứng bên chàng không thể khóc lên thành tiếng, chỉ biết đứng vậy với tâm trạng u uất bao nỗi đau buồn.

Hách Linh Châu bước tới kéo tay La Như Long đến trước mặt Mân Sơn Bà Bà nói :

- Long ca ca huynh trước hết hãy tiếp kiến Mân Sơn Bà Bà, sư phụ của muội đi ! :

La Như Long vẫn còn ám ảnh cử chỉ khác thường vừa rồi của bà ta, ôm quyền thi lễ :

- Vãn bối không biết tiến thối, trước tiên xin có lời thỉnh cầu lão bà.

Hách Linh Châu ngạc nhiên hỏi :

- Long ca ca, huynh thỉnh cầu gì?

Mân Sơn Bà Bà xua tay cười lãnh đạm :

- Thỉnh cầu của người không nói ta cũng biết, người muốn ta giữ kín miệng không tiết lộ ra ngoài tin Thần Quân bị chết phải không ?

Nghe Mân Sơn Bà Bà vẫn nói ra lời ác ngôn, tỏ thái độ bất kính đối với Liệt Hỏa Thần Quân, La Như Long cố nén sự kích động trong lòng, cười nhạt :

- Lão bà là bậc đức cao vọng trọng, nghĩ rằng ắt không đến nỗi khiến cho tôi thất vọng !

Mân Sơn Bà Bà không ngờ La Như Long thay đổi thái độ đột ngột như vậy, bèn cười tiếp lời:

- Ta chỉ cần chính mắt chứng kiến Thần Quân lâm vào kết cuộc thảm thương như vậy cũng đủ rồi còn mọi chuyện của Thần Quân đối với ta không liên quan gì.

Lại thêm một câu nói làm La Như Long bực bực nổi giận. Nhưng vì muốn tiến thêm một bước để hiểu được sự tình, chàng bình tĩnh hỏi:

- Nghe lời của lão bà nói, hình như lão bà có mối thù bất cộng đố kỵ với gia sư, không thể nào người được hay sao ?

Mân Sơn Bà Bà gật đầu thừa nhận :

- Không sai !

Thấy thần sắc của La Như Long biến đổi, bà ta nói tiếp :

- Tuy nhiên, Thần Quân đã chết rồi, mối hận thù của ta cũng chấm dứt từ đây.

La Như Long không vì lời giải thích đó mà nguôi bớt cơn giận trong lòng, liền ngẩng cao đầu ngạo nghễ hỏi :

- Bà là một bậc tiền bối võ công tuyệt thế nghĩ rằng ắt sẽ không biết nói dối với kẻ hậu sinh, tôi có điều muốn hỏi xin bà giải đáp, có được không ?

- Điều gì ?

- Vừa rồi khi gia sư lâm nạn bà ở đâu ?

- Ta ở trong rừng tùng này !

Bà ta chỉ vào cánh rừng.

- Bà ngồi khoanh tay không cứu hả ?

- ...

Không phủ nhận, đương nhiên là đã thừa nhận.

La Như Long càng cảm hận, ngẩng đầu cười một tràng dài nói :

- Bà sống đến niên kỷ như vậy, ắt cũng hiểu được luật của võ lâm. Bà và gia sư có mối thâm thù, La Như Long này tuyệt đối không hối tởi, bà tầm cừu báo thù cũng là điều nên. Nhưng bà nhìn thấy bọn Hồng Hoa Bang ra tay tàn nhẫn, lại không hề động lòng.

Trước đó bà chưa xác định Giả Như Chân là Liệt Hỏa Thần Quân, lại thấy chết không cứu. Lão bà, nhân vật võ lâm trọng nghĩa khí, phục chân lý, hành vi đó của bà quả là đáng để người ta chê cười. Cáo từ !

Dứt lời chàng ngoảnh mặt bước đi ngay.

Hách Linh Châu hốt hoảng kéo chàng lại, nói giọng thành khẩn :

- Huynh không đoái hoài đến tình cảm giữa huynh và muội à ? Huynh đi thật sao ?

La Như Long dừng lại, nghiêm sắc mặt nói:

- Châu muội, sau khi ở Trầm Gia Loan, ta một mực trông ngóng muội, lo uội không biết lưu lạc nơi nào. Bây giờ thấy muội bình an vô sự, thành đạt kỳ công, ta rất mừng uội, càng mừng cho Hách bá bá được yên lòng nơi chín suối. Chúng ta ngày sau còn dài, tạm biệt!

Chàng gạt tay Hách Linh Châu rồi bước đi một mạch.

Bỗng trước mắt chàng hoa lên, Mân Sơn Bà Bà đã đứng chắn phía trước. Bà ta lạnh giọng quát hỏi :

- Tiểu tử, ngươi đi đâu ?

- Thích đi đâu thì đi !

Mân Sơn Bà Bà tức giận nhưng lại cười :

- Bản tính của ngươi chẳng khác gì Liệt Hỏa Thần Quân, ngươi ngạo mạn vô lễ như vậy không sợ ta ra tay siêu độ ngươi hay sao?

- Ha ha, “sợ”. Người của Đảo Liệt Hỏa không hề biết chữ ” sợ ” bao giờ.

Vì sự ngang nhiên quả cảm của La Như Long lẫn ắt, Mân Sơn Bà bà gượng cười dịu giọng :

- Hẳn là lời của ta vừa rồi không thỏa đáng, giờ sư đồ ta hộ tống ngươi đi tìm bảo vật, được không ?

La Như Long ném nụ cười lạnh lùng, đồng đặc nói :

- Tôi là truyền nhân của Liệt Hỏa Thần Quân, dùng câu đạo thiền của gia sư tôi để phúc đáp bà. “Người của Đảo Liệt Hỏa không cầu thi ân của người cũng không cầu ở người ” Bà đã là hung thủ gián tiếp sát hại gia sư, thịnh tình đó tôi không dám đương.

Mân Sơn Bà Bà định mở miệng nói gì, chợt lóng tai nghe ngóng, thoát đổi sắc mặt, bảo :

- Bây giờ bọn ma đầu Miêu Cương đã quay trở lại, ngươi theo ta.

Bà ta kéo tay La Như Long, cả ba cùng bay người lẫn núp vào trong rừng tùng.

Tiếng tay áo phất trong gió truyền vào tai, “Vù vù vù”, năm bóng người đáp xuống đường trường.

Đó chính là bọn Ma Lão Lão từ hướng Bắc quay trở lại.

Nữ ma đầu Ma Lão Lão vừa đứng xuống nhìn nắm mộ đất vàng, cười man rợ cất giọng:

- Ta nói tên La Như Long bay lên trời, thì ra hẳn quay trở lại “Đoạn Hồn Cốc” này.

Xem ra màu đất còn mới chắc hẳn còn ẩn nấp quanh đây.

Bạch Hồng Hoa tiếp lời :

- Lão lão, bọn ta sao không vây bủa truy tìm hần ?

Ma Lão Lão cặp ma nhãn chớp chớp, trong đầu đã nghĩ ra một kế, bèn lắc đầu kêu lớn :

- Không cần, không cần. Lão bà nghe người ta nói tên La Như Long cảm nhiễm tính khí cuồng ngạo của lão quỷ Thần Quân, rất can đảm. Giờ ta chỉ mở miệng hô ba tiếng, bảo đảm hần sẽ xuất đầu lộ diện ngay :

- Dễ dàng vậy sao ?

- Ha ha, bọn người thật quá lo nghĩ, hần ta và Giả Như Chân tình thâm cốt nhục, nếu hần không ứng thanh lộ diện, ta chỉ cần phát một chưởng, ngôi mộ này sẽ bị quật lên, thi thể Giả Như Chân biến thành ngàn mảnh, hần dám không ra hử ?

Ma Lão Lão bước lên, hướng tay phải xuống thẳng nắm mộ, chuẩn bị phát chưởng, mặt ngoảnh về phía bờ rừng, hô to :

- Một ...

Chữ “một” chưa dứt, từ bờ rừng bay ra một người.

Người đó chính là La Như Long !

44. Chương 44: Lâm Vào Ma Chưởng

La Như Long thấy Giả Như Chân bị chết phanh thây thảm khốc, lòng bi phần đau thương vô hạn. Khi phát hiện Giả Như Chân lại chính là Liệt Hỏa Thần Quân cải trang, vì chuyện tìm bảo vật của chàng, lão đã mạo hiểm tiến vào Trung nguyên không tiếc lấy thân để cứu chàng thoát hiểm v.v ...

ân đức vô lượng đó La Như Long nếu một ngày còn sống đâu dễ gì quên được ?

Hình ảnh Liệt Hỏa Thần Quân đã đâm chồi mọc rễ trong lòng chàng, cho dù sông cạn núi dời, dù đưa đao kẻ tận cổ cũng không thể cắt đứt lòng tin của chàng đối với Liệt Hỏa Thần Quân được.

Giờ đây nếu Ma Lão Lão phát chưởng quật mồ lên, muốn người chết phải phân thây toái cốt, thử hỏi chàng làm sao nén nổi cơn bi phần trong lòng được ? Làm sao cam tâm đứng nhìn được ?

Thấy Ma Lão Lão ra thế, khí huyết trong người đã sục sôi, hai mắt đỏ ngầu, khi bà ta hô lên tiếng “một”, La Như Long cảm hận nghiêng răng vùng khỏi tay Mân Sơn bà bà, bay ra giữa đường trường.

La Như Long thừa biết rằng lần này ứng thanh lộ diện là chẳng khác gì con thiêu thân bay vào lửa tìm cái chết. Bởi vậy khi vừa bay ra, chàng chẳng nói một lời, liền tung người xuất chưởng tống thẳng tới Ma Lão Lão ...

Vì mang mối huyết hải thâm cừu của phụ mẫu, vì ôm mối hận ngút trời của Liệt Hỏa Thần Quân, oan có đầu nợ có chủ, La Như Long đánh thẳng vào nữ ma đầu Ma Lão Lão phải lẽ.

Ma Lão Lão là nữ ma đầu hùng cứ Trung nguyên, xem nhân vật võ lâm Trung nguyên như cỏ rác, ngay cả Liệt Hỏa Thần Quân thịnh danh chấn động càn khôn cũng không đáng bà ta để mắt tới, huống gì là La Như Long ?

Thấy La Như Long xuất chưởng đánh tới, Ma Lão Lão cười hung dữ rít giọng qua kẽ răng:

- Tiểu tử người tự tìm lấy cái chết !

Tả chưởng vung lên một chiêu “Lực huy ngũ quyền” tống ra đánh quật lại chưởng của La Như Long.

Chiêu “Lực huy ngũ quyền” chính là “Lực âm chưởng” từng uy hiếp “Xích diệm chưởng”.

“Xích diệp chưởng” thuộc cương, “Lục âm chưởng” thuộc nhu, nhu thắng cương là bất biến xưa nay. Huống gì “Lục âm chưởng” hàm chứa một chất kỳ độc, độc tính của nó là người trúng chưởng bị mê hồn ngất đi. Khi theo Liệt Thần Quân đặt chân vào Trung nguyên, La Như Long đã rõ được điều đó.

La Như Long bây giờ dù đã quyết tử, nhưng khi phát hiện Ma Lão Lão xuất chiêu cực nhanh, lại là chiêu “Lục âm chưởng” kinh hồn, chàng bỗng lạnh người, vội thu chưởng bay vọt người trở lại không trung, tránh qua chưởng phong của đối phương.

Chưởng phong màu lục của Ma Lão Lão cuộn lấy luồng lực đạo của “Xích diệp chưởng”, áp khí thăng lên cao kéo luôn cả đất đá bay theo.

La Như Long liều mệnh không chịu buông tay, dựa vào khinh công “Hỏa thượng lăng ba” chàng tung lộn người trên không rồi quay hướng đâm bổ xuống phía sau lưng Ma Lão Lão như đại bàng hạ cánh.

Đồng thời vận toàn lực xuất song chưởng tổng ra.

Luồng kinh phong như muốn lật trời đổ nước bọt đến sau lưng bà ta.

Bỗng nghe Ma Lão Lão phát lên một giọng cười quái dị, mắt La Như Long hoa đi, bà ta đã biến đầu mắt.

La Như Long thầm kêu “Bất hảo”, định biến chiêu, đảo mắt tứ phía để tìm, thì từ phía người chàng đã có một tiếng quái trong trẻo vang lên, cùng hai tiếng hô ứng thanh, nhân ảnh loang loáng, ba người nhất tề lao lên xuất chưởng đánh La Như Long. Những luồng “Lục âm chưởng” xanh lè vây khốn chàng vào giữa.

Thấy ba đạo kinh phong cuộn lấy xung quanh, thế bay nhanh và uy mãnh, La Như Long chỉ có con đường thoát duy nhất là vọt người thăng lên không trung. Nhưng vừa xoay chuyển ý niệm, từ sau hậu đầu giọng của Ma Lão Lão rít lên :

- Tiểu tử, nạp mệnh đây !

Lời phát chưởng xuất, La Như Long bỗng phát giác hàn phong bức cận sau lưng.

Bây giờ muốn lên cũng không được, muốn xuống cũng bỏ mạng. Bốn luồng chưởng lực vây kín xung quanh.

La Như Long biết rằng đã chết đến nơi, vùng vẫy cũng vô ích, chàng nhắm mắt lại, mặc cho thân hình rơi đến đâu thì đến. Người vẫn bình thản, trong tâm tĩnh lặng, duy chỉ có trong đầu đã gọi lên bao ý nghĩ ...

”Ta chết không oan vì bị bốn cao thủ liên công hợp vây mà chết !

Ta không phụ ân tài bồi của Liệt Hỏa Thần Quân, chết cũng không có gì oán hận.

Cha, mẹ, hãy đợi con, đứa con bất hiếu này cùng về với cha mẹ ...” Lúc này không những La Như Long bằng xương bằng thịt, mà kể cả Đại La kim tiên thân hình kim cương bất hoại cũng đừng mong chuyện sống còn.

Dù có bậc hảo thủ kỳ nhân võ nghệ thông thiên muốn cứu La Như Long cũng không đương đầu nổi bốn đại ma đầu đó, ai dám lao xuyên qua “Lục âm chưởng” mà không sợ tán mệnh và mê hồn ?

La Như Long đang trong phút giây nguy ngập bỗng nghe hai tiếng nổ “Bình bình” liên tiếp nhau.

Cùng lúc đó cũng có tiếng kêu thất thanh của một thiếu nữ vang lên.

Tiếng nổ làm rung chuyển cả một vùng, đồng thời phát lên rất đột ngột nên đã làm át đi tiếng kêu của thiếu nữ từ trong rừng vọng ra.

Rõ ràng đó chính là giọng của Hách Linh Châu.

Có điều rất kỳ quái, phía bờ rừng chỗ Hách Linh Châu đang ẩn nấp, khung cảnh vẫn tĩnh lặng như thường.

La Như Long bị bốn luồng chưởng phong vây áp tứ phía, Mãn Sơn bà bà ẩn trong rừng đã hướng phát chưởng viện thủ, vậy hai tiếng nổ chạm chưởng đó từ đâu lại có ?

Đất đá cỏ cây bay mù trời, bóng người dạt ra tứ phía, những tiếng la ”ới ... ới ...

ới ...” vang lên, đương trường trở nên hỗn loạn.

Trong đó cũng có tiếng kêu của La Như Long. Vì chàng chỉ việc nhắm mắt để “lục âm chuông” đưa hồn chàng về địa phủ.

Không ngờ, khi tiếng chuông phong xáp nhau phát ra từ phía dưới, chàng thềm cười giễu cợt :

“Bọn người đánh trúng đầu nhau rồi, thật là chuyện hứng thú nhỉ ! ” Nhưng khi tiếng nổ thứ hai phát lên từ sau lưng, chàng sức hiểu ra, không phải bọn ma đầu đánh nhầm nhau, nhất định có vấn đề gì đây ?

Do vậy, tuy bị “Lục âm chuông” phong trú, chàng vẫn không hề bị tổn thương, thân hình cứ theo đà rơi xuống ...

Trong đầu bắt đầu nảy ra ý niệm cầu sinh, La Như Long liền xoay người bay ngang ra.

Nhưng có người càng nhanh hơn La Như Long bỗng phát giác trước mắt loáng qua vệt trắng, một bóng người lao bổ nhanh đến chàng.

Người đó vung tay ấn ngay vùng “Mệnh môn huyết” ở thắt lưng La Như Long, hét lên :

- Tiểu tử, người dự định kháng cự lại hả ? Người chỉ cần động đậy một tí, bốn phó tổng đàn chủ sẽ hạ thủ giết chết người ngay ?

“Mệnh môn huyết” bị phong bế, La Như Long không thể động chiến được nữa, chàng quay đầu lại nhìn.

Người đó không còn ai khác chính là ca ca La Như Vân, người thân thuộc còn lại duy nhất mà ngày đêm chàng hằng mong mỏi nhớ nhung.

Vừa thấy La Như Vân, La Như Long cười giống nào nề :

- Ca ca, ca ca thật không nghĩ đến tình huynh đệ thủ túc hay sao ?

- Im mồm!

“Bốp”, một cú bạt tai làm La Như Long xây xẩm mặt mày, năm ngón tay lặn in trên má.

La Như Long vô cùng thống khổ, mấy vết máu rỉ ra hai bên môi, chàng không nói gì thêm.

Cú bạt tai đó cũng đã làm cho bọn ma đầu định thần trở lại.

Hai tiếng kêu “ôi ới” vừa rồi chính do Ma Lão Lão và “Đao Ba Quỷ Vương” Ma Hưng thốt lên. Vì sự thực biến hóa khiến người ta khó tin, chuông của Ma Lão Lão giáng xuống lại bị “Sách Mệnh Phán Quan” Ma Thịnh tiếp lấy, còn chuông của “Đao Ba Quỷ Vương” Ma Hưng thì bị Bạch Hồng Hoa - tôn nữ của lão ta nghênh tiếp.

Sau thoáng ngạc nhiên, ngẩng mặt nhìn nhau, Ma Lão Lão chớp chớp miệng như bần huyết nói với “Sách Mệnh Phán Quan” Ma Thịnh :

- Nhị ca, huynh khi không sao lại tiếp chuông của muội, dám chắc huynh chọn trúng tên La Như Long này, muốn đem Hắc Hồng Hoa tôn nữ của huynh kết duyên với hắn hả ?

“Sách Mệnh Phán Quan” Ma Thịnh liếc nhìn sang Bạch Hồng Hoa cười thâm trầm tiếp lời :

- Đó chỉ là một nguyên nhân mà thôi, còn nguyên nhân khác cứ hỏi Bạch Hồng Hoa sẽ rõ?

“Đao Ba Quỷ Vương” Ma Hưng dường như không nén nổi cơn bực tức nhìn sang Bạch Hồng Hoa hỏi :

- Người vì sao muốn nghênh tiếp chuông của ta nguyên nhân gì ? Nói đi !

Bạch Hồng Hoa long lanh ánh mắt nhìn, nói với Ma Lão Lão với giọng yếu điệu :

- Có lẽ lão bà quên rồi, trong người La Như Long có cất giữ “Thái cực đồ” mà ?

“Sách Mệnh Phán Quan” Ma Thịnh gật đầu, cười tiếp lời :

- Ta cũng vì “Thái cực đồ” đó mà phải nghênh tiếp chuông của đại muội!

Nhắc đến “Thái cực đồ”, Ma Lão Lão cũng như từ trong mộng choàng tỉnh dậy, bà ta bước đến cạnh La Như Long, dùng hai tay lục soát khắp người chàng.

Cho đến giờ La Như Long mới hiểu rõ vì sao chàng thoát khỏi cái chết vừa rồi. Bị Ma Lão Lão sờ soạn trên người chàng cảm thấy rất khó chịu, nhưng cố gắng không để phát thành tiếng, thầm nói :

“Quý bà này, tiểu gia đã đề phòng trước người rồi, người đừng mong sẽ lấy được thái cực đồ !” Ma Lão Lão chùng như đã thất vọng, bà ta thuận tay lấy từ trong người La Như Long ra hai hạt ”Hỏa trung liên, cũng chẳng để tâm tới, bà bỏ lại vào trong người chàng.

La Như Long ngâm niệm :

“A Di Đà Phật”.

Ma Lão Lão lại lấy ra “Kim bài lệnh” của Liệt Hỏa Thần Quân lật qua lật lại nhìn, vốn nửa chữ cũng chẳng biết, đối với sáu chữ ” Kim bài hiện, nhân đầu đoạn“, trên lệnh bài bà ta thấy cũng như nhìn. Nhưng bà ta dường như cũng không lạ gì đối với vật đó, liền quay sang hỏi ”Đạo Ba Quý Vương” Ma Hưng :

- Đại ca, vật này hẳn là “Kim bài lệnh” của Liệt Hỏa Thần Quân chứ gì nữa ?

Ma Hưng cũng chẳng biết ắt giáp gì, thấy lệnh bài lóng lánh cũng gật đầu cười khục khục, nói:

- Không sai, chính là Kim bài lệnh của Liệt Hỏa Thần Quân. Đại muội thưởng nó cho ta, xem như ta luận công hành thưởng đây !

- Tặng cho đại ca hả ?

Ma Lão Lão lừ cặp mắt nhìn, cười hung dữ tiếp lời :

- Ta nghe nói:

“Lệnh” của Liệt Hỏa Thần Quân là vật bất ly thân. Ta muốn cất giữ nó ở Hồng Hoa bang, đằng nào lão quỷ đó cũng hiện thân lộ diện. Ha ha, quả là cơ duyên trời ban cho.

Bà ta cất lệnh bài vào trong người.

La Như Long rùng rục lửa hận, nghĩ rằng nguyên rủa :“Trừ phi hôm nay người giết chết tiểu gia, bằng không ta thề sẽ đoạt hồi lại ”Kim bài lệnh“. Với ”Kim bài lệnh” này, ta sẽ lấy đầu người !” Ma Lão Lão lục khắp người chàng vẫn không có ” Thái cực đồ” liền gầm lên :

- Tiểu tử, “Thái cực đồ” ở đâu ?

La Như Long thiên sinh ngạo tính, đầu chịu khuất phục trước bạo lực, chàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào bà ta không nói.

Ma Lão Lão thấy vậy cơn nộ hỏa phát tác, liền giương tay phải lên hận giọng hét lớn :

- Người nói nếu không sẽ lãnh một chưởng ngay !

La Như Long cười lạnh ngạo :

- Lão nương, ta sợ bà không dám đánh chết ta !

- Chết bầm !

Ma Lão Lão vung mạnh tay đánh tới.

Rất bất ngờ, cánh tay vừa vung lên đã bị một người từ phía sau dùng lực giữ chặt lại, Ma Lão Lão kinh ngạc quay đầu nhìn người ngăn cản bà ta chính là Bạch Hồng Hoa.

Ma Lão Lão thốt lên :

- Nụ nhi, người làm quỷ gì vậy ?

Bạch Hồng Hoa buông tay ra, liếc nhìn một cái đáp :

- Chuyện nhỏ này tổng đàn chủ khỏi phải phí tâm, để Nụ nhi xử lý há không được sao ?

Trương Quyền cũng nói hòa vào :

- Lão bà nên bảo trọng quý thể mới được, tiểu sự này quả thực không đáng lão bà ra tay !

La Như Long nghe vậy nghiêng răng thềm nghĩ :“Ta nhìn nhận hẳn là ca ca, ta đúng là một kẻ mù”.

Ma Lão Lão cũng tự biết rằng không thể làm gì được chàng, liền lùi lại hai bước.

Bạch Hồng Hoa lả lướt bước lên.

Thủ đoạn của thị khác hẳn, chính là dùng mị lực, mà vốn chỉ có ở nữ nhân.

Bạch Hồng Hoa được trời ban cho dung nhan kiều diễm, khuôn mặt trái hạnh, môi son đỏ thắm như nụ anh đào, ánh mắt trong như làn nước mùa thu. Thị nhìn vào khuôn mặt tuấn tú của chàng, nở nụ cười mê ly, nói :

- Tiểu ca, người cũng quá tự đại tự kiêu, vừa rồi không phải ta đã tiếp chương để cứu người đó sao ? Quên rồi hả ?

Cho dù Bạch Hồng Hoa diễm lệ như hoa, hết sức quyến rũ, nhưng La Như Long đâu phải là kẻ hiếu sắc. Chàng hừ mấy tiếng lạnh lùng trong mũi, vẫn yên lặng không nói.

Bạch Hồng Hoa hướng đôi mày, mỉm cười nói tiếp:

- Người yên tâm, có ta bên cạnh, nếu người giao “Thái cực đồ” ra bảo đảm sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Vừa rồi người cũng đã nghe nhị thúc gia của ta nói lão muốn đem Hắc Nữ kết duyên với người, sau này người trở thành con rể của Hồng Hoa bang, không mãn nguyện lắm sao ?

La Như Long vẫn lặng thinh không mở một lời.

Bạch Hồng Hoa cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, thị vẫn giữ nụ cười quyến rũ trên môi, nhẹ giọng :

- Người không nói năng gì há không phụ lòng ta hay sao ?

- Người muốn ta nói gì ?

La Như Long hậm hực nói.

Tuy chỉ có một cau ngấn ngủi như vậy, Bạch Hồng Hoa cũng đã lảm hy vọng rồi.

Thị bước tới sát La Như Long vội hỏi :

- Ta chỉ cần người trả lời một câu, “Thái cực đồ ” ở đâu ?

- Ta không biết !

- Vậy còn sử sách của thất đại môn phái ?

- Ta cũng không biết !

- Không biết thật hả ?

La Như Long im lặng không trả lời.

Bạch Hồng Hoa đưa hai tay nâng nhẹ mặt chàng quay sang phía mình, hai khuôn mặt kề sát vào nhau.

La Như Long không ngờ thị lại có cử chỉ bạo dạn như vậy, chàng cũng không dám thở mạnh. Vì mặt đối mặt quá sát nhau, mùi hương của thiếu nữ từng làn từng làn xông vào mũi, làm chàng đầu choáng mắt hoa.

Bạch Hồng Hoa không chỉ dừng lại ngang đó, thị áp hai bàn tay ngọc nàng vào mặt chàng, vuốt ve môn trớn không ngừng, làm La Như Long hết đường chịu nổi.

La Như Long đâu từng bị nữ nhân vuốt ve như vậy, tuy huyết đạo bị khống chế, không cử động được, nhưng lòng chàng cảm thấy thẹn thùng, thêm vào đó là sự phẫn nộ và hận thù.

Đến khi Bạch Hồng Hoa cho rằng đã đạt được diệu dụng liền áp mặt cười gợi tình:

- Tiểu ca, người nên nói một câu thật lòng với ta. Chỉ cần người nói rõ “Thái cực đồ” và sử sách của thất đại môn phái ở đâu, người muốn gì ta sẽ đáp ứng theo, bảo đảm cuộc sống của người sẽ được hưởng lạc vô cùng tận.

La Như Long muốn sớm dứt ra khỏi bàn tay của thị buột mở miệng :

- Người muốn ta nói một câu thật lòng phải không ?

- Đương nhiên !

La Như Long quát lớn :

- Người rút ra xa cho ta !

Bạch Hồng Hoa ngớ người ngạc nhiên, hai bàn tay của thị vẫn nâng niu trên mặt chàng lắc nhẹ nói :

— Người thật sự chán ghét ta sao ? Không nghĩ đến lòng tốt của ta hả ?

La Như Long chưa mở lời, Trương Quyền đứng phía sau nhìn không thuận mắt bèn buông giọng quát :

- Đủ rồi, muội làm hơi quá trớn đấy !

Bạch Hồng Hoa quay mặt nhìn cất giọng cười mê hồn :

- Ô, huynh ghen hả ?

“Đạo Ba Quỷ Vương” Ma Hưng liền xuất thủ chỉ điểm “mê huyết” trên người La Như Long, chàng lập tức bất tỉnh nhân sự.

Lão ta hận giọng nói :

- Bạch Nụ, đối với tên tiểu tử ương ngạnh này, kể của người sợ rằng vô dụng, nhanh đem hấn ta trở về tổng đàn.

Bạch Hồng Hoa dậm chân bưng bình :

- Nụ nhi không tin như vậy, dù hấn ta là kim cương chuyển thế, La Hán đầu thai.

Nhưng xưa nay “Anh hùng nan quá mỹ nhân quan” (anh hùng khó qua khỏi cửa mỹ nhân), hấn dễ gì không bị thu phục ?

Thị quay sang nói với Ma Lão Lão :

- Lão bà giao hấn ta cho Nụ nhi mới được ! Nội trong nửa tháng Nụ nhi bảo đảm hấn sẽ ngoan ngoãn đưa “Thái cực đồ” và những bộ sử sách ra ngay !

Ma Lão Lão cười :

- Người có dám chắc không ?

Trương Quyền xen vào :

- Lão bà, tôi muốn tổng một chưởng cho hấn siêu độ sớm đường. Hấn võ nghệ không kém, nuôi hổ rước họa là điều không nên. Bằng không lão bà thưởng cho hấn viên “Xuất hư hoàn” để hấn quên đi tất cả chuyện cũ rồi hãy tính !

- Không được ! Uống “Xuất hư hoàn” vào, “Thái cực đồ” và những bộ sử sách đó chúng ta há không hoàn toàn thất vọng hay sao?

Bạch Hồng Hoa nói đến đó, liền vỗ nhẹ tay vào ngực giở giọng tự tin :

- Lão bà bắt tất phân tâm, giao hấn cho Nụ nhi, Nụ nhi bảo đảm sẽ thành công.

Thấy Trương Quyền đổi da mặt, Bạch hồng Hoa hiểu ra ngay, liền bước lại gần vươn hai tay vịn lấy cổ Trương Quyền cười khanh khách nói :

- Huynh không nên ghen hờn, Hắc Nụ kết duyên với La Như Long, muội và huynh không phải là hai cặp phu thê xứng đôi hay sao. Muội làm chị, đâu thể đành lấy duyên em được, thật ngốc !

Một câu nói làm mọi người cười rộ lên.

Ma Lão Lão hô “Đi”, họ đem La Như Long đi về hướng Chung Nam.

Mặt trời tỏa chiếu ánh nắng chan hòa, phần mộ của Liệt Hỏa Thần Quân nổi lên trên đám cỏ xanh, trông thật âm đạm thê lương!

45. Chương 45: Nỗi Sầu Thiên Cổ

Sau khi bọn ma đầu kéo đi, từ trong bờ rừng hai bóng người bay đáp xuống.

Đó chính là Mân Sơn bà bà và Hách Linh Châu.

Mân Sơn bà bà dường như trong lòng có sự u oán vô hạn sắc, mặt trắng bạch sợ hãi, mái tóc bạc phủ vai thân hình tựa như tử thi.

Bà ta đưa đôi mắt buồn rười rượi thả nhìn ngôi mộ Liệt Hỏa Thần Quân, lần từng bước đến cạnh trước mộ.

Chăm nhìn bốn quả đào đặt cúng dưới đất, Mân Sơn bà bà lẩm thảm trong miệng, thần sắc tái nhợt.

Đột nhiên, như đang bị xói mòn vào vết thương trong lòng, bà ta nghiêng răng phá lên một tràng cười rùng rợn thê lương.

Nếu nói bà ta “khóc” thì đúng hơn !

Tiếng cười bi thương vang lên giữa núi rừng đồi tịch mịch hoang vắng. Từ khắp nơi, tiếng cười đó lại vọng về nghe như tự ma than quở khóc.

Bà ta giống như người cuồng, lại giống như người si tình lâu ngày thành tính, miệng lẩm bảm :

- Lão quỷ, lão quỷ. Người khác trách mắng ta gọi người bằng lão quỷ là thất kính, nhưng ta vẫn gọi là lão quỷ.

Bà ta cứ đứng nghiêng răng trèo treo như muốn trút đi nỗi hận thù và oan ức trong lòng.

Ánh mắt u oán rực lên sự căm thù, bà ta hận giọng nói :

- Người chết rồi thật là tiện cho người đấy. Ta đã từng niệm rằng muốn tận mắt chứng kiến người chết. Lời thề đó cuối cùng ta đã thực hiện được. Ha, ha ha ha, cuối cùng đã thực hiện được. Bà ta nghiêng chặt hai hàm răng rít lên :

- Duy có một điều khiến người ta còn hận là người không chết trong bàn tay Trang Trinh này. Ta vẫn còn ôm hận suốt đời.

Mân Sơn bà bà chợt ngẩng mặt lên trời, than giọng ai oán :

- Bao nhiêu năm nay vì sự phục thù này đã khiến cho ta có một dưng khí cần phải sống. Bây giờ kẻ bạc tình đã chết, ngọn lửa sinh mệnh trong ta cũng tắt đi rồi. Ta sống đây còn có hứng thú gì nữa ? _ Bà ta tự lắc đầu ... rồi lại lắc đầu.

Bất chợt, Mân Sơn bà bà sực nghĩ Hách Linh Châu, thời gian lâu như vậy sao không nghe cô ta nói gì ?

Mân Sơn bà bà buồn bã quay đầu lại, chăm nhìn cô ta.

Hách Linh Châu đứng cách phía sau không xa, hoa dung cũng nhợt nhạt tái đi, ngược mắt nhìn những đám phù vân trôi tản mát trên trời, không biết trong đáy lòng cô ta đang nghĩ gì ?

Dường như cô ta cũng đang chìm vào những dòng suy tưởng mông lung ...

Mân Sơn bà bà thấy vậy cảm thấy có phần bất nhẫn liền gạt đi bao nỗi u buồn của mình, bước tới vỗ nhẹ vai cô ta, nói :

- Châu nhi, chúng ta đi !

Hách Linh Châu giật mình, hoang mang hỏi:

- Đi ? Đi đến đâu ?

Không đợi Hách Linh Châu nói lên lời đó, Mân sơn bà bà cũng đứng chết lặng.

Đúng vậy! Đi về đâu ?

Trước đây sáu mươi năm, Mân Sơn bà bà Trang Trinh cũng vào độ niên kỷ như Hách Linh Châu vậy, cũng là một trang tuyệt thế giai nhân. Bà ta đương thời lắm phần kiêu hãnh, không muốn kết bạn xe duyên với bất cứ một nam nhân nào. Nhưng cũng kỳ quái, sau lần đầu tiên gặp Liệt Hỏa Thần Quân, thấy tính cách của Liệt hỏa Thần Quân khí phách hào hùng, bà ta đã trộm nhớ thâm yêu.

Nhưng Liệt Hỏa Thần Quân là người đã có vợ rồi.

Vợ của lão ta chính là Triển Kim Hoa, ái nữ của Triển Phi Bằng, sơn chủ của Vân Thai sơn. Liệt Hỏa Thần Quân từ khi quyến luyến với Trang Trinh, lão ta tuyệt đối không đề cập đến chuyện của Triển Kim Hoa để đánh lừa Trang Trinh.

Quan hệ giữa nam nữ quả là vi diệu, khi phát hiện lòng mình đã yêu say đắm Liệt Hỏa Thần Quân, Trang Trinh bèn muốn chiếm lấy nam nhân này.

Chính vì có dục vọng “Chiếm lấy”, cũng là sức mạnh của tình yêu thúc đẩy, hễ Liệt Hỏa Thần Quân đặt chân đến đâu, trong mọi lúc nơi Trang Trinh đều có mặt ở đó, muốn biểu lộ tâm linh và tỏ lòng ái mộ lão ta.

Hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm. bà ta cuối cùng đã đạt được ý nguyện.

Liệt Hỏa Thần Quân thời trẻ tuổi chẳng phải là một đại hiệp tài nghệ phi phàm, cũng không phải là kẻ chánh nghĩa trung can gì. Lão lấy cá tính để xử lý tranh chấp, lấy tính cách phân biệt thiện ác, là một người đại ác thị phi không nhận, thiện ác không rõ !

Ái tình đã làm cho người ta mù quáng, lý trí mất đi ! Trang Trinh đã hiến dâng trọn cả tình yêu, dâng trọn cả trái tim, dâng trọn cả trinh tiết của tuổi xuân, ngập chìm trong biển tình ái, theo Liệt Hỏa Thần Quân đồng bôn tẩu tẩu đến chín năm trời.

Thời gian chín năm đâu phải ngắn ngủi. Sau đó lý trí Trang Trinh dần dần hồi tỉnh, bà ta phát giác mình đã lỡ chân thành thiên cổ hận, hối hận cũng không kịp nữa.

“Đường hẹp khó tránh”, cũng gọi “Lưới trời lồng lộng ”, chuyện bí mật trong chín năm đó cuối cũng bị lộ ra.

Lúc đó Trang Trinh mang thai bảy tháng, bụng lớn dần. Khi bà ta tùy hành theo Liệt Hỏa Thần Quân đến trước Lôi Phong tháp ở Hàng Châu đã gặp toán người một nữ bốn nam. Sau khi sự việc xảy ra bà ta mới biết nữ nhân chính là Triển Kim Hoa, vợ của Liệt Hỏa Thần Quân. Còn bốn nam nhân kia chính là sư huynh đệ đồng môn với lão ta.

Ban đầu là lên lời chỉ trích, sau đó lại diễn ra một trận ác chiến giữa song phương.

Trang Trinh vì hổ thẹn, đồng thời sợ động đến thai nhi, bởi vậy bà ta đứng một bên không nói năng gì.

Trang Trinh không động thủ, Triển Kim Hoa cũng không ra tay.

Lấy ít địch nhiều, hơn nữa Liệt Hỏa Thần Quân đương thời thân thủ bình thường, cho nên cuộc chiến đối với lão rất căng thẳng gay go.

Người của Vân Thai sơn chủ ý muốn đánh cho lão ta một trận nhừ tử, hết đường kêu la mới thôi.

Cũng không biết vị huynh đệ nào đã hạ thủ, một mũi tên bay cắm phập vào mắt trái của Liệt Hỏa Thần Quân làm máu chảy tràn dưới đất, trông rất thảm thương.

Đó chính là nguyên do Liệt Hỏa Thần Quân hỏng đi mắt trái.

Triển Kim Hoa cảm thấy có phần bất nhẫn, vội khuyên bốn huynh đệ ngừng tay, cứu lấy tính mệnh Liệt Hỏa Thần Quân. Năm người lặng lẽ kéo nhau đi.

Vì phải dương thương Liệt Hỏa Thần Quân, cũng vì Trang Trinh sắp đến lúc sinh nở, hai người phải định cư ở Hàng Châu.

Sau một tháng thương thế của Liệt Hỏa Thần Quân lành hẳn. Lão ta không quên sự nhục nhã bị mất mát, ngày đêm tìm ẩn ở Vân Thai sơn, ra tay giết trọn bốn huynh đệ đồng môn không sót một người.

Triển Kim Hoa lưu lạc nơi nào, không nghe người ta nói đến !

Điều khiển cho Trang Trinh không thể chịu đựng nổi là tính hiếu sắc của Liệt Hỏa Thần Quân vẫn không cải đổi. Sau khi trở lại Vân Thai sơn, lão quyến luyến với một nữ nhân khác ở đương địa, biệt đãi tháng trời không trở về nhà, bỏ rơi Trang Trinh chịu cảnh thê lương hiu quạnh với cái thai đến ngày sinh nở.

Trang Trinh đau khổ hận thù, khóc đến cạn dòng nước mắt, chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần. Bà ta nghĩ đến Triển Kim Hoa, nghĩ đến mình, mới giết mình vì đã yêu lầm một kẻ bội nghĩa bạc tình. Nhưng ván đã đóng thuyền rồi, hối hận thì đã muộn màng !

Vào một đêm đông gió mưa tầm tã, Trang Trinh quyết gạt nước mắt bỏ nhà ra đi !

Trang Trinh cũng là một người kiên trì chịu đựng, bà ta không muốn mất mát với người, cũng không muốn cầu ai giúp đỡ, chạy trong luồng gió táp mưa sa đến thẳng Mân Sơn. Một phần do tinh thần loạn lạc một phần là do lạnh lẽo đói rét, giữa đêm đông buốt giá trên đường đến Mân Sơn, thai nhi chưa đầy tháng đã lọt lòng, lúc cất tiếng chào đời cũng là lúc nhắm mắt lìa cõi thế !

Nỗi khổ hận giày xé trong lòng Trang Trinh sớm tối phát lời độc thệ, quyết ra tay báo thù quyết giết cho bằng được kẻ đã phụ nghĩa bạc tình !

Từ đó về sau Liệt Hỏa Thần Quân lưu lạc nơi nào ? Bà ta không biết.

Liệt Hỏa Thần Quân học thành nhất thân kỳ công như thế nào ? Bà ta cũng chẳng hay !

Liệt Hỏa Thần Quân ba mươi năm ẩn trên đảo Liệt Hỏa, lão ta làm những gì ? Bà ta cũng không hay biết.

Bà ta chỉ biết rằng vị Liệt Hỏa Thần Quân võ nghệ lẩn át càn khôn, quát gió gọi mây trong võ lâm chính là đấng lang quân bạc tình mà bà ta đã phát lời thề muốn giết cho bằng được.

Vì danh tiếng của Liệt Hỏa Thần Quân quá lừng lẫy, Trang Trinh muốn nuôi chí báo thù tất phải khổ luyện một môn võ công kỳ tuyệt hơn hẳn lão ta, nếu không thì biết dựa vào đâu ?

Một cơ duyên đưa đến rất ngẫu nhiên, Trang Trinh ở trong thạch động không có bóng người thuộc đỉnh Mân Sơn đã lấy được một cuốn bí kíp võ công đó chính là “Bạch cốt sát” mà người ta nghe đến phải khiếp hồn.

“Bạch cốt sát” là một môn võ công âm nhu ác độc, là một tông võ học quỷ quyết của tà đạo. Người luyện công phải thu thập được tám mươi một xương cốt của người chết, hằng đêm vào độ trăng mờ ám, người luyện công hấp thụ tử khí của người chết, luyện cùng với nguyên khí thái âm vào lúc nửa đêm, hai luồng khí hòa hợp luân chuyển từ đó mới thành đạt được.

Trang Trinh quyết báo thù, lại là một nữ nhân cùng đường tất lối. Mấy mươi năm khổ công tôi luyện, đã thành đạt được môn võ học tà đạo ” Bạch cốt sát”.

Kỳ công đã thành nhưng Trang Trinh bết bao nhiêu năm ngồi trên đồng xương người chết đã làm cho con người bà biến đổi hoàn toàn, và biến thành Mân Sơn bà ta hiện tại với thân hình trắng toát tợ như tử thi.

Con người đã thay đổi, nhưng chí nguyện của Trang Trinh vẫn hằng khắc mãi trong tâm. Sự oán hận, lời nguyện rửa lúc nào cũng ám ảnh trong đầu, chí phục thù càng bừng trội dậy theo năm tháng trôi qua.

Nhưng Liệt Hỏa Thần Quân mai danh ẩn tích chốn nào ? Trang Trinh không hay biết.

Trước đây ba năm, Trang Trinh triển khai hành động báo thù.

Bà ta cải trang thành đủ dạng người đi thăm dò tin tức khắp trong võ lâm. Ngoài chuyện nghe ra Liệt Hỏa Thần Quân ẩn thân chân tu trên đảo Liệt Hỏa, bà ta không biết thêm một tin nào khác hơn.

Đúng lúc ấy ma đầu Miêu Cương tiến nhập Trung nguyên, tàn sát hoành hành, biến võ lâm thành cõi địa ngục với đầy rẫy những oan hồn lưu lạc.

Sự xuất hiện của ma đầu Miêu Cương đã đột xuất, lại ly kỳ, làm chấn động cả một góc trời.

Trang Trinh vì tính hiếu kỳ khi chiếc quái xa băng qua Hà Bắc, bà ta đã gặp nó, muốn thử xem uy lực của "Bạch cốt sát", đồng thời muốn vạch tung bí mật của chiếc quái xa để cứu nguy cho nạn kiếp trùng trùng, vào một đêm gió lạnh trắng mờ, Trang Trinh đã lẩn lộn trong đám cao thủ cố ý đoạt bảo, tiếp cận đến chiếc quái xa.

Trang Trinh thi triển công lực "Bạch Cốt sát" giao đấu quyết liệt với nữ ma đầu Ma Lão Lão hơn năm mươi chiêu. Dùng chiêu thuật lấy âm khắc âm bà ta đã phá giải được "Lục âm chuông" của ma đầu Miêu Cương. Khi bà ta lấy âm chế dương, do nội lực không thâm hậu bằng Ma Lão Lão, bà ta phải trở khinh công "Phi Tuyết vô ngân" kiệt xuất vô luân mới thoát được "Huyết quang chuông" của Ma Lão Lão.

Không phải vì vậy mà bá phục, bà ta vẫn một mực bám theo quái xa.

Ở tửu lâu Trầm Gia Loan, Giả Như Chân xuất chiêu kỳ công uy hiếp Tam Quái, Trang Trinh cũng tận mắt chứng kiến. Bà ta đâu ngờ rằng vị lão nhân tóc bạc trắng đó lại chính là Liệt Hỏa Thần Quân mà bà ta đang quyết tìm để báo thù ?

Mân Sơn bà bà lúc đó giả dạng một nữ sĩ bình thường, thấy Giả Như Chân ra tay nghĩa hiệp, trị tội bọn ma đầu hung tàn ác độc, trong lòng cũng thầm thán phục.

Mân Sơn bà bà đâu nghĩ ra rằng Liệt Hỏa Thần Quân vìu thân khổ tu hơn ba mươi năm trên đảo, ăn năn sám hối, dường như đã trở thành một con người khác không phải như xưa?

Sau đó Mân Sơn bà bà thừa lúc trận hỗn chiến xảy ra khi chiếc quái xa đến Trầm Gia Loan, đã ra lay cứu Hách Linh Châu, đem cô ta về Mân sơn.

Gần ba năm nay bà ta xem Hách Linh Châu là người chí thân cốt nhục, đem công lực kỳ tuyệt mấy mươi năm tinh luyện truyền cho Hách Linh Châu, trông mong cô ta cùng hôm sớm với mình trong lúc tuổi già, giải bớt đi nỗi sầu thiên cổ.

Chẳng biết trời đất đẩy đưa thế nào, bà ta đâu ngờ trong tất lòng son của Hách Linh Châu còn khắc sâu hình ảnh La Như Long, mỗi mòn mong đợi, mà La Như Long lại là truyền nhân của Liệt Hỏa Thần Quân.

Bây giờ Liệt Hỏa Thần Quân chết rồi.

Khi Liệt Hỏa Thần Quân chưa chết, Mân Sơn bà bà ngày đem thảm nguyện phải lột da xẻo thịt lão ta ra để trả thù mối hận năm xưa. Nay lão ta đã chết, Mân Sơn bà bà nên vui mừng mới phải?

Nhưng không!

Như vừa rồi trong lúc phẫn nộ và hận thù tột độ bà ta đã thốt lên, Liệt Hỏa Thần Quân chết đi, dưng khí sống của bà không còn nữa, và lửa sinh mệnh cũng tắt theo.

Đúng như lời người ta thường gọi, yêu nhiều thì hận sâu, yêu và hận cũng phát xuất từ một nguồn !

Vấn đề tiếp theo ...

La Như Long thiên sinh ngạo tính, uy vũ không thể khuất phục. Chỉ vì một câu nói mà chàng đã vạch tội Mân Sơn bà bà, một vị cao nhân tiền bối. Thậm chí còn gán cho bà ta là hung thủ gián tiếp sát hại Liệt Hỏa Thần Quân, bỏ mặc luôn cả Hách Linh Châu, người tình lý tưởng của chàng. Đây há là một chuyện nhỏ hay sao ?

Mân Sơn bà bà là người đã từng vượt qua bao chặng đời dâu bể, trái tim tan nát, bà ta muốn đem những nỗi bất hạnh của mình gieo rắc lên trên thân Hách Linh Châu nữa hay sao ?

Như vậy không quá tàn nhẫn lắm sao ?

Nếu không suy nghĩ sâu xa, khi La Như Long nặng lời chỉ trích bà ta sẽ đánh chết ngay tại chỗ. Nhưng vì Hách Linh Châu, bà ta không tiếc gì nén giận nhịn lời để câu toàn. Nhưng cuối cùng đã đổi lại được gì hay là hoàn toàn đều vô nghĩa ?

Đúng ra, Liệt Hỏa Thần Quân chết rồi, trí nguyện bà ta đã đạt, giờ chỉ còn một con đường là trở lại Mân Sơn.

Hách Linh Châu lúc này trong tâm đang bấn loạn, Mân Sơn bà bà chỉ cần nhìn qua đủ hiểu phần nào.

Bởi vậy khi Hách Linh Châu thảng thốt kêu lên:

“Đi, đi đến đâu ?” chẳng khác gì bộc lộ rõ nội tâm của mình, bà ta há không hiểu được sao ?

Mân Sơn bà bà đứng lặng một hồi lâu, nét sầu hiện lên một nụ cười lâu nay khó có được, nói; - Châu nhi, ta biết trong lòng ngươi đang như điên, thậm chí ngươi còn hận ta nữa là khác, đúng không ?

Một lời nói cởi mở cõi lòng, Hách Linh Châu buồn bã quay đầu lại, lệ hoa loạn chuyển chảy thành dòng.

Mân Sơn bà bà xót xa lòng, vịn hai tay lên đôi vai đang run rẩy của cô ta, hai hàng nhiệt lệ ứa trào ra, nhẹ lời :

- Châu nhi, ta cũng có nỗi thương tâm dằn vặt trong lòng. Bây giờ ta và ngươi tình thâm cốt nhục, hạnh phúc chung thân của ngươi ta há không quan tâm sao được ? Ngươi cho rằng La Như Long vừa rồi bị địch vây tứ phía, ta không ra tay cứu viện tức là không quan tâm đến sự sống chết của chàng ta sao ?

Thấy Hách Linh Châu khóc nức nở không lên tiếng, bà ta than nhẹ nói tiếp :

- Châu nhi, ngươi nghĩ sai rồi ! Người có thâm cừu đại hận với ta không phải là La Như Long, mà chính là Liệt Hỏa Thần Quân nằm dưới ngói mộ này ! Con người ta dù lòng dạ thế nào cũng không muốn nhìn thấy La Như Long bị cái chết phan thanh bởi độc thủ của bọn ma đầu Miêu Cương.

Hách Linh Châu chưa với hết nỗi hoài nghi, thì thào trong tiếng nức :

- Sự thực, sự phụ hầu như không ra tay cứu chàng ta, vả lại cũng ngăn cản không muốn cho Châu nhi ra tay !

Mân Sơn bà bà lắc đầu tiếp lời :

- Chớ nên trách ta, vì ta tự thừa biết một mình Ma Lão Lão cũng đã nguy ngập cho ta rồi, huống gì còn thêm bốn cao thủ kia nữa, ta dù có ba đầu sáu tay cũng không đối đầu nổi.

Bà ta gượng cười nói tiếp :

- Hơn nữa, La Như Long rơi vào tình huống hiện tại cũng đúng như điều ta đã lường trước, vậy không đáng vui mừng hay sao ?

- Cái gì ? Sự phụ lại vui mừng à ?

Hách Linh Châu ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Nếu sự phụ nói là “Vui mừng”, không phải, “May mắn” thì đúng hơn. Sự phụ đem sinh mệnh của La Như Long đổ cuộc như vậy, chứng thực sự tưởng tượng của sự phụ quá nguy hiểm.

Mân Sơn bà bà chưa muốn giải thích liền cười nhạt tiếp lời :

- Châu nhi không nên tranh biện với ta. Chúng ta tuổi tác chênh lệch quá nhiều, nhận thức cũng cách biệt nhau xa. Ta bảo đảm sẽ cứu được La Như Long ra cho ngươi, được chưa ?

- Sự phụ bảo đảm hả ? Dám hứa thật hay không ?

Mân Sơn bà bà gạt đầu trả lời :

- Ta đã định ra trước một kế “Minh đả bất quá, ám trọng hạ thủ” đánh công khai không được thì phải ra tay ngầm. Ta bảo đảm là được, ngươi cứ yên tâm chờ đợi.

Hách Linh Châu ít nhiều cũng có phần vui mừng, sự nghi lại điều gì, liền hỏi :

- Sự phụ nói gì ? Sự phụ bảo Châu nhi đợi hả ? Đợi bao lâu ?

- Nhanh nhất cũng phải mười ngày nửa tháng.

- Vì sao ?

Hách Linh Châu thoạt động nét ngọc.

Mân Sơn bà bà quá hiểu nội tâm cô ta, lại cố hỏi :

- Thế nào ? Người muốn ra tay cứu ngay thôi hả ?

- Đương nhiên ?

- Người không yên tâm hay sao ? - - Đúng vậy !

Mân Sơn bà bà cũng vui lên, mỉm cười, nói:

- Người nói thật cho ta biết, có phải người bị La Như Long bị mê hồn mà mất đi lý trí ? Hay sợ chàng ta tuổi trẻ không kìm được nổi không, chấp nhận kết hôn với Hắc Nỵu ?

Từng lời từng lời giống như mũi tên xuyên trúng vào con tim tê tái của Hách Linh Châu.

Mân Sơn bà bà dù là sư phụ mà cô ta đã nương tựa tấm thân cô quạnh của mình, nhưng chuyện liên quan đến tư tình nam nữ làm sao cô ta thổ lộ ra hết được ? Chỉ biết đỏ mặt cúi đầu e lệ.

Mân Sơn bà bà chuyển giọng khuyên nhủ:

- Châu nhi, người thật quá lo nghĩ. La Như Long có tài hoa và thiên chất dị bẩm, không hề khuất phục ai. Hiện tại bọn ma đầu Miêu Cương rắp tâm muốn lấy “Thái cực đồ”, chàng ta nếu không nói rõ nơi cất giấu tất nhiên không bị làm mê hồn. La Như Long đã còn lý trí, có được người là một trang quốc sắc thiên hương, lại là bạn đời tri kỷ lẽ nào chàng ta lại chấp nhận lấy Hắc Nỵu với nước da đen như nhọ nồi ?

Hách Linh Châu có phần mừng, lại có phần thẹn, nghe Mân Sơn bà bà nói vậy cô ta cũng có phần tin.

Nhưng cô ta vẫn phân vân hỏi :

- Theo sư phụ nói, chàng ta an toàn tuyệt đối không gặp gì hung hiểm cả hay sao ?

- Ta nghĩ vậy.

Hách Linh Châu tươi cười nói tiếp :

- Sư phụ chớ cười Châu nhi, vừa rồi sư phụ nói đợi mười ngày nữa tháng, lý do vì sao ?

Mân Sơn bà bà mỉm cười trả lời :

- Đồ ngốc ! Giả Như Chân chết, La Như Long bị bắt, người nghĩ đó không phải là chuyện kinh thiên động địa sao ?

- Sư phụ cho rằng ở tổng đàn Hồng Hoa bang sẽ tăng cường phòng thủ hay sao ?

- Không những Hồng Hoa bang tăng cường phòng thủ, mà theo ta nghĩ tất sẽ có người đột nhập Hoa Sơn để cứu La Như Long.

- Người nào lại dám liều mình phạm hiểm như vậy ?

Mân Sơn bà bà không trả lời, chỉ nói :

- Thôi vậy ! Từ ngày mai trở đi chúng ta đến Hoa Sơn để xem. Tuy nhiên ta nói rõ trước, chúng ta chỉ việc tựa vách đứng nhìn nếu có người đột nhập vào Tổng đàn, ta và người tùy cơ để ra tay cứu người, người thấy sao ?

Hách Linh Châu vỗ tay đáp :

- Sư phụ thật tuyệt ? Chỉ sợ là sư phụ không chịu nổi phong sương vũ lộ mà thôi.

- Người khỏi lo điều đó, chỉ cần người không còn hận ta nữa là ta mãn nguyện lắm rồi.

Bà ta buồn buồn quay lại nhìn mộ Liệt Hỏa Thần Quân, ánh mắt đầy vẻ lưu luyến mà cũng như oán hận.

Bỗng như sực nghĩ đến điều gì, bà ta khoa tay thị ý cho Hách Linh Châu đứng đợi một tí, thân hình vút bay đi.

Hách Linh Châu ngơ ngác nhìn, lẽ nào sư phụ phát hiện có gì khác lạ hay có người ẩn phục trong rừng ? Chỉ trong nháy mắt Mân Sơn bà bà đã quay trở lại.

Trên tay bà ta lại ôm một tảng đá xanh.

Hách Linh Châu phân vân không hiểu, muốn mở lời hỏi nhưng Mân Sơn bà bà lại xua tay, bà ta vận lực ở hai tay xoa lên mặt tảng đá.

Chớp mắt công phu, tảng đá vốn thô thiển giờ lại trở thành một tấm bia láng bóng không một vết tì.

Mân Sơn bà bà xuất chỉ vạch lên trên mặt phiến đá.

Hai hàng chữ một lớn một nhỏ hiện lên đó.

Hàng đại tự hành giữa mặt bia đá chính là “Liệt Hỏa Thần Quân chi mộ ” Hàng chữ phía dưới bên trái được viết nhỏ nhắn, với sáu chữ ” Vị vong nhân Trang Trinh lập mộ” Mọi việc hoàn tất, Mân Sơn bà bà dựng phiến đá ngay ngắn đầu ngôi mộ, than giọng đượm buồn :

- Lão quỷ, người như vậy cũng được thỏa nguyện lắm rồi đấy !

Rồi bà ta quay lại bảo :

- Châu nhi, tâm nguyện của ta đã đạt rồi, đi thôi ?

Hách Linh Châu còn nấn ná chưa đi, gượng cười nói :

- Sư phụ, như vậy sư phụ đã lấy đức báo ân, Liệt Hỏa Thần Quân cũng được vui lòng nơi chín suối, nhưng Châu nhi vẫn chưa mãn ý.

- Vì sao?

- Châu nhi cho rằng sư phụ còn có ý làm khó với Châu nhi.

- Nghiêm trọng vậy sao ?

- Đương nhiên ! Nếu sư phụ không oán trách Châu nhi, Châu nhi có hành động hơi thô lỗ.

Vừa nói, Hách Linh Châu vừa bước đến cạnh đầu mộ ...

Đứng trước bia đá, cô ta xát bàn tay lên chỗ ở giữa.

Bàn tay xát qua, bốn chữ Liệt Hỏa Thần Quân biến mất đi.

Hách Linh Châu dùng thủ chỉ khắc lên đó ba chữ khác :

“Giả Như Chân” Xong đâu vào đó, Hách Linh Châu quay người lại nở một nụ cười mãn ý.

Mân Sơn bà bà ban đầu ngạc nhiên sau đó lại đột nhiên hiểu ra, vỗ tay lên trán nói :

- Đáng chết ! Đáng Chết ! Ta mắc phải một sai lầm lớn. Châu nhi ! Người thật là một người tinh ý, cũng quá lo nghĩ về La Như Long !

46. Chương 46: Tìm Cách Cứu Giải

Hoa Sơn tọa lạc ở phía Nam huyện Hoa Âm, Thiểm Tây còn có tên là Thái Hoa Sơn.

Là một trong Ngũ nhạc của Trung Quốc, Hoa Sơn có năm đỉnh chính giữa là “Ngọc Nữ”, “Triều Dương” ở phía Đông, “Lạc Nhạn” ở phía Nam, “Liên Hoa” ở phía Tây, và ngọn “Vân Thai” nằm phía Bắc. Giống như một cảnh hoa sen nở rộ giữa tầng mây.

Dưới chân ngọn “Ngọc Nữ”, nhà cửa nối liền san sát với lối kiến trúc nguy nga hùng vĩ. Đây chính là tổng đàn của Hồng Hoa bang.

Trên đỉnh năm ngọn núi có năm ngọn cờ cao chót vót, lá cờ nền trắng viền hồng rộng đến ba trượng, ở giữa có thêu một hoa bồng màu đỏ huyết. Trên đỉnh mỗi cột cờ đều có ngọn đèn sáng rực ngày đêm tỏa chiếu khắp cả Hoa Sơn.

Phía dưới luôn có những tay cao thủ qua lại, canh tuần cả ngày lẫn đêm. Khoảng cách giữa những ngọn núi cũng có nhiều tay hảo hán công lực phi phàm canh giữ nghiêm mật.

Đúng ra mạng lưới canh giữ phòng bị nghiêm mật như vậy, tổng đàn Hoa Sơn luôn chìm trong sự yên tĩnh vắng lặng không có ai dám đột nhập vào một bước mới phải.

Nhưng sự thực không phải như vậy.

Trên ngọn “Liên Hoa phong” nằm về phía tây tổng đàn, ở đỉnh cột cờ dưới bóng tối của ngọn đèn có hai hóng người màu trắng đang nấp. Vì cùng màu sắc với lá cờ tung bay trong gió, nên không ai phát hiện ra.

Cột cờ bằng sắt trơn bóng, lại cao chót vót đến cả mười trượng, trong võ lâm hiện thời có được mấy ai có khinh công kỳ tuyệt, chỉ một cú nhún chân lại bay lên cao cả mười trượng.

Tục ngữ có câu :

” Bất như nhân ý chi sự” (chuyện xảy ra không như ý người ta nghĩ) ! Một chuyện khiến người ta khó thể tin được, lại phát sinh ở đỉnh Liên Hoa.

Hai người đó không những ẩn mình trên đỉnh cột cờ để quan sát, lại còn cười nói tự nhiên, há không phải là một quái sự sao ?

Họ không sợ bị bọn canh tuần phía dưới phát giác hay sao ?

Kỳ thực vì đỉnh “Liên Hoa” cao đến tận tầng mây, trời về đêm gió thổi rất mạnh, tiếng lá cờ bay phàn phật đã làm át đi giọng nói thầm thì của hai người.

Không nói cũng đủ biết đó chính là Mân Sơn bà bà và Hách Linh Châu.

Đêm nay là hôm thứ bảy họ thâm nhập tổng đàn Hồng Hoa bang, cũng chính là ngày thứ tám La Như Long bị bắt.

Hách Linh Châu luôn bồn chồn lo lắng, nhãn châu không hề chớp, chăm nhìn trang bên dưới núi. Hầu như tất cả mọi động tĩnh trong tổng đàn đều lọt vào trong tầm mắt của nàng.

Chú mục quan sát hồi lâu, Hách Linh Châu chợt thu hồi ánh mắt than nhẹ một tiếng.

Mân Sơn bà bà quay sang mỉm cười nói :

- Có gì phải thở than vậy ? Hắc Bạch Nộ làm gì được La Như Long đâu.

Hách Linh Châu ngẩng mặt ngọc lên nhìn màn đêm đen tối.

Từ xa xa truyền lại ba tiếng trống canh.

Trong phòng khách của tổng đàn đèn rực sáng như ban ngày, bóng người thấp thoáng. Hách Linh Châu mở lời hỏi:

- Sư phụ, hôm nay là ngày thứ bảy, thấy sư phụ vẫn có vẻ an nhàn chững như đêm nay cũng uống trắng công chứ gì ?

Mân Sơn bà bà tiếp lời :

- Châu nhi, ta đã nói trước, muốn cứu La Như Long thoát hiểm ít nhất cũng phải mười ngày nữa tháng mà !

Bà ta chỉ xuống trang viện nói tiếp :

- Người xem kia, không những người ta canh phòng cẩn mật, nếu ta ra tay không đúng lúc sẽ làm cho họ càng đề cao cảnh giác. Lại còn với tài nghệ như chúng ta nếu muốn rút khỏi Thái Hoa sơn một cách an toàn sợ rằng không phải dễ.

Hách Linh Châu lắc đầu đáp :

- Muốn bọn ma đầu hoàn toàn không phòng bị thì biết đến ngày nào mới có được ?

- Người đừng nhiều lời nữa, nếu ta đoán không sai nội trong hai ba hôm nữa sẽ có thời cơ hành động.

Hách Linh Châu bồng kinh ngạc kêu lên :

- Sư phụ, sư phụ nhìn kìa ...

- Nhìn gì ?

- ở gian phòng giam cầm La Như Long có người bước vào, người đó có phải là Trương phó tổng đàn chủ không ?

Mân Sơn bà bà nhìn thấy rất rõ, gật đầu đáp:

- Đúng vậy, người thấy hẳn cầm cây roi trong tay, dám chắc muốn nghiêm hình bức cung đấy.

Hách Linh Châu như muốn hoảng loạn tay chân, thốt lên :

- Biết làm thế nào ? Biết làm thế nào ? Long ca ca e phải chịu đòn roi vọt cực hình ...

Mân Sơn bà bà đưa tay lên miệng bảo :

- Người tốt nhất nên nói nhỏ một tí, làm động đến bọn cao thủ canh tuần thì hỏng sự mất !

Cô ta lắc đầu nói :

- La Như Long tính khí cuồng ngạo, chịu đựng đòn roi vọt đâu có đến nỗi gì ?

Hướng gì người đó là Vân ca ca, huynh đệ cùng huyết thống với chàng.

Mân Sơn bà bà trầm giọng quát :

- Bình tĩnh yên lặng, chúng ta quan sát kỹ tình hình rồi hành động mới được.

Tổng đàn Hồng Hoa bang vốn là một tự viện nguy nga hùng vĩ. Bọn ma đầu Miêu Cương đã chọn lấy địa hình phong thủy của Hoa Sơn chiếm cứ tự viện, tự ý đập phá rồi xây dựng thành tổng đàn ngày nay.

Trước chánh môn có bức hoành sơn son thiếp vàng lóng lánh được khắc năm chữ lớn :

“Tổng đàn Hồng Hoa bang” Dưới ánh sáng ngọn đèn tỏa chiếu, có hơn mười tay đại hán vận y hiệu qua lại canh gác.

Phía sau quảng trường trong chánh môn chính là Đại hùng bảo điện.

Đại hùng bảo điện giờ đây đã biến thành phòng khách. Người của Hồng Hoa bang vốn không lin quỷ thần, họ đã đem toàn bộ tượng phật trong bảo điện lùa xuống dưới vực sâu.

Điều khiến người ta đáng chú ý nhất là ở bức tường đối diện cửa ra vào có treo một tấm phong rộng đến mấy mươi xích, trên tấm phong thêu một hoa hồng rực rỡ.

Sau hậu viện là đình đài lầu các nối liền nhau.

La Như Long sau khi bắt đã được bố trí trong căn phòng phía tây, đây cũng là Hắc Bạch Nựu có ý đồ bất lương đối với chàng.

Căn phòng này đầy đủ mọi tiện nghi, trông rất hoa lệ.

Từ khi bị bắt đến nay, La Như Long không chịu nói ra nơi cất giấu “Thái cực đồ” và những bộ sử sách, bởi vậy bọn ma đầu không hạ độc thủ đối với chàng, cũng không dùng mê hồn dược để chàng mất đi lý trí.

Trong những ngày giam cầm La Như Long, bọn ma đầu Miêu Cương dùng mọi cách để khai thác. Cũng không thể xoay chuyển được ý chí sắt đá của chàng. Hắc Bạch Nựu cũng sử dụng đủ diệu kế, chàng vẫn một mực lắc đầu không nói.

Ma Lão Lão đã nổi cơn thịnh nộ, theo chủ ý của bà ta, “Thái cực đồ” cũng không cần, bảy bộ sử sách cũng chẳng trông mong. Bà ta muốn thưởng cho La Như Long một viên mê hồn dược, hoặc tổng cho chàng một chưởng để đưa chàng sớm về Tây thiên.

Ý kiến đó Trương Quyền rất tán đồng. La Như Vân mất đi lý trí, biến thành một tên tiểu nhân hiếu sắc, gian xảo quỷ quyệt. Hẳn thấy sắp bị mất đi Hắc Nựu, mà Bạch Nựu dường như cũng nghiêng lòng thương yêu La Như Long, bởi vậy hẳn hận La Như Long không chết cho khuất mắt.

Hắc Bạch Nỵ muốn dùng mỹ nhân kế để quyến rũ và chế phục La Như Long.

Chỉ cần biết được “Thái cực đồ” và những sử sách ở chỗ nào, khi đó tặng cho chàng một viên ” Xuất hư hoàn ” cũng không muộn !

La Như Long nằm giữa hai phái tương đồng, vẫn sống bình an vô sự.

Nếu nói bình an, chàng thật sự rất bình an.

Còn nói thoải mái ? Chàng cũng chưa hẳn thoải mái !

Trong phòng giam có một thanh sắt to dài năm xích, hai đầu tròn, hai tay La Như Long dang ra buộc vào thanh sắc đó khiến cho chàng không thể động chiến được.

Nhưng đôi chân chàng vẫn được tự do bởi chàng có thể đi dạo quanh trong căn phòng, đành nằm nghỉ dưỡng thần.

Ngày ba bữa có người đưa cơm vào trong, khi nằm ngủ cũng được người ta đắp chăn. Trước cửa phòng có người canh gác ngày đêm.

La Như Long chịu cảnh như vậy qua tám ngày trời !

Điều khiến La Như Long lúng túng sượng sùng nhất là Hắc Bạch Nỵ đã dùng mọi lực để quyến rũ với những thủ thuật tinh đời trường trải. Chàng cảm thấy rằng mình quá ít kinh nghiệm, định lực bất túc, mà Hắc Bạch Nỵ là những yêu nữ thâm tặc. Nhiều lúc chàng phải đỏ mặt tía tai dở khóc dở cười.

La Như Long không ngờ rằng ở đỉnh Liên Hoa, sau mỗi độ đêm về lại có bốn ánh mắt đang từng phút từng giây theo dõi mình. Chàng tuy luôn nhớ nhung Hách Linh Châu nhưng mỗi đêm khi nghĩ đến cái chết của Liệt Hỏa Thần Quân, nghĩ đến Mân Sơn bà bà thấy người lâm nạn không cứu, trong lòng lại trở lên sự hận thù.

La Như Long cho rằng bất kể Mân Sơn bà bà và Liệt Hỏa Thần Quân có thâm cừu đại oán gì, khi thấy sự bất bình phải bạt đao tương trợ. Năm đại ma đầu vây đánh Liệt Hỏa Thần Quân, Mân Sơn bà bà lại khoanh tay đứng nhìn, tâm địa bà ta há không độc địa sao ? Như vậy thì đâu là anh hùng hảo hán, còn đâu là cao nhân ẩn thế ?

Vì có suy nghĩ như vậy nên chàng không mong gì Mân Sơn bà bà ra tay cứu mình.

La Như Long nghĩ rằng nếu muốn thoát hiểm, trước hết phải hạ độc thủ trên người Hắc Bạch Nỵ.

Nhưng chàng không tìm ra một kế sách gì thỏa đáng để hành động. Nếu cú đầu khuất phục hai yêu nữ này để cầu tình là một điều không thể làm được.

Vì La Như Long là con người thuần phác, với hành động dâm dăng của Hắc Bạch Nỵ, chàng lúng túng không biết ứng phó thế nào ?

Hôm nay không có kế sách gì để nhằm vào Hắc Bạch Nỵ hạ độc thủ được, nghe tiếng trống điểm canh ba, La Như Long thở dài một hơi, trầm nghĩ :

“Ngày thứ tám trôi qua, tâm lực cũng đều lụy nên nghĩ để ngày mai ứng phó ...” Chàng gượng một nụ cười đầy vẻ tự tin bước đến cạnh giường ...

La Như Long vừa ngồi xuống, từ ngoài cửa đã có tiếng bước chân vọng vào ...

Nghe tiếng bước chân chàng đã quá ngán ngẫm. Lúc này biết có người vào phòng chàng liền ngoảnh mặt nhìn sang bức tranh treo ở tường, không thêm nói năng cũng chẳng quay đầu lại.

Nhân vật vừa bước vào phòng đó chính phó tổng đàn chủ Trương Quyền.

Trương Quyền - La Như Vân sau khi bị uống “Xuất hư hoàn” đã mất đi lý trí quên tất những chuyện quá khứ. Hắn theo Lão Lão, học thành nhất thân võ công kỳ tuyệt, luôn quán quít với Hắc Bạch Nỵ, hùm hét rồng uy, duy chỉ phục tùng theo lời Ma Lão Lão.

Phu tùy thê quý, hắn cũng được phong làm phó tổng đàn chủ của Hồng Hoa bang.

Trên danh nghĩa hấn và Bạch Nỵu đã kết định phu thê. Thực ra hấn cùng ăn ở chung đụng với Hắc Bạch Nỵu.

Một ngày đắc sủng, ngoài Ma Lão Lão ra, bất cứ người nào hấn cũng chẳng coi ra gì.

Bây giờ lại có thêm La Như Long, hấn há cứ để người khác làm lung lay chức vị phó tổng đàn chủ sao ? Há cam tâm để người khác đoạt lấy ái tình từ Hắc Bạch Nỵu sao ?

Bởi vậy La Như Long giống như một cái gai nhọn găm trong lòng cần phải nhổ ngay cho bằng được !

Vào canh ba hấn cầm cây roi bước vào phòng La Như Long, đương nhiên nhằm có ý đồ rất độc ác.

Thấy La Như Long tỏ thái độ ngạo mạn, Trương Quyền đã lộn can hỏa, nộ khí xung lên tận não.

Nhưng hấn đã giằng cơn nộ hỏa lại, vì có một ý đồ độc ác chưa thực hiện.

Trương Quyền giấu cây roi sau lưng, giả bộ chấp hai tay phía sau có vẻ thư thái, ném một nụ cười nói :

- La Như Long, ta đến thăm khách vốn không đón mời, được chứ ?

Nghe tiếng đủ biết người rồi, La Như Long bị giam ở đây tám ngày, Trương Quyền không thấy bèn mắng đến. Chàng không đề phòng Trương Quyền ẩn tàng họa tâm, bèn quay đầu lại.

Bất giác trên nét mặt chàng toát lên vẻ kinh ngạc sắc mặt biến đổi không ngừng, vẫn ngồi lặng thinh.

Trương Quyền thấy vậy thầm mừng, liền giấu cây roi trong tay áo, bước tới nói :

- Người không nhìn nhận ca ca La Như Vân này sao ?

Câu hỏi cất lên đột ngột làm La Như Long phát run.

Chàng không biết trả lời thế nào mới được, bèn im lặng không nói.

Trương Quyền bước lên một bước nữa, đứng cạnh bên chàng dụ giọng :

- Ngu huynh uống “Xuất hư hoàn” làm quên đi mọi chuyện quá khứ. Mỗi ngày chỉ đến hai giờ Tý và Ngọ là thần trí tỉnh lại như lúc này đây. Nay vào giờ Tý ta đến cứu đệ đệ thoát hiểm.

- A ... Thật sao ?

La Như Long không hiểu tính nết của “Xuất hư hoàn” như thế nào cả, nghe vậy sao không tin được !

Chàng mừng quá liền nhổm người dậy, kêu lên :

- Huynh nói thật chứ ? Không dối đệ đệ ư ?

- Lừa dối đệ làm gì ? Nếu không thì việc gì đem hôm huynh phải mò đến đây ?

La Như Long vội đưa người ra giục :

- Nhanh, nhanh ! Thần trí huynh đang tỉnh lại, nhanh cỡi trời để chúng ta trốn khỏi nơi quỷ này rồi nói sau.

Nhất thân công lực của La Như Long, Trương Quyền đâu thể không biết ? Thanh sắt đó đâu để gì tùy tiện mở ra ? Hấn đứng lặng người trong giây lát.

47. Chương 47: Đòn Roi Oan Nghiệt

Trương Quyền tuy chỉ thoáng qua phút giây trầm mặc ngăn ngủi nhưng không thể thoát qua khỏi ánh mắt La Như Long.

Chàng vẫn không nảy sinh ý nghi ngờ, mặc nhiên trầm nghĩ :

” Sao vậy ?

Chưa đến lúc hành động, hay ca ca còn nổi khổ tâm gì khác chẳng ?

Trương Quyền cũng thật tinh ranh, sợ âm mưu bị lộ, bèn cố gượng cười xua tay nói:

- Khoan đã, trước hết huynh muốn hỏi đệ, sau khi huynh thả đệ đi, ma đầu Miêu Cương nhất định sẽ không tha cho huynh, biết làm sao ?

La Như Long không hề do dự, đáp :

- Lẽ nào ca ca không dự định trốn cùng đệ đệ ?

Trương Quyền cố giả giọng than vãn :

- Mỗi lần vào giờ Tý, Ngộ thần trí tỉnh lại, huynh đau khổ vô cùng. Nhiều lúc muốn trốn đi nhưng ác thay đã bị uống “Xuất hư hoàn ” không tìm ra thuốc giải. Dù lúc này có trốn thoát được qua khỏi giờ Tý giờ Ngộ thần trí huynh vẫn bị mê muội lại.

- Vâng ! Vậy làm sao ?

Trương Quyền gương cười tiếp lời :

- Đó chính là nguyên nhân mà huynh không thoát khỏi được nơi này. Đệ đệ, giờ huynh nghĩ ra được một biện pháp để giải quyết, đệ đệ xem có cứu huynh được hay không?

- Thế nào ? Đệ cứu huynh à ?

La Như Long ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Đệ làm sao lại cứu huynh được ?

Trương Quyền khéo lời :

- Bọn họ để toàn tâm toàn ý vào “Thái cực đồ”. Ma Lão Lão nói chỉ cần đệ giao “Thái cực đồ” ra, bà ta sẽ thả hai huynh đệ ra khỏi Hồng Hoa bang.

- Thật không ?

- Đương nhiên thật !

- Lỡ bà ta thay đổi ý thì sao ?

La Như Long có phần không tin.

- Ma Lão Lão tuy là một nữ ma đầu, nhưng bà ta rất giữ lòng tin.

Trương Quyền thêm vào.

La Như Long không phải hoài nghi lời của Trương Quyền có vấn đề mà hoài nghi ở Ma Lão Lão. Nếu bà ta lừa lấy được “Thái cực đồ ”, lật lọng không đưa thuốc giải ra thì biết tính sao ?

Cuối cùng chàng đã định ra một chủ ý, bèn uốn người ra, mỉm cười nói :

- Ca ca, trước hết hãy mở thanh sắt này cho đệ, chỉ nội trong hai ngày đệ sẽ giao “Thái cực đồ” ra ngay !

Trương Quyền giả vờ đưa tay lên ấn trên hai đầu thanh sắt hỏi giọng vẻ lo lắng :

- Nội trong hai ngày đệ thật sự đưa “Thái cực đồ” ra hả ?

- Đương nhiên !

- Đệ đệ bỏ “Thái cực đồ” ở nơi nào ?

- Đệ ở đào ...

La Như Long vốn muốn nói thẳng ra, nhưng phát giác Trương Quyền không có ý mở giáo dây. Hơn nữa ở đây tai vách mạch rừng, ngoài cửa có người canh chừng chàng phải chú ý đề phòng mới được.

Trương Quyền cho rằng La Như Long đã trúng kế, tuổi trẻ dễ lừa, bèn cười vẻ thân thiết hỏi tiếp :

- Đào gì ? Đệ sao phải áp a á ứng vậy ?

La Như Long nảy sinh nghi niệm, muốn chứng thực rõ ràng, chàng mỉm cười nói:

- Huynh cứ cởi dây ra rồi đệ nói cũng không muộn !

Trương Quyền nghe vậy thẳm nhíếc mắt:

“Đồ tinh ranh ! ” Để cho La Như Long khỏi hồ nghi, quả nhiên hắn đưa tay nỡ dây.

Miệng vẫn hỏi :

- Đào gì ? Sao đệ không nói rõ ra để ca ca được yên tâm?

La Như Long nhìn trên tay hắn, trầm ngâm suy nghĩ không trả lời.

Trương Quyền giả đưa tay lần mò trên đầu thanh sắt, hỏi tiếp :

- Bấy bộ sử sách cũng cất giấu cùng chỗ với “Thái cực đồ” luôn sao ?

Đề cập đến sử sách, La Như Long trở dậy hoài nghi càng lớn.

Nếu người này thật sự là La Như Vân thần trí hồi tỉnh, thì phải nhanh tìm cách cứu chàng thoát hiểm mới được. Hỏi đến “Thái cực đồ” là vì có liên quan đến cầu lấy thuốc giải, đằng này lại hỏi về những bộ sử sách mục đích vì sao ?

Vì muốn chứng thực thêm một lần nữa, chàng cố nỡ nụ cười nói :

- Ca ca huynh nhầm rồi !

- Huynh nhầm gì ?

Trương Quyền sững sốt thốt lên.

- Sợi dây trói này dùng tay không thể mở được, cần phải dùng dao để cắt mới ra !

Trương Quyền không để ý đồ bị lộ tẩy, liền gạt đầu cười khéo léo tiếp lời :

- Trong lúc bối rối huynh quên dùng dao mất ! Đệ cứ nói “Thái cực đồ” cất ở đào gì ? Huynh thật sự không yên tâm chút nào !

La Như Long cười nhạt :

- Nếu đệ không muốn nói nơi cất giấu “Thái cực đồ” ra, huynh sẽ không chịu cởi dây chứ gì?

Trương Quyền sợ lộ tẩy, vội nói :

- Đâu có, đâu có, huynh đệ mình cách biệt lâu năm, đệ đặt nỗi hoài nghi quá lớn, kể cả ca ca cũng không tin hay sao ?

La Như Long hừ một tiếng, nặng lời :

- Tôi tin ca ca của tôi, nhưng không tin phó tổng đàn chủ tự tác thông minh.

Trương Quyền cố nén cơn phẫn nộ hỏi :

- Đệ có ý hoài nghi huynh hả ?

La Như Long gắt giọng :

- Phó tổng đàn chủ, ông chớ cho rằng mình là thông minh tuyệt thế, rắp tâm muốn giở trò đối với người khác. Ông nếu thật sự là Vân ca ca đến đây để cứu tôi thì xin hãy cởi trói cho tôi trước rồi có gì tâm sự sau, không được hả ?

Không được thực hiện mưu đồ, Trương Quyền chỉ việc án theo ý định đã quyết để hành động. Tuy đã hết sức phần nộ, nhưng hắn vẫn cười hì hì nói :

- Bất kể người nghĩ thế nào, xin người trước hết hãy nói rõ địa điểm cất giấu “Thái cực đồ ” được không chứ ?

La Như Long như không còn gì để nói nữa, ngạo nghễ ngừng đầu nhìn.

Không nhẫn nhịn nổi, Trương Quyền quát:

- Người cầm hả ?

La Như Long vẫn im lặng.

Trương Quyền tức giận vung tay.

“Vút” Không một chút đề phòng, La Như Long bị ném ngay một đòn roi, ở cổ nổi lên một lần roi, máu tươm ra.

Trương Quyền không nường tay quát hỏi:

- Người nói hay không ?

Thấy La Như Long vẫn đứng sừng sững không hé môi, Trương Quyền nổi cơn thịnh nộ, vung roi tiếp.

Ngọn roi vút tới tấp lên trên người La Như Long, từng dòng máu rướm ra không ngớt.

La Như Long không né tránh cũng không thốt lên một lời nào. Mặc cho ngọn roi xé thịt rách da, chàng vẫn nghiêng rặng chịu đựng.

Trong lòng luôn niệm một điều :

“Đánh đi ! Chính tay ca ca hạ thủ đánh chết ta cũng cam lòng.” Từng ngọn roi cứ quật vào đầu, vào người chàng.

Áo quần rách toang, da thịt nát nhừ, máu chảy đỏ cả người.

La Như Long vẫn nhắm mắt nghiêng rặng, nhận những đòn roi oan nghiệt !

Hách Linh Châu thấy La Như Long chịu cực hình dã man, lòng cô cũng chịu nỗi đau không kém, ruột gan đứt lìa. Cô ôm chặt Mân Sơn bà bà thất thanh kêu lên :

- Sự phụ xem kìa, chàng ta sao đứng chết một chỗ không tránh đòn roi.

Mân Sơn bà bà giữ chặt Hách Linh Châu, sợ cô ta không nén nổi cơn căm phẫn rồi gây họa. Bà ta ngưng thần quan sát chột đánh nhẹ cùi chõ, nhỏ giọng nói vội :

- Châu nhi không nên hoảng hốt. Người xem kìa, bên đó có người đến !

- Có người hả ? Ai vậy ? Ai ...

- Họ không phải là Hắc Bạch Nỵu đó sao ? Để theo dõi tiếp xem thế nào ?

Hai người vừa xuất hiện quả nhiên chính Hắc Bạch Nỵu.

Lúc này tiếng trống đã điểm canh tư !

Họ chạy đến rất nhanh, Bạch Nỵu bay vào phòng trước, quát lớn :

- Trương Quyền, huynh làm vì vậy ?

Trương Quyền vẫn không ngừng tay ngọn roi cứ nhằm vào người La Như Long mà quất.

Thân hình La Như Long không sót một chỗ nào da thịt còn lành lặn, toàn thân giống như một người máu.

Chân vẫn đứng nguyên một chỗ không hề nhích động Bạch Nỵu thấy ngọn roi tiếp vung lên, liền hét một tiếng phóng người tới vung tay đón lấy.

Trương Quyền liền nhảy người sang bên phải, cây roi trên tay bị Bạch Nỵu đoạt mất.

Bạch Nỵu vung roi lên.

“Vút” “Bốp!” Trương Quyền lãnh ngay một đòn roi. Hấn kinh hãi kêu lên :

- Bạch Nỵu, nàng sao lại đánh ta ?

Bạch Nỵu tức giận không nói không rằng “Vút vút vút ...” quất tiếp ba đường roi.

Trương quyền phát giác tình huống không ổn, miệng thì kêu la, thân hình lại lướt nhanh để tránh đòn roi vô tình.

Trương Quyền thân thủ không phải tầm thường, thấy Bạch Nữ xung động can hỏa, hấn không dám nấn ná trong phòng, liền nhắm vào kẻ hở giữa các đường roi lách người bay ra cửa.

Nhưng không ngờ, Hắc Nữ còn đứng ngoài cửa, thấy Trương Quyền đâm đầu lao ra, thị vung tay tả hữu ...

“Bốp bốp ” hai tiếng chua chát phát lên.

Trương Quyền không ngờ Hắc Nữ lại ra tay đánh mình, mặt bị lãnh hai bạt tai đau điếng.

Không chuồn ra cửa được, hấn lùi lại trong phòng.

“Bốp”, lưng hấn bị ném một đòn roi làm giãy nảy người.

Hấn đánh người ta thì cảm thấy hứng thú, khi bị ném đòn roi của người khác thì mới biết là đau thấu ruột thấu gan. Sở Bạch Nữ vung roi tiếp, hấn vội bay người nép sau lưng La Như Long, lấy La Như Long làm bình phong đỡ đạn.

Bạch Nữ ngừng tay, quay lại bảo Hắc Nữ :

- Muội muội, làm theo ý định của ta đã quyết vừa rồi, đưa La Như Long lên lầu đi !

Đêm nay chúng ta cùng hoan lạc phóng đảng để Trương Quyền mở mắt mà nhìn.

Hắc Nữ thực hiện theo ngay, liền gọi :

“Tỳ nữ đâu ”?

Tức thì có ba tỳ nữ bước vào đứng cạnh La Như Long.

Hắc Nữ xuất thủ chỉ điểm mê huyết trên người La Như Long, dùng dao cắt dây cởi trói, rồi bảo ba tỳ nữ đem chàng đi.

Ra khỏi cửa, Hắc Nữ quay lại ném nhìn Trương Quyền một cái ra vẻ thị uy, đoạn cười lả lướt nói với Bạch Nữ :

- Tỷ tỷ, đi ! Tỷ tỷ không sợ tiểu muội chiếm phần trước hả ?

Bạch Nữ gạt đầu, hậm hực ném cây roi vào mặt Trương Quyền mắng nhiếc :

- Đồ thứ lòng lang dạ sói, đêm nay tỷ muội ta cùng chung chăn chung gối với La Như Long ngươi muốn đến xem thì cứ đến !

Dứt lời, thị liền ngoáy người đi ra.

Từ xa xa, tiếng cười và tiếng chửi rửa Hắc Bạch Nữ vọng lại.

Chỉ còn một mình Trương Quyền trong phòng đứng thẫn thờ ngóng theo.

Thấy cảnh trường ban đầu như vậy, Hách Linh Châu thầm mừng. Nhưng sau đó cô ta lại thấp thỏm lo hoảng vội hỏi :

- Sư phụ thôi rồi, biết làm sao ? Họ khổng chế huyết đạo La Như Long và đem đi rồi.

- Bảo ta làm sao bây giờ?

Hách Linh Châu nói trong hơi thở :

- Ai biết hai yêu nữ đó làm trò quỷ gì ? Chúng ta phải tìm một chỗ khác để theo dõi cho rõ mới được nếu không thì ...

- Nếu không thì sao ?

- Thì ...

Hách Linh Châu ngậm ngừ cả buổi vẫn không nói ra được, đưa tay đấm Mân Sơn bà bà một cái vùng vằng:

- Sự phụ thật đáng ghét ?

Mân Sơn bà bà mỉm cười, nhìn vàng trắng treo trên đỉnh đầu nói :

- Châu nhi, người không nên quá lo lắng. La Như Long đêm nay bị đánh bầm người, hai con yêu nữ đó dù có gỡ trò yêu tặc cũng chẳng làm gì được. Giờ đã quá canh tư, chúng ta nên về nghỉ. Tối mai tiếp tìm một địa thế tốt hơn để quan sát mọi động tĩnh mới được !

Hách Linh Châu sợ La Như Long bị họ đăm mê hoặc gỡ trò yêu tặc, lắc đầu nói :

- Sự phụ trở về trước đi, Châu nhi phải xem cho tường tận mới được.

Cô ta định bay người xuống nhưng Mân Sơn bà bà vội ngăn cản, bảo :

- Châu nhi không được động đây !

Hách Linh Châu ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại không được động đây ?

Mân Sơn bà bà lắng tai nghe chốc lát, nói:

- Người nghe xem, dưới núi có người lên, thân thủ người này quả thật bất phàm.

- Có phải họ tìm đến La Như Long không?

Hách tinh Châu mừng rỡ nói :

- Sự phụ đoán không sai, nếu thật sự có người đột nhập vào tổng đàn, chúng ta lợi dụng lúc hỗn loạn để tìm cơ hội ra tay !

- Nói bậy họ bay lên đỉnh Liên Hoa cơ mà ?

Quả nhiên không sai, có hai người đang bay lên đỉnh Liên Hoa, thể nhanh phàm tốc, chỉ trong nháy mắt đã đến đỉnh. Đó là hai tay đại hán hùng hổ đầu trùm khăn đen.

Vừa lên tới đỉnh hành động của họ chẳng lén lút gì cùng hô lớn :

- Ma đầu Miêu Cương, bọn người đến ngày tận thế rồi ! Ha ha !

Trong tiếng quát, hai người cùng vút bay đi như cánh đại bàng nhắm thẳng về phía tổng đàn.

Tiếng quát của họ làm kinh động đến những tay cao thủ canh tuần, cả bọn hét lên và lao đuổi theo.

Hai tay đại hán sau khi bay vòng qua trên đỉnh tổng đàn một lượt lại biến mất về hướng nam.

Bọn cao thủ canh tuần đâu chịu tha cho những ai đến quấy rối tổng đàn, tiếng quát tháo vang dội, có mười hai tên lao đuổi theo.

Từ đỉnh Vân Thai phía Bắc đột ngột xuất hiện liền bốn bóng người.

Họ cũng nhất tề la hét rồi bay thẳng đến phía tổng đàn.

Hắn là bốn người mang theo được vật dẫn hỏa, đồng loạt lem xuống đỉnh của những phòng ốc ở tổng đàn.

Ngọn lửa bốc lên cháy dữ dội.

Trong cơn hỗn loạn cả bốn người cùng bay mất về hướng Tây.

- Bắt lấy nó lại !

Có hơn mười cao thủ Hồng Hoa bang phóng người truy đuổi theo.

Tiếp đó, từ trên đỉnh Triều Dương xuất hiện tiếp bảy người che mặt bay đến phía tổng đàn, họ cùng tung được vật dẫn hỏa xuống rồi cười ha hả thoát về hướng Nam.

Lại có chín người nữa xuất hiện ở đỉnh Lạc Nhạn. Cuộc hỗn loạn làm kinh động đến Ma Lão Lão, bà ta phi thân ra khỏi phòng, vung tay hét lớn :

- Không được kinh hoảng, cẩn thận giữ tên La Như Long mới được !

Bà ta chưa dứt lời, chín bóng người đó đã bay tới quất :

- Xem chưởng !

Chưởng phong tống ra ào ào.

Ma Lão Lão giương chưởng nghênh tiếp, “rầm ...” một tiếng nổ dậy trời.

Tiếp xong chưởng, đất đá bay mù mịt, những bóng người như quỷ mị đó biến đâu mất.

Mân Sơn bà bà thấy cơ hội vậy liền giục vội :

- Châu nhi, đến lúc ra tay rồi ? Người sao lại thờ thẩn vậy ?

Bà ta liền nắm tay Hách Linh Châu, cả hai cùng bung người bay vào cuộc hỗn loạn.

48. Chương 48: Tử Lý Đào Sinh

Hách Linh Châu trong lúc cấp hoảng bị Mân Sơn bà bà kéo bay xuống đỉnh Liên Hoa. Cô ta vội hỏi :

- Sư phụ, sư phụ muốn đem Châu nhi đi cứu La Như Long hay sao ?

- Ừm ! Đây chính là cơ hội tốt, nếu qua đi sợ rằng sẽ không có nữa đâu.

Hai người lao đến phía tổng đàn.

Hách Linh Châu nghe nói đi cứu La Như Long, tinh thần phấn chấn hẳn lên hỏi tiếp :

- Toán người vừa rồi đến gây đại náo tổng đàn không biết nhằm mục đích gì, có phải cũng muốn cứu La Như Long hay không nhỉ ?

Mân Sơn bà bà trầm ngâm giây lát trả lời:

- Chắc là vậy nhưng cũng có thể còn nguyên nhân khác nữa !

Hách Linh Châu trong lòng hoàn hỷ, nhưng chợt hỏi :

- Sư phụ có biết lai lịch của họ không ?

- Nhận không ra.

Hách Linh Châu băn khoăn hỏi tiếp :

- Lỡ ra họ cứu La Như Long đi rồi, chúng ta không hỏng tay sao ?

Mân Sơn bà bà hừ một tiếng nói :

- Đâu dễ dàng như vậy được ? Giả như có bất cứ người nào đến Hoa Sơn cứu được người, chúng ta việc gì phải nhọc công thế này?

Hách Linh Châu vẫn hỏi giọng hồ nghi :

- Sư phụ nói họ không cứu được người à ?

Mân Sơn bà bà đánh mắt nhìn cô ta một cái, mắng nhẹ :

- Người hôm nay sao cứ hỏi loanh quanh vậy? Lẽ nào người quên rồi, thực lực đương kim có bang phái nào có thể đối đầu với Hồng Hoa bang nổi không ? Ta phán một câu không mấy thuận tai, đêm nay những người đó không bỏ mạng tại trận là vận may lắm rồi, nói chi đến chuyện cứu được La Như Long ?

Hách Linh Châu hoang mang hỏi :

- Sư phụ, vậy chúng ta ...

Nói được dường ấy cô ta lại lặng thinh.

Mân Sơn bà bà thấu hiểu tâm trạng cô ta, liền tiếp lời :

- Chúng ta tuy không đối diện đương đầu nổi với Ma Lão Lão, nhưng chúng ta biết nắm bắt được thời cơ để hành động. Ha ha ! Chẳng những bốn phó tổng đàn chủ, mà mười phó tổng đàn chủ cũng không chịu nổi với Mân Sơn bà bà này!

- Thì ra kế hoạch sư phụ là như vậy à ?

Mân Sơn bà bà cười dịu :

- Lẽ nào không đúng ?

- Đúng, đúng, rất tuyệt diệu !

Lúc này hai người đã đến phía cửa sau tổng đàn. Vì trong nội viện lửa cháy sáng rực, khi họ đến gần cảm thấy nóng bức.

Hách Linh Châu trong lòng thầm niệm nơi giam giữ La Như Long không bị ngọn lửa bén cháy.

Chợt có một luồng khí nóng bật đến, khiến cho bọn họ ngột thở sặc sụa, nước mắt chảy dài.

Hách Linh Châu vội lấy tay bưng miệng kéo sợ bị sặc tiếp, chợt nghe Mân Sơn bà bà nói:

- Châu nhi, người có thể tìm ra được nơi giam giữ La Như Long không ?

Hách Linh Châu không dám buông tay ra, đáp :

- Châu nhi biết rất rõ tin rằng trong luồng khói nồng nặc này cũng không tìm sai, sư phụ yên tâm !

- Vậy thì tốt, chúng ta tiến vào nhanh đi.

Hách Linh Châu liền tung người lao vào nội viện, Mân Sơn bà bà bám theo cô ta.

Lúc này chúng đồ của Hồng Hoa bang đang dập lửa đối địch. Đây chính là cơ hội tốt cho hai người. Họ không ngờ đột nhập vào khuê phòng của Hắc Nộ lại dễ dàng như vậy. Hách Linh Châu bước đến sát nhẹ vén rèm lên, không khỏi thốt lên thành tiếng, thì ra trong phòng trừ La Như Long ra không có thêm một ai khác. Cô ta bước vội vào phòng ôm xúc La Như Long lên, lòng vui mừng khôn xiết.

Hách Linh Châu định bước ra cửa bỗng nghe tiếng quát từ ngoài cửa :

- Người nào lại dám đột nhập vào trọng địa của Hồng Hoa bang ? Cầu tử nào gan thật !

Hách Linh Châu nghe vậy thẫn thờ lên :

” Hồng rồi ! ”. Chưa kịp suy nghĩ gì, thì người đó đã bay vào phòng.

Hách Linh Châu trợn to đôi mắt nhìn, kinh hoảng ” A ” lên một tiếng, nói :

- Thì ra là huynh ...

Người đó không phải là ai khác mà chính là phó tổng đàn chủ Trương Quyền.

Hắn ta là phó tổng đàn chủ, lúc này đã không đứng ra kháng cự địch, lại không đốc thúc thuộc hạ cứu hỏa, mà lại mò đến khuê phòng này, thật khiến cho người ta khó hiểu.

Thực ra trong lòng hắn đang bị ngọn lửa ghen thiêu đốt mỗi lúc một dữ dội. Hắn quyết cùng một phen sống chết với La Như Long.

Hơn nữa vừa rồi bị Hắc Bạch Nộ đánh, làm cho hắn trở lên hận thù quá sâu.

Vì rắp tâm muốn tranh đoạt, hắn không những dẹp đi chuyện đối địch sang một bên, mà thậm chí lúc này nếu Hắc Bạch Nộ ra tay ngăn cản hắn cũng quyết không chừa.

Trong lúc nộ khí xung lên, hắn muốn tung một chưởng để kết liễu sinh mệnh của La Như Long. Không ngờ khi thấy đến Hách Linh Châu đẹp như một vì tiên, sự oán hận trong lòng hắn liền tan biến đâu mất.

Ngọn lửa dục vọng cuộn cuộn trở dậy, hắn ném ánh mắt thèm thuồng nhìn Hách Linh Châu, phá lên một tràng cười cuồng vọng nói :

- Cô nương, nàng ...

Trương Quyền áp sát đến Hách Linh Châu như muốn vồ lấy ăn tươi nuốt sống cô ta.

Hách Linh Châu phát run, nhưng không hẳn là sợ hãi ta.

Dù về võ công cô ta không thắng nổi Trương Quyền, nhưng cũng không đến nỗi thất bại. Nếu cô ta ra tay trong lúc không phòng bị, Trương Quyền chắc chắn sẽ chết ngay ?

Nhưng cô ta sao lại không ra tay mà phát run ?

Vì cô ta nghĩ rằng Trương Quyền vẫn là La Như Vân từ hình dạng cho đến cử chỉ nói năng không có gì thay đổi. Duy chỉ có một điều khác là mất đi ý thức, vậy cô taỡ nào hạ độc thủ được?

Nhân vậy, lúc này Hách Linh Châu chịu sự lăng nhục, kiềm chế cơn phẫn nộ ôm La Như Long lùi dần ra phía cửa.

Trương Quyền tức giận nghiêng răng chỉ vào La Như Long, nói - Cô nương cũng yêu tên tiểu cẩu này à ?

Lập tức sát cơ bùng bùng trời dậy, hấn xuất ngay một chưởng đánh thẳng tới đỉnh đầu La Như Long.

Chưởng đó Trương Quyền đã vận đến mười thành chân lực, cự ly giữa song phương lại rất gần, nếu bị trúng chưởng há không vỡ đầu sao được?

Chính trong lúc tính mệnh như ngàn cân treo kẽ tóc này, đột nhiên có một tiếng quát :

- Người dám hử ?

Chỉ thấy một bóng trắng loáng qua, cánh tay phải của Trương Quyền theo bóng trắng đó đứt lìa rơi ngay xuống nền nhà, máu chảy lai láng khắp phòng.

Biến cố xảy ra hết sức đột ngột, Hách Linh Châu định thần nhìn thấy Bạch Nỵ xuất hiện đứng ở lan can, mặt cười chẳng ra cười, hắt hàm hỏi Trương Quyền:

- Người thật to gan dám bỏ mặt lại đây. Người nghĩ thử người có được như ngày hôm nay là do ai đề bạt không. Người là thứ không có nhân tính. Không cút đi nhanh ra ngoài đối kháng với địch, lại còn đứng khép nép ở đó làm gì ?

Bạch Nỵ tức giận đến tái mặt. Thực ra chưa có khi nào thị phẫn nộ Trương Quyền đến độ như vậy. Vì hôm nay tổng đàn lâm biến cố khiến cho người ta tâm phiền ý loạn, Trương Quyền lại tỏ ý ghen tuông một cách mù quáng, làm ai cũng phải căm ghét. Vả lại Bạch Nỵ vì muốn lấy được “Thái cực đồ” mới dùng Hách Nỵ vạch định khổ nhục kế, cho dù La Như Long là Liễu Hạ Huệ đầu thai, sợ rằng cũng khó cầm lòng đạu.

Như hôm nay quý kẻ chưa thành, thị há để cho người khác làm trở ngại sao ? Bởi vậy thị mới dương uy với Trương Quyền.

Đúng ra Trương Quyền với chức vị mà nói, trong tình thế nguy cấp trước mắt hẳn hồn xược nên mò đến khuê phòng của Hách Nỵ, mà quên đứng ra đối địch ở bên ngoài mới phải.

Trương Quyền lúc này không những không oán hận, mà mỗi họa mất tay tuy hẳn có phần bất cam, nhưng cũng chỉ việc cúi đầu. Bạch Nỵ tuông lời nhục mạ, hẳn cũng không dám mở miệng nói một lời, lầm lì đi ra khỏi phòng.

Bạch Nỵ thấy Trương quyền đi xa, liền quay lại nhìn Hách Linh Châu hỏi :

- O ! Tiểu muội muội, người đến cứu vị La công tử này hử ?

Tuy ngữ khí nhu hòa, nhưng trong lòng lại có âm mưu.

Chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, Hách Linh Châu thực tại không hiểu được lòng dạ Bạch Nỵ như thế nào, bèn nghĩ :“Thị sao lại đối đãi với Trương Quyền như vậy ?” Lúc này cũng chẳng có thời gian để cô ta suy nghĩ nhiều. Với bản năng, nghe Bạch Nỵ hỏi vậy cô ta liền gạt đầu.

Bạch Nỵ kiềm chế cơn tức giận hỏi tiếp:

- Người là môn phái nào ? Hôm nay đến đây bao nhiêu người ? Những người đó là ai ? Vì mục đích gì ? Người nói cho ta rõ đi ?

Hách Linh Châu lắc đầu trả lời :

- Ta chỉ biết ta đến cứu Long ca ca, ngoài ra mọi chuyện đều không hay.

Bạch Nụ lạnh mặt, gằn giọng :

- Không biết thật hả ?

Hách Linh Châu gật đầu “ừm” một tiếng.

- Người nói một mình người đột nhập vào đàm long huyết hồ để cứu La Như Long, thật ra không ai tin được. Nhưng ta thấy lời của người thật đấy !

- Ta thực tại không biết người muốn ta nói gì ?

- Ta cũng không muốn mất thời gian, người đã không nói rõ, tự thị có thể cứu được La Như Long, vậy cứ thử đi !

Hách Linh Châu thấy đối phương đã trở mặt, đồng thời tự biết rằng mình không phải là đối thủ của Bạch Nụ, cô ta thầm lo lắng không biết ứng phó thế nào.

Bỗng có tiếng cười kha kha cất lên từ ngoài phòng, nói :

- Châu nhi, người ta không phải đã có ý khiêu chiến rồi đó sao ? Người chớ hạ thấp thanh danh của Mân Sơn bà bà ta, cứ ra tay thử với vị phó tổng đàn chủ đi.

Hách Linh Châu nghe những lời của sư phụ nói liền can đảm lên, trong lòng định ra một kế đáp lại:

- Sư phụ, ý của sư phụ là muốn Châu nhi giáo huấn cho vị phó tổng đàn chủ vài chiêu tuyệt học hả ?

- Phải ! ở trên núi không có ai tiếp nổi chiêu của người, giờ có dịp để thi triển rồi đấy!

- Vậy thật quá tốt ! Lâu nay không có người nào tiếp nổi chiêu của Châu nhi, giờ phải thử xem thôi.

Bạch Nụ từ khi tiến vào Trung nguyên cho đến nay, chưa bao giờ nghe đến phái Mân Sơn. Vì vậy chẳng biết thực hư ra sao, không thể không thận trọng. Nhất là tục ngữ có câu :

“Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai” (người đến là không thiện, người thiện tức không đến). Do đối phương tỏ thái độ bình tĩnh không hề sợ hãi, Bạch Nụ không thể khinh thường, do dự chưa dám ra tay.

Hách Linh Châu nói xong, chẳng cần nhìn Bạch Nụ, bèn bước ra cửa. Bạch Nụ thấy Hách Linh Châu ra khỏi cửa, thầm quyết liều một trận, nhưng đã chậm đi một bước.

Thì ra khi thị phóng ra ngoài cửa định nhìn nhìn, chỉ thấy ánh lửa bập bùng, chẳng thấy tâm dạng đối phương đâu cả, thầm trách :

“Ta mắc lừa rồi ? ” Bạch Nụ liền bay người xuống núi truy sát.

Thông minh nhất thế, lúc lẫn một giờ, trời đất mênh mông biết Hách Linh Châu biến đi đằng nào mà tìm. Không những là màn đêm đen kịt mà kể cả ban ngày cũng không dễ gì tìm ra.

Bạch Nụ cố sức lùng Đông tìm Tây, mồ hôi toát đầy người, vừa mệt như xen lẫn phần nộ.

Thị hận Hách Linh Châu đã lừa thị, nhưng trong binh pháp không ngại đối trá, vì sao thị lại không nghĩ đến, phải bị mắc lừa ?

Bạch Nụ lo lắng, suy nghĩ nếu không tìm ra được La Như Long thì biết ăn nói thế nào với Ma lão lão đây?

Trong đầu tư giầy vò bao dòng suy nghĩ.

Điều đáng sợ nhất, hôm nay nếu để La Như Long trốn thoát, sau này luyện được thần công “Thái cực đồ”, cơ ngơi của ma đầu Miêu Cương cho đến những cái đầu của họ khó bảo toàn nổi.

Từ đó Bạch Nụ hạ quyết tâm, nếu một ngày không tìm ra La Như Long, thị không muốn gặp người của Hồng Hoa bang, vì thị cảm thấy quá mất thể diện. Thị là người thân thuộc của Ma Lão Lão, bởi vậy không thể để vì một lần sai lầm lại đẩy đưa những người thân thuộc lâm vào vận nạn tai ương ...

Thị càng nghĩ đến đâu hai hàng lệ châu ứa ra đến đó. Quay nhìn đỉnh Hoa Sơn chìm trong biển lửa, khói lửa bốc ngút trời.

Bạch Nụ không có dũng khí để nhìn lâu, thị giống như một kẻ bị ruồng bỏ, lẻ loi đơn độc một mình.

Thị lững thững xuống núi dưới ánh trăng mờ tịt âm đạm.

Đây là con đường mà thị đã cam tâm chọn lấy. Để tránh gặp người của Hồng Hoa bang, thị đã cải trang thành nam nhân.

Bạch Nụ trước đây luôn kiêu hãnh cao ngạo, muốn gì là làm đó. Còn hôm nay, thị âm thầm lặng lẽ một mình, đâu còn tính khí cuồng ngạo nữa.

Thời gian nhanh trôi qua, mới đó đã thấm thoát một tháng kể từ khi Bạch Nụ rời khỏi Hoa Sơn. Trong tháng đó thị tuy bôn ba khắp nơi nhưng không nắm bắt được gì về tin tức của La Như Long. Quá thất vọng, tinh thần xuống cấp trầm trọng.

Bạch Nụ đến Tây Xương, vào đúng Ngọ, thị bước vào tửu lâu tương đối yên tĩnh, chọn một chỗ cạnh bên cửa sổ để ngồi xuống.

Đang định ngồi, tức thì có một gã đại hán hùng hổ bước tới ngồi xuống chiếm chỗ.

Bạch Nụ lướt nhìn qua trên người gã ta thâm buồn cười. Thì ra trên vạt áo gã ta có thêu hoa hồng, rõ ràng gã là thủ hạ của Hồng Hoa bang.

Gã đại hán không ngờ vị đứng trước mặt lại chính là phó tổng đàn đàn chủ của Hồng Hoa bang đã lặn mất một tháng nay.

Thấy Bạch Nụ có thái độ không phục, gã nổi cơn thịnh nộ vỗ bàn chửi mắng :

- Mặt chó người lại không phục đại gia hả, đại gia muốn ngồi chỗ này lẽ nào người còn xen vào nữa ?

Gã ta bình nhật hay ỷ vào quyền thế của Hồng Hoa bang để tác oai tác quái quen rồi, giờ đối với Bạch Nụ gã cũng lên giọng xác xược ngang tàng.

Bạch Nụ có mấy khi lại bị chửi rửa như vậy liền lạnh giọng nói :

- Người là ai dám cả gan ra oai trước mặt ta hả.

Gã đại hán cười khằng khặc nhìn Bạch Nụ với ánh mắt khinh miệt quát nạt:

- Người thật sự chán sống rồi đấy ! Nói cho người biết, đại gia là Lãnh Thanh ?

Rồi gã phá lên một tràng cười ghê rợn.

Bạch Nụ nén giận hỏi :

- Lãnh Thanh, người có biết ta là ai không?

Nếu Lãnh Thanh là một người hiểu biết, phải nên xét lại người đang đứng trước mặt là ai. Giả như đối phương không có lai đầu thì tuyệt đối không dám thất lễ đối với gã như vậy. Đẳng này gã là một tên ngu ngốc, nghe Bạch Nụ vừa hỏi gã ta liền trợn mắt hớp lời :

- Trâu chó kia, người còn lên mặt nữa hả ?

Nói đoạn gã đại hán liền vung chưởng đánh Bạch Nụ, miệng còn quát lớn :

- Đại gia cho người ném lễ độ để biết lợi hại của đại gia.

Bạch Nụ tức giận tột độ, thấy đối phương xuất chưởng thị liền giương chưởng tổng ra một luồng “Lục âm chưởng”. Cho dù Lãnh Thanh là một cao thủ tuyệt đỉnh cũng không chống đỡ nổi luồng chưởng lực đó,

huống hồ gã là một tên tiểu tốt vô danh. Bị trúng chưởng, miệng phun ra một vòi huyết, tính mệnh lìa khỏi dương gian.

Bạch Nữ tuy xuất chưởng đánh chết Lãnh Thanh, nhưng vẫn chưa nguôi giận, thâm nghĩ:

“Gã ta vì sao phải giương nanh múa vuốt như vậy, có phải mỗi chúng đồ của hồng hoa bang đều như vậy cả sao ... ?” Lúc này thực khách trong tửu lâu nhón nháo hẳn lên, nhưng không ai dám đứng ra đương đầu cả. Bạch Nữ tự lắc đầu rồi bước ra khỏi tửu lâu.

Qua va chạm với hiện thực như vậy, Bạch Nữ dần vật suy nghĩ, ray rứt ăn năn với những điều đã gây ra trước đây, muốn đoạn tuyệt với quá khứ đầy tội lỗi đó.

Vừa đi vừa suy nghĩ, bỗng có tiếng vó ngựa vang lên từ phía sau lưng. Một toán người phóng ngựa nhanh tới trước mặt Bạch Nữ, rồi dàn ra vây chặt xung quanh.

Bạch Nữ đầu đặt tâm đến bọn họ, cũng chẳng cần ngược mắt nhìn lên giọng hỏi :

- Bọn người đến đây làm gì ?

Cả bọn bầy tam tên vác mặt nhìn nhau vẻ kinh ngạc. Thực ra họ chỉ biết đà chủ Lãnh Thanh bị một thiếu niên đánh chết ở tửu lâu. Lãnh Thanh vì sao lại chết ? Đối phương dùng thủ pháp gì ? Họ chẳng hề hay biết. Lúc này nghe hỏi vậy cả bọn không khỏi tái mặt - Có một tên mắt to mày thô bước tới chỉ vào Bạch Nữ nói :

- Chúng ta tìm quả không nhầm người, chính tên này đã sát hại đà chủ.

Bạch Nữ hỏi:

- Bọn người biết ta là ai không ?

- Ta chẳng cần biết người là ai, chỉ cần người vay phải trả, nợ máu đền bằng máu Bạch Nữ càng bực tức, thâm nghĩ :“Những tên ác ôn này phải trừng trị mới được”.

Thị bèn nhắc giọng :

- Người muốn liều mạng hả ?

Gã mắt to mày thô lên giọng cha chú :

- Cỡ như người cũng dám xấc xược với đại gia ư ?

Bạch Nữ lạnh giọng :

- Vậy cứ thử ra tay đi !

- Ha ha, được ! Để đại gia Mã Đạt này tóm cổ người xem người còn dám khoác lác nữa không ?

Gã ta liền vung tay chop lấy ngực Bạch Nữ, tuy không phải thủ pháp thượng thừa, nhưng cũng rất quỷ dị.

Bạch Nữ đối phó với bọn này dễ như trở bàn tay. Thấy gã đại hán lao bổ đến, thị liền xuất chưởng tổng ra, gã ta bị luồng chưởng phong hất ngược cuốn bay đi rất xa.

Bọn đại hán chưa từng thấy loại thần lực đó, đều trợn mắt đứng sững như gặp phải quỷ thần.

Bạch Nữ trị xong ten đại hán kia liền quát đồng bọn còn lại :

- Ta không gây khó dễ bọn người, hãy quay về đi !

Cả bọn tự liệu sức không địch nổi, đâu dám vượt râu hùm bèn lủi thủi kéo nhau đi.

49. Chương 49: Long Hồ Giao Đầu

Bên con đường nhỏ bằng đá ở cạnh tiểu miếu, có ba người đáng sánh vai ngồi. Trong đó có một thiếu niên lưng gù, mặt mày đen thui, ngược mắt nhìn sắc trời ứng hồng bèn nói với thiếu nữ cạnh bên :

- Châu muội muội, trời nóng hức thế này, cứ để ta trùm người mãi chắc chết ngột mất. Ta xem trời đã về chiều, không có ai nhìn thấy nữa đâu, hay là để ta cởi ra đi.

Thiếu nữ được xưng là Châu muội muội đó liền mỉm cười tiếp lời :

- Long ca ca, huynh không chịu nổi thật sao ? Sao cả ngày oi bức lại chịu nổi ?

- Muội đừng nói nữa. Nếu không phải vì muốn tránh tai mắt người ta ta đâu phải chịu khổ hình thế này. Không những trùm cái bao trong lúc trời nóng bức lại phải đi khom người thật chịu hết nổi. Muội nên cải tiến chủ ý đi, nếu không thì sợ rằng ta chết giữa đường mất !

Thì ra bọn họ chính là La Như Long, Hách Linh Châu và Mân Sơn bà bà.

Sao họ lại xuất hiện nơi này ?

Vào đêm đó Hách Linh Châu mạo hiểm đột nhập vào khuê phòng của Hắc Nữ họ đã dùng kế trong lúc Bạch Nữ đang hoảng loạn để cứu La Như Long, bằng không thì họ đâu có được như ngày hôm nay.

Hách Linh Châu nghĩ lại còn phải rùng mình khiếp sợ.

Khi Hách Linh Châu đưa La Như Long ra được khỏi cửa phòng, cô ta tức tốc thi triển toàn bộ sở học về kinh công “Phi tuyết vô ngân” bay xuống núi.

Sau khi Mân Sơn bà bà và Hách Linh Châu thoát ra khỏi Hoa Sơn, họ liền tìm đến một nơi hoang vắng không có người chú ý để giải huyết đạo cho La Như Long.

Khi tỉnh dậy La Như Long hết sức kinh ngạc vì có Hách Linh Châu đang ở bên cạnh.

Lúc đó chàng choàng mở mắt ra, nhìn Hách Linh Châu đang vẻ quan tâm lo lắng, bèn mở lời :

- Là muội ? Là muội ? Là Châu muội muội hả ?

Hách Linh Châu mừng đến rơi nước mắt, nhỏ giọng :

- Muội đây, Long ca ca !

La Như Long vô cùng xúc động, nắm lấy bàn tay cô ta, nói :

- Châu muội muội, tuy mấy năm không gặp nhau nhưng khi nào ta cũng nghĩ về muội. Lẽ nào muội quên rồi? Chúng ta trước đây từng sống những tháng ngày quấn quít bên nhau ở Long Trung sơn. Sau đó quá xa xuất hiện, hại gia đình chúng ta lâm thảm họa tang thương, chúng ta vì báo thù mới tìm đến chiếc quái xa. Muội đã nói với ta về bảo vật.

La Như Long đem kể ra tất cả những tháng ngày đã trải qua cho Hách Linh Châu nghe, tình cảm giữa hai người càng lúc càng trở lại khấn khít như xưa.

Hách Linh Châu xúc động kêu lên :

Long ca ca !

Rồi cô ta nhào người vào lòng chàng.

Mấy năm nay mang nỗi khổ tương tư mong sớm được gặp chàng, giờ đây trong lòng cô ta sung sướng và hạnh phúc vô cùng khi được ngồi bên nhau.

Còn La Như Long, từ khi bị Trương Quyền dùng roi vọt để bức cung, chàng than rằng trên đời này không còn ai là người thân thuộc nữa. Không ngờ hôm nay được gặp lại Hách Linh Châu, được cô ta sưởi ấm cõi lòng. Hai người đắm nhìn nhau bằng ánh nhìn đầy những giọt nước mắt tràn trề hạnh phúc.

Rất lâu sau Hách Linh Châu mới ngừng đầu lên, nét mặt biểu lộ niềm vui rạo rức, nói :

- Long ca ca, muội quên rồi, huynh lại chưa tham:

kiến sư phụ của muội đây !

Cô ta liền quay nhìn quanh phòng, không thấy Mân Sơn hà bà đâu cả.

Thì ra Mân Sơn bà bà thấy hai người quyến luyến bên nhau, đắm mình trong bể tình ái, bà liền lặng lẽ đi ra ngoài làm bạn với gió mát trăng lạnh để cố quên đi một thời sóng gió của tuổi thanh xuân đã qua.

Hách Linh Châu thấy trong phòng không có sư phụ, liền nghĩ đến tình cảnh hai người quyến luyến vừa rồi, bất chợt má hồng ửng lên, e lệ không dám nhìn chàng nữa.

Đó là sự biểu hiện của cô ta mà lâu nay chưa bao giờ có, La Như Long ngây thơ hỏi :

- Châu muội muội, muội sao vậy ?

Hách Linh Châu đánh mắt nhìn, chỉ biết mở lời đáp lại :

-- - Huynh nói gì ?

Nói đoạn, cô ta đứng dậy chạy ra ngoài.

La Như Long ngơ ngác nhìn theo, khi hiểu ra thì Hách Linh Châu đã cùng đi đến với Mân Sơn bà bà.

La Như Long thần thờ trầm lặng vì lúc này trong đầu chàng hiện lên hình ảnh hai người, đó là Trình Phương và Biện Khởi Phụng. Hai người này đều có ân huệ đối với chàng, làm sao chàng có thể quan được ?

La Như Long đang tâm tư, chợt nghe giọng nói thánh thót vang lên :

- Long ca ca, huynh làm gì lại không đến đây ? Sư phụ muội đang đợi huynh đến tham kiến đây này !

Là Như Long gạt dòng suy nghĩ thầm nhủ :

“La Như Long hôm nay người đại thù chưa báo, sao lại nghĩ đến chuyện tư tình nam nữ ? Lẽ nào người muốn làm một kẻ đại nghịch bất đạo? ...” La Như Long định thần bước ra khỏi phòng để tham kiến Mân Sơn bà bà.

Đột nhiên nghĩ đến cái chết của Liệt Hỏa Thần Quan, trong lòng nảy sinh sự căm phẫn đối với Mân Sơn bà bà.

Hách Linh Châu thấy chàng lưỡng lự, nét mặt hàm ý phẫn nộ biết rằng chàng không thể tha thứ cho sư phụ, cô ta liền giải thích về sự ân oán giữa Liệt Hỏa Thần Quan và Mân Sơn bà bà, sau đó khuyên thêm một câu :Liệt Hỏa Thần Quân chết đi, lòng của sư phụ cũng bi thống vô cùng. Mong chàng bỏ qua cho. ” La Như Long thâm nghĩ :

“Người đã chết, đã không thể phục sinh, hơn nữa liệt Hỏa Thần Quân cũng không phải chết dưới tay Mân Sơn bà bà. Huống gì bà ta ra tay cứu giải mình, lại là ân sư của Hách Linh Châu ...” La Như Long liền bước lên, thi lễ:

- Văn bối La Như Long tham kiến lão tiên bối, cảm tạ đức cứu viện của lão tiên bối ?

Mân Sơn bà bà tiếp lời :

- Người đã thoát khỏi ma chướng của Hồng Hoa bang, từ nay về sau dự định thế nào ?

La Như Long thành thực đáp :

- Không dấu gì lão tiên bối, văn bối muốn đến Hải Tâm sơn Thanh Hải để tìm bảo vật ?

- Người nghĩ rằng như vậy sẽ tránh được tai mắt của Hồng Hoa bang hay sao ?

Nghĩ lại những chặng đường nguy hiểm từ khi rời đảo Liệt Hỏa đến nay, chàng mặc nhiên cúi đầu.

Mân Sơn bà bà thấy La Như Long cúi đầu, bèn nói tiếp :

- Để ta cùng người lên đường tìm bảo vật.

La Như Long cảm động thi lễ :

- Lão tiền bối toàn lực thành toàn như vậy, vãn bối vô cùng cảm kích.

Mân Sơn bà bà xoa tay ngắt lời :

- Đây không phải là chuyện của riêng một mình người mà nó còn liên quan đến sự tồn vong của đồng đạo võ lâm. Ta hôm nay cùng người đến Thanh Hải tìm bảo vật không phải là vì người, cũng không phải vì ta, mà là vì đồng đạo võ lâm Trung nguyên.

Hài tử, người không phải hàm ân ta đâu !

Bà ta nói là thật tình. Mấy năm gần đây bạch đạo võ lâm ngập trong họa biến, nếu không liên thủ để ứng địch, sợ rằng sẽ không ai vãn được tình thế.

Hiện nay Hồng Hoa bang đang cố truy lùng để bắt cho bằng được La Như Long, điều khiến cho Ma Lão Lão lo sợ nhất là La Như Long trốn thoát, thế lực của Hồng Hoa bang gầy dựng mấy năm hùng mạnh rồi đây sẽ bị hủy diệt chỉ trong một ngày.

Đương thời vị trưởng nữ được Ma Lão Lão sùng ái nhất lại biệt tằm tích khiến bà ta nhẫn bất khả nhẫn.

Có người nói Bạch Nữ yêu La Như Long, đã cùng La Như Long lẩn trốn. Điều đó Ma Lão Lão cũng không thể tin được. Nhưng vì sao hai người lại cùng biến mất, thực sự khiến người ta không hiểu.

Nhất là đêm đó Bạch Nữ đã đánh gãy cánh tay Trương Quyền, rõ ràng thị có hành động khác thường. Lẽ nào hành động đó đã chứng thực sự phản tổ nghịch tông của thị ?

Ma Lão Lão vô cùng bi thống, liền truyền mật lệnh cho toàn Hồng Hoa bang, ngoài bí mật lần tìm dấu vết của La Như Long ra phải chú ý đến hành tung của Bạch Nữ, lập tức báo tin ngay, nếu bắt sống được một trong hai người đó, sẽ được phong làm phó tổng đàn.

Lúc này La Như Long nghe Mân Sơn bà bà nói xong, liền ôm quyền đáp :

- Lời của lão tiền bối quả không sai. Nhưng lần này đến Thanh Hải có đạt được như ý nguyện không, thực tại không thể đoán được. Lỡ ra gặp điều gì bất trắc, há lão tiền bối không cùng chịu oan sao ?

Mân Sơn bà bà cười kha kha tiếp lời :

- Người suy nghĩ thật chu toàn, ta quả không ngờ đến. Tuy nói như vậy, nhưng ta cũng không thể không nghĩ đến đạo nghĩa, khoan tay đứng nhìn ...

Hách Linh Châu chợt xen vào :

- Long ca ca, huynh sợ làm liên lụy đến huynh sao ? Hay là sợ muội và gia sư có ý ...

La Như Long không đợi cô ta nói xong liền ngắt lời :

- Châu muội hiểu nhầm rồi, ta đâu dám sinh tâm bất nghĩa vậy được.

- Huynh đã không có ý nghĩ đó vậy chúng ta cùng đi thôi !

La Như Long không tiện chối từ. Họ cùng bàn tính chọn con đường nào để đạt đến mục đích nhanh nhất. Đồng thời Hách Linh Châu nghĩ ra một cách để tránh khỏi sự truy lùng của địch phương, bảo La Như Long cải trang thành một người mặt đen lưng gù, khác lạ hoàn toàn.

Hiện tại ba người đành cười nói trước ngôi miếu, La Như Long nóng bức không chịu nổi, định cởi bộ cải trang trên người ra, Hách Linh Châu liền ngăn cản:

- Long ca ca, khoan đã, có người xuất hiện !

La Như Long ngược mắt nhìn. Quả nhiên trên con đường tắt trước miếu có một thiếu niên đang tiến lại gần.

Thiếu niên đó khi gặp ba người liền ngạc nhiên “A” lên một tiếng:

Bọn La Như Long tuy hết sức chú ý đến thiếu niên đó, nhất là chàng ta vừa thốt lên một tiếng, càng làm cho họ cảnh giác nhưng không đoán ra lai lịch của đối phương.

Mân Sơn bà bà quả thật không thẹn là lão giang hồ, bà ta liền hỏi ngay :

- Tiểu công tử, trời đã chiều tối, thấy công tử vội vã, dám chắc có chuyện gì chẳng ?

Thiếu niên đó cười nhạt :

- Lão bà, bà đoán quả không sai, tôi đang vội đi tìm một thân nhân ...

- A, vậy tức không được chậm trễ, công tử đi tìm nhanh đi !

Thiếu niên đó dường như không có gì gấp vội, đánh mắt nhìn sang Hách Linh Châu, rồi quay sang nhìn Mân Sơn bà bà nói :

- Lão bà, tôi muốn hỏi bà một câu, không biết có trả lời thực không ?

Mân Sơn bà bà không hề do dự tiếp lời :

- Không biết công tử muốn hỏi gì ? Nếu ta biết được sẽ trả lời ngay.

Thiếu niên đô trầm ngâm khoảnh khắc, hỏi :

- Lão bà và vị muội muội này có phải từ Hoa Sơn đến đây không ?

Câu hỏi thật đường đột, khiến cho bọn La Như Long không khỏi kinh ngạc.

Mân Sơn bà bà hỏi lại :

- Công tử là ai ?

Thiếu niên cười lạnh nhạt tiếp lời:

- Lão bà không nhận ra tôi, lẽ nào vị muội muội này cũng quên nốt ?

Vừa nói, chàng ta đưa tay tháo chiếc khăn nhò sinh quấn trên đầu ra, làm làn tóc mây xỏa xuống, khiến cho Hách Linh Châu và La Như Long thất kinh muốn bật giữa người.

Thì ra người đó chính là Bạch Nỵ, phó tổng đàn chủ của Hồng Hoa bang.

Thị đột ngột xuất hiện ở đây, rõ ràng là muốn tìm La Như Long.

Hách Linh Châu lúc này tim đập loạn xạ, nhưng cố tình bình tĩnh hỏi :

- O, thì ra là ngươi !

Bạch Nỵ tuy thời gian này lòng dạ đã có thay đổi, nhưng song phương xáp mặt nhau khiến cho thị không thể không nổi giận. Thị liền hừ một tiếng lạnh lùng, nói:

- Ngươi không ngờ đến hả ? Ngươi đã dẫn ta đến nông nổi này. La Như Long đâu ?

Nhanh giao hấn cho ta !

Hách Linh Châu đã lường trước thị sẽ hỏi lời đó, bởi vậy đã chuẩn bị trước câu trả lời liền đáp:

- Đáng tiếc ngươi đến quá muộn rồi !

Bạch Nỵ mặt lạnh như băng, gắt giọng:

- Ngươi nói gì ?

- La Như Long vào đêm qua đã được Liệt Hỏa Thần Quân đưa về đảo Liệt Hỏa.

Bạch Nỵ do dự một hồi nhìn Hách Linh Châu với ánh mắt bi phẫn. Nếu Hách Linh Châu không cứu La Như Long thì thị đâu bị đẩy đưa số phận đến như ngày hôm nay ?

Thị càng nghĩ càng giận gằn giọng hỏi :

- Vậy ngươi không có cách gì để giao bản ra hả ?

ánh mắt sắc lạnh khiến người ta phải khiếp sợ, Mân Sơn bà bà liền đỡ lời :

- Không hẳn, không hẳn ! ...

Bạch Nụ nghe vậy bèn quay sang hỏi :

- Không hẳn gì ?

- Ta nói không hẳn là không hẳn. Người không cần phải tìm La Như Long đâu !

Khoảng nửa năm sau ta sẽ đưa hẳn từ đảo Liệt Hỏa trở về đây !

Bạch Nụ tin rằng thật, hỏi lại :

- Bà nói thật chứ ?

- Đương nhiên ! Ta bạc đầu thế này rồi lẽ nào lại nói láo người ?

Bạch Nụ như sực nghĩ đến điều gì, hỏi vặn:

- Nửa năm, vì sao phải đợi đến nửa năm ?

Mân Sơn bà bà trả lời :

- Đó là lời của Liệt Hỏa Thần Quân nói với La Như Long lúc ra đi. Lão ta nói bảo vật được ám chỉ trên “Thái cực đồ” đã được lão ta lấy đem về đảo. Lão bảo La Như Long trở về đảo luyện công. Khoảng nửa năm sau, lão ta nói còn sợ gì không đánh đuổi được ma đầu Miêu Cương ra khỏi Trung nguyên nữa. Người nghĩ xem, nếu lúc đó người không tìm La Như Long, e rằng La Như Long cũng đi tìm người.

La Như Long ngồi cạnh bên, nghe bà ta nói vậy không khỏi thâm cười.

Bỗng có tiếng vó ngựa lộc cộc vang lên, hơn mười tay đại hán cưỡi ngựa phóng đến, trong đó có tên Mã Đạt mà trước đây đã bị Bạch Nụ đánh một chưởng văng ra ngoài mười trượng.

Mã Đạt thúc ngựa đến cạnh Bạch Nụ, bỗng ” A ” một tiếng, thốt lên :

- Cô nương ... phó tổng đàn chủ ...

Gã ta mặt đỏ sặc, lúng túng ngập ngừng.

Cả bọn nghe Mã Đạt nói, liền nhất tề xuống ngựa cúi mình thi lễ:

- Tham kiến phó tổng đàn chủ.

Bạch Nụ trừng mắt quát hỏi:

- Các người đến đây làm gì ?

Cả bọn nhìn nhau không dám hé môi, Mã Đạt ôm quyền đáp :

- Bọn thuộc hạ cung thỉnh phó tổng đàn chủ về bang.

Cả bọn sực nghĩ đến mật lệnh của tổng đàn chủ, đầu chịu người khác chiếm tiện nghi cùng hô lên:

- Đúng bọn tôi đặc biệt đàn cung thỉnh phó tổng đàn chủ trở về bang.

Bạch Nụ giương mày quát :

- Các người thuộc phân đà nào ? Có quy củ hay không ? Một người nói được rồi, la lên cả đám làm gì ?

Những tay đại hán đều im phăng phắc.

Bạch Nụ nói tiếp :

- Các người quay về trước, ta sẽ về ngay.

Cả bọn đầu chịu nghe lời, cùng đứng tần ngần một chỗ không đi.

Bạch Nụ không hiểu chủ ý của họ, nhưng thấy cả bọn không nghe lệnh, thị nổi giận quát:

- Các người còn đợi gì, lẽ nào ...

Lời quát đó nếu theo lệ thường thì cả bọn cong đuôi chạy cũng không kịp. Nhưng hiện tại, cả bọn đều đứng yên như trời trồng.

Bạch Nụ thấy vậy ngạc nhiên thầm nghĩ :

“Trong này nhất định có vấn đề ”. Vì vậy thị chuyển giọng hỏi :

- Lẽ nào các người muốn ta cùng về ?

ả bọn nghe vậy như lấy được vật chí bảo cùng hô lên :

- Đúng vậy.

Bạch Nụ gật đầu nói :

- Được !

Rồi quay sang nói với Mân Sơn bà bà :

- Lão nhân gia, mong lời của bà là hiện thực !

Dứt lời, thị dẫn bọn đại hán lên đường.

Mân Sơn bà bà nhìn họ đi khuất lẩm bẫm:

- Bạch Nụ ! Bạch Nụ ! Người ta gọi người là tinh linh quỷ không ngờ người lại mắc lừa ta lần nữa !

50. Chương 50: Lục Hợp Đại Pháp, Võ Công Đại Toàn

Trời bắt đầu sang thu nhưng nhiệt khí vẫn không hề thuyên giảm, suốt ngày hầm hập oi bức, nhiệt độ tăng cao.

Ở trên đảo Hải Tâm có ba người đang trườn mình trên vách núi. Khi lên gần đến đỉnh, một thiếu nữ nói với một thiếu niên lưng gù :

- Long ca ca, bảo vật có khả năng tàng giấu ở nơi này ?

Chàng thiếu niên đảo mắt nhìn quanh, gật đầu đáp:

- Theo “Thái cực đồ” ám chỉ, hiển nhiên nơi tàng giữ bảo vật chính là ở ngọn núi này !

- Huynh không nhớ nhầm chứ ?

- Châu muội muội cứ yên tâm, quyết không nhầm được !

Thì ra bọn họ là La Như Long, Hách Linh Châu và Mân Sơn bà bà.

Mân Sơn bà bà đứng cạnh bên lên tiếng :

- Châu nhi, Long nhi, bọn người việc gì phải tranh luận, chúng ta đi tìm rồi hẳn hay.

La Như Lũng gật đầu nghe theo :

- Đúng ! Sự thật thắng hùng biện, chúng ta đi xem thôi !

Nói đoạn chàng thi triển “Hỏa thượng lăng ba”, thân hình vút đi như một làn khói bay lên trên.

Hách Linh Châu cũng không kém, hai chân nhún nhẹ, cô ta giống như một cánh bướm bay lượn giữa không trung, trông thật đẹp mắt.

- Sau khi hai người lên được vách núi, quả nhiên họ phát hiện có một ngôi cổ bảo hoang phế điêu tàn. Ngôi cổ bảo do đã lâu đời, nên tường vách bị sụp đổ nhiều.

La Như Long chăm mắt quan sát, bất chợt nhảy người reo lên :

- Chính là nơi này, chính là nơi này !

Chàng liền nắm tay Hách Linh Châu tiến đến ngôi cổ bảo.

Hách Linh Châu thấy chàng mừng rỡ như vậy, lòng cũng rạo rức niềm vui :

Họ bước đến bảo môn rồi cùng tiến theo con đường thông vào bên trong. Khi hai người đặt chân đến đại điện bỗng nghe một tiếng “rầm”, lập tức mặt đất rung chuyển, ngói cổ bảo rung rinh, đất đá bay mù mịt giống như đến ngày tận thế.

Bọn họ đều kinh hãi thất sắc. Hách Linh Châu là nữ nhi nên nhút nhát hay sợ, vì quá kinh hoàng, cô ta ôm chặt lấy chàng và khóc oà lên:

- Long ca ca, đây ...

Hách Linh Châu chưa thốt lên hết lời, trong lúc hai người đang chao đảo, lại bị lọt thỏm xuống dưới lòng đất rất sâu.

Biến cố xảy ra bất ngờ, một phút giây suy nghĩ cũng chẳng kịp, họ đã bị rơi xuống hang sâu tối om. La Như Long lay bình tĩnh ôm giữ lấy Hách Linh Châu. Khi chân vừa chạm xuống đáy hang, La Như Long bỗng nghe những tiếng kêu “te ... te ...” giống như tiếng gà kêu, mỗi lúc một gần.

La Như Long chú mục định thần nhìn kỹ, bất giác trợn mắt rùng mình.

Thì ra lúc này có một con quái xà đầu như chiếc gùi, trên đỉnh đầu có mào đỏ, hai mắt rục đỏ, đang bò lại gần.

La Như Long chưa bao giờ thấy loại quái xà này, da gà nổi khắp người, chàng liền vung tay tổng một chưởng.

Luồng lực đạo phát ra đến cả ngàn cân đánh trúng ngay đầu con quái vật, không ngờ rằng nó chỉ lắc lư cái đầu, trong khi đó chưởng lực bay ra xa nổ rầm một tiếng dữ dội.

La Như Long thay vậy thâm kinh hãi luống cuống tay chân.

Hách Linh Châu trong lúc hoảng loạn tự nghĩ rằng ắt sẽ chết, không ngờ đã được La Như Long ôm giữ đáp xuống an toàn, tuy bị chưởng khí trong hang động xông vào mũi làm người xây xẩm muốn phát nôn, nhưng cũng thầm kêu may mắn trong lòng.

Được La Như Long ôm chặt vào lòng, cô ta như quên đi những gì hiện tại. Đến khi nghe tiếng chưởng, cô ta mới choàng tỉnh cơn mộng.

Cô ta ngơ ngác đưa mắt nhìn. Khi vừa nhìn thấy con quái xà, bất chợt toàn thân phát run, mồ hôi tuôn đầy, liền chui đầu vào trong lòng chàng, miệng lẩm bẩm:

“Chết tôi mất, chết tôi mất ...” La Như Long cố an ủi :

- Không nên sợ, không nên sợ !

Tuy nói vậy nhưng người chàng cũng lạnh toát mồ hôi !

Cũng may là con quái xà sau khi bị trúng thương nó đứng một chỗ không bò tới tiếp nữa.

La Như Long lúc này mới đỡ phân lo sợ. Chàng tự biết rằng với chưởng lực của chàng sẽ không làm gì được con quái xà đó.

Hách Linh Châu thấy rất lâu cũng không có động tĩnh gì mới ló đầu ra nhìn.

Thấy con quái xà vẫn đứng nguyên chỗ cũ, cô ta thở hổn hển nói :

- Long ca ca, nó uy hiếp chúng ta quá nhiều rồi, không thể đứng ở đây lâu được ...

La Như Long ánh mắt vẫn không rời con quái xà tiếp lời :

- Ta đang nghĩ cách đối phó với nó.

- Huynh xem đôi mắt nó sáng rục như lửa, e rằng nó đã sống đến ngàn năm rồi.

- Nó nếu sống đến ngàn năm thì tốt thôi !

- Vì sao ?

La Như Lòng trả lời :

- Vì sống càng lâu thì càng hiểu được tính người, nếu nó thật sự sống đến ngàn năm, chắc sẽ không làm hại đến chúng ta đâu.

Hách Linh Châu chấp hai tay giống như một vị tu nữ, thâm niệm :“A Di Đà Phật”.

Rồi nói:

- Những mong nó sống trên ngàn năm.

La Như Long thấy cô ta có cử chỉ ngây ngô như vậy thầm buồn cười. Nhưng đang đối mặt với con quái vật này muốn cười cũng không dám, trong lòng rối ren chưa biết tính cách nào.

Hách Linh Châu như đã niệm chú xong, chăm nhìn con quái xà nói :

- Linh xà ơi linh xà, ngươi có phải phụng mạng canh giữ bảo vật trong động này không ? ?

Cũng thật kỳ quái con quái xà nghe tiếng người liền ngừng đầu kêu :

“te ... te ...” hai tiếng.

La Như Long lấy làm lạ, hai mắt sáng lên. Hách Linh Châu cũng thầm mừng, nói tiếp :

- Bọn ta theo sự ám chỉ của “Thái cực đồ” đến đây lấy bảo vật, ngươi có thể đem bọn ta đi xem được không ?

Con quái xà nghe đến “Thái cực đồ”, thế hung dữ lập tức thu liễm, khi Hách Linh Châu nói xong nó lại kêu thầm mấy tiếng nữa, thân hình từ từ rụt lại.

Hách Linh Châu không ngờ lời của mình có diệu dụng, cô ta mừng đến phát cuồng, nói với La Như Long :

- Long ca ca, nó thông hiểu tính người chắc là một thần vật đấy.

La Như Long không thể không tin vì con quái vật đã bắt đầu bò đi.

- Chúng ta đi theo nó nhanh, nó dẫn đi lấy bảo vật đó.

Hai người cùng dắt ngau đi theo con quái xà.

La Như Long vừa đi vừa suy nghĩ :“Bị hãm nhập trong địa phủ này khó mong được sống còn. Giờ cứ đi theo nó vậy may ra có con đường thoát cũng nên ... ” Họ đi trong hang tối cũng không biết bao lâu, bỗng phía trước xuất hiện ánh sáng mờ mờ, La Như Long kêu lên:

- Châu muội muội, phía trước có ánh sáng rồi đấy !

Hách Linh Châu lúc này cũng đã phát hiện, tươi cười nói :

- “Cát nhân tự hữu thiên tướng” chúng ta ; sau khi lấy được bảo vật sẽ ...

Đột nhiên cô ta nghĩ đến Mân Sơn bà bà, liền “A” một tiếng, thốt lên :

- Hồng rồi, hồng rồi ?

La Như Long thấy cô ta khi không lại la lên như vậy không biết phát sinh biến cố gì, vội hỏi :

- Gì vậy? Gì vậy? _ Hách Linh Châu thấy chàng hốt hoảng, bẽn mĩm cười tiếp lời :

- Không có gì, muội chỉ chợt nghĩ đến gia sư, không biết gia sư không tìm thấy chúng ta có lo lắng lắm không ?

La Như Long cũng sực nhớ, lại bồn chồn nói :

- Đúng vậy ! Nếu ân sư phát hiện chúng ta gặp đến biến cố sẽ lo lắng không yên.

- Vậy biết làm sao ?

- Bây giờ biết làm sao được ? Chỉ biết nhanh lấy được bảo vật rồi tìm đường thoát ra khỏi hang động này, gặp đến ân sư rồi hăng hay.

Hách Linh Châu trầm mặc giây lát, nghĩ không có kế nào hơn.

La Như Long nói tiếp :

- Ai ngờ trước được chúng ta gặp đến biển cổ này ?

Hách Linh Châu chớp mắt nói :

- Lẽ nào đây chính là sự an bài của lão thiên.

La Như Long im lặng không đáp lời, vì chàng nghĩ rằng hai người đang gặp hiểm họa lớn.

Hách Linh Châu thấy chàng mặc nhiên trầm tư biết rằng chàng đang nghĩ đến cuộc diện hiện tại, bèn nói :

- Nghĩ nhiều cũng vô dụng, chúng ta chỉ việc tiến về phía trước để xem, đến đâu thì đến.

La Như Long than một tiếng, tiếp lời :

- Bây giờ thì phải vậy mà thôi !

Nhìn tới phía trước thấy con quái xà đó sắp mất hút rồi.

Hai người vội nhanh chân bám theo.

Hách Linh Châu nghe chàng nói vậy liền phóng ánh mắt nhìn quả nhiên phát hiện cặp mắt to như nắm tay của con quái xà giờ chỉ còn hai điểm sáng mờ khi ẩn khi hiện, vội chân cao chân thấp bám theo chàng.

Khi họ đuổi theo kịp con quái xà thì khung cảnh trước mắt sáng rực lên, nhìn rất rõ mọi vật xung quanh.

Thì ra đây là một động phủ trong suốt như lưu ly được làm nên từ những hạt minh châu.

Khi đặt chân đến được động phủ này, hai người mãi ham nhìn không muốn đi. Vì họ thấy đây là một động phủ huyền bí thần kỳ.

Nó rộng độ năm trượng, được trưng bày tất cả các loại trân châu bảo vật mà trong thiên hạ có. Cả thấy có đến hơn một trăm loại, khiến cho người ta nhìn phải chóa cả mắt.

Nhưng hai người không lưu luyến với những bảo vật đó lắm, nhìn qua xong họ lại tiếp tục tiến vào bên trong.

Lúc này bọn họ nhìn thấy không phải là trân châu dị bảo mà là mười tám loại thần binh lợi khí cử thế vô song.

La Như Long và Hách Linh Châu thấy đến những thần vật này lại không thích sao được ? La Như Long đầu tiên cầm cây “Mạc tà kiếm” lên quá thích thú nói:

- Thần kiếm này quá hợp với tay ta !

Hách Linh Châu mỉm cười tiếp lời :

- Những thần vật này đều thuộc của huynh cả, không tùy huynh lựa chọn sao được chứ ?

- A ! Những loại này đều là của chúng ta, còn khách khí gì nữa, lấy đi !

Chàng vừa nói vừa lấy đeo vào người nào là “Mạc tà kiếm”, “Tử linh đao” khiến cho Hách Linh Châu thấy vậy phải cười khanh khách.

La Như Long ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại cười ? Lấy đi !

Hách Linh Châu thấy chàng không hiểu ý mình, bèn nói:

- Huynh vội gì ? để lát nữa lấy luôn một thể, lẽ nào quên sao mà sợ ?

La Như Long đỏ mặt đáp lại :

- Đúng !

Chàng cởi những thanh kiếm đeo trên người gác lại theo vị trí cũ nói :

- Đợi lấy một cái bao lớn rồi bỏ hết vào trong bao mà đem đi.

- Đúng vậy ! Những thứ này đều thuộc của chúng ta cả mà, đương nhiên phải đem đi rồi. Chúng ta xem thử còn vật gì quý khác nữa không ?

Bọn họ tiếp tìm kiếm bỗng phát hiện trên vách động có một túi gấm. Hai người không biết trong túi gấm đó đựng vật gì, trầm nghĩ :

“Nhất định trong này không phải là vật thường ”.

La Như Long bước tới cầm xuống mở ra xem, thì ra lại là một bí kíp. Ngoài bìa có ghi mấy chữ thảo như rồng bay phượng múa “Lục hợp đại pháp” La Như Long vừa thấy mấy chữ đó mừng quá “A” lên một tiếng, nói:

- Lục hợp đại pháp hẳn chính là võ công đại toàn sao ?

Hách Linh Châu thấy vậy cũng mừng rồi rít.

La Như Long không nói nhiều, liền lật bộ bí kíp ra xem ngay.

Dần dần, chàng như nhập vào cảnh giới vô ngã, tập trung toàn bộ tinh thần vào bộ bí kíp. Hách Linh Châu làm gì ở một bên chàng cũng hoàn toàn không hay biết.

Trong bộ bí kíp đều ghi rõ từ khi sơ khai hình thành võ công, cho đến nguồn gốc của các môn phái, rồi đến cả phép trường đoản khắc chế của loại võ công.

La Như Long càng xem càng nhập tâm, trầm nghĩ :

“Ta nếu dụng hội quán thông được bộ bí kíp này tất sẽ không khó gì trở thành người đệ nhất thiên hạ”.

Hách Linh Châu thấy La Như Long mãi ham xem bộ bí kíp đến nỗi quên luôn ca mình trong lòng có vẻ không vui. Cô ta định lay gọi nhưng nghĩ lại cũng không nên quấy nhiễu chàng, đành ngược mắt nhìn quanh trong động.

Bỗng La Như Long cất giọng cười lớn, làm Hách Linh Châu giật mình quay lại hỏi :

- Long ca ca, gì vậy ? Sao tự nhiên lại cười ?

La Như Long như từ trong mộng tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn Hách Linh Châu sau đó chỉ vào trong bộ bí kíp đang đọc, nói :

- Châu muội muội xem này ?

Hách Linh Châu không biết chàng kêu vì chuyện gì, bên hỏi :

- Xem gì ? Huynh nói đi !

- Đây này, đây này !

Vừa nói chàng vừa xòe bộ bí kíp đến trước mặt Hách Linh Châu.

Hách Linh Châu chăm mắt nhìn thấy trong bộ bí kíp có ghi :

“Miêu Cương võ công khái luận”.

Cô ta “A” lên một tiếng, hỏi :

- Từ trong bí kíp này huynh tìm ra được võ công Miêu Cương hả ?

La Như Long mỉm cười, sau đó trịnh trọng nói:

- Không chỉ như vậy, muội xem tiếp đi !

Quả nhiên, cô ta xem hết từ đầu đến cuối thiên “Miêu Cương võ công khái luận”, không những trong đó có ghi rõ khái quát của võ công Miêu Cương mà còn có cả phép khắc chế loại võ công đó nữa. Cô ta mừng nhảy cẫ lên nói :

- Long ca ca, chúng ta nếu y theo “Nội bát cầm” này để luyện thành thì “Lục âm chuông” và ” Huyết quang chuông” của ma đầu Miêu Cương không làm gì nổi chúng ta !

- Đúng vậy ! Bởi vậy ta mới cao hứng mà quên luôn tất cả.

- Thế thì huynh nhanh luyện “Nội bát cầm” đi !

- Còn muội sao ?

- Muội hả ?

Hách Linh Châu chìm ngập trong bể trầm tư.

Cô ta hôm nay tha phương lưu lạc, cũng là do bọn ma đầu gieo rắc nên. Mối cừu hận hiện lên trước mắt.

Cô ta muốn báo thù cho cái chết của song thân, thậm chí còn báo thù cho những người đồng đạo vô lâm hàm hận quy thiên vì bàn tay của bọn ma đạo.

Lập tức, trên nét mặt cô ta hiện lên sự bi nhẫn, hai tay đấm ngực. Cuối cùng cô ta thốt lên:

- Muội cũng luyện ” Nội bát cầm” !

- Đương nhiên !

La Như Long nói giọng cương nghị :

- Muội cứ nghĩ xem hiện nay Hồng Hoa bang thống soái thiên hạ, thế lực lớn mạnh biết dường nào. Muốn tiêu diệt bọn ma đầu đó, chúng ta phải cùng đồng tâm hợp lực mới được!

Hách Linh Châu trầm lặng gật đầu. La Như Long nói tiếp :

- Vậy chúng ta phải luyện nhanh đi, để mau khu trừ ma đạo, cứu vãn vận kíp vô lâm hiện thời.

- Được rồi !

Hách Linh Châu bèn chuyển giọng :

- Tuy nhiên, luyện “Nội bát cầm” không chỉ trong một thời gian ngắn mà thành đạt được. Lại còn gia sư đang đợi chúng ta, vậy ...

Hách Linh Châu lưỡng lự không biết tính thế nào.

La Như Long nghe vậy sức nghĩ lại, quả thực không nên để mặc Mãn Sơn bà bà đợi chờ ngoài động bèn nói :

- Vậy chúng ta đem bộ bí kíp này ra ngoài động tìm gặp ân sư rồi luyện sau.

Hách Linh Châu vui vẻ gật đầu đồng ý :

- Muội cảm thấy như vậy thỏa đáng hơn, tuy nhiên lại khiến cho huynh ...

Cô ta ngập ngừng, La Như Long phân vân hỏi:

- Châu muội muội, có gì phải lo lắng như vậy ? Luyện sớm hay muộn một hai ngày có gì khác biệt. Hơn nữa chúng ta chịu đựng gian khổ qua mấy năm rồi, lẽ nào lúc này lại không vượt qua được hai sao ?

Hách Linh Châu thấy La Như Long hết sức lo lắng inh, thăm mùng trong lòng, bèn hỏi lại :

- Long ca ca, huynh nói có thật lòng không ?

La Như Long nhìn cô ta nói giọng trù mến:

- Châu muội muội, ta từng mấy khi dối lòng đâu ?

Hách Linh Châu hé đôi môi cười :

- Muội không phải nói huynh dối lòng, mà ...

- Mà gì ?

Hách Linh Châu với đôi mắt hàm tình tứ chăm nhìn chàng, nhẹ giọng:

- Mà sợ huynh sau này oán hận muội.

Rồi cô ta trao một nụ cười tươi đẹp như tiên.

51. Chương 51: Song Phương Lương Bại

Từ khi ba người đặt chân lên đỉnh núi, Mân Sơn bà bà thăm nghĩ :

“Ta già rồi hà tất phải theo bọn nó, để nó đi với nhau”.

Vì thế bà ta tìm một bóng râm để ngồi ngắm nhìn phong cảnh thiên nhiên:

- Bỗng nhiên, một tiếng nổ lớn chấn động mặt đất làm bà ta giật mình.

Mân Sơn bà bà không biết biến cố gì phát sinh tức tốc thi triển thân pháp bay vội đi như làn tên.

Đến nơi, bà ta phát hiện ngôi cổ bảo giờ đây đã trở thành một đồng đất đá ngổn ngang khiến cho bà ta đâm ra lo hoảng, vội kêu :

- Long nhi, Châu nhi ...

Núi non vẫn tịch mịch, không thấy bóng người.

Mân Sơn bà bà thăm nghĩ:

“Chẳng lẽ tụi nó đã lâm nạn, vùi xác dưới đồng đất đá này ? Ôi, như vậy quá tàn khốc ! ” Hai hàng lệ chảy dài trên khuôn mặt trắng xanh, nhỏ xuống ướt đầm cả vạt áo trên người bà.

Trong lúc tuyệt vọng người ta vẫn còn ôm ấp một chút hy vọng.

Bởi vậy Mân sơn bà bà cho rằng hai người nhất định chết vùi dưới đồng đất đá này, nhưng cũng tồn một chút hy vọng nào. Bà ta cố sức lật từng tảng đá lên để kiểm tìm mặc dù công việc đó hết sức nặng nhọc khó khăn.

Mặt trời khuất hẳn về Tây bà ta đào bới đồng đất đá bao nhiêu, lệ lại tuôn trào bấy nhiêu.

Màn đêm bao phủ, rồi đến ánh trăng lên, bà ta vẫn cố sức lật những tảng đá lên.

Bỗng có tiếng tay áo bay phát trong gió làm bà ta tinh thần chấn động, liền ngừng tay thăm nghĩ :“Người nào vậy ? Chẳng lẽ là ...” T Trong lòng trở dậy bao sự vui mừng lẫn kinh ngạc, Mân Sơn bà bà quay đầu nhìn bất chợt bà sa rầu nét mặt vẻ đầy thất vọng, bà vốn cho rằng là La Như Long hoặc Hách Linh Châu xuất hiện nhưng không ngờ người đó lại là một thiếu nữ lạ mặt.

Chỉ thấy cô ta vận chiếc hồng y, tuy dưới ánh trăng mờ ảo không nhìn rõ diện mạo nhưng cũng đủ biết rằng cô ta là một mỹ nhân.

Mân Sơn bà bà sau khi nhìn qua vị thiếu nữ vẫn tiếp tục hì hục với đồng đất đá, mong sớm tìm ra La Như Long và Hách Linh Châu.

Nhưng không đợi bà ta động thủ vị thiếu nữ liền lạnh giọng hỏi :

- Bà đã gần đất xa trời rồi lẽ nào cũng còn lòng tham đối với vật kỳ bảo của thiên hạ sao ?

Mân Sơn bà bà nghe vậy liền nổi cơn thịnh nộ, quát :

- Người là ai ? Lại dám mở lời vô lễ vậy hả ?

Hồng y thiếu nữ vẫn giữ giọng lạnh nhạt :

- Ta là ta, bà đếm xỉa đến làm gì ?

Mân Sơn bà bà hét nhần nhện nổi, lớn tiếng :

- Đếm xỉa hả ? Ta lại muốn biết ngươi là ai !

Hồng y thiếu nữ dẫn giọng :

- Muốn động võ hả ? Bà nên vận khí lực cho tốt, niên kỷ lớn như vậy rồi, lỡ ra bỏ thân ở chốn hoang vu này thì quá oan uổng.

Mân Sơn bà bà bưng bưng nổi giận, quát lớn :

- Ta phải cho ngươi xem thử ai bỏ mạng nơi này.

Bà ta giương tay phát chưởng, hô :

- Nha đầu tiếp chưởng !

Hồng y thiếu nữ thân thủ phi phàm thấy chưởng phong đối phương bạt đến liền xoay người tránh ngay. Sau đó cô ta liền xuất một chưởng đánh vào “Chưởng đài huyết” trên người Mân Sơn bà bà.

Mân Sơn bà bà đâu dễ để cho cô ta chiếm tiên cơ liền trở tay đánh quật ngay lại một chưởng.

Hồng y thiếu nữ thấy được lợi hại, liền biến chiêu thi triển “Phi hoa phiêu vũ”, thân hình bay vút lên như cánh bướm, chưởng chỉ như móc câu bổ thẳng xuống ba vùng trọng huyết “Mệnh môn”, “Bách hội” và “Tương đài, trên người đối phương.

Mân Sơn bà bà cũng không phải là ngọn đèn cạn dầu, thấy vậy liền vọt người lùi lại ba xích, sau đó thi triển chiêu “Lãng lý thôi thuyền” đánh vào “Toàn cơ huyết” của hồng y thiếu nữ.

Hồng y thiếu nữ thấy tình thế không địch nổi, bèn tức tốc lao vút lên cao hơn ba trượng kêu lớn :

- Hảo chưởng lực, hảo chưởng lực ! Thảo nào bà lại ôm mộng muốn đoạt lấy kỳ bảo một mình. Nói thực cho bà biết, không dễ gì đâu !

Nói xong cô ta giáng người xuống tử chiến với Mân Sơn bà bà.

Song phương giao đấu đến mấy mươi chiêu vẫn bất phân thắng bại.

Mân Sơn bà bà vận toàn chân lực phát ra song chưởng vô cùng uy mãnh. Nghĩ rằng hồng y thiếu nữ không thể tiếp nổi, không ngờ cô ta cũng xuất song chưởng nghênh tiếp trực diện.

Chưởng lực song phương xáp nhau phát lên một tiếng nổ kinh hồn.

Hai bóng người đều tống nhào lui đến năm ba bước.

Hồng y thiếu nữ miệng phun một dòng máu tươi. Mân Sơn bà bà cũng hộc máu miệng.

Hồng y thiếu nữ liền ngồi bịch xuống đất, ngậm vận khí điều tức. Mân Sơn bà bà tuy không đến nỗi bị trầm trọng như hồng y thiếu nữ, nhưng cũng thụ thương không nhẹ, toàn thân nóng bừng như bị lửa đốt, tảo nhiệt không thể chịu nổi.

Thế là bà ta đã bị trúng “Xích diệm chưởng” của hồng y thiếu nữ, nếu lúc này không dùng thuốc giải độc môn ở trong người hồng y thiếu nữ, sức nóng trong nội thể sẽ càng lúc càng tăng cho đến khi chết. Mân Sơn bà bà đâu biết lợi hại trong đó, chỉ có biết cơ thể nóng bức không thể chịu nổi mà thôi.

Vì thế bà ta điều tức để khu trừ nhiệt khí trong nội thể, nhưng không ngờ sức nóng lại càng tăng lên dữ dội, giống như nuốt phải một khối lửa đỏ vào bụng nóng từ trong ra ngoài thiếu đường phát cuồng.

Mồ hôi chảy ra nhễ nhại như một trận mưa.

Trong lúc hai người đang tuyệt vọng vận khí trị thương bỗng có giọng nói thánh thót vọng lại :

- Tìm không nhầm mà, chính nơi đây rồi !

Giọng của một nam nhân tiếp cất lên :

- Cứ vào xem rồi biết !

Hai bóng người xuất hiện, một nam một nữ.

Nữ nhân như vẻ vui mừng kêu lên :

- Muội nói quả nhiên không sai chính là nơi này.

- Nhưng Mân Sơn bà bà đâu chứ ? Sợ rằng đã đi rồi !

- Muội nghĩ rằng gia sư quyết không thể. Nam nhân bỗng “xì” một tiếng, nói nhỏ :

- Châu muội muội muội nghe có âm thanh gì kìa ?

Họ chẳng phải là ai khác chính là Hách Linh Châu và La Như Long.

Hách Linh Châu định thần lắng nghe nói:

- Có thể khi ngôi cổ bảo bị sập đổ đã đè bẹp con gì nên mới phát lên tiếng kêu như thế.

- Khả năng như vậy, chúng ta đến xem thử thế nào.

Hai người vội chạy tới ngôi cổ bảo. Khi vừa đặt chân đến nơi, hồn phách của họ bỗng thất thoát khi gặp phải cảnh tượng trước mắt.

Hách Linh Châu hét lên một tiếng, phóng như bay lao đến Mân Sơn bà bà gào lên :

- Sư phụ, sư phụ sao vậy ?

La Như Long nhìn Mân Sơn bà bà sau đó đánh mắt nhìn sang hồng y thiếu nữ, thất thanh kêu lên :

- Thế này là thế nào ? Sao lại thế này Chàng vội chạy đến cạnh bên Hách Linh Châu, giục vội :

- Châu muội muội chớ khóc nữa, nhanh lấy Tuyết liên hoàn cho gia sư uống đi !

Hách Linh Châu nghe vậy cố nén cơn bi thương, vội mở cái bao ở thắt lưng ra lấy hai viên Tuyết liên hoàn cho Mân Sơn bà bà uống ngay.

La Như Long thấy Mân Sơn bà bà đã uống xong liền quay sang hồng y thiếu nữ, chàng lắc đầu vẻ đau buồn vô hạn, lấy trong người ra một bình nhỏ bằng ngọc, dốc ngược xổ vài viên dược hoàn, mới đưa đến kề bên miệng hồng y thiếu nữ. Bỗng Hách Linh Châu la lên :

- Long ca ca sao lại cứu địch ?

La Như Long cũng không quay đầu lại, nói:

- Châu muội muội muội nhầm rồi, cô ta không phải là địch, mà là ...

Hách Linh Châu nghe vậy kinh ngạc tròn xoe đôi nhãn châu nhòa lệ hỏi :

- Là gì của huynh ?

ánh mắt của cô ta như muốn xuyên suốt đáy lòng của chàng.

La Như Long trì nghi một lát. Thực tại trên danh phận chàng không biết nên xưng hô như thế nào ? Vì hồng y thiếu nữ là Trình Phương, bái làm tôn nhi của Liệt Hỏa Thần Quân, mà La Như Long là đệ tử của Liệt Hỏa Thần Quân.

Luận về niên kỷ thì cô ta lớn hơn chàng, đồng thời cô ta đã thay Liệt Hỏa Thần Quân truyền thụ võ công cho chàng, sự tương quan thật là phức tạp rắc rối vô cùng.

Chàng trầm nghĩ :“Ta nên xưng Trình Phương là Phương thư thư mới thỏa đáng ...” Vì thế chàng liền trả lời :

- Cô ta là Phương thư thư của ta !

Hách Linh Châu nghe vậy mặt mày xây xẩm, cô ta oà lên khóc và gục đầu vào lòng Mân Sơn bà bà.

Dù Hách Linh Châu hờn dỗi, chàng cũng không thể không lo cho tính mệnh của Trình Phương. Vì vậy chàng vội đưa tay mở miệng Trình Phương ra, bỏ mấy viên thuốc vào trong miệng cô ta.

Trình Phương thương thế trầm trọng, được hoàn không thể cứu trị phục hồi trong một thời gian ngắn được.

La Như Long muốn tìm một nơi yên tĩnh để Trình Phương điều dưỡng vết thương.

Còn Mân Sơn bà bà cũng phải tịnh dưỡng mấy ngày mới phục hồi được tinh lực.

La Như Long định nói rõ với Hách Linh Châu nhưng khi chàng mới mở miệng gọi :

- Châu muội muội ...

Thì Hách Linh Châu liền trở giọng :

- Ai là muội muội của ông ?

La Như Long bị cô ta đáp lại một câu như vậy chợt xót xa lòng, đứng lặng người không biết nói gì hơn.

52. Chương 52: Cải Ác Hưởng Thiện

La Như Long từ thuở nào đến giờ, hôm nay là lần đầu tiên thấy Hách Linh Châu nổi giận. Trước đây hai người từng khấn khít nò đùa với nhau, có khi nào cô ta trở mặt như vậy đâu.

Nhưng vì nghĩ lại tình cảm của thời quá khứ, chàng không thể không nhường nhịn. Hơn nữa cô ta đã cứu tính mệnh chàng, vả lại khi ở dưới hang động chàng đã hứa với cô ta rằng từ nay về sau hai người cùng hợp lực quyết báo thù.

Lẽ nào chỉ vì một chuyện nhỏ này để rồi phải phân ly, bỏ mặc cô ta và Mân Sơn bà bà ở lại chỉ đem Trình Phương đi mà thôi ?

Đầu La Như Long như có muôn đợt sóng triều trời dậy, cuối cùng chàng cố nén lòng lắng dịu xuống nói :

- Châu muội muội, sao phải giận đến như thế ?

- Tôi không cần ông quan tâm.

La Như Long thấy nét mặt cô ta có phần dịu lại, nghĩ rằng không nên xung đột thẳng mặt liền dịu giọng :

- Đương nhiên chuyện của muội ta không hỏi đến, nhưng gia sư thụ thương không nhẹ, lẽ nào không tìm một nơi thích hợp để gia sư điều dưỡng sao ?

Hách Linh Châu nghe chàng đề cập đến gia sư, nét mặt cô ta lập tức chuyển từ sự hờn dỗi đến bi thương.

CÔ ta nhìn Mân Sơn bà bà sắc mặt xạm đi, nói giọng oán trách :

- Tất cả đều trách huynh cả.

Hách Linh Châu đổ hết mọi lỗi lầm cho La Như Long, khiến chàng phai sững cả người, lẩm bẩm :

- Trách ta sao ?

- Đương thiên không trách huynh thì trách ai ?

- Ta thế nào chứ ?

Hách Linh Châu đánh mắt một cái gắt giọng :

- Huynh hỏi Phương thư thư của huynh kìa.

Cô ta có ý ghen hờn nhưng La Như Long không hiểu vì chàng mới là một thiếu niên mười bảy mười tám, đâu có mấy kinh nghiệm trong quan hệ nam nữ.

Chàng quay nhìn sang Trình Phương, tuy lúc này ánh trăng mờ nhạt, nhưng vẫn nhìn thấy rõ trên khuôn mặt trắng xanh của cô ta có hiện lên một nét đau khổ, khiến cho chàng không khỏi lo lắng, muốn hòa giải nhanh với Hách Linh Châu để kịp trị liệu cho hai người. Bởi vậy chàng gượng cười nói :

- Châu muội muội, tất cả đều trách tại ta cả. Chúng ta nhanh tìm một nơi khác để trị liệu cho họ mới được !

Hách Linh Châu thấy chàng có phần đáng thương phải bật lên cười thành tiếng.

Nhưng cô ta cố mím môi để nén nụ cười, hỏi :

- Tìm nơi nào ?

La Như Long vui mừng nói :

- Muội công Mân Sơn bà bà, xin theo ta.

Nói xong chàng ôm Trình Phương vào lòng và bước đi.

Hách Linh Châu cảm thấy khó chịu nhưng lúc này chẳng biết làm thế nào hơn.

Cô ta cẩn thận công Mân Sơn bà bà đi theo chàng bằng rừng vượt núi độ một tuần trà, cuối cùng lại đến trước một khu miếu yên tĩnh hoang vắng. Cửa miếu mở một cánh, nội viện cỏ mọc sum xuê.

La Như Long dừng bước, quay lại hỏi :

- Châu muội muội xem nơi này có được không.

Hách Linh Châu quan sát khung cảnh, nhú mày đáp :

- Được thì được, tuy nhiên quá hoang vắng.

La Như Long tiếp lời :

- Ta chính vì muốn chọn nơi hoang vắng mới cùng muội đến nơi này.

- Vì sao ?

- Vì càng hoang vắng càng tránh được sự quấy nhiễu bên ngoài.

Hách Linh Châu rùng vai nói :

- Vậy cũng được, tuy nhiên muội cảm thấy có phần sợ.

La Như Long mỉm cười hỏi :

- Muội sợ gì ?

Kỳ thực chàng không hiểu tâm lý của nữ nhân. Vì đại đa số nữ nhân đều có sự lo sợ trong nội tâm, loại ý thức này nó không định hình, tùy thời đều có thể phát sinh, tùy thời đều có thể tồn tại, khó có ai nói ra được lý do.

Hách Linh Châu chỉ việc lắc đầu, cũng không biết mình đang sợ gì.

Đột nhiên như có gì kích động làm cô ta dững khí trời dậy, ánh mắt phát ra luồng nhân quang kiên nghị cất giọng hỏi La Như Long :

- Huynh cười gì ? Lẽ nào huynh cho rằng muội nhát gan hả ? Hừ !

Cô ta liền công Mân Sơn bà bà tiến vào ngôi miếu trước.

La Như Long nhìn theo, cười thầm :

” Châu muội muội càng lúc càng hiểu thắng.” Dòng duy nghĩ chưa dứt La Như Long bỗng thấy Hách Linh Châu bị một luồng lực đạo đánh bật ngược trở lại, người đứng chưa vững, miệng lại kêu ” Ai da” !

La Như Long kinh hồn thất sắc, vội chạy đến cạnh Hách Linh Châu, một tay ôm Trình Phương, một tay đỡ lấy cô ta hốt hoảng nói :

- Châu muội muội gì vậy ?

Hách Linh Châu hoa dung biến sắc, kêu lên:

- Trong miếu ... trong ... miếu ... có người ?

La Như Long kinh ngạc “A” một tiếng, hỏi :

- Muội thụ thương rồi hả ?

Hách Linh Châu thử vận khí, thấy toàn thân không bị gì, đoạn ngược nhìn La Như Long với nét mặt lo hoảng đáp :

- Không.

Nhưng nghĩ đến vừa rồi tiến vào lại bị luồng chưởng lực đánh bật ra, cô ta không khỏi rùng mình khiếp sợ, nói :

- Tuy người có không đánh thụ thương muội, nhưng chưởng lực vừa rồi chẳng phải tầm thường, không biết người nào đang ở trong này?

La Như Long thấy Hách Linh châu chưa bị thương mới đỡ phần lo lắng bảo :

- Muội không thụ thương là tốt rồi, để ta xem trong miếu có người nào.

Rồi chàng nói với vào :

- Vị cao nhân nào ở trong đó ? Sao không nói năng gì lại ra tay đánh người ? Thật là hành vi của kẻ tà môn. Nếu có bản lĩnh thì lộ diện ra đây.

La Như Long vì quá tức giận nên phát ra những lời ngang nhiên đó. Nhưng lạ thay trong miếu vẫn không nghe động tĩnh gì khiến cho hai người hết sức ngạc nhiên.

La Như Long nhìn Hách Linh Châu nói - Đây thật là tà môn, họ sao không trả lời ?

Hách Linh Châu nổi giận, vì trong miếu không có động tĩnh gì, không lẽ vừa rồi cô ta cố ý làm vậy cho La Như Long xem ? Cô ta liền lạnh giọng:

- Huynh không tin phải không ? Để muội tóm cổ hắn ra đây cho huynh xem !

Hách Linh Châu chẳng kể đến lợi hại, liền đặt Mân Sơn bà bà xuống đất, định xông thẳng vào miếu để xem kẻ nào lại dám giở trò như vậy.

La Như Long vội nói :

- Châu muội muội, khoan đã, khoan đã, ta không phải không tin, mà cảm thấy người này quá xảo trá, muội không được tiến vào tiếp, sẽ bị mắc bẫy ngay.

Hách Linh Châu phẫn uất nói :

- Sao lại không được ? Phải biết rõ mặt trắng đen hắn ta mới được.

- Hà tất phải vậy ? Chúng ta ở ngoài, hắn nắp phía trong, không khéo lại chuốc lấy khổ vào thân !

Hách Linh Châu trầm nghĩ quả không sai, do dự hỏi La Như Long :

- Theo huynh sao ?

La Như Long ngẫm nghĩ một lát nhỏ giọng :

- Theo ta nghĩ ...

Đoạn sau chàng không nói rõ mà chỉ dùng tay thị ý cho Hách Linh Châu tiến vào phía trước, còn chàng đột nhập vào phía sau miếu, hai người phân hai mũi để khiến cho đối phương không trở tay kịp.

Hách Linh Châu hiểu ý gật đầu, La Như Long liền đặt Trình Phương xuống rồi vòng lui phía sau.

Hai người tiến sát đến miếu đường. La Như Long từ phía sau cất cao giọng:

- Người nào ở trong miếu sao không lên tiếng ?

Khi La Như Long gọi lớn Hách Linh Châu không hề trì nghi, thân hình bay vọt vào phía cổng miếu, không hề gây một tiếng động nhỏ.

Hách Linh Châu ra thế phàm tốc nhưng người khác cũng không vừa. Khi cô ta vừa bay vào miếu lập tức có một luồng chưởng lực như bão táp đã đánh lật cô ta rớt ngay xuống đất.

Lúc này La Như Long đã từ song cửa sau bay vào trong miếu. Khi thân hình đang ở giữa khoảng không, chàng đã quan sát rõ toàn bộ trong miếu, thậm chí ngạc nhiên kêu lên “Có quỷ”!

Thì ra ràng phát hiện có một lão nhân thân hình tựa như bộ xương đang trong tư thế nửa nằm nửa ngồi, không có một chút sinh lực. Nếu lão ta không phát chưởng đánh Hách Linh Châu vừa rồi, thì cứ ngỡ rằng lão ra đã chết tựa bao giờ.

Chưởng lực của lão ta tuy hữu khí vô lực, nhưng rất lợi hại, Hách Linh Châu không thể nào tránh kịp nằm vật người trên đất hơi thở hổn hển, mồ hôi toát ướt cả người, mắt hoa đi. La Như Long nhìn rất rõ, tức tốc phóng người xuống phía lão nhân, lão ta có mắt lại như mù, chẳng phát giác ra.

Chàng liền xuất thủ chỉ điểm ngay huyệt “Cự khuyết” làm lão ta bất tỉnh nhân sự.

Sau khi khống chế được lão nhân, La Như Long vội đến bên Hách Linh Châu lay gọi :

- Châu muội muội có bị gì không ?

Trong bóng tối chỉ thấy Hách Linh Châu lắc đầu đáp :

- Bất hảo Rồi cô ta oẹ một cái, nôn ra một ngụm nước đen.

La Như Long hết hoảng kêu lên :

- Châu muội muội, sao vậy ?

Chàng vội lấy ra một viên dược hoàn bỏ vào trong miệng Hách Linh Châu, rồi để cô ta nằm yên vận khí điều tức.

Chàng lại quay ra ngoài đưa Mân Sơn bà bà và Trình Phương vào luôn trong miếu.

Tuy đó là một việc rất đơn giản, nhưng trong lúc cấp hoảng nên mồ hôi tuôn ra như tắm.

La Như Long lấy lửa ra thắp ngọn đèn dầu trên điện, trong miếu bắt đầu có ánh sáng.. Chàng mở chiếc túi trên lưng lấy ra bộ “Lục hợp đại pháp bí kíp” lật xem thiên “Miếu Cương võ công khái luận”, đoạn nhắm mắt suy nghĩ bất chợt lắc đầu thất vọng.

Nhân vì La Như Long nghĩ ra rằng chứng trạng của lão nhân này là hiện tượng bị trúng “Lục âm chưởng”, điểm này được chàng chứng thực trong phần Miếu Cương võ công khái luận, mà tình trạng bị thương độ của Hách Linh Châu lại không tra cứu ra, bởi vậy chàng không lo lắng thất vọng sao được ?

La Như Long đi đến bên cạnh lão nhân, lục tìm khắp trên người lão chẳng những không tìm ra một viên thuốc giải, mà kể cả một trang giấy cũng không có. Chàng thở dài một tiếng.

Ngọn đèn lại cạn dầu tắt đi, trong miếu bao trùm một màu hắc ám.

La Như Long tinh cùng lực kiệt ngồi xuống giữa bốn người, trầm nghĩ :

“Mân Sơn bà bà và Trình Phương không đến nỗi gì, chỉ cần điều dưỡng mấy ngày sẽ được phục hồi. Còn Châu muội muội mới đáng lo ngại không biết thụ thương thế nào ? Trúng độc gì ? ” - Đáng tiếc kinh nghiệm của ta quá ít ỏi, lại không biết lão nhân này là ai ?

Chàng lẩm bẩm nói một mình.

Câu nói đó không ngờ lại bị một người ở phía ngoài nghe được. Người đó cất giọng :

- Người không biết lão ta hả ? Ta biết.

La Như Long như bị lạc vào cõi ma kinh ngạc hỏi :

- Ai ?

- Là ta.

Giọng nói trong trẻo vang lên rất dễ nghe, chợt loáng một vệt màu trắng, một bóng người xuất hiện La Như Long định thần nhìn kỹ, bất giác hồn phách thất thoát !

Thì ra người đó chính là Bạch Nụ, phó tổng đàn chú của Hồng Hoa bang La Như Long trở mắt kinh hãi thầm nói:

“Chúng ta đều xong cả rồi.” Bạch Nụ sau khi đáp xuống đất cười nhạt nói :

- La Như Long, ngươi không nhận ra ta ư ?

Bạch Nụ hỏi câu đó làm cho La Như Long bao nhiêu sự bi phẫn và hận thù đều trời dậy, bèn trách mắng :

- Ngươi là một kẻ độc địa, dù có hóa cốt lột da ta cũng nhìn ra. Ngươi hôm nay đến đây có ý muốn gì ?

Những lời mắng cay cú của chàng khiến cho Bạch Nụ phải lạng người giây lát.

Nếu như gặp vào trước đây, dù có mười La Như Long cũng hồn quy địa phủ. Nhưng hôm nay, Bạch Nụ đã cải tâm hướng thiện, muốn làm lại một con người mới. Bởi vậy thị chẳng những không lạnh mặt, ngược lại còn mỉm cười nói :

- Ngươi mắng đủ rồi chứ ?

La Như Long không hiểu ý cô ta, trợn mắt quát :

- Không bao giờ đủ, trừ phi giết sách bọn ngươi để báo thù cho phụ mẫu ta, trả thù cho đồng đạo vô lâm.

- Ngươi muốn giết hả ? Hay là muốn làm thịt ?

Cô ta như đang nói đùa, nét mặt không có một sự oán nộ nào.

La Như Long nói :

- Muốn giết hay làm thịt là tùy ta xử lý.

- Vậy ngươi giết đi !

Bạch Nụ vừa nói vừa đưa đầu ra cho La Như Long xử lý. Nếu luận về chân tài thực học, La Như Long thực sự không phải là đối thủ của Bạch Nụ, lúc này thị lại đưa đầu cho La Như Long giết, chàng không những không giết được, ngược lại còn bối rối tay chân.

- Ngươi ... ngươi ...

- Ta là Bạch Nụ, kẻ thù của ngươi, vì muốn chuộc tội nên đến đây xin ngươi giết đi.

Cô ta chẳng ngẩng đầu lên.

La Như Long nghĩ đến cái chết của phụ mẫu thân, liền nghiêng răng đưa tay lên ...

- Ngươi hạ thủ nhanh đi, ta không nhẫn nại đợi lâu.

Câu nói đó chẳng khác gì một thanh đao sắt đâm vào ngực La Như Long, chàng thầm nghĩ :

“Ta sao lại nỡ giết một người nhắm mắt đợi lấy cái chết ? Tuy thị là kẻ thù của ta, nhưng ta không thể ra tay không biết khinh trọng. Nếu lúc này giết chết thị, ta đâu còn ra gì nữa ?” Lý trí đã thắng được sự xung động, chàng buông tay xuống, nói :

- Bạch Nụ, ngươi cố làm như vậy là có ý gì ? Nói thẳng ra đi.

Bạch Nụ biết rằng La Như Long không nỡ ra tay giết cô ta bèn tiếp lời:

- Ta không phải đã nói rồi mà ?

La Như Long tức giận gất giọng :

- Đó không phải là lời thật lòng của ngươi.

Bạch Nụ ngừng đầu lên cười hỏi :

- Sao người biết ?

La Như Long lạnh giọng :

- Người muốn giở trò với ta hả ? Ta không phải là một thằng ngốc đâu.

- Vậy theo người nghĩ, ta đến đây để làm gì ?

La Như Long nói giọng bực tức :

- Ta đâu phải con trùng trong ruột người đâu mà biết chuyện của người ?

Bạch Nụ cười hi hi tiếp lời :

- Ta nói thực cho người biết, ta đặc biệt đến đây để tìm truyền nhân của Liệt Hỏa Thần Quân.

La Như Long kinh ngạc “A” một tiếng hỏi :

- Người tìm cô ta để làm gì ?

Bạch Nụ trả lời :

- Đương nhiên là có điều muốn nói La Như Long càng nghe càng nghi hoặc, thầm nghĩ :

“Phương thư thư lại có quan hệ gì với Bạch Nụ sao ? ” Bởi vậy chàng bèn hỏi :

- Có thể nói rõ cho ta nghe được không ?

- Đương nhiên được.

- Vậy người nói đi !

Bạch Nụ bắt đầu đem chuyện Trình Phương làm biến động võ lâm trong mấy tháng nay kể cho La Như Long nghe.

Vốn dĩ từ khi La Như Long theo Liệt Hỏa Thần Quân rời khỏi đảo Liệt Hỏa, Trình Phương ngày đêm lo lắng không yên. Một hôm cô ta bỗng nằm mộng thấy Liệt Hỏa Thần Quân mình mấy đậy máu gục chết trên thảm cỏ, cô ta thất kinh hét lên. Khi tỉnh dậy thì mồ hôi ướt đầm cả áo. Cô ta cảm thấy đây là một dấu hiệu chẳng lành, liền một mình tiến vào Trung nguyên.

Mục tiêu thứ nhất của Trình Phương đương nhiên là Hải Tâm Sơn, không ngờ khi đi giữa đường lại gặp đến Diệu Thủ nương tử và nhóm của phái Thiếu Lâm, hay tin là Liệt Hỏa Thần Quân và La Như Long đến đỉnh Chung Nam lấy được bầy bộ sử sách, sau đó hai người sống chết thế nào không rõ.

Sau khi nghe tin đó, Trình Phương bỏ đi ý định đi Hải Tâm sơn, liền quay trở lại Chung Nam.

Lúc cô ta đến Chung Nam cũng là lúc Hồng Hoa bang hạ lệnh tìm bắt La Như Long và Bạch Nụ, bởi vậy chuyện Liệt Hỏa Thần Quân lâm nạn cô ta được biết qua cửa miệng của người Hồng Hoa bang.

Sau khi nghe được tin đó, Trình Phương đau khổ không muốn sống liền chạy đến “Đoạn Hồn cốc”, gục trên mộ Liệt Hỏa Thần Quân khóc ba ngày ba đêm. Lại đúng vào lúc mưa to gió lớn, cô ta vật mình khóc than trong ma thảm thương biết dường nào.

Cho dù người bằng sắt bằng đá cũng phải suy tàn trong cơn mưa bão suốt ba ngày đêm, huống gì Trình Phương là một người bằng xương bằng thịt, sau đó cô ta liền ngã bệnh.

Trình Phương bị sốt cao bất tỉnh nhân sự, lại được bọn canh tuần Hồng Hoa bang phát hiện và đưa về tổng đàn. Nhờ Ma Lão Lão cứu trị, Trình Phương thoát khỏi bàn tay tử thần.

Ma Lão Lão chịu cứu Trình Phương, vì cho rằng cô ta là một người lạc đường. Nếu biết cô ta là truyền nhân của Liệt Hỏa Thần Quân thì e rằng không những không cứu, mà còn bồi thêm cho cô ta một chưởng nữa là khác, sớm đường về Tây thiên.

Trình Phương sau khi được cứu sống thân thể suy nhược, muốn báo thù nhưng lực bất tòng tâm. Khi cô ta bình phục tinh lực sung bái, Ma Lão Lão nhân vì chuyện La Như Long rời khỏi tổng đàn đã cảnh giới cẩn mật nên Trình Phương không thực hiện được ý nguyện.

Cô ta liền trốn khỏi tổng đàn.

Cũng không biết sự kích động trong lòng phát xuất từ đâu, sau khi trốn khỏi tổng đàn, Trình Phương đã đi khắp nơi để tìm các phân đà của Hồng Hoa bang. Đầu tiên Trình Phương nhằm vào phân đà Lạc Dương rồi tiếp theo là Khai Phong, Quang Sơn, Hán Dương, Hàng Châu, Liễu Giang, Thiểu Châu ... cả thấy mười mấy phân đà đều bị cô tiêu diệt sạch.

Đồng thời bọn “Tuyệt Phong Nhị Tẩu”, “Thiên Mục Tam Hung” là những cao thủ của Hồng Hoa bang cuối cùng cũng bị chết bởi “Xích diệm chưởng”.

Những tay hùng hậu hoàn toàn bị bỏ mạng, Hồng Hoa bang ngoài Ma Lão Lão ra chỉ còn lại Hắc Nộ, Ma Hưng, Ma Thịnh. Chúng đồ của Hồng Hoa bang còn lại cũng rất nhiều nhưng toàn là tiểu tốt vô danh.

Điều kỳ diệu là, ở mười mấy phân đà bị tiêu diệt đó cho đến những tay cao thủ bị giết chết, đều có lưu lại một đóa hoa hồng màu trắng, khiến cho người ta hiểu lầm là Bạch Hồng Hoa Bạch Nộ ra tay Quả nhiên, sau khi Ma Lão Lão nghe tin, bà ta nổi cơn lôi đình thịnh nộ lập tức phát hiệu lệnh tìm cho ra Bạch Nộ.

Còn Bạch Nộ lại đi khắp nơi để tìm cho bằng được Trình Phương, kẻ đã mạo danh để hành động.

La Như Long sau khi rõ được sự việc lại thầm tự trách mình, đồng thời lo lắng cho Trình Phương.

Bạch Nộ nói tiếp :

- Ta tìm cô ta không có mục đích gì khác ngoài việc hỏi cô ta vì sao lại hành động như vậy ?

La Như Long đáp lại :

- Hành động đó không chỉ phát xuất từ cá nhân cô ta.

Bạch Nộ trầm ngâm khoảnh khắc, nói :

- Không sai. Nhưng cô ta vì sao lại lấy danh nghĩa của ta, đi tiêu diệt các phân đà của Hồng Hoa bang ?

La Như Long chậm rãi tiếp lời :

- Suy nghĩ của cô ta không đơn giản, cô ta vẫn là thay mặt cho đồng đạo võ lâm.

Mong các người hiểu rõ.

Bạch Nộ buồn buồn than một tiếng, nói :

- Vậy hẳn quá tuyệt rồi !

Hiện tại Bạch Nộ không chỉ bị cho là một kẻ phản đồ, thậm chí còn là một nghịch tử bất hiếu làm cho Ma Lão Lão hận đến thấu xương.

Trong thiên hạ, nếu các bậc bề trên có gì không đúng, nhưng làm phận con cháu không thể đại nghịch bất hiếu. Nhân vậy, Bạch Nộ không phải chịu đau khổ một ngày mà từ nay về sau cô ta không biết xử lý thế nào với tàn cuộc này.

Trở về lại Hồng Hoa bang hay sao ?

Đó là vấn đề mà Bạch Nộ đã suy nghĩ lâu nay. Cô ta nghĩ rằng không nên giẫm theo con đường cũ. Vì cô ta đã đại ngộ, quyết tâm làm một con người mới xây dựng một cuộc đời mới.

“Thiên hạ là xứ sở yên tĩnh lẽ nào không có chỗ nương thân ? ” Đó là điều mà cô ta đã tự an bài ین.

La Như Long không ngờ rằng Bạch Nộ lại thay đổi nhanh đến như vậy. Chàng thấy cô ta mặc nhiên không nói, không biết cô ta dự định thế nào bèn hỏi :

- CÔ nương có gì muốn nói nữa không ?

Bạch Nộ ngừng đầu lên nhìn chàng đáp lại:

- Người đời còn sống, lẽ nào sợ hết lời ?

La Như Long tiếp lời :

- Không phải ý vậy, tại hạ muốn hỏi với hành động của Phương thư thư, cô nương có ý kiến thế nào ?

Bạch Nụ cười nhạt trên môi, hỏi :

- ý kiến có hay không chưa đề cập đến, trước mắt ta không thể nói chuyện với người được hay sao ?

La Như Long vốn không có thiện cảm đối với Bạch Nụ. Chàng không giết cô ta là đã quý lắm rồi, việc gì còn phải phí thời gian với cô ta. Bởi vậy chàng liền nghiêm giọng :

- Cô nương nếu không có chuyện gì trọng yếu, xin cứ tự tiện, tại hạ không rảnh để phụng bồi.

- Vậy là người muốn đuổi khách rồi !

Bạch Nụ mỉm cười nói tiếp :

- Lẽ nào người không muốn biết lão nhân đó là ai sao ?

La Như Long lúng túng đứng lặng giữa đương trường.

Vừa rồi chàng muốn đuổi người đi giờ ngược lại phải cầu người.

Bạch Nụ dường như đã hiểu được nội tâm chàng bèn nói :

- Đây có gì quan trọng đâu ? Ta nói cho người biết, lão ta là Lục Mẫn Đông, luyện thành nhất thân tà môn công phu, hiểm độc vô cùng. Tuy nhiên trước đây một năm lão ta muốn đoạt lấy “thái cực đồ”, bị ta đánh thụ thương ta vốn cho rằng lão ta đã lìa đời không ngờ lão vẫn còn sống.

La Như Long nghe nói vậy, trong lòng có ý nghĩ khác đối với cô ta. Thực tại trong võ lâm đương kim có ai dám địch lại với “Lục âm chưởng” ? những cao thủ chết dưới bàn tay của cô ta quả không ít.

Bởi vậy La Như Long bèn nói :

- Lục âm chưởng của cô nương luyện được thật là cử thế vô song.

- Cũng không hẳn !

La Như Long không hiểu rõ lời khiêm tốn của cô ta, hỏi :

- Vì sao ?

Bạch Nụ rời khỏi tổng đàn mấy tháng, những điều chứng kiến từ hiện thực đã làm cho con người cô ta thay đổi. Điều tối chủ yếu lại là biến đổi tâm lý khiến cho tư tưởng của cô ta chuyển biến theo. Vì cô ta tương lai không lâu sau cũng phải làm một người mẹ. Bởi vậy, trong võ hình, tính tình của cô ta cũng trở nên thuần hậu.

Thấy La Như Long vẫn có thành kiến đối với mình, Bạch Nụ càng tỏ thái độ ôn hòa, nói:

- Người ta thường nói : “Thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân”. Tài nghệ của ta ngay trước mắt được xưng là nhất thế vô song, nhưng biết đâu ngày mai lại có người có võ công cao cường hơn ta cũng nên. La Như Long, ta nói có đúng không ?

La Như Long cười lãnh đạm trả lời :

- Cô nương quả nhiên có kiến giải, nhưng quá khứ là đúng như vậy.

Bạch Nụ e thẹn cúi đầu tiếp lời :

- Quá khứ ta quả thật không biết suy nghĩ, bởi vậy mới giết không ít nhân vật võ lâm vô ích.

La Như Long đồng dạng nói :

- Lẽ nào cô nương không nghĩ rằng người ta cũng biết báo thù ?

Bạch Nụ đáp :

- Bởi vậy ta mới cúi đầu trước mặt người để chịu tội.

La Như Long ” A ” một tiếng, nói :

- Vừa rồi cô nương nhận tội với tại hạ đấy hả ?

- Không sai !

La Như Long lúc này như nắm quyền sinh sát trong tay bèn lạnh giọng :

- CÔ nương nghĩ rằng tại hạ không giết cô nương hay sao ?

La Như Long chỉ nói ra vậy nhưng không hề suy nghĩ mình có hành động được hay không. Bạch Nỵu tiếp lời :

- Điều đó tùy ở người.

La Như Long bắt đầu do dự. Vì Bạch Nỵu mà chàng muốn giết là một người tàn bạo vô nhân tính chứ không phải là Bạch Nỵu lương thiện thuần hậu đang đứng trước mặt. Nếu như Bạch Nỵu đang đứng trước mặt này đáng để giết, e rằng nữ nhân trong thiên hạ không có ai sống còn.

Đồng thời trong nhà Phật có câu:

“Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật”. Lẽ nào La Như Long lại không thể bỏ qua một người đã cải ác hướng thiện sao ?

Từ đó chàng nảy sinh một ý nghĩ :

“Ta nếu báo thù cho phụ mẫu, cũng không thể tiếp ra tay sát hại cô ta.” Bởi vậy chàng nhẹ giọng :

- Chỉ cần cô nương từ nay về sau biết cải đổi, đương nhiên sau khi tại hạ luyện được “Lục hợp đại pháp”, tại hạ cũng không cần tìm cô nương để truy cứu chuyện oán ân nữa.

Chàng đã vô tình thổ lộ ra ra bí mật về bộ bí kíp:

Bạch Nỵu kinh ngạc hỏi :

- Người đã lấy được bộ bí kíp rồi hả ?

La Như Long không hề giấu diếm trả lời :

- Không sai tại hạ án theo sự ám chỉ trên “Thái cực đồ” tìm ra nơi tàng giấu bảo vật của tiền nhân để lại.

Bạch Nỵu lúc này tuy không nảy lòng tham nhưng cũng có tính hiếu kỳ hỏi tiếp :

- Đó là những thứ gì ? Có thể để cho ta mượn xem được không ?

53. Chương 53: Báo Thù Làm Trọng

La Như Long không phải là chàng ngốc, đâu có thể chỉ dựa vào những lời nói của Bạch Nỵu lại dễ dàng đưa bảo vật của võ lâm ra ?

Chàng suy nghĩ một lát mới nói :

- Cô nương thật sự muốn xem hay sao. Xin đợi ngày mai rồi hãy xem đi !

Lúc này tối quá nhìn không rõ đâu !

Đó gọi là “hại nhân chi tâm bất khả hữu, phòng nhân chi tâm bất khả vô” (lòng hại người không có nhưng lòng phòng người thì không thể không có).

Bạch Nỵu lại không có ý tà tư, bèn nghĩ : “Ngày mai thì ngày mai thôi, việc gì phải vội.” Bởi vậy cô ta liền đáp :

- Tốt thôi ! Chúng ta mượn cơ hội này để bàn chính sự đi !

La Như Long nghe vậy thoát đổi sắc mặt, trầm nghĩ :” Người muốn vấn vít bên ta hả ?” Chàng liền chuyển giọng :

- Cô nương còn có chính sự gì muốn nói chẳng ?

- Thứ nhất ta muốn người nhất định phải biết lão Lục Mẫn Đông luyện loại tà môn gì, dùng thuốc giải gì để trị liệu cho cô nương bị thụ thương đó.

La Như Long trong lòng phấn chấn, vội thốt lên :

- Đúng vậy ! Chỉ cần biết được Lục Mẫn Đông đánh thụ thương cô ta như thế nào, tất không khó tìm cách trị liệu.

- Người giải huyết đạo cho Lục Mẫn Đông, hỏi lão ta sẽ biết ngay !

La Như Long nghe vậy tái mặt nói :

L - Sao vậy được ? Nếu giải huyết đạo, lão ta sẽ phát cuồng lên lúc đó không chỉ Châu muội muội, mà kể cả Mân Sơn bà bà và Trình Phương cũng nguy hiểm đến tính mạng.

- Người bất tất nghĩ nhiều, ta có đem thuốc giải, bảo đảm lão ta sau khi uống xong sẽ không phát cuồng nữa đâu.

La Như Long nghe Bạch Nụ nói có thuốc giải, thầm mừng trong lòng tiếp lời:

- Vậy xin cô nương đưa cho tại hạ !

Bạch Nụ lấy từ trong người ra một bao nhỏ đưa cho La Như Long, nói :

- Đây là thuốc giải độc môn của môn phái ta, kể cả Hoa Đà cũng không sánh kịp.

Người đem cho lão ta uống chưa đến một ngày sau lão ta không những mất đi cuồng tính, mà kể cả độc của “Lục âm chướng” cũng tiêu trừ.

La Như Long nhận lấy thuốc giải, trầm nghĩ:

“Nếu như ta có được thuốc giải này nhiều, ngày sau sẽ cứu trị được Vân ca ca, thậm chí còn phân phát cho những người trong võ lâm nữa ...” Chàng liền mở bao ra lấy thuốc giải đưa đến kẻ miệng Lục Mẫn Đông, bỗng sực nghĩ:

“Không biết lời của cô ta có thật không, lỡ ra ...” Đây cũng là một cơ hội tốt để chàng thử lòng dạ của Bạch Nụ, nếu cô ta có tâm địa độc ác sẽ biết ngay qua liều thuốc giải này.

Nghĩ đến đó chàng lập tức bỏ thuốc giải vào miệng Lục Mẫn Đông, chờ đợi phản ứng.

Bạch Nụ dặn :

- Trải qua thời gian độ một tuần trà người có thể giải huyết đạo cho lão ta.

La Như Long bán tin bán nghi, dù sao đi nữa thuốc giải cũng đã bỏ vào trong miệng Lục Mẫn Đông rồi. Điều khiến cho chàng lo lắng nhất là sợ Bạch Nụ đánh lừa chàng.

Bạch Nụ không biết La Như Long đang nghĩ gì, bèn hỏi :

- La Như Long người đang nghĩ gì vậy ?

Chàng đâu có thể đem điều khả nghi của mình ra nói cho Bạch Nụ nghe được, hơi lúng túng trả lời :

- Tại hạ ... tại hạ không nghĩ gì cả.

Bạch Nụ mỉm cười tiếp lời :

- Vậy chúng ta nói chuyện tiếp đi !

La Như Long miễn cưỡng hỏi :

- Nói gì cô nương nói đi !

- Người phát hiện ra nơi tàng giấu bảo vật của tiền nhân, nhất là bộ đại pháp gì đó, người nhất định muốn nghiên cứu quán thông để báo thù phải không ?

La Như Long không biết đối phương muốn gợi ý gì, bèn trả lời :

- Không sai, tại hạ có ý định như vậy.

- Người tự tin rằng có thể địch nổi “Lục âm chưởng” không ?

- Trong bộ “Lục hợp đại pháp” có ghi rõ, “Lục âm chưởng” chẳng qua là một loại tà thuật mà thôi !

Bạch Nụ thấy La Như Long khinh thường môn võ công tinh thâm ảo diệu của mình trong lòng có vẻ bất mãn nói :

- Người bây giờ có thể tiếp nổi một chưởng của ” Lục âm chưởng” không ?

La Như Long nghe vậy hai mắt tròn to trầm nghĩ :

“Chẳng lẽ cô ta trở mặt sao ?” Bạch Nụ thấy La Như Long đứng ngớ người vì câu nói của mình bèn tiếp :

- La Như Long, ta nói thực với người một điều, ta giết người vô số, nhưng mấy tháng gần đây qua kinh nghiệm hiện thực ta đã rút ra một bài học, đó chính là người không nên quá cương, quá kiêu ngạo, quá tham vọng. Nhất là đối với chuyện mưu tính hại nhau trong võ lâm, rằng nên có lòng đại từ đại bi của nhà Phật. Chớ vì chuyện hận thù mà quyết phải báo trả, nếu ai cũng như vậy cả thì sát giới biết khi nào mới chấm dứt ?

Bạch Nụ nói ra tự đáy lòng, nhưng La Như Long vẫn chưa tin hẳn, bèn hỏi :

- Cô nương khuyên tại hạ sau khi luyện được “Lục hợp đại pháp”, cũng không nên tìm Hồng Hoa bang để báo thù cho phụ mẫu phải không ?

Bạch Nụ nói :

- Ta có ý như vậy, nhưng sợ người không thực hiện được.

La Như Long gượng cười :

- Không sai, ta không thực hiện được trừ phi bây giờ cô nương ra tay thanh toán ta ý chí đã quyết rồi thì không có bất cứ gì thể làm lay chuyển được.

Bạch Nụ biết rằng nói nhiều cũng vô ích, cố gượng nụ cười nói :

- Ta đã nói hết lời như vậy, còn nghe hay không là hoàn toàn tùy người.

Nói xong cô ta buồn buồn đi ra cửa miếu.

La Như Long ngẫm nghĩ lời của cô ta vì phát xuất từ đâu, nhưng cuối cùng nghĩ vẫn không ra. Chàng muốn nói chuyện tiếp với Bạch Nụ, nhưng lại không thấy cô ta quay trở vào chàng bèn chạy ra xem. Nhưng lúc này Bạch Nụ đâu còn ở đó nữa.

La Như Long thất vọng, trong lòng lúc này bắt đầu có sự kính ngưỡng đối với Bạch Nụ. Vì cô ta không những không dùng “Lục âm chưởng” để sát hại chàng, cũng không làm điều gì gây nguy hại cho ba người kia. Đồng thời cô ta càng không đếm xỉa đến bảo vật chàng đã lấy được. Tất cả những điều đó người bình thường không thể thực hiện được.

La Như Long càng nghĩ càng cảm phục cô ta, nhưng người đã đi xa rồi, làm sao gặp lại được ? Chàng đành quay trở vào trong miếu giải huyệt đạo cho Lục Mẫn Đông.

Lục Mẫn Đông sau khi được giải huyệt đạo, quả nhiên không phát cuồng tính nữa, La Như Long càng tin Bạch Nụ hơn.

Thấy Lục Mẫn Đông từ từ phục hồi, La Như Long ngồi một bên tĩnh tâm đợi chờ.

Cuối cùng, màn đêm tịch mịch qua đi hừng đông bừng sáng, một ngày mới bắt đầu.

Trong ánh sáng ban mai mờ nhạt La Như Long nhìn xem Mân Sơn bà bà và Trình Phương, tuy sắc mặt họ vẫn còn trắng xanh, nhưng đã có phần chuyển biến. Chàng bèn lấy một số nhân sâm và linh chi để cho hai người sống.

Hách Linh Châu tuy chưa chuyển biến gì, nhưng chưa có dấu hiệu gì nguy ngập.

Chàng lấy ra một số dược hoàn cho cô ta uống.

Thời gian nặng nề trôi qua, La Như Long tỉnh lại hoàn toàn. Đúng như lời Bạch Nỵ nói, lão ta không phát cuồng nữa. La Như Long mới cảm thấy an tâm. La Như Long thấy Lục Mẫn Đông mở mắt nhìn mình bèn hỏi :

- Lục lão tiên bối lão cảm thấy đã khỏe chưa ?

Lục Mẫn Đông ngạc nhiên thốt lên :

- Người là ai ? Ta giống như trải qua một cơn đại mộng, lẽ nào ta còn sống?

La Như Long không nén nổi vui mừng trong lòng đáp :

- Vãn bối La Như Long, ở đây đợi lão tiên bối đã lâu. Lão tiên bối không chết mà chỉ bị trúng âm độc của “Lục âm chướng” mà thôi. Lúc này đã uống được thuốc giải độc môn của Miêu Cương không đầy nửa ngày lão sẽ hoàn toàn bình phục ngay.

Lục Mẫn Đông nghe vậy mừng rỡ hỏi :

- Người nói có thật không ?

La Như Long nghiêm túc trả lời :

- Vãn bối đâu dám lừa dối lão liền bối.

Lục Mẫn Đông tự lẩm bầm :

- Miêu Cương, Lục Mẫn Đông ta một ngày còn sống trên cõi đời này, phải tìm bọn người để quyết tử một phen.

La Như Long mở lời khuyên :

- Lão tiên bối lúc này hà tất phải lo nghĩ, nhanh an tâm để tịnh dưỡng đi. Rồi sẽ có một ngày bọn ma đầu Miêu Cương không bị tận diệt cũng bí trục xuất ra khỏi Trung nguyên.

Lục Mẫn Đông tuy chưa bình phục hẳn nhưng tráng chí vẫn hào hùng nói :

- Đương nhiên, Trung nguyên chúng ta đâu có thể dung chứa bọn yêu tà ma quái đó được.

La Như Long phụ họa :

- Vâng. Từ khi bọn ma đầu Miêu Cương tiến vào Trung nguyên, thiên hạ dở sống dở chết, đồng đạo vô lâm bị tàn sát, máu chảy thành sông. Mối huyết hải thâm cừu này há không báo thù sao được.

Phải nói là : “Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu, thoại bất đầu cơ bán cú đa ” (Rượu gặp tri kỷ ngàn chén cho là ít, nói chuyện không tâm đầu ý hợp dù nửa câu cũng là nhiều). Hai người càng nói chuyện càng cảm thấy nghĩa khí tương đầu. Mãi cho đến chính Ngọ, khi bình phục hẳn Lục Mẫn Đông mỉm cười nhìn La Như Long nói :

- Thiếu hiệp, ta sống được đây là hoàn toàn do thiếu hiệp ban tặng ân đức này, ta mãi mãi không quên.

La Như Long vội ngắt lời :

- Lão tiên bối sao phải nói vậy khiến vãn bối cảm thấy thẹn lòng.

Lục Mẫn Đông cười ha hả tiếp lời :

- Đúng đại ân này không nói đến chuyện báo đáp được ...

Bỗng lão ta phát hiện bọn ba người Mân Sơn bà bà, kêu lên :

- Sao lại như vậy ?

La Như Long kể ra đầu đuôi, Lục Mẫn Đông nghe Hách Linh Châu bị lão ta đánh thụ thương, áy náy nói :

- Ta thật là đắc tội, đắc tội !

Lão liền đi đến bên cạnh Hách Linh Châu đưa tay điểm hai cái vào vùng “Mệnh môn huyết”, cô ta “á” một tiếng nôn ra một ngụm nước vàng. Lục Mẫn Đông nhìn La Như Long, gượng cười nói :

- Ổn rồi !

La Như Long biết rằng đó ắt là phép giải trị độc môn của lão ta, bèn mỉm cười đáp lại :

- Đa tạ ân lão tiên bối đã cứu trị cho cô ta.

Không lâu sau Hách Linh Châu hồi phục, mọi người vây quanh cười nói huyền thuyên, nhưng La Như Long và Hách Linh Châu tuyệt đối không đề cập đến chuyện bảo vật.

Lúc này Mân Sơn bà bà và Trình Phương cũng đã bình phục, Trình Phương đánh mắt cho La Như Long cùng đi ra ngoài miếu nói :

- Long huynh, chúng ta ra ngoài này, muội có rất nhiều chuyện muốn hỏi huynh.

Kỳ thực cô ta không nói La Như Long cũng hiểu, chàng liền gật đầu rồi đi theo cô ta men theo con đường nhỏ ra xa.

Qua thời gian độ một tuần trà hai người lại đến trong một cánh rừng tùng, tìm một phiến đá lớn rồi cùng ngồi xuống, Trình Phương hỏi :

- Long huynh, vị Giả lão tiên bối đồng hành với huynh đâu rồi ?

La Như Long không nén nổi cơn đau buồn nghẹn ngào trả lời :

- Giả lão tiên bối đã qua đời rồi.

Hai hàng nước mắt tuôn trào ướt đẫm cả vạt áo.

Trình Phương cố nén cơn bi phẫn hỏi tiếp:

- Huynh có biết lão ta là ai không ?

La Như Long nói giọng thê lương :

- Các người giấu ta quá nhiều, nhưng cuối cùng ta vẫn biết.

Trình Phương nói trong nước mắt :

- Bây giờ thì huynh rõ cả rồi chứ ?

- Nếu không có Mân Sơn bà bà ta còn bị khác người che giấu nhiều nữa.

Trình Phương ngạc nhiên hỏi :

- Mân Sơn bà bà sao lại biết được thân thế của tổ phụ ?

- Trong đó nhất định có rất nhiều tình tiết uẩn khúc, nhưng không thể mở miệng hỏi cặn kẽ bà ta được.

Trình Phương gật đầu hỏi tiếp :

- Huynh phát hiện ra nơi tàng giấu bảo vật chưa ?

La Như Long trả lời :

- Ta đã lấy được toàn bộ bảo vật rồi đang cất ở trong người.

Trình Phương mừng hẳn lên, hỏi :

- Phía Mân Sơn bà bà có biết không ?

- Châu muội muội cùng ta thâm nhập vào động phủ để lấy mà !

Trình Phương nghe vậy lo lắng hỏi :

- Không biết họ có lòng tà tâm hay không?

La Như Long nói :

- Không đến nỗi như vậy. Duy chỉ có Lục Mẫn Đông là đáng lo ngại.

- Huynh dự định thế nào ?

- Trước khi chưa hiểu được tâm thuật của lão ta, tuyệt đối không tiết lộ cho lão ta biết.

- Đây cũng tuyệt đối không phải là kế vẹn toàn.

- Ta cũng biết như vậy chỉ là trước khi cô nương và Mân Sơn bà bà chưa bình phục, ta không tiện thi thố gì.

- Bây giờ muội và Mân Sơn bà bà đã phục hồi huynh dự định thế nào ?

- Nếu Lục Mẫn Đông là một người trung chính, ta nghĩ rằng chúng ta cùng nhau nghiên cứu võ bực của “Lục hợp đại pháp” ...

Trình Phương vội ngắt lời :

- Không được ! Không được, muôn phần không thể được !

La Như Long ngạc nhiên hỏi :

- Sao vậy ?

Trình Phương trả lời :

- Chỉ một mình huynh chuyên chú để luyện là đủ rồi, không nên để nhiều người La Như Long cười khổ :

- Ta đã đáp ứng Châu muội muội là cùng nhau luyện công.

Trình Phương thoát đối sắc mặt, chăm nhìn chàng như muốn xuyên tận đáy lòng.

La Như Long đâu hiểu được tâm lý của nữ nhân, vẫn ngây thơ nói :

- Phương thư thư cũng cùng luyện công luôn đi ! Ta nghĩ rằng như vậy càng làm cho chúng ta nhanh tinh tiến.

Trình Phương cười nhạt :

- Muội không có phần diễm phúc đó, huynh cùng với Châu muội muội của huynh luyện công đi. Trình Phương này phải đi thôi.

Nói rồi cô ta dứt áo ra đi, chỉ trong nháy mắt đã ra xa ngoài bảy tám trượng.

La Như Long vội gọi lớn :

- Phương thư thư ...

Trình Phương cứ một mực lao đi không hề ngoảnh đầu lại. La Như Long không dám trì nghi, vội thi triển “Hỏa thượng lăng ba” đuổi theo.

Khinh công thân pháp của Trình Phương phạm tốc, cô ta được Liệt Hỏa Thần Quân chân truyền. Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng cách nhau xa, hình bóng cô ta từ từ mất hút. La Như Long lòng đau như cắt chỉ việc đứng ngóng trông theo.

La Như Long đứng thẫn thờ chết lặng bên đường. Trải qua thời gian không biết bao lâu, bỗng nghe có tiếng gọi “Long ca ca” làm chàng giật mình quay lại.

La Như Long thấy Hách Linh Châu đứng sau lưng cười khán khách, liền nói :

- Châu muội muội, muội làm người ta hết cả hồn, đến đây cũng chẳng cần gọi ta một tiếng.

Hách Minh Châu thấy La Như Long không tự trách mình, ngược lại còn oán trách người khác, vùng vằng nói :

- Muội không phải đã gọi huynh rồi đó sao ?
- Giờ mới gọi thì nói làm gì ?
- Ai bảo huynh hồ tư loạn tưởng làm gì ?

Cô ta chạm đến điểm yếu của La Như Long, chàng đỏ mặt bỏ đi lơ.

Hách Linh Chân cản lại nói :

- Long ca ca La Như Long hỏi :
- Muội muốn gọi ta làm gì ?

Hách Linh Châu mỉm cười đáp :

- Muội muốn gọi huynh.

Cô ta làm vẻ thần bí rồi nói tiếp :

- Nói uội biết huynh và cô ta nói những gì ?

La Như Long có vẻ không vui nặng lời :

- Không nói gì cả.

Hách Linh Châu bĩu môi nói :

- Ai tin được ? Hai người rủ nhau ra thật xa không nói muội cũng đã biết nói những gì.

Hách Linh Châu sực nghĩ lại vội hỏi :

- Cô ta đi đâu rồi sao không thấy ở đây ?

La Như Long trả lời :

- Bị muội làm giận đã bỏ đi rồi !
- Bị muội ...

Hách Linh Châu thốt lên đầy vẻ ngạc nhiên.

La Như Long bèn tiếp :

- Không phải sao ?
- Thật không ?
- Lẽ nào ta lại dối muội ?
- Nhưng muội không có gì đắc tội với cô ta cả, thậm chí không hề mở miệng nói một câu nào.
- Nhưng cô ta thực sự bị muội làm giận mà bỏ đi.
- Muội không tin.
- Vậy để ta nói uội nghe.
- Nói đi !

La Như Long thực tình kể ra cho Hách Linh Châu nghe, Hách Linh Châu là thân nữ nhi, đâu thể không biết tâm lý của nữ nhân, liền cười nhạt :

- Thì ra là như vậy, đi rồi thì thôi.

La Như Long sững sốt nói :

- Vậy sao được ? Ta phải đi tìm cô ta trở lại.

Hách Linh Châu ngăn cản :

- Không nên tìm, để cô tự đi !

La Như Long thốt lên :

- ý ta đã quyết, dù có chân trời góc bể ...

Hách Linh Châu hoảng hốt ngắt lời :

- Long ca ca, lẽ nào huynh không nghĩ đến mối huyết hải thâm cừu đang nặng trên vai.

La Như Long nghe vậy, đứng lặng người :

- Vậy ...

Chàng lưỡng lự không biết quyết thế nào.

Hách Linh Châu tiếp lời :

- Long ca ca, báo thù là đại sự, huynh hãy tạm gác mọi chuyện để luyện thành đạt võ công, giết sạch bọn ma đầu Miêu Cương, sau đó đi tìm cô ta cũng không muộn.

Lời đó quả nhiên hợp đạo lý, La Như Long gật đầu nghe theo. Hai người lặng lẽ trở về.

54. Chương 54: Hạ Sơn Phục Thù

Mùa Xuân chóng trôi qua, tiếp qua mùa hạ, rồi lại đến Thu về.

Lục Mẫn Đông quay trở về vừa bước vào cổng miếu đã cười kha kha nói :

- La thiếu hiệp người có điều không đúng!

Mân Sơn bà bà nghe vậy ngạc nhiên, Hách Linh Châu cũng tròn xoe mắt nhìn La Như Long tuy cảm thấy lời của lão ta phát lên đột ngột, nhưng tự nghĩ lại mình cũng không làm điều gì sai trái, liền mỉm cười hỏi :

- Do đâu lão lại nghĩ vậy ?

Lục Mẫn Đông tiếp lời :

- Lẽ nào ta lại gieo oan cho thiếu hiệp ?

Lão ta bỗng nghiêm sắc mặt nói tiếp :

- Như hiện nay khắp cả giang hồ không có ai không biết, chẳng có người nào không hay, thế mà chỉ một mình ta gốc mới bị che mắt bưng tai.

Lão lướt nhìn mọi người một lượt cười ha ha nói :

- Các người cùng đồng tình để muốn che mắt ta sao ? Hảo ... hảo ...

Mân Sơn bà bà nghiêm giọng :

- Lão nói chuyện gì vậy ? Không nên vu oan cho người khác.

Hách Linh Châu cũng phụ vào :

- Lão nếu nói bậy thì vẫn bồi không tha cho đâu đấy.

Nói xong cô ta bật cười.

Lục Mẫn Đông tiếp lời :

- Ta lâu nay chưa từng vu oan cho người khác, hôm nay cũng không ngoại lệ. Nếu không tin để ta hỏi hai sư đồ người, chuyện La Như Long được bảo vật các người có biết hay là không ?

Mân Sơn bà bà và Hách Linh Châu cùng trở mắt nhìn. Lục Mẫn Đông nói tiếp:

- Bởi vậy ta nói các người đồng tình để cố ý dối ta, điều đó không sai chứ ?

Điều bí mật đã bị người ta vạch rõ, bọn La Như Long không biết nên giải thích thế nào cho hợp lẽ. Hách Linh Châu nhanh trí cười lạnh lạnh hỏi :

- Chỉ vì chuyện đó mà lão cho chúng tôi đều không đúng cả sao ?

Lục Mẫn Đông mỉm cười nói :

- Lẽ nào không nên ?

- Đương nhiên.

- Kha kha, lời lẽ của người không phản bác được lý do của ta rồi !

Hách Linh Châu tươi cười tiếp lời :

- Bọn tôi muốn đến ngày La ca ca luyện công thành đạt sẽ cho lão được một dịp vui mừng khôn tả, không ngờ giờ lão đã biết rồi.

- Ha ha, người khẩu khí thật linh lợi. Các người sợ ta có tà tâm không dám nói ngay ra cho ta biết, đúng không ?

Đó là điều mà lão thầm buồn bấy lâu nay, nhưng giờ có dịp nói thẳng ra hết, lòng lão không còn vướng bận gì nữa.

La Như Long có phần lung túng nhưng cũng phải bảo vệ đến cùng, bèn nói :

- Lão tiên bối sao lại nghĩ vậy. Châu muội muội hoàn toàn nói thật lòng mà !

Lục Mẫn Đông không tiện đề cập nhiều đến chuyện đó lão mỉm cười chuyển giọng :

- Ta có ý nói đùa vậy thôi !

Rồi lão nghiêm sắc mặt hỏi La Như Long:

- La thiếu hiệp, mấy tháng nay thiếu hiệp đã quán thông chưa ?

La Như Long rất khó giải thích với câu hỏi không đầu không đuôi đó, liền hỏi lại :

- Không biết lão muốn ám chỉ điều gì ?

Lục Mẫn Đông nói :

- Đương nhiên là nói về võ công.

La Như Long trả lời :

- Không giấu gì lão, những gì được ghi rõ trong bộ “Lục hợp đại pháp” văn bối đã quán thông cả rồi.

Lục Mẫn Đông nhìn với ánh mắt kỳ dị thốt lên :

- Có thật vậy không ?

Lão nắm tay La Như Long, mừng quá reo lên :

- Chúng ta phải đi tìm bọn ma đầu Miêu Cương để thanh toán mới được.

Mân Sơn bà bà và Hách Linh Châu trước đó cũng không biết La Như Long tiến bộ đến mức nào, giờ nghe vậy hết sức vui mừng. Hách Linh Châu chạy đến cạnh La Như Long, nói :

- Sao huynh không hề thổ lộ uội một tí gì cả ?

La Như Long tiếp lời :

- Các người bảo ta trước khi chưa đạt đến cảnh giới lưu hỏa thuần thanh thì bắt tất nói gì với các người.

Lục Mẫn Đông nôn nóng chuyện báo thù, không để mất thời gian liền lên tiếng :

- Các người tạm thôi chớ tranh luận nhiều. La thiếu hiệp, ta hỏi người là chúng ta lúc nào có thể xuất phát ?

- Chúng a không nên để kéo dài thời gian.

- Ta nóng lòng như lửa đốt, phải định thời gian càng sớm càng tốt.

Mân Sơn bà bà mỉm cười quyết định :

- Vậy thì chúng ta lên đường ngay bây giờ.

Cả bốn người cũng lên đường. Ngôi cổ miếu hoang vu tuy không có gì, nhưng bọn họ đều quay mặt nhìn lại về đây lưu luyến.

Lục Mãn Đông tinh thần phấn chấn, vừa đi vừa nói :

- La thiếu hiệp, chúng ta chịu sự tàn ngược mấy năm trời của bọn Miêu Cương, lần này phải thanh trừ họ tận gốc mới được.

La Như Long mang nặng mối huyết hải thâm cừu, trong lòng cũng có sự đồng cảm như vậy, bèn tiếp lời :

- Hai năm nay Trung nguyên bị họ mặc sức tàn sát, biết bao nhiêu người ngậm oan nơi chín suối, song thân của vãn bối cũng bị ...

La Như Long nói đến đó nước mắt chảy dài.

Lục Mãn Đông thấy chàng không nén nổi cơn bi phẫn nhẹ, lời an ủi :

- Hôm nay nếu song thân người có biết được cũng vui cười nơi chín suối.

La Như Long gật đầu nói :

- Những mong sao tất cả mọi điều đều ứng nghiệm như lời của lão tiên bối.

- Đúng, đúng ! Chúng ta phải cứu vãn vận kiếp tàn khốc của võ lâm.

Họ mãi ham chuyện trò, không biết đã đến Vĩnh Tĩnh từ bao giờ.

Bọn họ ra vào thành, lại bị một nhóm tay đại hán vận y phục màu xanh đón đường.

Một tên mày thô bước lên ôm quyền thi lễ:

- Xin hỏi chư vị có phải muốn đến Hoa Sơn không ?

Bọn La Như Long không khỏi ngạc nhiên, Lục Mãn Đông trả lời.

- Không sai, bằng hữu có gì kiến giáo ?

Gã đại hán nhìn hình tướng thô tháo, nhưng ăn nói rất lịch sự. Gã ta tiếp lời:

- Hai chữ kiến giáo không dám đương. Bọn tôi phụng theo lệnh của Tổng đàn đặc biệt đến đây nghênh tiếp.

Lục Mãn Đông cố làm vẻ ngơ ngác hỏi:

- Xin hỏi quý bang ...

Gã đại hán trả lời :

- Hiệu là Hồng Hoa Bang.

Lục Mãn Đông cố làm bộ kinh ngạc nói:

- Bọn ta là những kẻ vô danh sao lại dám phiền chư vị đại giá ?

- Lão quá khách khí, cũng xin cho biết tôn tính đại danh ?

Lục Mãn Đông cười kha khả lời - Ta là Lục Mãn Đông, còn vĩ danh của các hạ ?

- Thì ra là Lục lão gia, hôm nay rất hân hạnh được gặp. Còn tại hạ là Bao Thông.

- Vốn lại là Bao huynh, cửu ngưỡng đại danh như lôi quán nhĩ. Hôm nay hữu duyên tương hội không biết có gì sai khiến không.

Bao Thông vội ôm quyền đáp:

- Tại hạ phụng theo mệnh của tổng đàn, đặc biệt đến đây để nghênh tiếp Lục lão gia và La thiếu hiệp.

Gã ta để Mân Sơn bà bà và Hách Linh Châu một bên không chú ý đến. Hách Linh Châu nổi giận lên tiếng :

- Các người chớ làm kiêu mèò khốc chuột giả dạng từ bi. Hách Linh Châu ta nhìn không quen loại người như các người !

Bao Thông trở nên lúng túng nói :

- CỐ nương cũng chưa hiểu rõ thanh bạch trắng đen, nghĩa khí dụng sự ...

Mân Sơn bà bà tuy không nói là bảo hộ, nhưng cũng không để cho gã ta chỉ trích Hách Linh Châu bà ta liền ngắt lời :

- Người không phục hả ? Người có tư cách gì lại giáo huấn Châu nhi của ta ?

Lời đó đã gây cho đối phương nổi cơn thịnh nộ, bảy tám tên đại hán đứng phía sau hùng hổ nhất tề hô đánh.

Hách Linh Châu từ khi xuất sư đến nay chưa bao giờ động thủ với bất cứ một người nào, vốn muốn ra tay thử nhưng không có thời cơ. Lúc này nghe vậy liền hăng hái nói :

- Bọn người muốn đánh hả ? Qua đây đọ thử với bốn cô nương Lời nói chưa dứt đã có ba tên xông tới cô ta.

Mân Sơn bà bà quát :

- Các người muốn lấy đông hiếp ít hả ?

Hách Linh Châu sợ ân sư phá hỏng kế hoạch của mình, vội nói :

- Sư phụ chớ lo, để Châu nhi lấy mạng ba tên này rồi tính sau.

Vừa nói cô ta vừa lao người vung chưởng lao thẳng tới đối phương.

Hách Linh Châu thi triển ba tuyệt chiêu trong “Quốc ưng chưởng pháp”, chỉ thấy chưởng vung đông bạt tây, xoay nam đánh bắc, thật là phạm tặc, khiến người ta hoa cả mắt.

Bao Thông vốn nên ngăn cản ba tên đồng bọn từ trước, nhưng gã ta tồn tâm hiểm độc, chưa để bọn La Như Long vào trong mắt. Gã ta nghĩ :

“Bọn ta phải thử sức các người mới được”.

Chỉ vì một ý niệm sai lệch của gã ta đã dẫn đến ba tên đồng bọn bỏ mạng tại chỗ, hồn quy hận quốc, thật không ngờ tới.

La Như Long nổi giận lên tiếng :

- Tính Bao, các người phụng theo mệnh đến nghênh tiếp quý khách như vậy đó hả ?

Bao Thông cười thâm trầm nói :

- Đó chỉ vì sự bức bách mà thôi !

- Nói như vậy là bọn ta không đúng sao ?

- Thiếu hiệp là bậc quang minh, có gì không đúng ?

La Như Long trừng mắt hỏi :

- Ta muốn hỏi các người vị nào cao hứng thì bước ra ?

Bao Thông cười hì hì tiếp lời :

- Vốn nghe thiếu hiệp can đảm hơn người, hôm nay lại nghe thiếu hiệp thành đạt thần công, thật khiến cho Bao mỡ ngưỡng lòng ái mộ. Nếu được thiếu hiệp dạy cho vài chiêu tuyệt học, thật vinh hạnh không gì bằng.

Gã ta miệng nói rất dễ nghe, nhưng trong lòng đâu có xem La Như Long ra gì.

La Như Long để gì không biết tâm địa của gã ta, chàng bèn nói.

- Người thật muốn dạy hả, tiến chiêu đi !

Bao Thông tuy ngăm mắng La Như Long không biết đến sống chết, nhưng biểu hiện bên ngoài vẫn ôn hòa từ tốn nói :

- Thiếu hiệp hơi có phần ...

Bỗng gã ta tung chưởng đánh quật thẳng vào vùng “Khí hải” trên người La Như Long.

Gã ta quyết đánh La Như Long một đòn trí mệnh, bởi vậy không ra thế, cũng không lên tiếng, đột ngột tung một chưởng bất ngờ mạnh như trời giáng.

Mân Sơn bà bà và Lục Mẫn Đông đều kinh hãi “à” lên một tiếng. Mân Sơn bà bà vội kêu :

- La Như Long thận trọng ?

Lục Mẫn Đông tức tốc bật ra một chưởng cuồng phong ào ào dữ dội, đất đá cuộn bay mù mịt tống thẳng tới Bao Thông.

Hai người quá lo như vậy cũng bằng thừa, La Như Long lúc này đâu phải như người ta nghĩ. Võ công của chàng đã đạt tới cảnh giới thặng thừa. Bao Thông đâu để gì đánh thụ thương chàng được. Gã ta tự chuốc lấy đại họa thì có.

La Như Long thấy Bao Thông phát chưởng đánh tới, chàng vẫn đứng yên bất động, chỉ vận một phần chân khí nghênh tiếp chưởng của đối phương. Bao Thông bị chưởng lực phản hồi trở lại tống lùi ra xa mới đứng vững, sắc mặt tái xám đi, miệng vọt ra một vòi máu tươi. Lúc này cũng vừa đứng chưởng phong của Lục Mẫn Đông bức tới quật gã ta rớt ngay trên đất.

Bọn đại hán còn lại thấy vậy đều kinh hồn thất sắc.

Nhưng họ không tin cho rằng La Như Long với độ tuổi như vậy tuyệt đối không có gì siêu phàm. Cả bọn cũng hét lên “Đánh” rồi xông xā vào bao vây La Như Long.

La Như Long thấy bọn đại hán chẳng sợ chết, liều mạng xông tới, liền nói :

- Các người trước hết hãy quay về cho ta !

Tay áo phất nhẹ một luồng kinh phong như sóng thần bạt ra tống bọn đại hán văng ngược ra sau xa. Ai ai cũng trợn mắt nhìn đầy khiếp hãi.

Sau khi đứng lại vững, mấy tên đại hán nhón nhác nhìn nhau không dám tiến lên tiếp. La Như Long cất cao giọng :

- Tiểu gia không muốn mất thì giờ với các người, hãy rút nhanh cho ta. Bảo bọn ma đầu Miêu Cương đến đây nạp mệnh !

Bọn đại hán biết rõ không địch nổi, đâu dám nói “Không” trừ phi liều chết.

Con con, con kiến cũng còn tham sống sợ chết, bọn họ há lại dám đem tính mệnh của mình để đùa giỡn hay sao ? Vì thế, cả bọn mặt như khóc tang lủi thủi kéo nhau đi.

Khi mấy tên đại hán đi xa, Lục Mẫn Đông nói với La Như Long :

- La thiếu hiệp, với võ công của thiếu hiệp hiện giờ thừa sức lấy đầu bọn Miêu Cương rồi !

La Như Long khiêm tốn, mỉm cười đáp :

- Lão tiên bối quá khen. Mong sao thực hiện được như lời lão nói.

- Tuyệt đối không có vấn đề gì ...

Lục Mẫn Đông chột ngừng lời, lão tiếc rằng để bọn đại hán thoát đi tức sẽ không nắm được tình hình địch phương.

Mân Sơn bà bà mỉm cười nói :

- Kệ nó ?

Hách Linh Châu hớn hở xen vào :

- Đúng vậy ! Chúng ta đã có Long ca ca, nước đến thì ngăn, địch đến thì đánh, còn sợ gì nữa chứ ?

Lục Mẫn Đông chỉ vào Hách Linh Châu, mỉm cười nói :

- Châu nhi, người mở miệng là đề cập đến Long ca ca, cũng chẳng cần để ý ai ngoài Long ca ca. Theo ta xem người cùng với vị Long ca ca của người đến Hoa Sơn là đủ rồi ta và gia sư nên quay trở lại ngay bây giờ.

Hách Linh Châu nghe vậy đỏ mặt nũng nịu :

- Lục lão tiên bối, văn bối không đi, văn bối không đi ! Lão cười hay sao, văn bối muốn chúng ta cùng đi !

Hai tay nàng dấm thành thích vào ngực lão ta. Lục Mẫn Đông cười ha ha nói :

- Từ nay về sau ta tuyệt đối không nói vậy nữa đâu !

Mân Sơn bà bà liền quát :

- Châu nhi, trước mặt Lục lão tiên bối sao lại làm như vậy ?

Hách Linh Châu nghe lời lùi lại, Lục Mẫn Đông đỡ lời :

- Đó chỉ là vui đùa mà thôi ! Giờ chúng ta không để mất thời gian nữa, nên tiến vào thành đi !

Bọn họ tiến vào thành Vĩnh Tĩnh, cùng vào trong một khách điếm có tên là “Bảo Khánh”.

Bốn người ngồi xuống bàn, cũng không cần gọi bảo, bọn tiểu nhị đã dọn ra yến tiệc thịnh soạn.

La Như Long và Hách Linh Châu kinh nghiệm trên giang hồ còn ít, thấy mâm yến tiệc vậy định kéo tên tiểu nhị lại hỏi, nhưng Lục Mẫn Đông đã lên tiếng :

- La thiếu hiệp, hai người thấy thức ăn trên bàn này khó dùng hay sao ?

La Như Long không hiểu ý của lão ta, bèn đáp :

- Rất tốt, rất tốt !

- Vậy chớ nhìn nhau nữa, cầm đũa đi !

Lão ta nói xong liền nâng chén rượu trước mặt lên uống cạn một hơi.

Hách Linh Châu lúc này muốn nói gì nhưng lại bị ánh mắt của Lục Mẫn Đông ngăn cản.

Sau bữa ăn, Lục Mẫn Đông gọi tên tửu bảo lại tính tiền rồi cả bọn đi tiếp tới Hoa Sơn.

55. Chương 55: Tiêu Trừ Hoạn Nạn

Từ Vĩnh Tĩnh đến Hoa Sơn chừng năm sáu trăm dặm đường. Bây giờ đang là tháng tám, thiên nhiên như đang dốc hết sức dâng phụng cho đời một lần cuối cùng về mỹ lệ huyền ảo của mình. Những rừng phong đỏ ối nhấp nhô bên đường trải dài tít tắp, in trên nền trời trong xanh cao thẳm làm khách lữ hành nhìn không chán mắt.

Bọn La Như Long, Lục Mẫn Đông, Mân Sơn bà bà và Hách Linh Châu đang lúc thần thái phấn chấn, khí trời thanh tao thấy trong người vô cùng sảng khoái, chỉ đi mất hai ngày đã đến một trấn nhỏ là Vĩnh Thọ.

Từ đây đến Hoa Sơn chỉ còn hơn trăm dặm nữa, cũng vừa lúc trời sẩm tối họ tìm một khách điếm dừng lại nghỉ ngơi.

Tối hôm đó có một người đến tìm gặp. Người ấy là “Kim Bối song đao” Khổng Hậu, bằng hữu với Lục Mẫn Đông.

Hai người bạn cố tri chào hỏi nhau xong, Khổng Hậu nói :

- Khổng mỗ hay tin Lục huynh tuý hành La thiếu hiệp định ngày rằm tháng Tám này hội võ với Hồng Hoa Bang, đúng không ?

Lục Mẫn Đông ngạc nhiên hỏi :

- Làm gì có chuyện hội hè gì đâu ? Vì thế mà Khổng huynh đến đây có phải không ?

- Vậy chuyện ấy không đúng sao ? Khổng Hậu thất vọng hỏi.

- Sự đồ Mân Sơn lão nhi, La thiếu hiệp và Lục mỗ vốn có ý định tìm bọn Miêu Cương để thanh toán, nhưng không ước hẹn thời gian gì cả.

Khổng Hậu phần chấn lại ngay :

- Thế là tốt rồi. Chuyện La thiếu hiệp luyện thành “Lục Hợp đại pháp” đã đồn rộng ra trên võ lâm, ai cũng mong ngóng ngày đền tội của Hồng Hoa bang không còn xa nữa.

Sao các vị không thông báo cho các đồng đạo võ lâm biết tin này để cùng hợp lực đối phó ?

La Như Long trả lời :

- Lực lượng của Hồng Hoa bang trừ mấy người luyện được “Lục âm chưởng và ”Huyết Quang chưởng” mới đáng sợ. Những người này chỉ trừ võ học “Bạch cốt sát” của Mân Sơn lão tiên bối còn có thể kháng cự, trên võ lâm không có ai là đối thủ của hai thứ ma chưởng đó. Bọn còn lại thì chẳng có gì đáng nói. Hơn nữa mới đây một mình Trình Phương cô nương đã tiêu diệt gần hết mười mấy phân đà của Hồng hoa bang và nhiều cao thủ của chúng như “Tuyết Phong Nhị Tẩu ”, “Thiên Mục Tam Hưng” ...

La Như Long vừa nói đến đó thì lại có người gõ cửa, rồi một giọng thiếu nữ cất lên :

- La huynh, Mân Sơn bà bà không có đây sao ?

La Như Long nhận ra ngay giọng nói của Trình Phương mừng quá đứng phắt ngay dậy vui vẻ nói :

- Phương thư thư vào nhanh đi !

Trình Phương bước vào chào hai vị tiền bối xong xuôi lại hỏi :

- Mân Sơn bà bà và Hách cô nương cùng đi với La huynh mà ?

- Hai vị ấy ở bên phòng kia, Phương thư thư tìm họ có việc gì sao ? _ Trình Phương bối rối đáp :

- Ờ ... mà cũng không có việc gì ...

Ngày trước Trình Phương cất công đi tìm La Như Long vì một phần chàng như thanh nam châm hút nàng lại gần, mặt khác nàng không thể một mình trả thù cho sư phụ mà thiếu chàng được, nhất là sau khi La Như Long đã luyện thành “Lục hợp đại pháp”. Trong cuộc báo thù này Trình Phương không cho phép mình đứng ngoài.

Vừa hay bốn người đang sắp dùng trà thì Mân Sơn bà bà và Hách Linh Châu cũng tới.

Lục Mẫn Đông nói :

- Nhị vị đến thật đúng dịp, Khổng huynh đây muốn chúng ta thông báo cho các đại môn phái để cùng hợp sức hành động, vì suy cho cùng ai cũng có nợ nần với bọn Hồng Hoa bang cả.

Mân Sơn bà bà nghĩ ngợi một lát rồi nói:

- Kể ra làm như vậy thì tốt nhưng chỉ sợ mất thêm thời gian.

La Như Long nói :

- Ngày trước ở Cao Sơn, văn bối đã được giao trách nhiệm này và có mặt đông đủ các vị chưởng môn, tuy nhiên cứ báo cho họ cùng đến đây càng tốt, nhưng việc tiêu trừ họa hoạn không nên để chậm trễ.

Khổng Hậu chột lên tiếng :

- Vậy thì các vị thư cho vài ngày để Khổng mỗ báo tin cho các môn phái gần nhất cũng được.

Mọi người đồng ý với quyết định đó, họ tìm một xóm nhỏ kín đáo ở lại thêm hai ngày rồi sau cùng đến Hoa Sơn.

Đọc đường họ bàn bạc thêm một lần cuối cùng về trận đánh quyết định sắp tới.

La Như Long nói :

- Xem ra thì thực lực của chúng ta ở đây đủ mạnh để tiêu diệt lực lượng của Hồng Hoa bang, tuy vậy phải cân nhắc cho thật cẩn thận để tránh thương vong vô ích.

Dừng một lát chàng lại nói tiếp :

- Xem ra thì văn bối có thể đối phó được với tất cả bọn họ, tuy nhiên về phó Bang chủ Trương Quyền ...

Hách Linh Châu hiểu ý La Như Long liền nói ngay:

- La huynh, để đại ca La Như Vân đó uội xử trí, tuyệt đối muội không làm La đại ca thụ thương đâu !

La Như Long nhìn Hách Linh Châu đầy biết ơn, trả lời :

- Nếu vậy thì hay lắm. Còn Phương thư thư chỉ nên đối phó với Hắc Nộ mà thôi, thị có độc môn “Huyết Quang chưởng”, thư thư cứ việc dùng “Xích Diệm chưởng” là có thể trấn áp được thị. Nhưng chỉ sợ Châu muội không đối phó được với “Lục âm chưởng” của La huynh.

Mân Sơn bà bà nói :

- Hải tử người chớ lo, “Bạch cốt sát” áp đảo được “Lục âm chưởng” mà. Lão thân ngặt vì không chế trụ được với “Huyết Quang chưởng” mà bị Ma lão lão đánh bại.

La Như Long cười hài lòng :

- Mân Sơn lão bối cứ yên lòng, những người còn lại cứ để văn bối định liệu - - Người đừng xem thường, còn đến những bốn tên ma đầu công lực không phải vừa đâu ?

La Như Long cười nói :

- Văn bối tự tin mà. Hơn nữa Bạch Nộ chắc không động thủ chống lại chúng ta đâu.

Lục Mãn Đông thấy mình bị bỏ ra ngoài cuộc tuy hơi buồn nhưng biết mình không phải là đối thủ của bọn ma đầu đó nên chỉ trầm tư không nói.

Sáng hôm sau, họ đã tới Hoa Sơn.

Năm người không cần trốn tránh gì cứ vào thẳng ngay Tổng đàn.

Cách sơn môn chừng vài trượng có một đội tuần tiểu ngăn họ lại, một tên ra dáng cầm đầu hách dịch hỏi :

- Các người có việc gì hay tự nguyện đến nộp mạng đây ?

La Như Long cười nói :

- Nếu người không muốn châu trời sớm thì mau dẹp đường.

Tên kia cười hắc hắc nói :

- Hóa ra là tiểu tử người đã từng giả dạng Phó tổng đàn chủ đến đây quấy phá, đã bị bắt còn chưa chịu ư ?

Nguyên hấn tên là Ngô Thức, trước đây là Đan chủ một phân đàn, võ công cao cường. Nhân vì nhiều phân đàn bị Trình Phương tiêu diệt nên lực lượng Hồng Hoa bang mỏng đi, Ma lão lão buộc phải rút tất cả các phân đàn về co cụm ở đây. Thời gian này có nhiều tin đồn về việc La Như Long đã luyện thành “Lục hợp

đại pháp” mục tiêu nhắm vào Hồng Hoa bang nên Tổng đàn đã ráo riết tăng cường canh gác tuần tra, cắt cử những tên có lai đầu khá lớn phụ trách các đội.

Trước đây Ngô Thúc làm chúa một vùng, chẳng coi thiên hạ ra gì, nhân cày thể Hồng Hoa bang, phần tự phụ võ công cái thể của mình nên bây giờ mới buông lời cuồng ngạo như vậy.

Lục Mẫn Đông hăm hăm nói :

- Người ta đã tha chết, người lại không ưng. Có mau vào gọi bọn cầm đầu Hồng Hoa bang ra đây không ?

Ngô Thúc hung hăng nói :

- Bọn người muốn toi mạng thì có ?

Dứt lời quát, thủ hạ toàn đội có tới hai mươi người vây chặt lấy. Cả bọn nghe lệnh tuốt kiếm cầm tay trông rất hung hãn.

Lục Mẫn Đông cười gằn một tiếng, chỉ thấy lão khê chao người phất tay mấy cái phát ra liên chưởng “Cuồng phong tảo diệp”, khắp bốn phía xung quanh cát bụi mịt mù như cơn gió lốc kèm theo những tiếng rú hãi hùng.

Lát sau khói bụi tan đi trong số hai chục kiếm sĩ chỉ còn hơn mười tên còn sống sót, đứa nằm lấm lộn vì bị thương, đứa lủ thủ ôm đầu chạy trốn.

Ngô Thúc cùng với sáu bảy tên kiếm sĩ vong mạng tại trường với đủ các tư thế rùng rợn.

Đấu trường hơi lặng đi giây lát thì từ trong tổng đàn có mấy người lao ra. Dẫn đầu là Hắc Nữ, tiếp theo đến Ma Thịnh, Thiềm Nguyên chân nhân và vài tay cao thủ khác.

“Sách Mệnh Phán Quan” Ma Thịnh trông thấy người của mình bị chết thảm nằm la liệt, tức giận hét lên :

- Các người thật sự tìm cái chết !

Dứt lời xuất “Lục âm chưởng” tấn công ngay.

Mân Sơn bà bà liềm vung tay dùng “Bạch cốt sát” nghênh chiêu.

Cùng lúc ấy Hắc Nữ, Thiềm Nguyên tràn cả lên phát chiêu một lượt.

Trình Phương lách người sang đối diện với Hắc Nữ, theo lời La Như Long xuất ngay một chiêu “Xích Diệp chưởng” với cả mười hai thành công lực với một uy thế mãnh kinh nhân.

Lúc bấy giờ còn bốn năm tên tay cao thủ trong Hồng Hoa bang và mấy kiếm sĩ còn sống sót lúc trước quay lại, kẻ công người kiếm xuất ra đánh loạn cả lên.

Đây đó tiếng chưởng phong chạm nhau nổ âm vang như sấm dậy, tiếng người ré, tiếng thầy người rơi xuống lịch bạch.

La Như Long lao ngang ra trước mặt Hách Linh Châu hóa giải ngay một chiêu “Bạch cốt táng hồn chưởng” cứu được một cao thủ của Hồng Hoa bang khỏi táng mạng.

Trận tiếp chiêu khốc liệt chỉ diễn ra trong chớp lát nhưng để lại hậu quả vô cùng nghiêm trọng. Sau một loạt tiếng nổ ran vang, hơn một nửa số người tham gia hỗn chiến trên đấu trường nằm rải rác, có người văng xa cách nơi giao chiến tới ba bốn trượng.

Hầu hết số người trong Hồng Hoa bang đều bị thụ thương, chỉ còn vài tay cao thủ và Thiềm Nguyên chân nhân là còn đứng được. Hắc Nữ bị một chiêu “Xích Diệp chưởng” bắn ra xa một trượng ngồi phịch xuống đang điều tức trị thương, trong lúc đối thủ của thị là Trình Phương cũng thối lui mấy bước tuy không thụ thương nhưng cũng phải vận công điều tức.

Cách đó vài bước, Mân Sơn bà bà đang đứng nhìn “Sách Mệnh Phán Quan” Ma Thịnh bị một chiêu “Bạch cốt thoát hồn” của mình nằm bất động, xem chừng đã tuyệt khí.

Trình Phương vận khí điều tức xong miệng nói :

- Diệt chúng nó hết đi, còn để làm gì ?

Đồng thời lao tới phía Hắc Nụ đang ngồi nhắm nghiền mắt định kết liễu đời thị.

La Như Long vội vàng bước tới ngăn lại nói:

- Phương thư thư, thị chẳng chạy đi đâu được, tí nữa xét cũng không muộn. Thư thư định giết hết người của Hồng Hoa bang hay sao?

Đôi mắt đẹp của Trình Phương long lên nhìn La Như Long nói :

- Vì ân sư chết thảm mà giết hết bọn ác bá này đi cũng chưa hủ giận.

Lục Mẫn Đông góp thêm lời :

- Trình cô nương chớ vội, để giải quyết xong bọn đầu sỏ trong kia đã.

Vừa lúc ấy bỗng có tiếng rít ken két, Trình Phương ngoái nhìn về phía Tổng đàn la lên :

- Quái xa.

Mọi người đều hướng ánh mắt vào chiếc xe quái ác đang lặn nhanh ra khỏi cổng với ánh mắt hận thù.

Phải đó chính là chiếc quái xa đã gây nên biết bao hắt hạnh cho võ lâm, là nỗi kinh hoàng trong mấy năm nay.

Cũng lúc đó, có một tốp khá đông từ hướng Nhạc Dương đang lao nhanh về hướng chính môn Tổng đường của Hồng Hoa bang.

Mọi người quay lại nhận ra đó là quần hùng bạch đạo của một số môn phái, trong đó có Phổ Thiện đại sư chưởng môn Thiếu Lâm, Linh Hạc đạo trưởng nguyên chưởng môn Võ Đang, Thần Trượng bà bà nguyên chưởng môn phái Tuyết Sơn và Khổng Hậu.

Phía trong, chiếc quái xa vẫn lừ lừ lao tới.

La Như Long nói :

- Xin các vị hãy ra ngăn đám quần hùng lại, để quái xa cho vãn hồi đối phó.

Hách Linh Châu vẫn còn những ẩn tượng kinh hoàng về chiếc xe quái đản, lo lắng nói :

- Long huynh một mình đối phó được với quái xa không?

La Như Long dụi giọng cười nói :

- Muội yên tâm huynh tin rằng mình đối phó được mà. Chẳng lẽ muội không tin vào “Lục hợp đại pháp” sao? Vả lại đông người ở đây cũng chỉ thương vong vô ích mà thôi !

Mọi người ngật ngưỡng một lúc rồi thấy La Như Long có lý đều lui ra phía sau.

Chiếc quái xa đã tiến lại gần. Ngọn đèn trên xe bắt đầu nhấp nháy chứng tỏ nó đang phát chưởng - La Như Long hơi khom người vận “Thôi tâm chưởng pháp” và “Xích địa chưởng pháp” nhằm luồng chưởng phong màu tím lục từ chiếc quái xa đang tiến lại phía mình, trực diện tiếp chiêu.

“Bình” một tiếng lớn, La Như Long thoái lui vài bước chầm dãi, cảm thấy người vẫn không hề hấn gì. Trong lúc chiếc quái xa vẫn lao nhanh về phía đám quần hùng, sau khi hơi chao nhẹ một chút do cú nghênh chiêu vừa rồi.

La Như Long thất kinh nghĩ thầm :

” Mình vốn không muốn dùng toàn lực sát thương hết số người trong chiếc quái xa này, vì có thể có đại ca trong đó nhưng phải làm sao để nó dừng lại, nếu không thì đám quần hùng nguy mất” Nghĩ vậy chàng vội vàng bám theo chiếc quái xa.

Cách đám quần hùng chừng vài trượng, chàng từ phía sau xe xuất “Lôi đình thần công”. Trên xe chắc đã phát hiện ra chàng nên hướng tia chiếu màu tím lục về phía chàng.

La Như Long vội thâu hồi chưởng lực, vận “Thôi tâm” và “Xích địa chưởng” đối phó.

Lại một tiếng nổ vang lên, La Như Long bị thoái lùi ra sau, chiếc xe dừng lại một lát rồi tiếp tục tiến về phía đám quần hùng. ánh đèn màu tím lục quét loang loáng, quần hùng bạch đạo đã bắt đầu hoảng loạn chạy tứ tung. Trong tiếng kêu thê lương đã có mấy cây người đổ xuống.

La Như Long không còn do dự nữa. Chàng dùng khinh công “Hỏa thượng lăng ba” lao tới như tia chớp đón đả chiếc quái xa chỉ cách có chưa đầy một trượng.

ánh đèn vẫn loang loáng xung quanh trong tiếng kêu rùng rợn.

La Như Long nghiêng rằng dùng “Lôi đình thần công” xuất hết mười hai thành công lực nhằm thẳng vào chiếc quái xa phát chiêu.

“ùm” một tiếng như trời long đất lở, chiếc quái xa chồm lên như con ngựa bất kham rồi đổ nghiêng xuống.

Từ trong xe có một hình người văng ra.

La Như Long cũng bị bức lùi tới hai trượng nằm bất động.

Hách Linh Châu, Trình Phương và mấy người nữa đâm bổ về phía chàng.

Phổ Thiện đại sư liếc nhìn La Như Long miệng rỉ máu nhưng xem ra thương thế không trầm trọng lắm lão cùng mấy người bước lại gần chiếc quái xa, lôi từ trong xe ra một người máu me bê bết, đó chính là Ma lão lão. Bà ta đã chết.

Ngay lúc đó từ trong Tổng đàn bước ra hai người, một nam một nữ. Lát sau đám quần hùng nhận rõ đó là Phó tổng đàn chủ Trương Quyền và Bạch Hồng Hoa.

Bạch Hồng Hoa bước đi khó nhọc, trong chiếc áo màu lục là cái bụng căng tròn, chắc thị đã sắp đến kỳ sinh nở.

Bạch Hồng Hoa ráng sức bước nhanh lại gần quì xuống bên thi thể của Ma lão lão và Ma Hưng đang thụ thương nặng nằm gần đó.

Phó tổng đàn chủ Trương Quyền lao đến phía La Như Long gạt mọi người ra, đưa cánh tay độc nhất ra ôm ghì lấy chàng. Nước mắt từ hai khuôn mặt rất giống nhau đó chảy xuống như mưa. La Như Long lúc đó đã cũng tỉnh lại ôm chặt lấy đại ca mình.

Trương Quyền nói trong tiếng nức :

- Hãy tha thứ cho huynh, Bạch Nương đã giải độc môn của Hồng Hoa bang cho huynh rồi. Mấy hôm nay huynh bị giam trong tổng đàn, nhờ có Bạch Nương mà Ma Lão Lão không giết huynh. Huynh ân hận không kể xiết khi nhớ lại lỗi lầm của mình ...

La Như Long an ủi :

- Không. Huynh không có lỗi chỉ vì mắc phải độc dược của Hồng Hoa bang mà thôi. Nay huynh đệ chúng ta không rời nhau nữa !

Trương Quyền - nay ta gọi lại chàng bằng cái tên cũ là La Như Vân - buồn rầu nói :

- Được quần hùng bạch đạo tha thứ, huynh mãn nguyện lắm rồi. Nay đứa con của huynh trong bụng Bạch Nương đang sắp sửa ra đời, huynh không bỏ cô ta mà đi được.

Nói dứt lời, La Như Vân đến dìu Bạch Hồng Hoa nặng nề trở bước vào Tổng đàn Hồng Hoa bang.

Trong ánh mắt của đám quần hùng nhìn theo hai người, có một số hiện lên ánh phần hận nhưng số đông đây về cảm thương nhưng không ai nói gì.

Hôm sau toàn bộ những người còn sống sót trong Hồng Hoa bang rời khỏi Trung nguyên. Trong số họ không thấy có La Như Vân và Bạch Hồng Hoa.